NEW YORK TIMES #1 BESTSELLER

Cel mai ambițios roman al anului 2007

Uroborus – simbolul conspirației secolului

SANCTUARUL

RAYMOND KHOURY

Autorul bestsellerului **ULTIMUL TEMPLIER**

„Aventură, suspans și speculații într-un thriller istoric incendiar."
JOE HARTLAUB

NAPOLI, 1750...

În adâncul nopții, trei bărbați înarmați cu săbii dau buzna în dormitorul marchizului de Montferrat. Conducătorul lor, Raimondo di Sangro – principe di San Severo – un om de o lăcomie febrilă, îi smulge de la gât medalionul ce simbolizează șarpele care își devorează propria coadă, poruncindu-i să-i destăinuie acea taină numai de el știută; de fapt, un secret ca un blestem sau o făgăduință, o revelație și o misiune care aveau să-i devoreze tot restul vieții.

BAGDAD, 2003...

Detașamente înarmate pătrund în casa hakeemului, o clădire din beton, aflată în cartierul unde, odinioară, copilărise Saddam. Căpitanul Rucker descoperă în subsolul clădirii o închisoare-spital, fără ferestre, în care mulți muriseră în urma unor experimente de laborator. Iar hakeemul, doctorul, reușise să fugă, luând cu el secretul uluitor despre experimentele sale, dar lăsând un indiciu scrijelit pe peretele unei celule: simbolul Uroborusului, șarpele care se autodevorează.

ISBN 978-973-143-091-1

www.nemira.ro

colecția SUSPANS

21 radio

De același autor, la Editura Nemira,
a apărut

Ultimul templier

RAYMOND KHOURY, originar din Liban, s-a refugiat în timpul Războiului Civil, în anul 1975, la New York. Apoi s-a întors în Liban și a studiat arhitectura la Universitatea Americană din Beirut. La terminarea studiilor, în anul 1984, când a izbucnit din nou războiul, a fost evacuat din oraș la bordul unui elicopter și s-a stabilit la Londra, unde și-a deschis un birou de arhitectură.

Khoury a scris un scenariu de film, nominalizat la Fulbright Fellowship in Screenwriting. Apoi a obținut drepturile de ecranizare pentru romanul lui Melvin Bragg, *The Maid of Buttermere,* cu Robert De Niro în rolul principal.

În prezent se află în Los Angeles, unde lucrează la a cincea serie de succes produsă de BBC, *Spooks,* cunoscută ca *MI-5* în SUA, și la adaptarea pentru marile ecrane a *Ultimului templier.*

RAYMOND KHOURY

SANCTUARUL

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

NEMIRA

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KHOURY, RAYMOND
Sanctuarul / Raymond Khoury;
trad.. Ana-Veronica Mircea
București: Nemira & Co, 2007
ISBN 978-973-143-091-1

I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Raymond Khoury
THE SANCTUARY
© Raymond Khoury, 2007
All rights reserved
© Editura Nemira, 2007

Redactor: Adriana BĂDESCU
Tehnoredactor: Vasile ARDELEANU

Tiparul executat de Alföldi Nyomda Rt.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-973-143-091-1

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Pentru fiicele mele uimitoare, elixirele mele speciale.
Nici un tată nu ar putea fi mai mândru.

„Când un distins..: savant declară că ceva este posibil, are aproape întotdeauna dreptate. Când susține că ceva este imposibil, probabil că se înșală."

ARTHUR. C. CLARKE

Prolog

I

NEAPOLE – NOIEMBRIE 1749

Hârşâitul abia dacă se auzea, şi totuşi îl trezi. De fapt, nu era destul de puternic ca să trezească pe cineva dintr-un somn adânc, dar el nu mai dormise astfel de ani de zile.

Părea să fie un obiect de metal care se freca de piatră.

Poate că n-avea nici o importanţă. Unul dintre zgomotele inofensive ale casei. Un servitor care îşi începea ziua înainte de revărsatul zorilor.

Poate.

Pe de altă parte, ar fi putut fi ceva nu tocmai de bun augur. De pildă, o sabie. Care se atingea, din întâmplare, de perete.

E cineva aici.

Se ridică în capul oaselor. În clipa aceea, domnea o liniște de mormânt. Pe urmă auzi altceva.

Paşi.

Furişându-se în susul scării din piatră rece.

Aproape insesizabili, dar sigur acolo.

Apropiindu-se.

Coborî în grabă din pat și se repezi spre ușile de sticlă de pe peretele din fața șemineului, care dădeau într-un balconaș. Trase draperia într-o parte, le deschise fără zgomot și se strecură afară, în aerul mușcător al nopții. Iarna se apropia cu repeziciune, așa că picioarele goale îi înghețau pe pardoseala rece ca un sloi. Se aplecă peste balustradă și se uită cu atenție în jos. Curtea palatului său era învăluită de o întunecime de iad. Își încordă privirea în căutarea unei reflexii, a unei străluciri metalice în mișcare, dar nu reuși să deslușească nici un semn de viață. Pe partea opusă a străzii și dincolo de ea, contururile celorlalte case abia se distingeau în contralumina primelor licăriri ale zorilor, ghicite în spatele Vezuviului. Văzuse de multe ori soarele înălțându-se din spatele muntelui și al fuiorului său de fum cenușiu, prevestitor de rele. Era o priveliște măreață, copleșitoare, care îl îmbărbăta de obicei, atunci când aproape orice altceva dădea greș.

În noaptea aceea totul se schimbase. Răul își răspândise ghimpii în văzduh.

Se grăbi să se întoarcă în cameră și își trase pe el o pereche de pantaloni bufanți și o cămașă, fără să se mai ostenească să-i încheie nasturii. Avea de făcut alte lucruri mai urgente. Se repezi către măsuța de toaletă și îi trase sertarul de sus. Tocmai atinsese mânerul pumnalului cu degetele, când ușa dormitorului se izbi de perete și trei bărbați dădură buzna înăuntru. Aveau săbiile scoase din teacă. În licărirea palidă a tăciunilor aproape stinși din cămin, deslușì pistolul din mâna celui din mijloc.

Era destulă lumină ca să-l recunoască pe omul cu arma de foc. Și înțelese dintr-odată despre ce era vorba.

– Să nu faci vreo prostie, Montferrat, scrâșni șeful agresorilor.

Bărbatul cunoscut drept marchizul de Montferrat ridică brațele calm și pași în lături, îndepărtându-se de măsuța de toaletă. Intrușii se răsfirară în evantai, înconjurându-l, cu săbiile îndreptate amenințător către fața lui.

– Ce cauți aici? întrebă el, cu prudență.

Raimondo di Sangro își puse sabia în teacă și lăsă pistolul pe masă. Înșfăcă un scaun și îl împinse cu piciorul către marchiz. Scaunul nimeri într-o adâncitură din podea și se răsturnă cu zgomot pe o parte.

– Stai jos, se răsti el. Bănuiesc c-o să avem nevoie de ceva timp.

Montferrat ridică scaunul și se așeză ezitând, fără să-l scape din ochi pe di Sangro.

– Ce vrei?

Di Sangro întinse mâna către șemineu și aprinse o lumânare de care se folosi ca să aprindă o lampă cu gaz. O puse pe masă, își recuperă arma, apoi o flutură către însoțitorii săi, concediindu-i. Aceștia dădură din cap și părăsiră încăperea. El trase un alt scaun, pe care se așeză călare, față în față cu prizonierul său.

– Știi foarte bine ce vreau, Montferrat, răspunse, îndreptându-și amenințător spre el pistolul cu două țevi, cremene și fitil, și privindu-l cercetător înainte de a adăuga, mușcător: Și ai putea să-ncepi cu adevăratul tău nume.

– Numele meu adevărat?

– Hai să terminăm cu joaca, marchize. Rosti ultimul cuvânt ca pe o insultă, în bătaie de joc, cu chipul plin de dispreț. Am cerut să ți se verifice actele. Sunt false. De fapt, în nici una dintre vagile frânturi, pe care le-ai lăsat să scape

despre trecutul tău de când ai ajuns aici nu pare să existe vreo fărâmă de adevăr.

Montferrat știa că acuzatorul său dispunea de toate resursele necesare pentru întreprinderea unor asemenea cercetări. Raimondo di Sangro moștenise titlul de *principe di San Severo* – principe de San Severo – la frageda vârstă de șaisprezece ani, după moartea celor doi frați ai săi. Iar Carol al VII-lea, tânărul rege al Spaniei, al Neapolelui și Siciliei, se număra printre prietenii și admiratorii lui.

Cum am putut să-l judec atât de greșit pe omul ăsta? se întrebă Montferrat cu o groază crescândă. *Cum am făcut greșeala să aleg locul ăsta?*

După ani de chin și neîncredere în propriile sale forțe, abandonase în sfârșit căutările din Orient și se întorsese în Europa cu mai puțin de un an în urmă, trecând prin Constantinopol și Veneția în drumul său către Neapole. Nu avusese intenția să rămână în oraș. Planul său fusese să-și continue drumul către Messina și de acolo să plece, pe mare, către Spania și, poate, înapoi acasă, în Portugalia.

Zăbovi asupra acestui gând.

Acasă.

Un cuvânt făcut pentru alții, nu pentru el. Un cuvânt sec, găunos, căruia timpul îi îndepărtase, cu desăvârșire, orice semnificație.

Neapole îi alungase, pentru o vreme, gândul la renunțare. Sub guvernarea viceregilor spanioli, orașul înflorise, devenind, după Paris, al doilea din Europa, încadrându-se, totodată, în noua Europă pe care o descoperea, un continent diferit de cel pe care îl lăsase în urmă. Era un tărâm unde ideile Iluminismului conduceau oamenii către un alt viitor – idei îmbrățișate și dezvoltate în Neapole de Carol al VII-lea, care încurajase prelegerile, studiul și dezbaterile

pe teme culturale. Regele înființase o bibliotecă națională și un muzeu de arheologie care să găzduiască relicvele scoase la lumină din recent descoperitele orașe îngropate Herculanum și Pompei. În plus, Montferrat fusese momit de ostilitatea regelui față de Inchiziție, blestemul vieții lui anterioare. Neliniștit din pricina influenței iezuiților, regele îi strivise cu grijă sub călcâi, înăbușindu-i, și reușise să o facă fără să stârnească mânia papei.

Așa că revenise la numele de care se folosise la Veneția, cu ani în urmă: marchizul de Montferrat. I se păruse că era simplu să se piardă printre vizitatorii orașului în plină agitație. O serie de țări își înființaseră în Neapole academii care să adăpostească torentele neîntrerupte de călători veniți să studieze orașele romane abia dezgropate. Începuse în scurt timp să se întâlnească cu o mulțime de cărturari, atât localnici, cât și din întreaga Europă, cu bărbați care gândeau la fel ca el, cu minți iscoditoare.

Bărbați ca Raimondo di Sangro.

Minți cu adevărat iscoditoare.

– O droaie de minciuni, continuă di Sangro, cântărindu-și în mână pistolul și cercetându-l pe Montferrat cu ochii sticlind de o neînfrânată lăcomie. Minciuni încitante și mai degrabă bizare, de vreme ce Contessa di Czergy, scumpa doamnă bătrână, pretinde că te-a cunoscut la Veneția, unde purtai același nume, Montferrat... cu câți ani în urmă? Treizeci? Mai mulți?

Numele îl străpunse pe falsul marchiz ca o spadă. *Știe. Nu, nu poate ști. Dar bănuiește.*

– Bineînțeles că mintea legumei bătrâne nu mai e ceea ce a fost odată. Până la urmă, ravagiile timpului ne vin tuturor de hac, nu-i așa? continuă di Sangro. Dar în privința ta a fost atât de insistentă, a susținut atât de limpede,

cu atâta hotărâre şi cu o încăpăţânare de neclintit că nu se înşală... Era greu să-i nesocoteşti vorbele ca pe nişte aiureli amăgitoare ale unei cotoroanţe bătrâne. Şi am descoperit că vorbeşti limba arabă ca pe a mamei tale, că ştii Constantinopolul ca-n palmă că şi că ai călătorit extrem de mult prin Orient, dându-te – fără greş, după cum mi s-a spus – drept un şeic arab. Atât de multe mistere pentru un singur om, *marquese*. Sfidează logica – sau buna-credinţă.

Montferrat se încruntă în sinea lui, reproşându-şi fiecare clipă în care văzuse în bărbatul din faţa lui un spirit înrudit, un posibil aliat. Pentru că îl studiase şi îl analizase, chiar dacă o făcuse pe ascuns.

Da, îl judecase cât se putea de greşit. Dar, îşi spuse, poate că asta era voia sorţii. Poate că venise timpul să se despovăreze. Poate că era momentul să-şi dezvăluie taina în faţa lumii. Poate că stătea în puterea omului să găsească un mod nobil şi generos de a se folosi de ea.

Di Sangro îl ţintuia cu privirea, studiindu-i fiecare tresărire a muşchilor feţei.

– Ei, haide odată. M-am smuls din pat la ora asta scandaloasă numai şi numai ca să-ţi ascult povestea, *marquese*, spuse el cu dispreţ. Şi sincer să fiu, nu mă interesează în mod deosebit cine eşti sau de unde eşti de fapt. Nu vreau să aflu altceva decât secretul tău.

Montferrat susţinu privirea inchizitorului său.

– Nu vrei să ştii, *principe*. Crede-mă. Nu e un har, pentru nimeni. E un blestem, pur şi simplu un blestem. Un blestem pentru care nu există nici o alinare.

Di Sangro nu era impresionat.

– De ce nu mă laşi pe mine să judec asta?

Montferrat se aplecă spre el.

– Ai familie, spuse cu voce acum seacă și distantă. Soție. Copii. Regele îți e prieten. Ce altceva își mai poate dori un bărbat?

Răspunsul veni cu o ușurință neliniștitoare.

– Mai multe. De același soi.

Montferrat clătină din cap.

– N-ar trebui să răscolești lucrurile.

Di Sangro se trase mai aproape de prizonierul său. Ochii îi dogoreau cu o fervoare aproape mesianică.

– Ascultă-mă, *marquese*. Orașul ăsta, acest băiat-rege neînsemnat... toate astea n-au nici o importanță. Dacă ceea ce bănuiesc e adevărat, putem fi împărați. Pentru așa ceva, oamenii își vor vinde până și sufletul.

Falsul marchiz nu stătu în cumpănă nici o clipă.

– Tocmai asta mă sperie.

Respirația lui di Sangro deveni greoaie din cauza frustrării, în timp ce încerca să aprecieze cât de hotărât era celălalt. Ochii îi scânteiară, lăsându-se în jos când întrezări pe pieptul lui Montferrat ceva ce îi stârni curiozitatea. Se apropie, aplecându-se amenințător, și întinse mâna de-a latul mesei, scoțând de sub cămașa descheiată a marchizului un lanț cu medalion. Mâna acestuia țâșni și-l opri, înhățându-i încheietura, dar principele se grăbi să ridice arma și îi trase cocoșul. Montferrat își slăbi treptat strânsoarea. Principele mai ținu o clipă medalionul între degete, apoi i-l smulse pe neașteptate de la gât, rupând lanțul. Îl aduse mai aproape și îl studie pe îndelete.

Era un obiect simplu, rotund, turnat din bronz, ca o monedă mare, cu diametrul de peste două degete. Nu înfățișa decât un șarpe încolăcit ca un inel pe fața medalionului, cu capul în partea de sus a cercului format de propriul său trup.

Şarpele îşi înghiţea coada.

Principele se uită întrebător la Montferrat. În ochii împietriţi ai falsului marchiz nu se putea citi nimic.

– M-am săturat să tot aştept, *marquese*, şuieră di Sangro ameninţător. M-am săturat să tot încerc să dau un înţeles tuturor acestora, scrâşni apoi, strângând mai tare medalionul între degete şi aruncându-l furios în Montferrat. M-am săturat de replicile tale criptice, de strădania de a desluşi ceva printre aluziile tale ezoterice. M-am săturat să tot ascult rapoarte despre întrebările pe care le pui în treacăt anumitor cărturari sau călători şi să tot pun cap la cap ceea ce cred acum că e adevărat în privinţa ta. Vreau să ştiu, îţi *poruncesc* să-mi spui! Aşa că alegerea îţi aparţine. Poţi să-mi spui totul, aici şi acum. Sau poţi să-ţi iei taina cu tine în mormânt.

Împinse arma şi mai aproape. Ţevile ei suprapuse stăteau acum, înfricoşătoare, la câţiva centimetri de faţa prizonierului. Lăsă ameninţarea să plutească o clipă în aer.

– Dar, adăugă el, dacă te hotărăşti să mori aici, în noaptea asta, şi să-ţi iei cunoştinţele cu tine pe lumea cealaltă, aş vrea să te gândeşti bine la un singur lucru: Ce anume îţi dă dreptul să ne lipseşti de ele, să dispreţuieşti o lume întreagă, ţinând-o în ignoranţă? Ce ai făcut ca să-ţi câştigi dreptul de a lua această decizie în numele nostru, al tuturor celorlalţi?

Era o întrebare pe care şi-o pusese de multe ori el însuşi, o întrebare care îi bântuia viaţa.

În trecutul îndepărtat, un alt bărbat, un bătrân pe care îl privise dându-şi sufletul, un prieten a cărui moarte fusese pricinuită – după părerea sa – de ajutorul dat de el însuşi, făcuse alegerea în locul lui. Prietenul îl uluise pe Montferrat spunându-i, cu ultima suflare, că, în ciuda acţiunilor lui

jalnice şi odioase, îi putea citi în ochi reticenţa şi îndoiala. Bătrânul era cumva sigur că bravura, nobleţea şi cinstea tânărului său protejat existau încă, îngropate în adâncurile fiinţei sale, înăbuşite de un prost îndrumat simţ al datoriei. În cea mai întunecată clipă a vieţii, prietenul reuşise să descopere o făgăduinţă în viaţa tânărului său protejat şi un scop al acesteia, ceva la care falsul marchiz renunţase de multă vreme. Iar acest lucru atrăsese după sine o acceptare, o revelaţie şi o misiune care aveau să-i devoreze lui Montferrat tot restul vieţii.

Cineva alesese în locul lui. Dreptul de a decide îi fusese lăsat moştenire de cineva cu mult mai merituos decât se crezuse el vreodată în stare să devină.

Dar Montferrat se uimise pe el însuşi.

Făcuse tot ce îi stătuse în puteri, trecuse prin încercările cele mai cumplite ca să descopere conţinutul paginilor lipsă ale manuscrisului antic şi să-i smulgă tainele pierdute.

Izbutise să scape din mâinile acuzatorilor săi din Portugalia. Căutase în Spania şi la Roma. Călătorise până la Constantinopol şi mai departe, în Orient. Dar nu descoperise nimic care să-i aducă cercetările cu un pas înainte.

Eşuase.

Se gândise că, întorcându-se pe pământul natal, avea să-i fie mai uşor să decidă care ar fi trebuit să fie următoarea sa mişcare. Amestecul lui di Sangro întrerupsese totul. Şi, în ceaţa care îi învăluia mintea, strălucea cu limpezime o singură idee: că a-l dispreţui pe omul din faţa lui, ţinându-l în ignoranţă, era o alegere pe care o făcea cu mare plăcere.

Cât despre restul lumii, ei bine... asta era o altă poveste.

– Ei? se răsti di Sangro, cu mâna tremurându-i uşor sub greutatea pistolului.

Bărbatul care îşi spunea Montferrat sări de pe scaun şi se aruncă asupra adversarului, întinzând mâna şi împingându-i pistolul într-o parte tocmai când acesta apăsa pe trăgaci. Încărcătura explodă cu un zgomot asurzitor în timp ce ei se luptau pentru armă, iar glonţul ţâşni din ţeava de sus şi şuieră pe lângă urechea lui Montferrat înainte de a muşca din lambriul de pe peretele din spate lui. Cei doi bărbaţi se izbiră de masa de lângă şemineu, încă încleştaţi în lupta pentru dobândirea pistolului, iar uşa dormitorului se deschise dintr-odată. Lacheii lui di Sangro se năpustiră înăuntru, cu săbiile ridicate. Montferrat observă că atenţia adversarului său se îndreptase pentru o clipă într-acolo şi profită de ocazie, repezindu-şi cotul în spate şi dându-i o lovitură sălbatică, drept în beregată. Principele dădu înapoi sub forţa izbiturii, slăbind strânsoarea pistolului exact cât era nevoie pentru ca Montferrat să i-l smulgă din mână. Acesta îl împinse într-o parte şi ridică arma, rotind-o şi armând-o în timp ce se îndepărta de primul lacheu, care îl ataca deja, şi trase. Glonţul îl lovi pe agresor în piept, făcându-l să se răsucească într-o parte şi să se prăbuşească pe podea, la picioarele lui Montferrat.

Marchizul îşi aruncă pistolul gol către cel de-al doilea atacator şi ridică repede sabia bărbatului căzut. Principele îşi revenise într-o oarecare măsură şi, cu toate că nu se ţinea bine pe picioare, o trase pe a sa din teacă.

– Nu-l ucide, şuieră apropiindu-se de sluga lui. Îl vreau viu... pentru moment.

Montferrat strânse sabia în ambele mâini, ridicând-o într-o poziţie defensivă şi făcând-o să zvâcnească brusc în dreapta şi în stânga, ceea ce îi ţinea pe adversari la distanţă.

Aceştia se pripeau, iar, pentru un om cu experienţa lui, calmul era o armă tot atât de utilă ca o spadă. Avea să aştepte până când făceau o greşeală. Nerăbdător să-şi demonstreze calităţile, lacheul fandă cu nesăbuinţă. Montferrat îi pară lovitura şi îşi repezi piciorul spre el cu toată puterea, nimerindu-l în partea anterioară a coapsei. Bărbatul urlă de durere şi Montferrat observă, cu coada ochiului, că principele stătea locului, cu prudenţă. Se hotărî să se concentreze asupra atacatorului şi îşi roti sabia, lovind-o pe a bărbatului şovăielnic cu toată forţa şi aruncându-i-o din mână. Principele ţipă de mânie şi se năpusti înainte, întrerupându-l pe Montferrat, a cărui sabie se îndreptă acum în altă parte. Marchizul reuşi să-şi îndepărteze primul agresor cu o lovitură a piciorului înainte de a se răsuci în grabă, ca să-l înfrunte pe di Sangro. Lacheul se împletici în spate, se izbi de masă şi alunecă în şemineul imens. Schelălăi, chinuit de durerea din braţul pârlit, cu care încercase să-şi amortizeze căderea, iar din cămin sări rră scântei şi tăciuni aprinşi. Monferrat îi văzu mâneca aprinzându-se exact în clipa în care pe covor se întindea o brazdă de flăcări izvorâtă din lampa căzută de pe masă.

Falsul marchiz se străduia să pareze loviturile lui di Sangro în timp ce flăcările care mistuiau covorul se înălţau cu furie, lingând draperia din catifea groasă înainte de a o lua în stăpânire. În căldura şi fumul ce transformau camera într-un infern, principele izbea fără cruţare şi una dintre loviturile sale cumplite îl surprinse pe Montferrat, smulgându-i sabia din mână. Marchizul făcu un pas înapoi, încercând să evite tăişul sabiei lui di Sangro, care se contura acum, ameninţător, mult prea aproape de gâtul lui. Prin fumul care se ridica în încăpere, observă că bătăuşul cu mâna arsă reuşise să-şi stingă hainele aprinse şi

se ridica, gata să reintre în încăierare. Omul se trase într-o parte, plasându-se în dreptul uşii ca să-i blocheze orice încercare de fugă.

Montferrat era copleşit numeric, dezarmat şi perfect conştient de asta.

Aruncă priviri nervoase în stânga şi-n dreapta, descoperi o posibilă cale de scăpare şi se hotărî să-şi încerce norocul. Ridică mâinile şi făcu un pas într-o parte, către draperia în flăcări, fără să-şi ia ochii de la di Sangro.

– Trebuie să stingem incendiul înainte de a cuprinde celelalte etaje, strigă el, rotindu-şi cu prudenţă picioarele pe deasupra flăcărilor, în direcţia draperiei.

– Celelalte etaje n-au decât să se ducă dracului, ripostă di Sangro, atâta vreme cât secretul tău nu e mistuit de foc.

Montferrat reuşise să se apropie treptat de draperia aprinsă. Haina pe jumătate arsă aruncată de lacheu zăcea acolo, mocnind. Falsul marchiz îşi puse planul în aplicare. O înşfăcă şi o folosi ca să-şi protejeze mâinile în timp ce şi le întindea în mijlocul flăcărilor, smulgând draperia de pe bara care o susţinea şi azvârlind-o către di Sangro şi sluga lui. Catifeaua în flăcări căzu cu violenţă peste omul principelui, care urlă îngrozit, străduindu-se să o azvârle. Dar îmbrăţişarea vâlvătăilor îl cuprinse înainte de a reuşi să o trântească de podea, unde se transformă într-o barieră de foc, despărţindu-i pe cei doi de prada lor. Montferrat nu stătu pe gânduri. Deschise uşa balconului dintr-o smucitură şi se repezi în noapte.

După dogoarea puternică din dormitor, adierea răcoroasă care venea dinspre golf îl izbi ca o palmă. Aruncă o privire grăbită înapoi, în interior, şi îi văzu pe di Sangro şi pe lacheul lui pe jumătate pârjolit încercând cu înfrigurare să stingă flăcările cu lovituri de picior şi ocolindu-le

apoi ca să-l urmărească. Di Sangro își ridică privirea și ochii i se pironiră într-ai lui Montferrat. Acesta dădu din cap și, cu inima la gură, se cocoță pe balustradă, aruncându-se de pe ea.

Ateriză, cu o bufnitură, pe balconul unei camere de la etajul inferior. Șocul căzăturii transmise o vibrație dureroasă care îi împietri fălcile și îi zăngăni în creier. O alungă clătinând din cap și sări în picioare, cățărându-se pe balustrada de fier forjat înainte de se arunca pe acoperișul care se proiecta în afară cu două niveluri mai jos, chiar în momentul când di Sangro reușea să iasă pe balcon.

– Puneți mâna pe el! strigă principele în întuneric, profilându-se pe fundalul luminos al flăcărilor ca un demon din iad.

Montferrat își întoarse ochii spre intrarea palatului și zări doi bărbați care se năpusteau în beznă, cu siluetele conturate de lumina felinarului purtat de unul dintre ei. Se cățără de-a curmezișul acoperișului și sări pe al unei clădiri învecinate, dislocând țiglele care căzură zăngănind. Privi coamele acoperișurilor și hornurile, stabilind traseul pe care urma să-și găsească scăparea. Știa că își putea pierde ușor urma, dispărând în întunericul aglomerării compacte de clădiri a orașului.

Îl îngrijora, mai degrabă, ceea ce avea să urmeze.

După recuperarea prețioasei comori pe care o descoperise și pe care o păstra ascunsă la loc sigur, departe de palatul său – o precauție pe care și-o lua întotdeauna – avea să fie nevoit să plece în altă parte.

Trebuia să-și găsească un nume nou și un alt cămin.

Să se reinventeze. Încă o dată.

O mai făcuse.

Avea să o repete.

Îl auzi pe principe zbierând în noapte, ca un posedat:

– Montferrat!

Știa că nu scăpase de el pentru totdeauna. Un om ca di Sangro nu se dădea bătut cu ușurință. Fusese copleșit de o lăcomie febrilă, care nu se dădea niciodată dusă după ce apuca să ia pe cineva în stăpânire.

În timp ce se furișa prin beznă, ideea îl înfrigură pe Montferrat până în măduva oaselor.

II
BAGHDAD – APRILIE 2003

– Domnule, tocmai au trecut cele zece minute.

Căpitanul Eric Rucker din Batalionul 1 al Regimentului 7 de Cavalerie se uită la ceas și dădu din cap, încuviințând. Privi chipurile din jurul său, murdare și încordate, leoarcă de sudoare. Încă nu era zece dimineața și soarele strălucea deja cu putere, revărsându-și asupra lor căldura ucigătoare. Nici echipamentul greu de protecție nu îi ajuta, când afară erau patruzeci și trei de grade la umbră. Dar fără el nu s-ar fi descurcat.

Termenul fusese depășit.

Era timpul să intre.

Cu o sincronizare stranie, chemarea la rugăciune înălțată dintr-un minaret din apropiere despică aerul prăfos, sufocant. Rucker auzi un scârțâit în spatele lui și ridică ochii, văzând o femeie bătrână, cu părul pe jumătate încărunțit, pe jumătate vopsit cu henna, aplecându-se pe fereastra unei case aflate vizavi de obiectiv. Ea îl studie cu ochi întunecați și apatici înainte de a trage jaluzelele.

El îi lăsă câteva clipe ca să-şi găsească adăpost în adâncurile casei, apoi declanşă atacul cu o scurtă înclinare a capului către ofiţerul executiv.

O grenadă Mark 19 lansată din Humvee-ul din frunte şuieră pe strada largă şi rase de pe suprafaţa pământului poarta principală a complexului. Şefii de grupe năvăliră înăuntru, urmaţi îndeaproape de vreo douăzeci de soldaţi, şi se pomeniră sub tirul unor pistoale-mitralieră. Gloanţele şuierau în jurul lor în timp ce se răsfirau în evantai şi se ghemuiau, căutând adăpost în spatele oricărui obiect ce le ieşea în cale. Doi bărbaţi căzură înainte ca restul să-şi găsească poziţii sigure de ambele părţi ale uşii. Slobozira curând un potop de foc asupra casei, ca acoperire, în timp ce răniţii erau traşi înapoi, în relativa siguranţă a străzii, de bărbaţi cu bicepşi imenşi şi inimi mult mai mari.

Uşa din faţă era baricadată şi ferestrele blocate. În următoarele douăzeci şi două de minute, ambele tabere trasera mii de gloanţe, având ca rezultat un progres insignifiant. Un alt soldat fu rănit când tirul celor din casă ciurui maşina în spatele căreia se ghemuise.

Rucker dădu ordinul de retragere. Clădirea era înconjurată. Bărbaţii din interior nu plecau nicăieri.

Timpul era de partea lui.

*

Precum în numeroase alte cazuri care urmaseră, totul începuse cu un intrus.

În seara aceea fierbinte de primăvară, un bărbat de vârstă mijlocie, purtând un costum zdrenţuit şi având capul acoperit cu o bucată de pânză murdară, se apropiase de

soldaţii care păzeau poarta Taberei de Recrutare FOB[1]. Temându-se că ar fi putut fi observat stând la taclale cu inamicul, începuse să vorbească repede, cu voce scăzută. Soldaţii îl ţinuseră la distanţă în timp ce era chemat localnicul pe care îl foloseau ca interpret. Acesta ascultase spusele bărbatului şi îi informă că i se putea îngădui să intre imediat ce reuşeau să se asigure că nu avea asupra lui nici un explozibil. Pe urmă se grăbise să-l alerteze pe comandantul taberei.

Bărbatul deţinea informaţii despre locul unde se afla o „persoană care prezenta interes".

Vânătoarea începuse.

Prioritatea numărul unu a militarilor din Irak era să ia urma grupării de membri ai partidului Baath rămaşi fideli lui Saddam. Operaţiunea „Tunetul" fusese fulgerătoare, oraşul fusese cucerit mai repede şi cu mai multă uşurinţă decât se aşteptaseră, dar cei mai mulţi dintre băieţii răi îl părăsiseră. Din pachetul de cărţi de joc alcătuit din cincizeci şi cinci de irakieni pe care Pentagonul îşi dorea în cea mai mare măsură să pună mâna, prea puţini fuseseră capturaţi sau ucişi până atunci – iar printre ei nu se aflau nici Asul de Pică, nici cei doi fii ai săi.

Instalat în siguranţă într-una dintre sălile de şedinţe ale bazei, bărbatul cu capul acoperit vorbea foarte agitat. Mai mult decât agitat. Era de-a dreptul îngrozit. Interpretul îi atrase atenţia comandantului bazei, care nu dădea prea mare importanţă acestui fapt. Din punctul lui de vedere, aşa ceva era de aşteptat. Oamenii aceia trăiseră vreme de decenii sub o dictatură cruntă, monstruoasă. A-l trăda pe

[1] Forward Operating Base, Bază Operaţională Avansată (n. tr.).

unul dintre torționarii lor nu era tocmai o îndeletnicire de zi cu zi.

Interpretul nu era chiar atât de sigur.

Comandantul bazei află, cu dezamăgire, că acolitul regimului pe care îl vindea bărbatul cu capul acoperit nu era pe lista celor mai căutate persoane, întocmită de Pentagon. De fapt, nimeni nu auzise vreodată de el. Se părea că le era cu totul necunoscut.

Bărbatul cu capul acoperit nu știa nici măcar care îi era numele. Se referea la el numindu-l *hakeem*.

Doctorul.

Dar nici acolo, în adăpostul sigur al bazei operaționale avansate, nu reușea să pronunțe cuvântul decât cu o voce înspăimântată, abia auzită.

Nu le putea da nici un nume. Nici nu știa prea multe amănunte, cu excepția faptului că, înainte de invazie, o serie de bărbați fuseseră văzuți pătrunzând în complexul lui rezidențial în miez de noapte, în mașini oficiale, de culoare întunecată. De vreo câteva ori fusese vizitat chiar de liderul cel neînfricat în persoană.

Nu putea nici măcar să-l descrie, cu excepția unui singur detaliu uimitor, care îi intriga pe toți cei prezenți în încăpere: *hakeem*-ul nu era irakian. Nu era nici măcar arab.

Era occidental.

Iar în pachetul de cărți de joc al Pentagonului nu se afla, cu siguranță, nici un occidental.

De fapt, pe listă nu exista decât o singură persoană care nu făcea parte nici din armată, nici din guvern. Era totodată, în mod bizar, singura regină din pachetul de cărți de joc – din punct de vedere biologic, oricum. Cartea cea mai puțin importantă era o femeie, o savantă pe nume Huda Ammash, supranumită cu tandrețe „doamna Antrax", fiica

fostului ministru al apărării şi presupusa coordonatoare a programului de înarmare biologică a Irakului.

Toate condiţiile erau îndeplinite. Doctor. Apropiat al lui Saddam. Occidental. Localnic îngrozit. Era suficient pentru declanşarea acţiunii.

Permisiunea fusese cerută şi acordată chiar în noaptea aceea.

Planul de acţiune fusese întocmit.

În zorii zilei, Rucker şi oamenii lui întăriseră încercuirea exterioară cu forţe armate şi cu vehicule blindate. Conform indicaţiilor bărbatului cu capul acoperit, ţinta se afla într-o clădire de beton cu trei niveluri, situată în centrul cartierului Saddamiya din Bagdad. Zona nu fusese cunoscută sub acest nume dintotdeauna. Pe vremuri, nu era decât un cartier prăpădit. Saddam crescuse pe străzile lui jalnice, mersese la şcoala de acolo şi tot acolo îşi pusese la punct modul original de a aborda viaţa. După ce preluase conducerea ţării, adusese buldozerele şi răsese totul de pe suprafaţa pământului, înainte a transforma locul într-o comunitate exclusivistă, cu clădiri impozante, în stil modernist, din beton şi cărămidă, plasate în spatele unor pasarele arcuite şi efectiv izolate cu ziduri de restul oraşului. Îşi primise numele şi devenise căminul oamenilor demni, în ochii lui Saddam, de o asemenea cinste. Batalionul luase în primire zona încă din momentul cuceririi Baghdadului şi o tratase cu prudenţă, dată fiind aversiunea evidentă faţă de invadatori a loialiştilor care continuau să locuiască acolo.

Detaşamentele înarmate îşi ocupaseră poziţiile, lunetiştii erau la locurile lor. Atacul putea să înceapă.

Respectând noile proceduri standard care se aplicau în asemenea cazuri, Rucker folosea o tactică de genul

„încercuiește-și-bate-la-ușă". Perimetrul odată înconjurat, soldații se apropiaseră de casă și își făcuseră cunoscută prezența. Folosindu-se de o portavoce, un interpret îi informase pe cei dinăuntru că aveau la dispoziție zece minute pentru a ieși din casă cu mâinile ridicate.

Zece minute mai târziu se dezlănțuise iadul.

*

În timp ce personalul medical se ocupa de evacuarea răniților, Rucker dădu ordinul de „pregătire a obiectivului", cu intenția de a minimiza pierderile în timpul inevitabilei repetări a tentativei de a pătrunde în interior. Două elicoptere OH-58D Kiowa zburară deasupra clădirii, bombardând-o cu proiectile de 70 de milimetri și mitraliind-o în același timp, în vreme ce trupele de la sol lansară mai multe grenade Mark 19 și două grenade antitanc mult mai puternice, folosindu-se de aruncătoarele de umăr AT-4.

În cele din urmă, casa se cufundă în tăcere.

Rucker își trimise oamenii din nou înăuntru, numai că de data asta, în fața lor mergeau două Humvee cu mitralierele de calibrul .50 fumegând. Își dădu în curând seama că obiectivul fusese mai mult decât bine pregătit. Oamenii săi pătrunseră în interior cu foarte puține dificultăți, descoperind în calea lor mai multe cadavre și numai trei membri ai Gărzilor Republicane, izolați și atinși de suflul exploziilor, pe care îi scoaseră din clădire cu repeziciune.

Rucker se simți cuprins de ușurare când își auzi, prin radio, oamenii care strigau „Liber". Detașamentele din avangardă confirmaseră că locul se afla în întregime sub control.

Căpitanul intră în casa *hakeem*-ului în timp ce cadavrele erau aliniate pentru identificare. Le privi feţele murdare, pline de sânge, şi se încruntă. Era limpede că erau localnici, irakieni, infanterişti abandonaţi de multă vreme de comandanţii lor. Ceru ca bărbatul cu capul acoperit să fie chemat înăuntru. Acesta fu adus, sub pază strictă, şi i se permise să verifice morţii. Îi privi pe rând, clătinând din cap de fiecare dată, cu spaimă din ce în ce mai vizibilă după fiecare identificare negativă.

Hakeem nu era de găsit nicăieri.

Rucker se posomorî. Operaţiunea impusese antrenarea unor resurse considerabile, trei dintre oamenii lui fuseseră răniţi, unul foarte grav, şi se părea că totul se dovedise zadarnic. Era pe punctul de a ordona o altă cercetare amănunţită, când staţia radio pârâi şi el recunoscu vocea sergentului Jess Eddison.

– Domnule... În glasul lui Eddison se desluşea un tremur neliniştitor, pe care Rucker nu-l mai remarcase până atunci. Cred că e necesar să vedeţi asta.

Căpitanul şi ofiţerul său executiv îl urmară pe un şef de grupă pe coridorul interior al casei, de unde pornea scara somptuoasă, placată cu marmură, ce urca spre dormitoarele de la etajele superioare. O uşă laterală ducea către subsol. Cei trei îşi folosiră lanternele ca să lumineze coridoarele fără ferestre şi coborâră cu grijă treptele, după care se întâlniră cu Eddison şi cu doi PFC[1] din Plutonul 2. Eddison străpunse bezna cu raza lanternei şi îi conduse de-a lungul coridorului.

Ceea ce descoperiră nu prea aducea a spaţiu standard de relaxare.

---

[1] Patrolman First Class (n. tr.).

Cu excepția cazului în care ai fi fost doctorul Mengele.

Subsolul se întindea sub întreaga casă, precum și sub curtea interioară. Primele câteva încăperi în care pătrunseră nu aveau nimic alarmant. Cea dintâi era un birou. Părea să fi fost golit în grabă. Pe podea erau împrăștiate hârtii rupte, iar un mic teanc de cărți arse zăcea sub forma unui morman de funingine și coperte. Ușa alăturată era a unei săli largi de baie, după care urma o altă cameră, cu mai multe canapele și cu un televizor imens.

Încăperea în care pătrunseră apoi era mult mai mare. Era o sală de operații în toată puterea cuvântului. Mobilierul și echipamentele chirurgicale erau de ultimă oră. Domnea o ordine relativă, care contrasta cu aspectul sordid al restului casei. Se părea că paznicii aflați în clădire nu se aventuraseră să intre acolo. Poate pentru că nu doriseră să o facă. Sau poate pentru că le fusese teamă. Pe podea era o peliculă de lichid albăstrui. Rucker și oamenii lui îl urmară pe Eddison, cu bocancii scârțâind pe dalele jilave de piatră. Coridorul ducea către un laborator unde, pe un dulap alb, cu sertare, care se întindea pe tot peretele lung al încăperii, se aflau un șir de cuve transparente, pline cu o soluție verde-albăstruie. Câteva, alese parcă la întâmplare, fuseseră sparte, ca și cum cineva ar fi încercat să șteargă în grabă urmele unor fapte scandaloase. Celelalte erau intacte.

Rucker și șeful de grupă se îndreptară într-acolo, cu intenția de a privi mai îndeaproape. Lichidul pătrundea înăuntru printr-o serie de țevi, iar în cuvele intacte erau suspendate o serie de organe umane: creier, ochi, inimi și alte părți mai mici ale corpului, pe care Rucker nu le recunoscu. Pe masa de lucru de alături erau împrăștiate de-a valma mai multe vase Petri. O serie de cabluri atârnau în

gol în loc să fie conectate la computere. Acestea din urmă dispăruseră.

După un colț, Rucker găsi o altă încăpere, lungă și îngustă. Intră și dădu peste mai multe frigidere mari de inox, aliniate unul lângă altul. Se întrebă dacă să se uite chiar el înăuntru sau să aștepte sosirea unei echipe hazmat[1]. Decise că, dată fiind lipsa încuietorilor sau a semnelor de avertizare, nu exista nici un risc și deschise primul frigider. Era plin de cuve stivuite cu grijă, umplute cu un lichid roșu, gros. Știu că era vorba de sânge înainte de a vedea etichetele pe care erau trecute date și nume.

Sânge uman.

Nu în micile eprubete medicale cu care era obișnuit.

Era sânge cu toptanul.

Eddison îi conduse în acea parte a subsolului despre care le vorbise inițial. Un coridor îngust ducea într-o altă zonă, care trebuie să fi fost construită sub pavajul curții, cu toate că Rucker nu putea fi sigur, pentru că în labirintul acela întunecat, își pierduse pe deplin simțul orientării de care se bucura la suprafață. Era vorba, efectiv, de o închisoare. Celulă lângă celulă, aliniate de o parte și de alta a culoarului. Interiorul acestora era mobilat simplu, cu paturi, toalete și chiuvete. Rucker văzuse unele care arătau cu mult mai rău. Locul te ducea mai degrabă cu gândul la un salon de spital fără ferestre.

Dacă n-ar fi fost cadavrele.

Câte două în fiecare celulă.

Împușcate în cap, într-un ultim act de demență disperată.

---

[1] HAZardous MATerials, Substanțe Periculoase (n. tr.).

Erau bărbați și femei. Tineri și bătrâni. Copii, cel puțin o duzină, băieți și fete deopotrivă. Toți purtau salopete albe, identice.

Ultima celulă avea să rămână întipărită în memoria lui Rucker până la sfârșitul zilelor sale.

Pe podeaua albă, goală, zăceau întinse pe spate cadavrele a doi băieți. Capetele le fuseseră rase de curând, complet. Se holbau la el cu ochi încremeniți, cu frunțile străpunse de câte un crater minuscul, rotund și roșu, cu țestele rase încadrate de bălți ca de rășină, dense și lucioase. Și, pe unul dintre pereții celulei, o schiță grosolană, parcă săpată în zid cu o furculiță sau cu un alt obiect cu vârful bont.

Opera unui suflet disperat, țipătul mut al unui copil îngrozit, adresat unei lumi nepăsătoare.

Imaginea circulară a unui șarpe, încolăcit și înghițindu-și propria coadă.

1

ZABQINE,
LIBANUL DE SUD – OCTOMBRIE 2006

Aruncând o privire înapoi, către ruinele moscheii, Evelyn Bishop îl zări, pe jumătate ascuns în spatele unui zid crestat de șrapnele, singur, cu omniprezenta țigară între degetul mare și arătător. Imaginea o azvârli înapoi, într-un trecut îndepărtat.

– Farouk?

Chiar și după atâta timp, era de neconfundat. Ochii lui răspunseră cu un zâmbet nesigur, confirmându-i identitatea.

Ramez – fostul ei student mărunțel, hiperactiv, acum el însuși asistent în cadrul aceleiași catedre și musulman șiit, ceea ce îi ușura accesul în partea aceea a țării – își ridică ochii de la groapa de sub peretele exterior al moscheii. Evelyn îi spuse că avea să se întoarcă imediat și își croi drum către locul unde stătea bărbatul.

Nu-l mai văzuse pe Farouk de când lucraseră împreună la săpăturile istovitoare din Irak, cu douăzeci și ceva de ani în urmă. La vremea aceea, ea era neobosita *Sitt* Evelyn,

Lady Evelyn, tânără, energică, pasionată de munca ei, o forță a naturii care conducea excavațiile de pe colina palatului lui Sennacherib[1] din Ninive și pe cele din Babilon, la nouăzeci și cinci de kilometri sud față de Baghdad. El era, simplu, Farouk, un bărbat din anturajul de localnici al arheologilor, un individ scund, burtos, pleșuv, fumând țigară de la țigară, vânzător de antichități și „facilitator", un soi de misit de care părea să fie neapărată nevoie pentru a putea întreprinde ceva în acea parte a lumii. Fusese întotdeauna amabil, cinstit și eficient, un tip liniștit, retras, care aducea întotdeauna ceea ce promisese, dând din cap cu modestie, și care nu se eschiva niciodată dacă primea o cerere dificilă. Dar umerii încovoiați, brazdele de pe frunte și puținele șuvițe cărunte care supraviețuiseră acolo unde fusese cândva stăpân părul negru și des arătau limpede că anii nu trecuseră peste el cu prea multă generozitate. Pe de altă parte, nu se putea spune că, în ultima perioadă, Irakul ar fi avut parte de o epocă de aur.

– Farouk, spuse ea, radiind. Ce mai faci? Doamne, câtă vreme a trecut?

– Foarte multă, *Sitt* Evelyn.

Nu fusese niciodată un izvor de exuberanță, dar Evelyn își spuse că acum vocea lui era deosebit de stinsă. Nu reușea să-i definească pe deplin și cu exactitate expresia feței. Oare răceala se datora, pur și simplu, anilor care trecuseră, sau era vorba de altceva? Se simți cuprinsă de o umbră se stânjeneală.

– Ce faci? Aici locuiești acum?

---

[1] Rege al Asiriei (705–681 î.Hr.). A reconstruit orașul Ninive și a distrus Babilonul (n. tr.).

– Nu, am plecat din Irak de numai două săptămâni, răspunse el posomorât, înainte de a adăuga: Am venit să te caut.

Răspunsul o ului.

– Să mă cauți pe mine?...

Acum era sigură că ceva nu era câtuși de puțin așa cum ar fi trebuit. Iar ochii lui, care aruncau priviri nervoase în jur, între două fumuri de țigară trase cu lăcomie, îi sporeau îngrijorarea.

– E totul în ordine?

– Te rog! Am putea?...

Îi făcu semn să se îndepărteze de moschee și o conduse dincolo de un colț, într-un ungher mai discret și mai ferit.

Ea îl urmă, uitându-se cu grijă unde punea piciorul, întotdeauna în alertă din cauza minelor antipersonal răspândite în întreaga regiune. Văzând privirile aruncate pe furiș de Farouk în josul dealului, către cel mai important drum care străbătea satul, înțelese limpede că el se ferea de o cu totul altă amenințare. Dincolo de străduțele înguste, Evelyn întrezărea activitățile desfășurate la baza pantei – camioane descărcând provizii, corturile improvizate înălțându-se, mașini croindu-și drum prin întregul haos cu viteza melcului, totul punctat de ocazionalele explozii îndepărtate, un memento constant al faptului că, deși războiul de treizeci și patru de zile se încheiase în mod oficial și se aflau în plin armistițiu, conflictul era departe de a fi rezolvat – dar nu reușea să vadă ce anume îl îngrijora.

– Ce se întâmplă? îl întrebă. Ești bine, sănătos?

El se uită din jur, asigurându-se din nou că nu erau spionați, apoi își aruncă țigara cu un bobârnac și scoase din buzunarul hainei un plic mic, maroniu și zdrențuit.

– Ți-am adus astea, spuse, întinzându-i-l.

Ea îl deschise și extrase un mic teanc de fotografii. Erau făcute cu un polaroid, ușor curbate și uzate.

Evelyn ridică ochii către Farouk cu o privire întrebătoare, cu toate că instinctul îi spunea deja ce anume înfățișau fotografiile. Abia le răsfoise pe primele, când cele mai urâte temeri i se adeverir㠹.

*

Se mutase în Liban în 1992, chiar în perioada în care țara punea capăt unui război civil îndelungat și, în ultimă instanță, fără nici un sens. Plecase în Orientul Mijlociu la scurt timp după ce terminase facultatea la Berkeley, spre sfârșitul anilor 1960. Se ocupa de o serie de săpături arheologice în Iordania, Irak și Egipt, când se înființase un nou post de profesor în cadrul catedrei de arheologie a Universității Americane din Beirut. Împreună cu posibilitatea de a lua parte activă la excavațiile din centrul orașului, într-o nouă zonă accesibilă – o oportunitate ispititoare dacă luai în considerare istoria feniciană, greacă și romană a locului – postul constituia o șansă pe care n-o putea lăsa să-i scape printre degete. Îl solicitase și îl primise.

Acum, după un deceniu și jumătate, Beirutul era căminul ei definitiv și irevocabil. Știa că acolo avea să-și trăiască restul vieții și tot acolo avea să moară, iar perspectiva nu o nemulțumea. Țara aceea o primise bine și ea îi returnase favorurile cu prisosință – fapt atestat de un mic grup de studenți entuziaști și de muzeul restaurat al orașului. Pe durata reconstruirii zonei centrale, pusese lucrurile cap la cap împreună cu constructorii și cu buldozerele lor și se străduise să-i influențeze pe membrii guvernului și pe observatorii internaționali trimiși de UNESCO. Câștigase o

serie de bătălii și pierduse altele, dar reușise să facă o schimbare. Fusese o parte intrinsecă a renașterii orașului și a întregii țări. Se întâlnise atât cu optimismul, cât și cu cinismul, cu altruismul și cu corupția, cu generozitatea și cu lăcomia, cu speranța și cu disperarea, cu un adevărat cocktail de emoții și instincte umane în stare pură, nemascate și expuse fără a se ține prea mult cont de modestie și de rușine.

Iar apoi, acest dezastru.

Atât Hezbollah, cât și israelienii făcuseră greșeli grosolane și, așa cum era de așteptat, prețul îl plăteau civilii inocenți. În vara aceea, cu doar câteva săptămâni înainte, Evelyn urmărise, cu un nod în gât, elicopterele Chinooks și vasele de război care îi transportau pe străinii prinși în cursă, dar nu-i trecuse niciodată prin cap să li se alăture. Ea era acasă.

Între timp, avea o mulțime de lucruri de făcut. Se hotărâse ca reînceperea cursurilor să aibă loc peste numai o săptămână, cu o lună mai târziu decât de obicei. Cele de pe perioada verii aveau să fie reprogramate. O parte din personalul facultății nu avea să se mai întoarcă. Următoarele luni urmau să reprezinte o adevărată provocare de natură organizatorică, ocazional completată de câte o nebunie stranie, demnă de luat în considerare, asemănătoare cu cea care o adusese în ziua aceea acolo, la Zabqine, un orășel letargic de pe dealurile unduitoare din sudul Libanului, situat la mai puțin de opt kilometri de granița cu Israelul.

Localitatea în sine se afla acolo numai cu numele. Majoritatea caselor fuseseră reduse la niște mormane de moloz cenușiu, bare contorsionate de fier și sticlă topită. Altele fuseseră rase de pe suprafața pământului, înghițite de găurile negre săpate de bombele ghidate cu laser. Buldozerele și camioanele sosiseră cu repeziciune, îndepărtând dărâmăturile – un balast macabru pentru consolidarea

terenului în vederea construirii hotelurilor de pe vreo plajă. Trupurile celor care pieriseră între etajele aplatizate ca niște clătite ale caselor fuseseră îngropate și orașul dădea acum, sfidător, semne ezitante de viață. Supraviețuitorii, cei care reușiseră să-l părăsească înainte de atacul necruțător, se întorceau, stând în corturi improvizate în timp ce plănuiau cum să reconstruiască. Alimentarea cu energie electrică avea să fie reluată abia după multă vreme, dar, cel puțin, autocamioanele aduseseră cisterne care să asigure apa potabilă. Formând un șir de dimensiuni reduse, o serie de săteni își așteptau cu răbdare rândul, ținând în mâini recipiente de plastic și sticle, în timp ce alții descărcau proviziile din două camioane UNIFIL[1] care aduseseră alimente și alte provizii strict necesare pentru supraviețuire. Copiii alergau în jurul lor, jucându-se – dintre toate jocurile posibile – de-a războiul.

Ramez o adusese în sat în dimineața aceea. El se născuse în orașul din apropiere. Un localnic în vârstă, singurul sătean care rămăsese în localitate în timpul bombardamentului – care îl lăsase pe jumătate surd – îi condusese în susul covorului de resturi de zidărie, către ruinele micii moschei. Cu toate că Ramez i-o descrisese, priveliștea care îi întâmpinase când ajunseseră în vârful dealului era tulburătoare.

Cupola verde a moscheii reușise cumva să supraviețuiască bombardamentului care năruise restul micii construcții de piatră. Stătea, pur și simplu, acolo, ridicată în mod bizar deasupra ruinelor, o construcție ireală pe care numai războiul putea să o transforme, cât ai clipi, în realitate.

[1] United Nations Interim Force in Lebanon, Forța Interimară a Națiunilor Unite din Liban (n. tr.).

Fâșii zdrențuite din ceea ce fusese odată covorul roșu din interior fluturau sinistru, agățate de crengile golașe ale copacilor din jur.

Dărâmând zidurile moscheii, bombele deschiseseră pământul, dând la iveală o crevasă în partea din spate și expunând vederii o încăpere până atunci ascunsă dedesubt. Deși șterse și măcinate de vreme, frescele biblice de pe pereții acesteia erau de neconfundat. Era o biserică preislamică, îngropată sub moschee. Conform relatărilor din Evanghelii, zona aceea de coastă fusese străbătură adesea de Iisus și de ucenicii săi, fiind presărată cu vestigii din perioada creștinismului timpuriu. Biserica Sfântul Toma, aflată în imediata apropiere a orașului Tyr, fusese construită deasupra unei structuri considerate a fi cea mai veche biserică atestată documentar din întreaga lume, înălțată de Sfântul Toma după întoarcerea sa din Cipru. Dar la sfârșitul secolului al VII-lea, Islamul măturase întreaga regiune și multe lăcașuri de rugăciune fuseseră înlocuite de cele ale noii credințe.

O cercetare în jurul unul altar șiit în căutarea ruinelor altuia, al unei credințe precedente, nu avea să fie simplă, mai ales în asemenea momente, cu rana proaspătă a războiului încă deschisă și cu trăirile mai intense decât de obicei ale localnicilor.

Evelyn își imaginase că ziua aceea avea s-o pună la încercare.

Dar nu în acest fel.

*

Dezamăgirea se abătu asupra ei ca o rafală de vânt. Se uită la Farouk cu ochii plini de o tristețe nemascată.

– Ce faci, Farouk? Credeam că mă cunoști mai bine.

Fotografiile pe care le ținea în mână erau imagini surprinse în grabă, înfățișând artefacte, comori din vremuri apuse, relicve din leagănul civilizației: tăblițe cu scriere cuneiformă, peceți cilindrice, statuete din alabastru și din teracotă, vase de lut. Văzuse multe instantanee asemănătoare, începând din anul 2003, când trupele americane luaseră cu asalt Baghdadul, iar eșecul lor în privința asigurării pazei muzeelor și a altor situri de importanță culturală stârnise indignarea întregii lumi. Hoții se dezlănțuiseră, acuzații de corupție și de mașinațiuni politice fuseseră făcute, retrase și reluate, iar estimările numărului de obiecte furate oscilau vertiginos în ambele sensuri, cu o lipsă de seriozitate strigătoare la cer. Un singur lucru era cert: comori datând de mii de ani fuseseră indiscutabil furate, unele fiind apoi returnate, dar cele mai multe continuau să lipsească.

– Te rog, *Sitt* Evelyn..., insistă Farouk.

– Nu, i-o reteză ea cu asprime, îndesându-i fotografiile în mâini. Zău așa! Mi-ai adus mie astea, sau ce? Chiar te aștepți să le cumpăr sau să te ajut să le vinzi?

– Te rog, repetă el cu voce vlăguită. Trebuie să mă ajuți. Nu mă pot întoarce acolo. Uite.

Răsfoi pozele cu frenezie, căutând ceva.

– Uită-te la asta.

Evelyn observă că degetele lui îngălbenite tremurau. Îi studie chipul și limbajul trupului – era cuprins de spaimă, fără nici o îndoială, așa cum ar fi fost firesc să fie. Scoaterea artefactelor antice din Irak prin contrabandă atrăgea după sine pedepse severe, care puteau fi fatale, în funcție de acea parte a graniței în care erai arestat. Însă altceva o nedumerea. Era dispusă să admită că nu-l cunoștea foarte bine și că nu-l mai văzuse de ani de zile, dar credea că se pricepea destul de bine să înțeleagă oamenii și să-și dea

seama din ce aluat erau făcuți, iar ideea că Farouk s-ar fi putut înjosi jefuindu-și țara, o țară de care, după cum își amintea ea, îl lega o dragoste profundă... Pe de altă parte, ea nu trecuse prin mai multe răsturnări sângeroase de situație, prin trei războaie majore și printre toate ororile petrecute în răstimpurile dintre ele. Își ținu în frâu instinctul care o împingea să-l judece și se văzu nevoită să admite că nu avea idee cum fusese viața lui de când nu se mai văzuseră. Și că oamenii recurgeau la fapte disperate ca să-și asigure supraviețuirea.

El scoase câteva fotografii din pachet și o țintui din nou cu privirea.

– Uite.

Îl studie și se strădui să se liniștească respirând adânc, dădu din cap a încuviințare și își concentră atenția asupra fotografiilor pe care el i le înmâna. În prima se vedeau câteva cărți vechi, așezate pe ceea ce părea a fi o masă. Le privi cu mai multă atenție. Îi venea greu să spună cât de vechi erau cărțile, dacă nu avea posibilitatea să le răsfoiască. Zona avea o istorie atât de bogată, semănând mai degrabă cu o paradă a civilizațiilor, neîntreruptă vreme de mii de ani. Totuși, câteva amănunte trădau indicii despre vârsta lor. Aveau coperte crăpate, din piele, unele cu ornamente aurite, iar altele împodobite cu modele geometrice, medalioane mandorlă[1] și pandante ștanțate. Încrețiturile șnururilor care traversau cotoarele erau de asemenea vizibile, toate acestea plasându-le într-o epocă premergătoare secolului al XIV-lea. Ceea ce sugera că ar fi putut să fie atractive pentru muzee și colecționari.

[1] Vechi simbol mistic pentru lumină, figurat, de regulă, ca un halo vertical (n. tr.).

Privi cea de-a doua fotografie și încremeni, străbătută de fiorul recunoașterii. O apropie de ochi, studiind-o cu atenție și măturând-o cu vârfurile degetelor, într-o încercare zadarnică de a limpezi imaginea, străduindu-se să răzbată prin noianul de amintiri pe care i le stârnise: înfățișa un codice antic, stând cu un aer candid între alte două cărți vechi. Cu învelitoarea de piele crăpată și prăfuită. Coperta din spate se prelungea cu o clapă. Aceasta, o trăsătură distinctivă a cărților islamice din Evul Mediu, era de obicei îndoită și așezată sub coperta din față când tomul era închis, fiind folosită atât drept semn de carte, cât și pentru a proteja paginile, păstrându-le în bună stare.

Judecând după aspect, cartea aceea veche nu avea nimic remarcabil, cu excepția simbolului de pe copertă: motivul rotund, inelar, al unui șarpe care își înghițea propria coadă.

Își ridică brusc ochii, întâlnind privirea lui Farouk. I se părea că nu rostește cuvintele destul de repede.

– Unde ai găsit astea?

– Nu le-am găsit eu. Le-a descoperit Abu Barzan, un prieten al meu. Și el vinde antichități. Are o prăvălie mică, în Al-Mawsil, îi explică Farouk, folosind numele arab al orașului Mosul. Nimic ilegal, înțelegi, numai ce ni se permitea să comercializăm pe timpul lui Saddam.

Înainte de invazie, exportul celor mai valoroase antichități era privilegiul exclusiv al oficialităților din partidul Baath. Pleava – restul populației – era lăsată să-și dispute firimiturile.

– Saddam avea informatori peste tot, după cum știi. Bineînțeles că acum lucrurile stau altfel. Oricum, prietenul meu a venit să mă vadă la Baghdad, acum vreo lună. El umblă prin nord, prin satele vechi, căutând obiecte de valoare. E pe jumătate kurd și, când se află acolo, îi convine

să-şi dea uitării jumătatea sunnită, iar oamenii îşi deschid uşile în faţa lui. Oricum, a dat peste piesele astea – ştii cum stau lucrurile. E o harababură pe scară largă. Haos total. Bombe, omoruri, detaşamentele morţii... Oameni alergând speriaţi de colo-colo, făcând orice le stă în puteri ca să rămână în afara pericolului şi să pună o pâine pe masă. Vând tot ce e cu putinţă, mai ales acum, când o pot face pe faţă. Dar nu se găsesc prea mulţi cumpărători, cel puţin nu în Irak. Oricum, Abu Barzan avea colecţia asta şi încerca s-o vândă. Voia să plece din ţară, să se stabilească într-un loc sigur – toţi vrem asta – dar avea nevoie de bani. Aşa că întreba în toate părţile, fără zarvă, căutând un cumpărător. Ştia că aveam câteva relaţii utile peste hotare. S-a oferit să împartă profitul cu mine.

Farouk îşi aprinse o altă ţigară, rotindu-şi privirile pe furiş.

– Oricum, când am văzut Ouroboros-ul, m-am gândit la tine, adăugă întinzând mâna şi lovind cu degetul în fotografia codicelui. Am întrebat în dreapta şi în stânga, căutând pe cineva care să ştie unde eşti. Mahfouz Zacharia...

– Bineînţeles! exclamă Evelyn.

Păstrase legătura cu custodele Muzeului Naţional de Antichităţi din Baghdad. Mai ales după invazie, când izbucnise întregul scandal al jafurilor.

– Farouk, ştii că nu mă pot atinge de aşa ceva. N-ar trebui să purtăm discuţia asta.

– Trebuie să mă ajuţi, *Sitt* Evelyn. Te rog! Nu mă pot întoarce în Irak. E mai rău decât îţi închipui. Vrei cartea asta, nu-i aşa? O să-ţi fac rost de ea. Numai ajută-mă să rămân aici, te rog! Îţi poţi permite un şofer, nu-i aşa? Un asistent? Fac orice. Pot să mă fac util, ştii asta. Te rog! Nu mă pot întoarce acolo.

Ea se trase înapoi.

– Nu-i chiar atât de simplu, Farouk.

Clătină uşor din cap şi se uită la dealurile pierdute în depărtări, de dincolo de moschee. De-a lungul zidului scund de piatră, frunzele de tutun înşirate pe sârmă ca să se usuce sub soarele verii zăceau, rând lângă rând, putrede şi decolorate, acoperite cu acelaşi praf gros care sufoca întreaga regiune. Deasupra lor se înălţă şi apoi se stinse zumzetul unui avion teleghidat israelian, o amintire statornică a încordării mocnite.

Chipul lui Farouk se posomorî. Începuse să respire precipitat şi mâinile lui nu-şi găseau astâmpărul.

– Îl ţii minte pe Hajj Ali Salloum?

Un alt nume din trecut. Tot un negustor de antichităţi, dacă pe Evelyn n-o înşela cumva memoria – ceea ce nu se întâmpla de obicei. Prăvălia lui era uşă-n uşă cu a lui Farouk. Îşi aminti că cei doi erau apropiaţi, cu toate că, în privinţa clienţilor şi a vânzărilor, se aflau într-o competiţie neîntreruptă.

– E mort. Vocea lui Farouk tremura. Şi cred că din cauza cărţii ăsteia.

Evelyn se înnegură în timp ce îşi căuta cuvintele.

– Ce i s-a întâmplat?

În ochii lui licări o spaimă profundă.

– Despre ce e cartea asta, *Sitt* Evelyn? Cine altcineva mai e pe urmele ei?

– Nu ştiu, răspunse ea, cu glasul potopit de consternare.

– Mă gândeam la domnul Tom. S-a ocupat de asta alături de tine. Poate că el ştie. Trebuie să-l întrebi, *Sitt* Evelyn. Se întâmplă ceva foarte rău. Nu poţi să mă trimiţi înapoi, acolo.

La auzul numelui, ea simți o împunsătură în inimă. Înainte de a apuca să răspundă, vocea lui Ramez reverberă printre mormanele de moloz din jurul lor.

– Evelyn?

Farouk îi aruncă o privire neliniștită. Evelyn întinse gâtul și îl văzu pe Ramez croindu-și drum către ei dinspre moschee. Se uită din nou la Farouk, ai cărui ochi rătăceau în josul aleilor, către strada principală. Când se întoarse spre ea, tot sângele părea să-i fi pierit din obraji. O privi cu atâta spaimă, încât simți o strângere de inimă. El îi îndesă în mâini micul teanc de fotografii și plicul și se mulțumi să spună:

– Ora nouă, în centru, lângă turnul cu ceas. Te rog să vii.

Ramez ajunse alături de ei, evident întrebându-se ce se petrecea. Evelyn ezită, căutându-și cuvintele, nereușind să hotărască ce ar fi trebuit să spună.

– Farouk e un vechi coleg. De demult, din Irak.

Ramez părea să fie de deplin conștient de neliniștea care plutea între ei.

Evelyn simți că Farouk făcea o mișcare și întinse mâna spre el, într-un gest liniștitor.

– E OK. Ramez și cu mine lucrăm împreună. La Universitate.

Făcea tot ce-i stătea în puteri ca să-i dea de înțeles că noul sosit nu reprezenta o amenințare, dar era limpede că ceva îl speriase, pentru că se mulțumi să dea din cap în grabă către Ramez, după care i se adresă ei cu voce insistentă, rugătoare:

– Te rog să fii acolo.

Și, înainte ca Evelyn să fi putut obiecta, el urca deja poteca spre moschee, îndepărtându-se de centrul localității.

– Farouk, așteaptă!

Păși în lături, retrăgându-se de lângă Ramez și strigând în urma lui, dar o făcea zadarnic. Îl pierduse deja din ochi.

Se întoarse către Ramez, care părea uluit. Își reaminti dintr-odată că încă mai ținea fotografiile în mâini, expuse din plin vederii lui, și își dădu seama că el le remarcase. Asistentul îi adresă o privire întrebătoare. Ea înghesui fotografiile în plic și se grăbi să le îndese în buzunar, afișând, ca prin farmec, un zâmbet dezarmant.

– Îmi cer scuze. El nu a făcut decât să... E o poveste lungă. Ne întoarcem în încăpere?

Ramez dădu politicos din cap și o conduse înapoi, în susul potecii.

Ea îl urmă cu ochii în gol, cu stomacul făcut ghem din pricina vorbelor neliniștitoare ale lui Farouk, cu mintea prea copleșită de cele întâmplate ca să înregistreze o imagine pasageră din orașul de dedesubt: doi bărbați stând pe marginea drumului, cu o privire apatică – deloc neobișnuită într-un asemenea cadru și în asemenea împrejurări, o expresie pe care se obișnuise să o surprindă pe chipuri de când cu războiul – și totuși, cumva ruptă de tot ceea ce se întâmpla în jurul lor și îndreptată în direcția ei, până când unul dintre cei doi se urcă într-o mașină și demară în pripă, iar celălalt îi întâlni pentru o clipă ochii înainte de a dispărea în spatele unei case năruite.

2

– Încă nu e în mâinile voastre?

Deși părăsise Baghdadul cu mai bine de patru ani în urmă și în ciuda talentului său înnăscut de a deprinde

limbile străine și a eforturilor sale intense, vocabularul arab și accentul continuau să-i fie influențate de răstimpul petrecut în Irak. De aceea, oamenii însărcinați să lucreze pentru el – conduși de Omar, bărbatul care tocmai îi telefonase – proveneau cu toții din estul noii sale patrii adoptive, din apropierea graniței cu Irakul, unde dăduseră o mână de ajutor la contrabanda cu arme și la trecerea combatanților peste graniță în ambele direcții. În linii mari, cele două limbi erau identice, dar între ele existau destule deosebiri care să genereze inadvertențe și neînțelegeri.

Ceea ce nu trebuia să se-ntâmple.

În privința acurateței, era mândru de sine. Nu tolera inexactitățile și neseriozitatea îl făcea să-și piardă repede răbdarea. Și, ținând cont de tonul derutat al celuilalt, ar fi putut spune, încă din momentul în care fusese întrerupt și răspunsese apelului telefonic, că răbdarea sa avea să fie pusă serios la încercare.

Răspunsul răsună în telefonul celular după o pauză plină de ezitări.

– Nu.

– Cum adică nu? se răsti *hakeem*, smulgându-și cu furie mănușile chirurgicale. De ce nu? Unde e?

Omar nu se intimida cu ușurință, dar în tonul lui se simțea acum o nuanță suplimentară de respect.

– S-a dovedit a fi prudent, *mu'allimna*.

De partea cealaltă a graniței, bărbații aflați în slujba lui îi spuneau întotdeauna așa. *Învățătorul nostru*. Un apelativ ce exprima respectul servitorilor umili, câtuși de puțin dornici să iasă în evidență. Nu-i învățase cine știe ce. Doar să se asigure că făceau ceea ce li se ceruse, și asta fără să pună întrebări. De fapt, nu trebuia să învețe, ci doar

să capete o deprindere, teama fiind principalul lor factor motivațional.

– Adevărul e că nu ni s-a ivit o ocazie favorabilă, continuă Omar. L-am urmărit până la Universitatea Americană. S-a dus la facultatea de arheologie. L-am așteptat în afara clădirii, dar el a ieșit, probabil, prin altă parte. Unul dintre oamenii mei supraveghea ieșirea dinspre mare și l-a văzut strecurându-se afară și urcându-se într-un taxi.

Hakeem se încruntă.

– Deci știe că e urmărit, spuse cu nemulțumire și asprime.

– Da, recunoscu Omar fără tragere de inimă, înainte de a adăuga: Dar asta nu e o problemă. O să punem mâna pe el până mâine seară.

– Sper, ripostă *hakeem*, cu acreală. Pentru binele vostru.

Se străduia din greu să-și țină furia sub control. Omar nu-l dezamăgise până atunci. Știa care erau riscurile și își făcea datoria așa cum se cuvenea, fără cruțare. Fusese transferat în slujba *hakeem*-ului cu ordinul clar de a-i purta de grijă și de a se asigura că avea la dispoziție tot ceea ce îi era necesar. Și știa că, în meseria lui, greșelile nu erau trecute cu vederea. Lucru care îi oferea *hakeem*-ului o oarecare consolare.

– Unde e acum?

– L-am urmărit până în Zabqine, un orășel din sud, de lângă graniță. S-a dus acolo să se-ntâlnească cu cineva.

Amănuntul îi stârni imediat interesul.

– Cu cine?

– Cu o femeie. O americancă. Se numește Evelyn Bishop. Predă arheologia la Universitate. O femeie în vârstă. Pare trecută de șaizeci de ani. I-a arătat niște documente.

Nu ne-am putut apropia destul de mult ca să vedem despre ce era vorba, dar trebuie să fi fost fotografiile colecției.

Interesant, cugetă *hakeem*. Negustorul irakian abia a sosit în oraș de câteva ore și se duce să vadă o femeie care se întâmplă să fie arheolog? Memoră informația, propunându-și să mediteze mai târziu asupra ei.

– Și?...

O altă pauză ezitantă, apoi tonul lui Omar scăzu și mai mult.

– L-am pierdut. Ne-a observat și a fugit. L-am căutat în tot orașul, dar a dispărut. Acum sunt în fața apartamentului femeii. Au fost întrerupți, au de terminat o afacere.

– Ceea ce înseamnă că o să te conducă la el.

Hakeem încuviință în sinea lui, dând din cap în tăcere. Ridică o mână și își frecă fața, masându-și sprâncenele încruntate și gura uscată. Era sigur că, în cazul ăsta, nu putea tolera un eșec. Aștepta de prea multă vreme.

– Rămâi pe urmele ei, insistă apoi cu răceală, și, când se întâlnesc, adu-i pe amândoi la mine. O vreau și pe ea. Ai înțeles?

– Da, *mu'allimna*.

Răspunsese pe un ton hotărât. Fără nici o ezitare. Ceea ce era exact pe placul *hakeem*-ului.

Închise și recapitulă conversația în minte preț de o secundă, înainte de a-și pune telefonul în buzunar și de a-și relua treaba începută.

Se spălă pe mâini și își trase o pereche de mănuși chirurgicale noi, apoi se apropie de patul pe care zăcea băiatul, imobilizat cu curele, plutind la hotarul dintre inconștiență și luciditate, cu ochii îngustați părând de ceramică, două semiluni albe privind pe furiș pe sub pleoapele grele, la fiecare dintre tuburile ce îi ieșeau din diversele părți ale

trupului, sugând cantități minuscule din lichidele acestuia, odată cu ultimul strop de viață.

3

Când Evelyn reuși să se întoarcă în oraș, în apartamentul ei situat la etajul al doilea al unei clădiri de pe rue Commodore, era trecut de șase seara.

Se simțea extenuată, la finele unei zile care o marcase din mai multe puncte de vedere. După dispariția lui Farouk, Ramez – care, dând dovadă de o remarcabilă stăpânire de sine, nu o întrebase nimic despre irakian și nici măcar nu încercase să aducă vorba despre el ca din întâmplare – reușise să obțină o întrevedere cu primarul din Zabqine, acesta din urmă având în minte, așa cum era de înțeles, probleme mult mai presante decât săpăturile arheologice pe locul unui posibil altar creștin timpuriu. Cu toate acestea, Evelyn și tânărul ei protejat îl fermecaseră și ușa le rămăsese deschisă în scopul unor explorări viitoare. Ceea ce reprezenta o adevărată realizare, având în vedere că mintea ei fusese în altă parte pe toată durata întâlnirii.

Începând din momentul în care Farouk îi arătase plicul zdrențuit cu fotografii polaroid, amintirile trezite de acestea îi acaparaseră gândurile. Odată ajunsă acasă, făcuse un duș îndelungat și fierbinte, iar acum era așezată la biroul ei, privind țintă dosarul gros care o urmărea ca o umbră la fiecare nou domiciliu. Îi dezlegă șnururile, îl deschise și începu să-l răsfoiască. Fotografiile vechi și paginile îngălbenite, cu scrisul decolorat, pline de notițe și de fotocopii, scoteau la iveală o parte din ea care zăcea de multă

vreme în întuneric. Paginile se întorceau una după alta, evocând emoţii învălmăşite, care o potopeau, conducând-o înapoi, într-o vreme şi într-un loc pe care nu izbutise niciodată să le dea uitării.

Al-Hillah, Irak, toamna, 1977.

Nu era în Orientul Mijlociu decât de şapte ani, pe care şi-i petrecuse făcând săpături arheologice în Iordania, la Petra, şi în Egiptul de Sus. O activitate în timpul căreia învăţase multe – şi tot acolo se îndrăgostise pentru prima oară de locurile acelea – dar cercetările nu erau ale ei. Tânjea de multă vreme să se implice în ceva despre care să poată spune că îi aparţine. Şi, după o mulţime de investigaţii intense şi insistenţe neobosite pentru obţinerea fondurilor, reuşise. Săpăturile în cauză se refereau la oraşul care o fascinase dintotdeauna şi căruia, în ultimii ani, arheologii îi acordaseră prea puţină importanţă: Babilonul.

Istoria cetăţii legendare acoperea mai bine de patru mii de ani, dar, pentru că nu fusese construită din piatră, ci din cărămizi de lut uscate la soare, nu supravieţuise ravagiilor timpului decât într-o foarte mică măsură. Puţinele sale rămăşiţe fuseseră, în cele din urmă, distruse de numeroasele puteri coloniale care stăpâniseră acel greu încercat colţ de lume în ultima jumătate de secol. În faţa Mamei Natură, a otomanilor, a francezilor şi a germanilor care îl jumuliseră ca vulturii, străvechiul leagăn al civilizaţiei nu avusese nici o şansă.

Evelyn sperase, într-o mică măsură, că putea încerca să îndrepte această nedreptate.

Săpăturile începuseră cu mult zel. Condiţiile de lucru nu erau prea aspre, iar ea se obişnuise deja cu căldura şi cu insectele. Fusese surprinsă de bunăvoinţa autorităţilor. Baath-iştii preluaseră puterea cu cinci ani înainte, după un

deceniu de lovituri de stat, iar ea îi găsea pragmatici și curtenitori – când ajunsese pentru prima oară acolo, în apropiere se filma *Exorcistul*, iar sângeroasa lovitură de stat dată de Saddam era la ani de zile distanță. Săpăturile se desfășurau într-o regiune săracă, dar oamenii erau amabili și primitori. Până la Baghdad mergeai două ore cu mașina, ceea ce făcea ca o mâncare bună, o baie decentă și relațiile sociale cărora le dusese dorul să fie la-ndemână.

Descoperirea în sine se datorase unui noroc. Un păstor de capre din zonă, care săpa în căutare de apă, dăduse, într-o încăpere subterană din apropierea moscheii Al-Hillah, peste un mic tezaur sub forma unor tăbliță cu scriere cuneiformă, din rândul celor mai vechi texte scrise. Nimerindu-se prin preajmă, Evelyn ajunsese prima la fața locului și hotărâse că situl merita să fie explorat în continuare.

Câteva săptămâni mai târziu, în timp ce măsura adâncimea pânzei freatice într-un vechi garaj învecinat cu moscheea, găsise ea însăși încă ceva. Nu era tot atât de vechi și de valoros. Dar reprezenta, fără îndoială, o descoperire spectaculoasă: o serie de mici încăperi subterane, boltite, date uitării de secole. Primele erau goale, cu excepția puținelor mobile austere, din lemn, și a unor ustensile pentru gătit. Interesant, dar nu excepțional. Totuși, în cea mai adâncă dintre ele, ceva îi atrăsese atenția într-un mod ce ținea în mult mai mare măsură de intuiție decât de rațiune: pe peretele principal fusese cioplită imaginea amplă, rotundă, a unui șarpe care își înghițea propria coadă.

Ouroboros.

Unul dintre cele mai vechi simboluri mistice din lume. Originile sale se regăseau cu mii de ani în urmă, în dragonii cu capete de porci ai civilizației Hongshan din China și în Egiptul antic, de unde fusese preluat de fenicieni

și de greci, care îi dăduseră și numele, Ouroboros, ceea ce însemna „cel care își devorează coada". Plecând de aici, imaginea se regăsea în mitologia scandinavă, în tradiția hindusă și în simbolismul aztec, pentru a da numai câteva exemple. De-a lungul secolelor, ocupase totodată un loc de neclintit în simbolistica secretă a alchimiei. Șarpele care se autodevorează era un arhetip plin de forță, având diferite semnificații pentru diferite popoare – un simbol al binelui pentru unele, un semn prevestitor de rău pentru altele.

Cercetările desfășurate apoi în încăperile subterane avuseseră ca urmare descoperiri și mai ciudate. Obiectele considerate inițial ustensile de bucătărie dintr-una dintre camere se dovediseră a fi ceva mult mai ezoteric: echipamente primitive de laborator. După o examinare mai atentă, se constatase că cioburile de sticlă erau, de fapt, bucăți de retorte și de flacoane. Găsiseră și rămășițe de dopuri de plută și de eprubete, alături de o serie de recipiente și pungi din piei de animale.

Încăperile aveau ceva de rău augur, care captivase curiozitatea lui Evelyn. Se simțea de parcă ar fi dat, din întâmplare, peste teatrul de operațiuni al unei grupări clandestine necunoscute, al unei clici obscure care dorea să se reunească departe de ochi indiscreți, străjuită de sinistrul devorator al propriei sale cozi. Își petrecuse următoarele săptămâni explorând camerele subterane cu mai multă atenție și fusese răsplătită printr-o altă descoperire: un vas imens de lut, acoperit cu o piele de animal, îngropat într-un colț al uneia dintre încăperile întunecoase. Pe el se regăsea o imagine a Ouroboros-ului, similară cu cea de pe perete. În interior, Evelyn descoperise foi de hârtie – material care, în regiunea aceea, înlocuise pergamentul încă

din secolul al VIII-lea, cu mult înainte de a ajunge în Europa – acoperite din abundență cu texte și împodobite cu migală cu motive geometrice fascinante, cu reprezentări științifice ale naturii și cu studii anatomice viu colorate, bizare.

Răsfoind diversele imagini ale simbolului din dosarul ei – gravuri, sculpturi în lemn și alte reprezentări – dădu peste un grup de fotografii vechi, decolorate. Împinse dosarul deoparte și le studie cu atenție. Erau mai multe instantanee ale încăperilor, plus unele în care apărea ea însăși alături de echipa care cercetase situl, printre membrii acesteia numărându-se și Farouk. Cât de mult se schimbase, se gândi. Așa cum ne-am schimbat cu toții. Se crispă în timp ce își plimba degetele pe suprafața unei fotografii care îi trimise un fior slab în tot trupul. O înfățișa pe ea însăși, mult mai tânără, o femeie ambițioasă de treizeci de ani, cu ochi scânteietori, alături de un bărbat cam de aceeași vârstă. Stăteau umăr la umăr pe un sit pustiu, doi aventurieri dintr-o epocă apusă. Fotografiile nu aveau o rezoluție grozavă – erau mici copii pe care le obținuse la vremea respectivă și se uzaseră stând aproape treizeci de ani în dosarul ei. În ziua aceea, soarele dogorise cu sălbăticie și amândoi aveau fețele ascunse în spatele unor ochelari de soare și în umbra protectoare a unor pălării de safari. Cu toate acestea, ochii ei completară cu repeziciune detaliile trăsăturilor. Și, chiar după atâția ani, inima îi tresări la vederea lui.

Tom.

Fixă îndelung fotografia, străpungând-o cu privirea, și zgomotul orașului haotic se îndepărtă, cedând locul tăcerii. Imaginea îi așternu pe chip un zâmbet trist, în timp ce în suflet i se învolburau sentimente contradictorii.

Nu înțelesese niciodată ce se întâmplase, de fapt, în zilele acelea de mult apuse.

Tom Webster își făcuse apariția la Al-Hillah neanunțat, la câteva săptămâni după descoperirea încăperilor. Se prezentase drept arheolog și istoric de la Institutul Haldane, un centru de cercetări afiliat Universității Brown. Îi povestise că se afla în Iordania când un coleg adusese vorba despre cercetările ei asupra Ouroboros-ului. În evul întunecat dinainte de Internet, cercetările presupuneau vizitarea bibliotecilor și obținerea informațiilor de la experți în urma unei discuții directe cu aceștia – adesea la modul șocant, față în față. Făcuse drumul până acolo pe uscat, cu mașina, ca să o vadă și să afle mai multe despre descoperirea ei.

Rămaseseră împreună patru săptămâni.

Până atunci, nici un bărbat nu-i trezise sentimente atât de puternice.

Își petrecuseră zilele examinând încăperea, studiind textele scrise și colile ilustrate găsite în interior și urmând indiciile care îi conduceau către bibliotecile și muzeele din Baghdad și din alte părți ale Irakului, căutând oameni de știință și istorici.

Caligrafia textelor le plasa, fără putință de tăgadă, în epoca dinastiei abbaside[1], cam prin secolul al X-lea. Datarea cu carbon a uneia dintre curelele de piele care fixau colile le confirmase supozițiile în această privință. Textele erau caligrafiate și ilustrate superb și se refereau la o multitudine de subiecte din diverse domenii: filozofie, logică, matematică, chimie, astrologie, astronomie, muzică și

[1] Dinastie arabă (750–1258), în timpul căreia civilizația islamică a atins apogeul și al cărei prim reprezentant a fost califul Al-Mansur, constructorul Baghdadului (n. tr.).

spiritualitate. Dar nimic nu explica cine le scrisese și nu exista nici o mențiune legată de semnificația șarpelui care își devora coada.

Evelyn și Webster lucraseră împreună, împărtășind aceeași pasiune, și cercetările lor aprinseseră scânteia repede consumată a unor speranțe când descoperiseră o serie de informații despre o grupare obscură din aceeași perioadă, Confreria Neprihănirii. Adevărata identitate a acesteia nu era decât o ipoteză. Se știau prea puține despre ea, cu excepția faptului că era alcătuită din filozofi neoplatonicieni care se întâlneau, în secret, din douăsprezece în douăsprezece zile și că din moștenirea ei secretă făcea parte un remarcabil compendiu de învățături științifice, spirituale și ezoterice aparținând unor civilizații diverse, considerat cea mai veche enciclopedie cunoscută.

Oricum, anumite aspecte ale scrierilor descoperite în încăperea subterană concordau cu lucrările lăsate în urmă de Confrerie, atât în privința stilului, cât și în cea a conținutului. Însă nici una dintre ele nu se referea la spiritualitatea celor care ocupaseră spațiul subteran. Cu toate că rădăcinile sale erau în Islam, în lucrările Confreriei erau incluse și învățături din Evanghelii și din Tora. Membrii săi erau considerați liber-cugetători, care nu subscriseseră la nici o credință anume, străduindu-se în schimb să descopere adevărul din toate religiile și să valorifice cunoașterea ca pe o adevărată hrană a sufletului. Militaseră pentru o reconciliere, pentru o fuziune a tuturor sectelor din regiune, în speranța că ar fi putut crea un sanctuar spiritual amplu, care să le includă pe toate.

Evelyn și Webster făcuseră speculații, întrebându-se dacă era sau nu posibil ca grupul din încăperile subterane să fi fost o ramură a Confreriei, dar nu exista nici o

dovadă care să le susţină sau să le infirme teoria. Totuşi, unul dintre aspectele acesteia se potrivea aproape perfect. Se credea că membrii Confreriei îşi avuseseră originea în Basra şi în Baghdad. Al-Hillah se afla între cele două localităţi.

În întreg răstimpul petrecut împreună, Evelyn fusese surprinsă de interesul necontenit manifestat de Webster şi năucită de energia şi de eforturile lui neostoite, dedicate elucidării măruntei enigme scoase de ea la lumină. De asemenea, pentru un specialist de care nu auzise niciodată, părea să ştie teribil de multe lucruri despre Ouroboros şi despre istoria regiunii.

Totodată, era sigură că se îndrăgostise de ea, aşa cum şi ea se îndrăgostise de el. Ceea ce făcuse ca plecarea lui bruscă să fie foarte greu de suportat. Mai ales ţinând cont de ceea ce îi lăsase. Şi de minciuna în care fusese nevoită să trăiască începând de atunci.

Mâhnirea îi înnegură chipul când despărţirea dureroasă îi năvăli în amintire. O acceptare pasivă, care o susţinuse vreme de mulţi ani, preluă controlul, îndepărtând melancolia şi aducându-i gândurile brusc înapoi, la situaţia neplăcută din prezent.

Din ramele lor de pe peretele opus biroului, priveau în jos, către ea, câteva dintre paginile ilustrate descoperite în încăperea grupului secret, fascinante prin frumuseţea şi misterul lor. Îşi desprinse ochii de ele şi scoase teancul de fotografii polaroid pe care i le lăsase Farouk. O alese pe cea care reprezenta străvechiul codice şi îşi aminti noutăţile neliniştitoare cu ceafa străbătută de un fior.

Un om pe care îl cunoştea murise. Din cauza acelui obiect.

Unde îl găsise prietenul lui Farouk? Şi ce anume conţinea? Cu ani în urmă, cercetările lor, ale ei şi ale lui Tom, nu dăduseră nici un rezultat. De ce ar fi avut cartea aceea o importanţă mult mai mare?

Îşi aminti ultima întrebare a lui Farouk: *Cine mai e pe urmele ei?*

Cu toată harababura care o înconjura, ăsta era ultimul lucru de care avea nevoie. Dar nu avea cum să-l evite. Nu voia să se ducă la întâlnirea cu Farouk, dar ştia că nu era în stare să-l dezamăgească. Irakianul îşi pusese nădejdea în ea. Avea nevoie de ajutor. Era îngrozit. Cu cât îşi amintea mai bine spaima înstăpânită pe chipul lui, cu atât mai mult o neliniştea întâlnirea stabilită. Un alt gând continua să se facă auzit.

Trebuia să-l anunţe pe Tom.

Dacă nu reuşea să-i dea de urmă, nu era nimic de făcut. Nu s-ar fi putut spune că ţinuseră legătura. De fapt, nici nu-l mai văzuse, nici nu-i mai vorbise după plecarea lui din Irak.

Nici măcar când descoperise că era însărcinată.

Lăsă fotografia din mână şi îşi scoase agenda. Era o Filofax de mari dimensiuni, legată în piele, pe care o purta cu ea de decenii şi care abia se mai putea închide din cauza numeroaselor scrisori, cărţi de vizită şi notiţe puse la păstrare între copertele ei uzate de-a lungul anilor. Scotoci prin buzunarele şi despărţiturile din coperte până ce găsi o carte veche de vizită. Numele lui, Tom Webster, era tipărit cu litere reliefate, arămite, alături de cel al institutului şi de sigla acestuia. Rezistase tentaţiei de a o folosi şi, cu timpul, o surghiunise într-un colţ izolat al agendei şi al minţii sale.

Treizeci de ani. Un apel telefonic era lipsit de sens.

Rugămintea lui Farouk îi persista în urechi. *Trebuie să-l întrebi,* Sitt *Evelyn.* În sufletul ei, ceva se sfâşie, îndemnând-o să încerce.

Semnalul avu nevoie de câteva secunde ca să treacă de la un satelit la altul, înainte ca sunetul familiar al unei linii telefonice din Statele Unite să fie repede înlocuit de vocea unei femei care o informă pe Evelyn, pe un ton excesiv de prietenos, că se afla în legătură cu Institutul Haldane.

Ea ezită.

– Încerc să dau de urma unui vechi prieten, spuse în cele din urmă, cu voce tremurătoare. Se numeşte Tom Webster. Mi-a lăsat acest număr de contact, dar... ei bine, a trecut ceva timp de atunci.

– O clipă, vă rog. Inima lui Evelyn se strânse în timp ce operatoarea îşi verifica baza de date. Îmi pare rău, reveni vocea acesteia, oarecum nepotrivit de veselă. Aici nu apare nimeni cu acest nume.

Evelyn se chirci în scaun.

– Sunteţi sigură? Adică, n-aţi mai putea verifica încă o dată, vă rog?

Operatoarea îi ceru să îi spună numele de familie pe litere, căută din nou şi ajunse la acelaşi rezultat. Evelyn oftă trist. Probabil că operatoarea o auzi, pentru că adăugă:

– Dacă doriţi, pot să verific înregistrările de la serviciul nostru de personal şi să vă sun apoi. Poate că prietenul dumneavoastră a lăsat câteva date cu ajutorul cărora să fie găsit.

Evelyn îşi spuse numele, îi lăsă numărul celularului ei din Beirut, îi mulţumi şi închise. De fapt, nu se aşteptase să dea de el acolo, trecuse prea mult timp, dar freamătul

emoției o făcea să se simtă, în continuare, încordată și agitată.

Se uită la ceas. Era aproape șapte. Se încruntă. Fusese de acord să se-ntâlnească cu Mia ca să bea ceva împreună la hotelul ei. Farouk nici n-ar fi putut alege o oră mai nepotrivită. Se gândi s-o sune pe Mia și să contramandeze întâlnirea, dar nu suporta ideea de a mai sta singură încă două ore, captivă în caruselul amintirilor care se învârtejeau la periferia minții ei, așteptând să meargă la un rendez-vous care o speria tot mai mult pe minut ce trecea.

Hotărî că o băutură în compania fiicei ei, ascultând muzică bună și privind o serie de figuri care să-i distragă atenția, ar fi putut-o ajuta să suporte așteptarea. Nu trebuia decât să evite gândurile legate de un subiect extrem de supărător. Măcar până când avea să înțeleagă ce se petrecea de fapt.

Închise dosarul și îl așeză pe birou, își îndesă în geantă fotografiile polaroid și celularul și se îndreptă spre hotelul aflat vizavi de apartamentul ei.

4

Telexurile erau istorie. Restaurantul chinezesc de cartier dispăruse, înlocuit de unul japonez, un Benihana strălucitor. Dispăruse de mult și circularul News Bar[1], înlocuit de cel botezat, cu tot atâta imaginație, Lounge[2], desăvârșit prin adăugarea lambriurilor, a potpuriurilor de melodii

[1] Barul cu Noutăți (n. tr.).

[2] Trândăvie (n. tr.).

suave, gen Café del Mar, și a posibilității de a comanda un cocteil mojito din fructul pasiunii – și tot acolo era și Coco, papagalul localului, care imita fără greș zgomotul sinistru al unui proiectil de artilerie, ceea ce îi făcuse pe mulți vizitatori neinițiați să o ia la fugă în căutarea unui adăpost.

Clipele de glorie ale hotelului se întinseseră până în anii 1980, când fusese locul preferat de întâlnire a „clicii" din Beirut. Dan Rather, corespondentul CBS, și Peter Jenning, de la NBC, stăteau întotdeauna acolo. În vremurile când milițiile rivale transformau Beirutul de Vest într-un purtător de stindard al haosului urban din era modernă, înainte ca această onoare să fie uzurpată de Mogadiscio și apoi de Baghdad, hotelul Commodore era un sanctuar al *filet mignon*-ului, al electricității, al telexurilor în funcțiune, și un bar întotdeauna nesecat, mulțumită unui manager curajos și unor taxe de protecție generoase. Ca să spunem adevărul, probabil că managerul își făcea mult prea bine datoria: marea majoritate a reporterilor sosiți în oraș pentru monitorizarea conflictelor se aventurau rareori în afara siguranței tihnite oferite de hotel, scriindu-și relatările de martori oculari mai degrabă de pe linia scaunelor din fața barului decât de pe linia frontului.

Din fericire, zilele acelea erau de mult apuse – măcar în cea mai mare parte. Iar „liftingul facial" care adusese orașul înapoi la viață nu ocolise hotelul, acum numit Meridien Commodore. În ciuda renovării elegante, continua să fie locul preferat al corespondenților ziarelor străine, chiar și fără Coco. Clica era loială, fapt cu mult mai evident după izbucnirea neașteptată a scurtului, dar violentului război ce ocupase prima pagină a tuturor ziarelor din lume pe întreaga durată a verii. Commodore își regăsise gloria de altădată, debordând de alcool și de adrenalină,

având cele mai bune conexiuni la telecomunicațiile în bandă largă din oraș și dând din nou dovadă de aceea imperceptibilă abilitate de a le crea oaspeților impresia că făceau parte dintr-o imensă familie siciliană – ceea ce era reconfortant pentru Mia Bishop, dat fiind faptul că nu avea în spate o experiență a traiului într-o regiune în plin război.

Fapt pe care nu ținea câtuși de puțin să-l schimbe.

Nu își alesese ca specialitate genetica pentru a-și face rost de un bilet către o zonă periculoasă.

*

– Știu că, după toate probabilitățile, nu e treaba mea, dar... ești sigură că te simți bine?

După ce discutase cu Evelyn despre progresele propriei ei activități și după ce făcuseră schimb de bârfe și de observații legate de miliardele de urmări ale războiului care aveau să le pigmenteze viața în viitorul apropiat, Mia pusese în sfârșit întrebarea. O rodea din momentul în care se așezaseră și, cu toate că se simțea stingherită adresându-i-o, știa că s-ar fi simțit încă și mai rău dacă nu i-ar fi oferit mamei sale ocazia de a spune tot ce avea pe suflet, dacă simțea nevoia să o facă.

La auzul vorbelor ei, Evelyn se foi ușor, schimbându-și poziția pe canapeaua elegantă, și sorbi alene din paharul cu vin.

– Mă simt bine, confirmă apoi, cu ceea ce aducea a o jumătate de zâmbet silit, înainte ca ochii să-i alunece, pierzându-se în strălucirea mângâietoare a vinului. N-am nimic.

– Ești sigură?

Evelyn șovăi.

– Doar că... Azi m-am întâlnit cu cineva. Un om pe care nu-l mai văzusem de multă vreme. De cincisprezece ani, sau poate chiar mai de mult.

Mia îi adresă un zâmbet plin de subînțelesuri.

– Înțeleg.

Evelyn își dădu seama ce insinua.

– Nimic de genul ăsta, crede-mă, protestă ea. E vorba de un misit, de un localnic care ne dădea o mână de ajutor în timpul cercetărilor arheologice. În Irak. Înainte de regimul lui Saddam. Am făcut o deplasare în sud, cu Ramez – îl știi, nu-i așa?

Mia dădu din cap, încuviințând.

– Cred că da. Săptămâna trecută, în biroul tău? Un tip mărunțel, nu?

Dintre colegii lui Evelyn, el era singurul pe care îl întâlnise. Mia sosise în Beirut cu numai trei săptămâni în urmă, cu unul dintre primele avioane care aterizaseră pe aeroport imediat ce acesta fusese redeschis, după ce aeronavele de luptă israeliene îi bombardaseră pistele, în prima zi a războiului.

Intrase cu mare iuțeală în lumea bizară a Beirutului de după război: masivul avion Airbus se oprise brusc, clătinându-se, la câteva secunde după ce atinsese solul, apoi virase strâns, ieșind de pe pistă, dând la iveală un buldozer și un camion cu ciment, care participau la repararea craterului făcut de o bombă exact în mijlocul pistei. Mia îi mai avea încă în fața ochilor pe muncitorii care își fluturau cu nepăsare mâinile către ea și către restul pasagerilor șocați.

Beirutul revenise la viață, cu sau fără cratere pe pistele de aterizare. Iar ea putea să se ocupe în sfârșit de marele proiect fenician în care fusese angrenată pentru întreaga

durată a anului, chiar dacă îl începea cu o întârziere de câteva luni față de data planificată.

Fusese abordată în timp ce lucra alături de o mică echipă de geneticieni din Boston, care își asumase prodigioasa sarcină de a studia modul în care se răspândise omenirea pe întreg globul pământesc. Proiectul, care presupunea analiza mostrelor ADN colectate de la mii de bărbați din triburile izolate de pe toate continentele, avusese un rezultat care îți tăia răsuflarea, confirmând că suntem cu toții descendenții unui mic trib de vânători și culegători care a trăit în Africa cu circa șaizeci de mii de ani în urmă, descoperire care nu picase prea bine într-o serie de cercuri „sensibile". Mia se alăturase echipei imediat ce își obținuse doctoratul, ceea ce se întâmpla cu puțin timp înainte ca rezultatele centralizate ale activității ei să fie date publicității; de atunci, munca lor fusese lipsită de spectaculozitate și repetitivă, constând mai ales în colectarea tot mai multor mostre care să susțină concluzia finală. Se gândise să se transfere într-o altă zonă fierbinte a cercetării, dar cele mai interesante lucrări din domeniul geneticii fuseseră restrânse din cauza aversiuni prezidențiale față de studiul celulelor stem. Așa că rămăsese în expectativă – până ce se ivise oferta.

O abordase reprezentantul fundației de caritate Hariri, ale cărei buzunare extrem de adânci fuseseră umplute de fostul prim-ministru miliardar al Libanului, înainte de asasinarea sa din anul 2004. Propunerea avansată de reprezentantul fundației era vagă, dar fascinantă: pe scurt, îi ceruse să îi ajute să descopere cine fuseseră fenicienii.

Ceea ce i se păruse extrem de incitant.

În mod surprinzător și în ciuda faptului că erau menționați în numeroase texte scrise de cei cu care veniseră

în contact, despre fenicieni existau puține informații nemijlocite. Pentru un popor considerat inventatorul primului alfabet din lume, al cărui rol de „intermediar cultural" a declanșat acea renaștere din Grecia care a condus la zămislirea civilizației occidentale, nu lăsaseră prea multe în urmă. Din scrierile și din literatura lor nu se păstrase nimic, iar toate cunoștințele referitoare la ei fuseseră puse cap la cap cu ajutorul datelor consemnate de o terță parte. Până și numele le fusese atribuit de alții, și anume de grecii antici, care le spuseseră *Phoinikes*, oamenii roșii, datorită hainelor luxoase purpurii pe care le confecționau folosind mult prețuitul colorant extras din glandele unei moluște. Nu existau biblioteci feniciene, nu se descoperise nici un tezaur de cunoștințe feniciene, nici un sul de papirus pus la păstrare într-un vas de alabastru. Nimic nu rămăsese în urma celor două mii de ani de istorie enigmatică, încheiată în mod brutal când orașele lor căzuseră în mâinile unei serii de invadatori culminând cu romanii care, în anul 146 înainte de Hristos, arseseră din temelii Cartagina, presăraseră sare peste ruine, interziseseră recolonizarea zonei vreme de douăzeci și cinci de ani și distruseseră orice urmă a ultimului centru al culturii feniciene. Era ca și cum tot ce amintea de ei ar fi fost șters de pe suprafața pământului.

Dar numele stârnise pasiuni violente chiar și în Liban. După războiul civil din anii 1970 și 1980, câteva facțiuni creștine din țară îl preluaseră pur și simplu, pentru a crea o diferență subtilă între ei și compatrioții lor musulmani, zugrăvindu-i pe aceștia drept un popor migrator sosit din peninsula Arabică după apariția islamismului, care avea mai puține drepturi asupra pământului. Se părea că toate neînțelegerile din regiune se reduceau, în ultimă instanță, la

cinci cuvinte: „Noi am fost primii aici." Tensiunile escaladaseră până la un punct în care cuvântul *fenician* devenise tabu în cercurile oficiale. În Muzeul Național din Beirut nu apărea nici măcar o singură dată, pe etichetele exponatelor fiind afișat acum un termen mult mai corect din punct de vedere politic: „Epoca Timpurie a Bronzului".

Ceea ce era o rușine – și totodată o foarte posibilă denaturare a istoriei. De aici, necesitatea proiectului.

Mia era conștientă că pășea pe un teren politic minat. Scopurile proiectului erau suficient de altruiste: dacă era posibil să folosești mostrele ADN pentru a stabili că toți locuitorii țării, creștini și musulmani deopotrivă, erau descendenții unei singure culturi, ai unui singur popor, ai unui singur trib, faptul ar fi contribuit la spulberarea prejudecăților de mult înrădăcinate și ar fi trezit un sentiment al unității. Doi experți libanezi fuseseră angajați ca să lucreze împreună cu ea: un istoric extrem de respectat care ținea cursuri la Universitate și un genetician care s-o asiste. Primul era creștin, iar cel de-al doilea musulman. Dar, așa cum avea să afle Mia în curând, pentru oamenii din zonă loialitatea față de trib avea o importanță extremă, iar redefinirea istoriei nu era neapărat întâmpinată cu brațele deschise.

Totuși, cu cele trei mari ofuri din sinea ei – nici un bărbat sau copil căruia să-i poarte de grijă, o agendă socială tot atât de deprimantă și de pustie ca un magazin de băuturi alcoolice din centrul Kabulului și un proiect fascinant și finanțat cu generozitate, nu avea, practic, de ce să stea pe gânduri, mai ales că i se oferea astfel ocazia să-și cunoască mai bine mama.

Să o cunoască într-adevăr.

Așa că semnase deasupra liniei punctate și își făcuse bagajele – după care le despachetase cu tot atâta repeziciune și se uitase la CNN vreme de două luni, până când luptele se sfârșiseră, se căzuse de acord asupra încetării focului și blocada fusese ridicată.

*

– Se află, literalmente, sub moschee, îi povestea Evelyn Miei. Ar putea fi una dintre cele mai vechi capele cunoscute, e de-a dreptul uluitor. O să te duc acolo, dacă vrei. Ramez e dintr-un orășel din apropiere și a auzit despre ea.

– Iar tipul ăsta a apărut așa, ca din senin?

Evelyn încuviință.

Mia își studie mama. Sinceritatea și hotărârea din vocea ei aveau ceva care o convinse că nu era, pur și simplu, reticentă, iar agitația nervoasă nu dispăruse.

– Nu-mi pot imagina prin ce au trecut localnicii, comentă ea, cu amărăciune. Individul căuta de lucru?

Evelyn se crispă, stingherită.

– Da. Într-un fel. E... complicat.

Nu părea dornică să dea mai multe amănunte. Mia se hotărî să nu insiste. Dădu ușor din cap, confirmând că îi lua în seamă replica, schimbară câte o jumătate de zâmbet, apoi luă o altă înghițitură de vin. Pentru o clipă, între ele domni o tăcere plină de subînțelesuri, pe urmă un chelner se apropie parcă plutind, umplu paharul Miei din sticla aproape goală din frapieră și le întrebă dacă mai doreau una.

Evelyn își îndreptă spatele, smulgându-se din reverie.

– Cât e ceasul?

Se uită la al ei, în timp ce Mia îi răspundea chelnerului clătinând din cap. Când acesta se îndepărtă, Mia remarcă un bărbat tuns scurt, cu părul de un negru intens, cu ochii duși în fundul capului și cu fața ciupită de vărsat, care stătea la bar fumând și trăgând cu coada ochiului spre ele – o privire rece, înainte de a se întoarce în altă parte. Nu era în Beirut de multă vreme, dar își dăduse seama că, în orașul acela, bărbații îi acordau mai multă atenție decât cea cu care era obișnuită, farmecul trăsăturilor ei fiind amplificat de aerul evident exotic dat de tenul palid, ușor pistruiat, și de părul de culoarea mierii. Ar fi minţit dacă n-ar fi recunoscut că privirile care îndemnau la flirt îi făceau plăcere, iar în cazul acesta ar fi considerat privirea bărbatului un compliment și nu i-ar fi dat importanță, mai ales dacă tipul ar fi fost drăguț – numai că nici măcar mama lui nu l-ar fi putut descrie folosind un asemenea epitet, iar în privirea lui nu fusese nimic care să aibă de-a face cu flirtul. De fapt, ocheada îi dăduse fiori. Ceea ce, din nou, nu i se întâmpla pentru prima oară în orașul acesta – de când în jurul lor izbucnise un război brutal, oamenii erau furioși și suspicioși, mai ales în privința străinilor, acesta fiind dezavantajul înfățișării ei exotice. Dar bărbatul avea ceva care nu se încadra în atmosferă, nu părea să fi venit acolo în căutarea distracției, expresia de pe chipul lui era prea rece, prea împietrită, prea detașată, ca a unui android, și...

Evelyn îi spulberă micul acces de paranoia, ridicându-se brusc în picioare.

– Chiar trebuie să plec. Nu știu unde-mi erau mințile, se mustră singură, luându-și haina și geanta de pe canapea. Se întoarse spre Mia. Îmi pare rău, pur și simplu nu-mi pot

permite să întârzii la... Trebuie să mă întâlnesc cu cineva. Putem cere nota de plată?

După expresia feței ei, Mia își dădu seama cât de mult se grăbea.

– Du-te. Mă ocup eu de asta.

Evelyn dădu să-și deschidă geanta.

– Lasă-mă cel puțin să...

Dar Mia întinse mâna, așezându-și-o peste a ei și oprind-o cu un gest liniștitor.

– Lasă asta. Du-te. Faci cinste data viitoare.

Evelyn îi adresă un zâmbet încărcat de trăiri intense – recunoștință, îngrijorare, stânjeneală, poate, își spuse Mia cu o neașteptată strângere de inimă, chiar și spaimă – și plecă în grabă.

Mia o urmări strecurându-se printre câțiva amatori de băutură care stăteau în picioare în colțul lor și dispărând în mulțimea învălmășită. Localul era plin de zumzetul obișnuitei clientele gălăgioase, care bea din greu și fuma încă și mai abitir. Se lăsă pe spate, afundându-se în fotoliu, neștiind ce ar fi trebuit să creadă, și când își roti ochii prin încăpere, îl zări pe androidul de la bar îndreptându-se și el către ieșire.

Părea grăbit.

Prea grăbit.

Înțelese dintr-odată ce se întâmpla și în mintea ei deja tulburată apăru un fitil aprins. Încercă să-l urmărească din priviri și se ridică în picioare, întinzându-și gâtul după el, dar bărbatul se amestecase deja în marea de oameni din bar, care o împiedica să zărească ușa de la intrare.

Gânduri negre o potopiră, înălțându-i-se din unghere le întunecate ale imaginației, și încăperea păru să se îndepărteze dintr-odată, pierzându-și contururile. Cele

două – sau fuseseră trei – pahare de vin nu îmbunătățeau lucrurile. Se așeză din nou, năucită și buimacă, liniștindu-se. Și atunci îl zări.

Celularul lui Evelyn.

Îndesat în partea laterală a canapelei, cu un capăt ieșit în afară, abia vizibil.

Rederulă în gând, la iuțeală, toate cele întâmplate – și cu ochii minții își revăzu mama scoțându-l din geantă imediat ce se așezase și punându-l alături, pe canapea, de parcă și-ar fi dorit să înceapă să sune.

Mia nu mai stătu pe gânduri. Îl înșfăcă și se repezi pe urmele lui Evelyn.

5

Mia reuși să iasă în hol și apoi în stradă, exact la timp ca să vadă un taximetru, un Mercedes gri, dispărând pe rue Commodore. Reuși să deslușească, prin lunetă, ceafa lui Evelyn. Mai mulți taximetriști care așteptau în fața hotelului, în căutare de clienți, se îndreptară către ea oferindu-și serviciile și, în toată zăpăceala, o altă mașină trecu pe lângă ea, o berlină BMW neagră, în care erau patru bărbați – iar prin fereastra pasagerului Mia îl văzu pe androidul de la bar, vorbind la telefonul mobil în timp ce privea încordat înainte, cu ochii lui negri, ca de granit, lipiți de taxiul lui Evelyn.

În gândurile ei confuze nu mai stăruia nici o îndoială: Evelyn era urmărită.

Asta nu poate fi de bine.

Preț de o nanosecundă, o idee sparse ceața de sauvignon de pe creierul ei – sun-o pe celular, avertizeaz-o – înainte de a-și aminti că celularul mamei ei era chiar acolo, că îl ținea în mână.

Grozav!

Se uită în stânga, apoi în dreapta, cu adrenalina care îi alerga prin vene limpezindu-i mintea încețoșată și întesată de cacofonia ofertelor confuze ale taximetriștilor, apoi îl înhăță pe cel mai apropiat dintre ei, zbierând:

– Unde ți-e mașina?

Omul îi răspunse într-o engleză stricată că era chiar acolo și arătă către un alt Mercedes – probabil că în orașul ăla erau mai multe decât în Frankfurt, își spusese Mia imediat ce sosise – parcat cu câteva mașini mai încolo, lângă bordura trotuarului de vizavi.

Mia întinse brațul către BMW-ul care se îndepărta. În spatele lui se strecuraseră acum alte două automobile.

– Vezi mașina aia? Trebuie s-o urmărim. Trebuie s-o ajungem din urmă. OK?

Șoferul nu păru să priceapă și ridică din umeri, aruncând o privire amuzată către colegii săi...

Dar Mia îl împingea deja către Mercedesul lui.

– Haide, să mergem, *yalla*, insistă ea cu voce convingătoare, trebuie să urmărim mașina aia, înțelegi? Urmărire? Mașină?

Făcea gesturi ample și silabisea apăsat, de parcă asta ar fi avut darul să transforme cuvintele ei străine într-unele inteligibile.

Totuși, își atinse cumva scopul, de vreme ce șoferul păru să înțeleagă că, indiferent despre ce ar fi vorbit ea, era ceva urgent. O conduse la mașină și o instală pe bancheta din spate, în timp ce el se așeza la volan și, peste

câteva secunde, automobilul se năpustea afară din parcare, în traficul haotic al serii.

*

Mia se aplecă înainte, stând practic deasupra şoferului, în timp ce taxiul îşi croia drum cu greu pe străzile înguste şi aglomerate din Beirutul de Vest. Străbătură întreaga rue Commodore, Mia scrutând toate intersecţiile ca să se asigure că taxiul lui Evelyn nu o luase într-o altă direcţie şi reuşind în cele din urmă să întrezărească, în depărtare, Mercedesul care virase la dreapta şi se îndrepta spre piaţa Sanayeh.

Despărţit de el printr-o maşină sau două, BMW-ul negru îl urmărea cu insistenţă.

Mintea Miei lucra febril. Se străduia să se-nţeleagă cu şoferul, încercând să-l facă să menţină un echilibru delicat între a nu pierde din ochi maşina lui Evelyn şi a nu le da androidului şi însoţitorilor lui ocazia să îşi dea seama că erau urmăriţi – ceea ce nu e prea uşor de comunicat când eşti nevoit să mimezi instrucţiunile printr-o oglindă retrovizoare.

În acelaşi timp, creierul îi era asaltat de focul încrucişat al unei serii de întrebări. De ce era urmărită mama ei? Cine o urmărea? O ţineau, pur şi simplu, sub observaţie? De fapt, exista un fel de „poliţie secretă" locală şi, având în vedere războiul abia încheiat, străinii erau suspecţi, nu-i aşa? Cu toate că Mia nu reuşea să-şi dea seama ce fel de ameninţare ar fi putut reprezenta o femeie de şaizeci de ani. Sau aveau de gând să-i facă vreun rău? S-o răpească? Din zilele Vestului Sălbatic, adică din anii 1980 încoace, în Beirut nu mai fusese răpit nici un străin – Mia se documentase

imediat după ce fusese contactată de reprezentantul fundației – dar situația din întreaga regiune era instabilă, extremiștii din ambele părți ale hotarului imaginându-și noi metode de a provoca durere și de a comite atrocități în fiecare zi, și nimic nu era realmente inimaginabil.

Bun, acum devii ridicolă. Calmează-te! Pentru numele lui Dumnezeu, e profesoară de arheologie! Locuiește aici de ani de zile. Probabil că nu e nimic altceva decât o formalitate, o operațiune de rutină. Îi dai telefonul, ea pleacă la rendez-vous-ul ei, iar tu te întorci la hotel la timp pentru emisiunea ta de la TV.

Dar nici ea nu credea ce-și spune.

Simțea că era vorba de ceva rău, foarte rău.

Întreaga seară îi defilă fulgerător prin minte și, cu toate că nu-și cunoștea foarte bine mama, se opri asupra stânjenelii din vocea ei și a falselor asigurări liniștitoare din prima clipă în care se așezaseră alături.

De fapt, legătura care le unea era un mic miracol.

Începând de la vârsta de trei ani, Mia fusese crescută de sora mamei sale, Adelaide, și de Aubrey, soțul acesteia, în Nahant, pe o mică insulă situată la nord de Boston și legată de continent printr-un dig circulabil. Își vedea mama numai de Crăciun, când venea în vizită, și în timpul verii, când se ducea ea acolo unde Evelyn făcea săpături.

La scurt timp după ce născuse, la Baghdad, aceasta din urmă își dăduse seama că a o crește pe Mia în Irak nu era câtuși de puțin o soluție ideală. La vremea aceea, în Orientul Mijlociu, a fi o mamă singură era totuna cu o invitație la răspândirea șoaptelor pline de dispreț. Nici situația politică nu era mai strălucită. La un an după nașterea Miei, Saddam Hussein preluase puterea în urma unei lovituri de stat sângeroase, scufundând țara sub un val de teamă

și de paranoia. Irakul rupsese relațiile diplomatice cu Siria, iar încăierările izbucnite de-a lungul granitei cu Iranul conduseseră, în 1980, la izbucnirea unui război de zece ani între cele două state. Noul regim se mândrea cu săpăturile arheologice efectuate de Evelyn, așa că ea era în siguranță. Dar în jurul ei, situația devenea din zi în zi tot mai deprimantă și, nu după mult timp, se urcase într-un avion către Cairo.

Egiptul o adoptase și munca ei era răsplătită din plin. Cu școlile și cu asistența sanitară, lucrurile stăteau cu totul altfel. În primul an petrecut acolo, Evelyn făcuse eforturi ca să-și împace îndatoririle materne cu explorările de care se ocupa, încercând să-i ofere Miei o viață decentă și în același timp știind că, mai curând sau mai târziu, trebuia să aleagă. Epidemia de holeră care lovise țara când Mia avea trei ani o convinsese că nu o mai putea ține acolo. Medicii erau o raritate, copiii mureau, iar Evelyn trebuia să o ducă pe Mia într-un loc mai bun, mai sigur.

Gândul de a părăsi regiunea îi pustia sufletul. Sora ei, Adelaide, îi sugerase un compromis dificil. Ea și soțul ei aveau o fetiță cu cinci ani mai mare decât Mia. Complicațiile survenite în timpul nașterii o împiedicau să mai aducă pe lume alți copii, cu toate că amândoi și-i doreau cu disperare. De Crăciun, când Evelyn venise în vizită, se gândiseră deja la o adopție. Într-o seară, în timp ce zăpada albea plaja din jurul casei, Adelaide făcuse propunerea. Formau un cuplu afectuos, stabil – amândoi fiind profesori universitari – și Evelyn știa că îi puteau oferi Miei un cămin plin de dragoste și o soră.

Se ținuseră de cuvânt și Mia avusese parte de un cămin minunat. Mersese la facultate și, așa cum se întâmplă

adesea în primii ani ai vieții de adult, se îndepărtase de Evelyn.

Pe urmă se ivise proiectul.

Investigația ADN întreprinsă de Mia era legată îndeaproape de cercetări mult mai tradiționale și de studiul pietrelor și al oaselor, practicat de istorici și de arheologi. În desfășurarea proiectului erau implicați doi experți locali în istoria feniciană, dar multe dintre informațiile de care avea nevoie Mia deveniseră pentru Evelyn o a doua natură. Așa se face că luaseră legătura încă din prima zi a sosirii ei în Beirut, mai degrabă ca posibile prietene decât ca mamă și fiică.

Mia ar fi vrut să stabilească o relație mult mai plină de căldură, dar Evelyn era rece. Cu toate că viețile altora trezeau curiozitatea ei instinctivă, de explorator, i se întâmpla rareori să invite pe cineva în viața ei. Mia împărtășea aceeași fascinație, dar era mult mai primitoare – exagerând chiar, dacă era să te încrezi în spusele mamei ei. Așa se face că, la început, Mia o găsise pe Evelyn distantă și rece, prima ei impresie fiind că urmau să colaboreze în mod cordial – și atât. Dar, după câteva drumuri lungi cu mașina către situri arheologice îndepărtate și după două prânzuri stropite cu arrak într-un *tekhshibis* tradițional din munți, Mia fusese plăcut surprinsă descoperind că excavatorul eficient, rece și rațional numit Evelyn Bishop era însuflețit de o inimă omenească generoasă.

O inimă omenească generoasă, urmărită acum de niște bărbați cu intenții dubioase.

*

Ținându-și neliniștea în frâu, Mia se concentră asupra drumului care i se așternea înainte. Pentru o clipă, pierdu

din vedere Mercedesul, care reapăru apoi cu vreo șase mașini în față, străbătând orașul în grabă, urmărit îndeaproape de umbra lui tainică.

Taxiul lui Evelyn se îndepărtă de centura Beirutului și începu să coboare către centru. Distrus în timpul războiului civil, acesta fusese reconstruit fără economie de bani și de efort, fiind acum înțesat de magazine și de restaurante. Mercedesul și BMW-ul pătrunseră în inima lui înainte ca traficul să se blocheze în jurul taxiului Miei, căruia îi tăiară calea mașinile sosite, într-o dementă debandadă generală, din trei direcții, ce convergeau în aceeași intersecție.

Mia îl îmboldi pe șofer cu gesturi frenetice și cu insistențe nebunești, terorizându-l și cicălindu-l când țâșni, croindu-și drumul în timp ce evita aripile și barele de protecție ale automobilelor din jur. După vreo duzină de înjurături și o serie de gesturi amenințătoare, se avântară în sfârșit pe strada liberă din fața lor.

Traficul devenea din ce în ce mai aglomerat pe măsură ce se apropiau de zonele pietonale și Mia observă că, la vreo sută de metri distanță, Evelyn coborî din taxi și dispăru în aglomerația dintr-un pasaj boltit.

– Acolo, ea e! exclamă, arătând către silueta îndepărtată – dar năvala adrenalinei în vene i se întrerupse brusc când își dădu seama că taxiul încremenise iarăși. Între ea și Evelyn se întindea, compactă, o mare de mașini oprite, îndesate unele într-altele, iar trei stăteau de-a latul, fiind verificate de un polițist de la circulație care te ducea cu gândul la Moise, în timp ce automobilele de pe o stradă perpendiculară se îngrămădeau, străduindu-se să traverseze intersecția.

Cu ochii alergând în toate părțile, într-o încercare de a aprecia care ar fi fost cea mai bună mișcare, Mia observă

că androidul și un alt bărbat coborau din BMW – acesta fiind de asemenea prins în ambuteiaj – strecurându-se apoi printre mașini în direcția în care dispăruse Evelyn. Zona mișuna de oameni – în Beirut nimeni nu lua vreodată cina înainte de ora nouă, și într-o noapte plăcută de octombrie ca aceea, restaurantele și pizzeriile din centru se bucurau de o mare popularitate, fiind deschise încă mult timp după miezul nopții. Alegerea aflată în fața Mïei nu mai era, dintr-odată, câtuși de puțin teoretică: a urmări o Evelyn aflată în siguranța relativă a unui taximetru și alături de un șofer solid era una; dar a ajunge efectiv la ea, scăpând-o poate și de urmăritori, era cu totul altceva.

Nu avea de ales.

Își afundă mâna în buzunar, îndesă în palma șoferului o bancnotă de zece dolari – dolarul american era, în Liban, monedă alternativă – și, cu inima la gură, sări din taxi, strecurându-se apoi printre mașinile cu motoarele huruind, sperând că instinctele o înșelau și întrebându-se ce avea să facă dacă nu era așa.

6

Întrebările se învârtejeau în mintea lui Evelyn încă de când Farouk îi ținuse calea, în Zabqine. Credincios cuvântului dat, irakianul era acolo, lângă turnul cu ceas din Place de l'Étoile, pufăind din țigară în așteptarea ei.

Nu cu mult mai vechi de o sută de ani, turnul văzuse tot ce fusese mai rău în războiul civil și supraviețuise, în mod remarcabil, cu toate că era plasat exact pe faimoasa Linie Verde care despărțea Beirutul de Est de cel de Vest.

După cei aproape cincisprezece ani scurși de la restaurarea meticuloasă a fiecăruia dintre crenelurile sale realizate într-un splendid stil otoman, veghea asupra unui oraș ce clocotea, încă o dată, de furie și de indignare. Pe flancurile sale fluturau drapele libaneze și lozinci antirăzboinice intens controversate, în timp ce la bază stăruiau, cumplite, urmele ororilor din luptele recente.

Farouk alesese bine locul. Piața era plină-ochi de oameni; unii priveau tăcuți împrejurimile, alții treceau grăbiți ducându-și sacoșele cu cumpărături sau vorbind, cu detașare, la telefoanele mobile. O mână de soldați înarmați, postați în fața Palatului Parlamentului din partea opusă a pieței, ofereau un plus de siguranță.

Își aruncă chiștocul exact în clipa în care Evelyn ajunse în dreptul lui și, după ce privi neliniștit peste umăr, o conduse în josul unuia dintre pasajele boltite ce radiau din piață, îndepărtându-se de turn.

Evelyn sări peste obișnuita flecăreală introductivă și trecu direct la subiect.

– Farouk, ce se petrece? Cum adică Hajj Ali a fost omorât din cauza acestor obiecte? Ce i s-a-ntâmplat?

Irakianul se opri într-un colț liniștit, alături de o galerie de artă cu obloanele trase. Se întoarse spre ea, scoțându-și încă o țigară cu degete tremurătoare. O umbră îi traversă chipul și păru să țină piept unor amintiri evident dureroase.

– Când Abu Barzan – prietenul meu din Mosul – mi-a arătat pentru prima oară ce anume încerca să vândă, m-am gândit imediat la tine, pentru cartea cu Ouroboros. Celelalte... sunt niște obiecte frumos realizate, fără îndoială, dar știam că n-o să fii interesată să te amesteci în așa ceva. Trebuie să înțelegi însă că ele sunt, evident, cele mai valoroase

și, așa cum ți-am spus mai înainte, trebuia să fac rost de niște bani, de cât de mulți eram în stare, ca să plec pentru totdeauna din locul ăla blestemat. Am încercat să iau legătura cu o parte dintre clienții mei, care sunt, ca să spunem așa, mai puțin scrupuloși, dar nu fac afaceri cu prea mulți oameni de soiul ăsta. Așa că i-am spus lui Ali despre ce era vorba. El avea câteva legături bune, cu o clientelă diferită de a mea, care pune mai puține întrebări... Și mă grăbeam, trebuia să găsesc un cumpărător înainte de a o face Abu Barzan, chiar dacă aveam să împart partea mea cu o a treia persoană, cum era Ali. Înțelegi, jumătate din ceva e mai mult decât nimic și, dacă Abu Barzan reușea să vândă înaintea mea, n-aș fi avut nici un câștig. Când i-am vorbit lui Ali despre obiecte, i-am dat niște copii ale fotografiilor polaroid pe care le aveam de la Abu Barzan. Farouk clătină din cap, parcă dojenindu-se pentru o greșeală cumplită. Copii ale tuturor fotografiilor.

Trase îndelung din țigară, ca și cum s-ar fi întărit pentru cea mai dificilă parte a poveștii.

– Nu știu cui i le-a arătat, dar a venit la mine după nici o săptămână, spunând că avea un cumpărător cu care se înțelesese la preț pentru întregul lot. Pentru tot lotul. Eu voiam să păstrez cartea – știam cât de mult te interesa la vremea respectivă tot ce purta simbolul ăla și mă gândeam că era posibil să te ispitească și să mă ajuți să vând restul, sau să-mi dai o mână de ajutor ca să-mi găsesc o slujbă aici, în Beirut – așa că i-am spus lui Ali să-i comunice cumpărătorului că putea lua toate celelalte piese din fotografiile polaroid în afară de carte, și că aveam să-i facem, în compensație, o mică reducere. Ali a fost de acord că părea o contraofertă rezonabilă, numai cele două statuete de alabastru valorând mai mult decât prețul cerut de noi pentru

întregul lot, în timp ce cartea, ei bine... nu avea să i se simtă lipsa. Înghiți cu greutate. Nici că m-aș fi putut înșela mai mult.

Vreme de o săptămână sau cam așa ceva, n-am mai primit nici o veste; pe urmă, într-o dimineață, m-a sunat soția lui. Era înnebunită. Spunea că niște bărbați veniseră după el, în prăvălie. Zicea că nu erau irakieni. Credea că erau sirieni, sau că ar fi putut fi – își frecă rădăcina nasului, ca și cum simpla rostire a cuvântului ar fi fost de ajuns ca să-i provoace o durere fizică – *mukhabarat*.

Mukhabarat.

Un termen omniprezent în regiune, pronunțat de obicei cu prudență și pe șoptite, unul dintre primele cuvinte pe care trebuise să le învețe Evelyn când ajunsese pentru prima dată la Baghdad, cu atâția ani în urmă. Ad-literam, nu însemna nimic altceva decât „informații" sau „comunicații", dar nimeni nu îl folosea cu acest sens. Nu îl mai folosea, de când devenise „pseudonimul" poliției secrete, al nemiloșilor „furnizori de informații" fără de care nu putea guverna nici un tiran. Bineînțeles că existența unor astfel de agenții de securitate internă nu se limita la Orientul Mijlociu. În îngrijorător de brutala nouă ordine mondială a secolului XXI, aproape toate statele din lume – poate cu excepția Liechtensteinului – le foloseau fără nici o restricție, iar ele păreau să își trateze victimele, deopotrivă, cu o cruzime lipsită de orice remușcare, care făcea ca procedeele demențiale ale lui Ivar Cel Fără Oase[1] să pară jalnice.

[1] Ivar Ragnarsson, căpetenie a vikingilor de pe teritoriul Danemarcei; împreună cu frații săi, a condus armata care a invadat Anglia de Est în anul 865 (n. tr.).

– Au ținut-o afară în vreme ce doi bărbați au stat de vorbă cu el, adăugă Farouk cu voce tânguitoare, apoi i-a auzit țipând la el. Voiau să știe unde se aflau obiectele. L-au lovit de vreo două ori, pe urmă l-au târât afară din magazin, l-au aruncat într-o mașină și-au plecat. L-au luat, pur și simplu. În zilele noastre, în Irak se întâmplă des așa ceva, dar de data asta n-a fost din motive politice. Înainte de a pleca, soția lui Ali i-a auzit vorbind despre fotografii. Despre copiile pe care i le dădusem. Ăia erau cumpărătorii, *Sitt* Evelyn – sau mai degrabă veniseră în numele potențialului cumpărător. Iar unul dintre ei i-a spus celuilalt: „El vrea numai cartea. Pe celelalte le putem vinde noi." *Numai cartea*, Sitt Evelyn. Înțelegi?

Ea simți o greață care i se ridica în gâtlej.

– Și l-au omorât?

Farouk abia reuși să articuleze cuvintele.

– Trupul lui a fost găsit în aceeași seară, aruncat într-un șanț de pe marginea drumului. Era...

Scutură din cap cutremurându-se, evident chinuit de idee, și slobozi un oftat dureros.

– Se folosiseră de o mașină electrică de găurit.

– Și ce ai făcut?

– Ce puteam să fac? Ali nu știa nimic despre Abu Barzan. Nu-i spusesem de unde proveneau obiectele. Îl cunoșteam foarte bine, dar trăim vremuri cumplite, într-un stat bântuit neîncetat de teamă și de paranoia, și mi-e rușine să recunosc că n-am avut destulă încredere în el ca să-i povestesc despre Abu Barzan, de teamă să nu se-nțeleagă amândoi pe la spatele meu.

Evelyn pricepu unde voia să ajungă.

– Ceea ce înseamnă că Ali nu le-a putut spune decât despre tine.

– Exact. Așa că am fugit. Imediat ce am închis telefonul, mi-am împachetat câteva lucruri și am plecat de acasă. Aveam niște bani – cu toții îi ținem acasă, băncile nu mai prezintă nici o garanție. Nu prea mulți, dar erau suficienți ca să mă scoată din Baghdad și să mituiesc grănicerii. Așa că i-am luat și am fugit. M-am ascuns în casa unui prieten și, în aceeași noapte, după ce a fost găsit cadavrul lui Ali, am fost sigur că erau pe urmele mele. Am plecat din țară. Am mers cu mai multe autobuze, le-am plătit șoferilor de camion să mă ia cu ei, am folosit orice mijloc de transport pe care l-am găsit. M-am dus mai întâi la Damasc – nu e un traseu la care să te gândești din prima clipă, cum e cel prin Amman, și e mai aproape de Beirut, locul unde voiam să ajung. Ca să te găsesc. Am întrebat la Universitate și mi-au spus că erai plecată la Zabqine, toată ziua. N-am mai putut aștepta. Trebuia să te văd.

Evelyn detesta întrebarea pe care trebuia să i-o pună. În ciuda stomacului întors pe dos din cauza sorții cumplite a lui Ali și a mâhnirii profunde stârnite de situația lui Farouk – nu doar de încurcătura cumplită în care se afla, ci și de coșmarul pe care îl trăise probabil în ultimii ani – nu își putea scoate din minte imaginea de pe fotografia polaroid. Își stăvili emoțiile contradictorii.

– Dar cartea? Ai văzut-o? Știi unde e?

Farouk nu păru deranjat de întrebare.

– Când Abu Barzan a venit la mine, i-am cerut să-mi arate colecția, dar nu avea nimic asupra lui. Era prea periculos să călătorească purtând obiectele cu sine. Pe drumuri sunt prea multe baraje și prea multă armată. Îmi imaginez că le-o fi păstrând în prăvălia lui sau acasă, undeva, în siguranță. Nu trebuia să le deplaseze decât după ce găsea un cumpărător, trecându-le peste graniță către un

loc mai sigur unde să încheie târgul, în Turcia sau în Siria – cel mai probabil în Turcia, nu e departe de Al-Mawsil – fără să-şi asume riscul de a trece prin Baghdad.

Mintea lui Evelyn era potopită de tot mai multe întrebări.

– Dar cum a dat peste colecţie? Nu ţi-a spus unde a găsit-o?

Farouk nu răspunse. Se uita undeva, dincolo de ea, şi ochii i se umplură dintr-odată de spaimă. O înhăţă de mână.

– Trebuie să plecăm. *Acum.*

Preţ de câteva fracţiuni de secundă, Evelyn nu-i pricepu cuvintele. Acestea părură să plutească în aerul dintre ei, precum o conversaţie separată, paralelă, ca şi cum nu ar fi fost menite urechilor ei, ca şi cum era o conversaţie pe care o auzea din depărtare. Pe urmă îşi simţi capul întorcându-se, aproape din reflex, fără voia ei, ca să urmărească privirea lui înfricoşată şi remarcă doi bărbaţi scunzi şi îndesaţi, aceiaşi doi bărbaţi pe care îi mai zărise, făcându-şi loc cu forţa printre oameni şi îndreptându-se către ei, cu buzele strânse într-o linie compactă sub mustăţile negre, bogate, cu ochi lipsiţi de viaţă, aducând cu fantele întunecate din viziera unui coif.

Farouk aproape că îi smulse braţul din încheietură şi se îndepărtară, cu repeziciune, prin mulţimea care nu bănuia nimic.

7

Cu venele inundate de adrenalină, Mia înainta cu prudenţă prin agitaţia din pasajul boltit, cercetând cu disperare

mulțimea în căutarea mamei sale și străduindu-se să nu atragă atenția asupra ei. Pierduse secunde prețioase croindu-și drum prin valurile de trafic și ocolind BMW-ul blocat în ambuteiaj și, când pătrunsese în zona de promenadă, androidul și însoțitorul lui dispăruseră din vedere.

Când ajunse în capătul pasajului, se văzu nevoită să renunțe la adăpostul relativ al coloanelor, ieșind în piața deschisă, care cobora în pantă lină către turnul cu ceas. Aerul din jur era îmbibat în amestecul deconcertant al unui festivism de neînfrânt cu o nesfârșită tristețe. Sperând că nu avea să fie observată, se strecură printre șirurile de cafenele, cu palmele transpirând de neliniște și căutând-o din ochi pe Evelyn și pe urmăritorii săi.

Mulțimea se deschise pentru o clipă înaintea ei și i se opri inima în loc când își recunoscu mama, aflată la vreo sută de metri în fața ei, stând de vorbă cu un bărbat pe care nu îl recunoscu. Pentru o clipă, răsuflă ușurată – Evelyn se afla chiar acolo, discutând cu o persoană pe care era limpede că o cunoștea, totul avea să fie perfect – până când îl văzu pe bărbat reacționând brusc la ceva anume și înșfăcând-o pe Evelyn de mână înainte de a o rupe amândoi la fugă.

Iuțeala cu care reacționase o șocă pe Mia. Își roti în grabă privirile prin piață și îi zări pe android și pe însoțitorul lui, la jumătatea distanței dintre ea și Evelyn, înaintând fără să alerge, dar mișcându-se atât de repede cât o puteau face fără să atragă prea mult atenția.

O spaimă care nu semăna cu nimic din ceea ce experimentase în toată viața ei academică, trăită la adăpost, îi străbătu trupul, țintuind-o de pământ. Simți nevoia să strige după ajutor, dar nu exista nici o figură cunoscută spre

care să se întoarcă, nici un poliţist care să o ajute, nici un răgaz în care să chibzuiască.

Îşi dădu frica deoparte, îşi încordă muşchii picioarelor, readucându-le la viaţă, şi o porni în goană pe urmele lor.

*

Farouk şi Evelyn alergară în josul zonei de promenadă a pieţei, despicând mulţimea, deplasându-se fără să aibă în minte vreun traseu care să le asigure scăparea sau un plan anume, aruncând priviri înfricoşate peste umăr, către neobosiţii lor urmăritori, în timp ce se străduiau să înainteze.

– Farouk, opreşte-te! strigă Evelyn, cu furia şi panica răsunându-i în glas. Sunt oameni în jurul nostru. Nu ne pot face nimic aici.

– Ei nu par să se sinchisească, ripostă irakianul, fără să slăbească pasul.

Şi-ar fi asumat – poate – riscul, dacă ar fi putut ajunge la soldaţii din faţa Parlamentului, dar în momentul când îi observase pe cei doi oameni care îi urmăreau, aceştia se aflau deja între ei şi soldaţi, iar el şi Evelyn nu aveau cum să-i ocolească.

Ceva din mulţimea din faţa lor îi atrase brusc atenţia. Un alt bărbat, cu aceleaşi buze strânse, aceiaşi ochi de gheaţă. Apropiindu-se calm de ei, cu mâna strecurându-i-se sub haină, unde Farouk era sigur că întrezărise patul unui pistol ieşind din toc.

Irakianul ochi o stradă laterală care se deschidea în stânga lor şi se aruncă într-acolo. Alergă vreo sută de metri în susul drumului, apoi se îndreptă spre o moschee aflată la marginea zonei de promenadă.

Evelyn trecu dincolo de colţ împleticindu-se, dar se redresă repede. Acum respira cu greutate, picioarele începuseră deja s-o doară şi era limpede că nu mai putea menţine prea mult acelaşi ritm. Era într-o formă rezonabilă pentru vârsta ei, dar nu mai fugise astfel de..., ei bine, n-o mai făcuse niciodată.

Continuară să alerge, lăsând în urmă agitaţia şi luminile strălucitoare din piaţă, paşii lor răsunând în întunericul ce îi înconjura acum ca un tunel. O idee o izbi pe neaşteptate. Farouk nu ştia încotro fugea. Nu cunoştea bine Beirutul, sau nu-l cunoştea deloc, şi era lipsit de sens să se lase călăuzită de el. Ei, centrul oraşului îi era cât se poate de familiar, dar aleea aceea îi era necunoscută şi era fără îndoială mai înţelept să rămână într-o zonă aglomerată. În afară de asta, alergarea la deal, chiar şi pe o pantă atât de lină ca aceea, nu le era de nici un ajutor.

– Farouk, ascultă-mă, strigă ea cu răsuflarea tăiată, trebuie să găsim nişte poliţişti sau pe cineva care te poate proteja...

– Nimeni nu ne poate proteja, se răsti el cu voce spartă de disperare, nu de ei, înţelegi? Trebuie să găsim un taxi, o maşină, ceva...

Vocea i se frânse când, în spatele lor, răpăitul sacadat a trei perechi de picioare grăbite sfâşie tăcerea, reflectat de zidurile din jur. Bărbatul cu pistol li se alăturase celorlalţi şi, acum, când nu se mai temeau că ar fi putut atrage atenţia asupra lor, încercau să-i înconjoare.

Cu fiecare pas, ei i se părea tot mai greu să continue să alerge şi era gata să se dea bătută când, prin spatele moscheii din dreapta lor, se deschise o stradă îngustă. Ducea către rue Weygand, un bulevard important care vuia de traficul serii – şi era plin de taxiuri.

Priveliștea o revigoră, părând să aibă același efect și asupra lui Farouk.

– Haide, strigă el în timp ce coteau la dreapta, năpustindu-se în josul aleii pustii și grăbindu-se, cu răsuflarea tăiată, către luminile strălucitoare și către posibila salvare din fața lor.

Se aflau la jumătatea străzii când Evelyn văzu o mașină virând și îndreptându-se spre ei.

Era un BMW negru.

Farouk se duse glonț către el, fluturându-și brațele cu frenezie și strigând echivalentul local al cuvântului „ajutor", dar Evelyn slăbi pasul, brusc înfricoșată. Lumina intensă a străzii din spatele mașinii o ajuta să deslușească în interiorul acesteia silueta unui bărbat. Părea să țină la ureche un telefon mobil. Ceva îi spunea că nu se afla acolo din întâmplare.

– Farouk, strigă ea, așteaptă!

Irakianul se opri împleticindu-se și se întoarse spre ea, derutat și cu răsuflarea tăiată. Evelyn continua să privească mașina cu suspiciune, când aceasta se opri brusc în mijlocul drumului, cu motorul încă huruind. Pe urmă șoferul aprinse farurile, inundând strada cu o lumină rece.

Evelyn făcu câțiva pași înapoi, ducându-și mâna la ochi ca să-i ferească de strălucirea orbitoare; zgomotul din spatele ei îi atrase atenția. Se întoarse și îi văzu pe cei trei urmăritori care alergau pe alee, luminați din plin de farurile mașinii. Se opriră când dădură cu ochii de ea. Unul dintre ei ținea în mână un telefon mobil pe care îl închise, punându-l în buzunar. Se uită în jur, asigurându-se că nu le stătea nimeni în cale, și dădu din cap către însoțitorii săi. Evelyn auzi portierele mașinii deschizându-se. Se răsuci și îl zări pe șofer coborând.

Se uită la Farouk. Stătea locului, tot atât de paralizat de spaimă ca ea, în timp ce atacatorii îi încercuiau, iar BMW-ul negru, cu portierele larg deschise, torcea în fundal, ca o arătare flămândă în așteptarea hranei.

Ea începu să țipe.

8

Mia auzi țipetele mamei ei exact când ajunse lângă zidul moscheii. Se uită pe strada din spatele acesteia și văzu doi bărbați luptându-se cu Evelyn. Erau la jumătatea aleii, la vreo șaizeci de metri de Mia. Ea trase cu coada ochiului către mașină și avu impresia că îi recunoștea masca tip BMW.

Evelyn lovea cu picioarele și țipa în timp ce camaradul androidului încerca să îi astupe gura cu palma. Îl mușcă, apoi îl pocni cu geanta, ceea ce nu făcu decât să-l înfurie și mai mult. O înșfăcă și i-o smulse din mână, dând cu ea de pământ, înainte de a o lovi pe Evelyn cu sălbăticie, cu dosul palmei, făcând-o să dea înapoi clătinându-se.

Mai aproape de Mia, Farouk se sprijinea cu spatele de zidul moscheii, de-a lungul căruia se întindea aleea. În lumina farurilor, aducea cu proverbialul cerb încolțit. Alți doi bărbați – androidul și încă unul, pe care Mia nu-l mai văzuse până atunci – se îndreptau către el. Mâna androidului era ridicată în dreptul ochilor, cu degetul întins, într-un gest sever, amenințător.

Mia se crispă. Instinctul de conservare îi spunea să se ascundă în siguranța din spatele zidului și să nu se amestece. Orice urmă a instinctului său combativ era pusă la

respect de bunul-simț. Nu avea absolut nici o șansă de izbândă și, dat fiind că nu era Batgirl, nici măcar nu îi trecea prin cap ce ar fi putut face.

Ei, poate că avea o idee.

Simplă. Primitivă. Nu deosebit de inventivă sau de aventuroasă.

Poate periculoasă.

Categoric periculoasă, dacă se gândea mai bine, dar trebuia să facă ceva.

Așa că țipă cât o ținea gura.

Mai întâi „mamă", apoi „ajutor".

Scena violentă de la jumătatea drumului îngheță dintr-odată, de parcă cineva ar fi apăsat butonul de pauză al unui aparat video. Toate capetele se întoarseră către Mia, răpitorii aruncându-i priviri crunte, cu expresii furioase și surprinse, însoțitorul lui Evelyn cu gura căscată de uimire – iar ochii Miei se întâlniră cu ai lui Evelyn, a cărei scurtă privire plină de disperare și de recunoștință avea să-i rămână în amintire până la sfârșitul zilelor.

Stop-cadrul nu dură multă vreme și cei doi bărbați care săriseră la Evelyn își dublară eforturile de a o duce pe bancheta din spate a mașinii, iar androidul îl lăsă pe Farouk în grija camaradului său și se repezi către Mia.

Ea se retrase cu câțiva pași, ezitând, înainte ca instinctul ei de conservare să preia cu succes controlul. O rupse la fugă înapoi, către moschee, apelând la toată energia din picioarele care o ardeau și continuând să țipe din toate puterile. Aruncând o privire grăbită peste umăr, îl văzu pe prietenul lui Evelyn ferindu-se de gangsterul care venea spre el, împingându-l într-o parte și luând-o la goană în direcția opusă, către latura nepăzită a mașinii.

Androidul furios strigă în urma ei ceva în limba arabă, făcând să-i înghețe sângele în vene, și îi auzi pașii apăsați tot mai aproape în timp ce ocolea zidul, aproape strivindu-se de doi soldați din armata libaneză care apărură în fugă de după colț. Păreau să vină dinspre intrarea din față a moscheii, unde Mia văzu mica gheretă a unei santinele. Se agăță de unul dintre ei și, străduindu-se să-și recapete răsuflarea, arătă în spate, către android, care apăru în capătul aleii. La vederea soldaților, acesta se opri brusc, uluit, clătinându-se pe picioare.

– Mama mea. O răpesc. Vă rog, ajutați-o, izbucni Mia, iscodind ochii soldatului în căutarea unui semn că o înțelegea.

El o privi lung, cu suspiciune, înainte de a-i face cu răceală semn din cap, cerându-i să se dea la o parte și, cu mâna deja ducându-i-se către armă, îi strigă androidului ceva care suna a ordin. Acesta ridică imperturbabil o mână fermă și îi răspunse zbierând pe un ton care o derută – îl ocăra pe soldat aproape ca și cum ar fi fost sergentul lui pe câmpul de instrucție. Apoi îl văzu, și mai alarmată, ducându-și cealaltă mână la spate. Se întoarse către soldat uluită și panicată și observă, cu ușurare, că el nu era câtuși de puțin în aceeași stare. Ripostă strigându-i ceva androidului în timp ce-și ridica arma – apoi pieptul i se deschise într-o explozie de sânge și fu aruncat în zidul moscheii, exact în clipa când răsunară două împușcături asurzitoare.

Își luă ochii de la soldatul căzut, se răsuci și văzu că androidul își modifica direcția armei, în vreme ce al doilea soldat o înșfăcă și o trânti la pământ, în același timp ochind cu arma din cealaltă mână. Din pistolul androidului țâșniră mai multe gloanțe, mușcând zgomotos din zidul de alături și împroșcând cu cioburi de piatră care se

înfipseră în pământ, lângă ea. Soldatul trase de câteva ori, greșind probabil ținta, pentru că îl văzu pe android apăsând pe trăgaci încă de două ori înainte de a se repezi dincolo de colț, dispărând în josul aleii.

Soldatul sări în picioare și se grăbi către camaradul lui căzut. Mia își impuse să se ridice și i se alătură, împleticindu-se. Ceea ce văzu îi întoarse stomacul pe dos. Soldatul rănit părea mort. Avea fața mânjită de sânge și ochii goi i se holbau în neant. Supraviețuitorul scuipă niște cuvinte pline de furie, apoi îi făcu semn Miei să rămână locului și se avântă pe urmele androidului. Mia se holbă la el cu chipul lipsit de expresie și aruncă încă o privire către cadavrul însângerat de la picioarele ei. Încă amuțită de spaimă și șocată, nu avea de gând să rămână acolo singură. Se luă după soldat cu pași nesiguri.

Când intră pe alee, auzi un scârțâit de cauciucuri. Soldatul era la zece metri în fața ei, cu arma ridicată, dar nu avea nici o șansă. BMW-ul se năpustea deja către el. Trase de vreo două ori, cu disperare, înainte ca mașina să-l lovească, azvârlindu-l peste capotă ca pe o păpușă de cârpă. Se răsuci în aer și se izbi de parbrizul pe care se lăți o rețea de crăpături fine, ca o pânză de păianjen, înainte de a ricoșa pe portbagaj și de a ateriza cu o bufnitură surdă pe asfalt.

Mia era următoarea.

Se ghemui în spatele zidului, chiar în clipa când BMW-ul țâșnea de pe alee. Bara de protecție a acestuia reteză colțul de piatră la câțiva centimetri de ea, într-o explozie zgomotoasă de oțel și zid, apoi mașina vira brusc și se îndepărtă, îndreptându-se către moschee. Când trecu pe lângă ea în viteză, Mia surprinse o imagine fugară a celor din mașină,

androidul și șoferul în față, mama ei înghesuită între doi gangsteri pe bancheta din spate.

Însoțitorul lui Evelyn nu se zărea nicăieri.

Mia se ridică din spatele zidului. Pe stradă domnea din nou o liniște de mormânt, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu știa încotro să o ia. Îl observă pe cel de-al doilea soldat, care zăcea ceva mai departe pe stradă. Dincolo de el văzu geanta mamei sale, cu conținutul împrăștiat în jur și, alături, solitar, unul dintre pantofii ei. Se apropie de soldat, dându-și dintr-odată seama că tremura din tot trupul. Bărbatul zăcea pe pământ, contorsionat în unghiuri nefirești, cu o șuviță de sânge șerpuindu-i din colțul gurii. O privi cu ochi plini de durere și clipi.

Picioarele i se înmuiară, căzu în genunchi alături de el și începu să plângă.

9

Pe urmă, preț de o oră sau două, totul i se păru ca în ceață.

Stând într-o cameră austeră de interogatoriu din secția de poliție Hobeish de pe rue Bliss, Mia își simțea stomacul răvășit de greață. Răcoarea și igrasia din încăperea cu pereți de beton nu-i erau de nici un ajutor. Tremura violent, probabil mai degrabă din pricina șocului și a spaimei.

Se strădui să nu-și îndepărteze atenția de la singurul lucru care conta în momentul acela: să-și salveze mama. Dar nu era sigură că cei doi detectivi așezați de partea cealaltă a mesei sau polițaii agitați care ieșeau și intrau într-un stil derutant îi înțelegeau mesajul.

Îl părăsise pe soldatul însângerat și, ca o zombi, pornise împleticindu-se către artera principală din capătul aleii, unde se oprise, pur și simplu, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, cu brațele ridicate, cu ochii la mașinile care se apropiau. Probabil că ceva din expresia ei chinuită își găsea drum spre inimile altora, pentru că mașinile opreau una după alta, șoferii oferindu-se s-o ajute. Nu după mult timp, apăruse cavaleria, sub forma mai multor jeepuri Durango pline cu bărbați înarmați din poliția Fuhud, un soi de forță paramilitară. Liniștita străduță dosnică se metamorfozase într-o menajerie gălăgioasă, haotică. Soldatul împușcat murise deja. Cel izbit de mașină era încă în viață și fusese luat de o salvare. Geanta și pantoful lui Evelyn fuseseră recuperate. Miei i se puseseră tot felul de întrebări, fiind târâtă de la un polițist la altul – încercase să le explice că mama ei își uitase telefonul și li-l înmânase odată cu al ei, această ultimă cerere stârnindu-i o ușoară îngrijorare – înainte de a fi urcată, în cele din urmă, într-unul dintre jeepurile lor și dusă în grabă la secția de poliție, sub escortă armată.

Se foi pe scaunul rece, metalic, și sorbi din sticla cu apă pe care i-o adusese cineva.

– Vă rog, murmură.

Își simțea gâtul uscat, de parcă i-ar fi fost frecat cu glaspapir. Propriile țipete disperate continuau să-i răsune în urechi. Înghiți apa și mai încercă o dată.

– Ascultați-mă. Trebuie s-o găsiți. Au luat-o. Trebuie să faceți ceva înainte de a fi prea târziu.

Unul dintre detectivii din fața ei încuviință și îi răspunse într-o engleză stricată, dar nu erau vorbele pe care le aștepta, ci doar alte platitudini evazive și condescendente. Părând ceva mai preocupat, partenerul lui, un bărbat

slab și vânos, cu mutră de dihor, care cotrobăise prin geanta mamei ei și îi întinsese conținutul pe masă, părea acum extrem de interesat de niște fotografii pe care le găsise înăuntru, într-un plic maroniu. În timp ce le studia, își ridică ochii către Mia, cu o expresie câtuși de puțin pe placul ei. Își înghionti colegul mai înalt și îi arătă fotografiile. Mia nu reuși să înțeleagă ce spuneau – nu putea nici măcar să vadă ce reprezentau fotografiile – dar amândoi o priveau acum cu suspiciune.

Ea tremura și mai tare.

Cei doi detectivi discutară ceva între ei și părură să fi căzut de acord asupra următorului pas. Dihorul adună lucrurile lui Evelyn și le îndesă în geantă, în timp ce prietenul lui care debita platitudini îi spuse Miei, prin gesturi, să stea liniștită, explicându-i cât de bine îi stătea în puteri că aveau să se întoarcă în curând. Ea încă mai reacționa cu o ușoară întârziere și, înainte de a avea timp să obiecteze sau să întrebe ce anume îi preocupa, cei doi se îndreptau deja către ușă. După ce o închiseră, auzi o cheie răsucindu-se în broască, apoi clicul zăvorului.

Grozav!

Se prăbuși în scaun și închise ochii, sperând că astfel putea să alunge coșmarul, luându-și ziua de la început.

*

O oră mai târziu, cei doi detectivi erau din nou în fața ei, de cealaltă parte a mesei, numai că acum li se alăturase un bărbat cu figură de mops, într-un costum gri fără cravată și cu enervarea zugrăvită pe chipul zbârcit, de un trandafiriu-palid, semn că fusese smuls din solitudinea confortabilă a casei sale. Mintea ei era acum ceva mai limpede –

i se oferise o ceaşcă de cafea turcească, o specialitate locală ca un sirop gros, cu care te obişnuiai abia după o bună bucată de timp, dar care începuse să-i placă în ultimele săptămâni – şi îşi ciulise urechile când noul ei vizitator se prezentase drept John Baumhoff şi o informase că lucra la ambasada americană.

Urmă o conversaţie mult mai puţin promiţătoare.

Baumhoff bătu cu degetele în fotografiile polaroid, pe care le întinsese pe masă, pentru ca ea să le poată vedea.

– Aşadar, spuneţi că nu ştiţi nimic despre astea? o întrebă încă o dată, cu o voce puţin cam prea stridentă pentru un bărbat.

Mia oftă şi îşi concentră eforturile, ca să se calmeze.

– V-am povestit ce s-a întâmplat. Nu ştiu nimic despre aceste obiecte, aceste relicve, sau ce-or fi fiind. Am băut ceva împreună. Ea şi-a uitat telefonul. Am avut impresia că era urmărită. Am încercat s-o avertizez. Indivizii ăia au îndesat-o în maşina lor şi au luat-o...

– Omorând între timp un soldat şi rănind grav un altul, exclamă Baumhoff, aruncând o privire plină de subînţelesuri către detectivii de lângă el, care încuviinţară în mod solemn.

– Da, exact, izbucni ea, şi ăsta e motivul pentru care trebuie s-o găsiţi, fir-ar să fie! Probabil că e deja închisă în cine ştie ce gaură de iad, în timp ce staţi aici jucând canastă cu fotografiile astea.

El o măsură cu o privire extenuată a ochilor săi obosiţi, apoi se întinse şi strânse fotografiile, punându-le pe rând una peste alta cu degetele lui letargice, durdulii.

– Domnişoară, ăăă – părea să-i fi uitat deja numele, pe care îl notase pe carnetul din faţa lui – Bishop, dacă mama

dumneavoastră a fost într-adevăr răpită, oricum n-am fi putut face mare lucru.

– Ați fi putut instala baraje rutiere, protestă Mia, ați fi putut alerta armata, Dumnezeu știe că e plin de soldați peste tot. Ați fi putut face ceva.

Baumhoff o privi chiorâș.

– Aici nu suntem acasă, domnișoară Bishop. Aici lucrurile nu merg așa. Dacă vor să pună mâna pe cineva, atunci e sigur că îl înhață. Sau că o înhață, în cazul nostru. Ei cunosc toate drumurile secundare. Știu unde pot fi în siguranță. Pun totul la punct cu mult timp înainte. Problema este – ridică din umeri – că nu ne aflăm în Irak. Aici n-a mai fost răpit nici un străin de, oh, să tot fie cincisprezece ani, dacă nu chiar mai mult. Pur și simplu, nu se mai practică. Făcând abstracție de câte un asasinat politic ocazional, orașul e surprinzător de sigur, mai ales pentru un străin. Iată de ce, adăugă întrerupându-se ca să reexamineze fotografiile pe care le ținea în mâini, trebuie să fiu de acord cu oamenii ăștia când spun că e, probabil, vorba despre altceva. Despre un soi de belea în care s-a vârât mama dumneavoastră.

Ridică din sprâncene, își supse buzele și își deschise palmele într-un gest întrebător, ca și cum ar fi așteptat ca ea să umple golurile sau să-l lămurească.

Mia îi aruncă o privire uluită.

– Ce tot spuneți?

Baumhoff o studie o clipă – stilul lui cinic o deranja acum cu adevărat – apoi ridică teancul de fotografii.

– Acestea, spuse el. Sunt bunuri furate, domnișoară Bishop.

Mia rămase cu gura căscată.

– Cum?

– Furate, repetă Baumhoff. Din Irak. Probabil că ați citit despre micul război care e în plină desfășurare acolo.

– Da, dar...

– Din muzee au fost furate mii de relicve de genul ăsta. Încă se mai scurg încoace, găsindu-și drumul către mâinile unor colecționari care nu se sinchisesc prea mult de proveniența lor. Valorează o grămadă de bani... dacă poți să le treci granița prin contrabandă și, adăugă el, fără să lase nici un dubiu asupra insinuării sale, să ajungi la cumpărătorul potrivit.

O privi cu subînțeles. Mia se înnegură și își găsi cu greu cuvintele.

– Credeți că mama are ceva de-a face cu asta?

El arătă către fotografii.

– Erau în geanta ei, nu-i așa?

– De unde știți că sunt furate? ripostă ea. Totul ar putea fi legal, nu credeți?

Baumhoff clătină din cap.

– Scoaterea din țară a obiectelor de origine mesopotamiană a fost interzisă de când a început tot balamucul. Nu pot afirma cu certitudine că obiectele din fotografii sunt furate, deocamdată nu am avut când să pun să fie verificate – n-o să știm până mâine, când se încheie cercetările făcute de oamenii noștri de acolo – dar e foarte probabil să fie bunuri de contrabandă. Ceea ce ar putea explica cele petrecute în seara asta. Nu e indicat să te amesteci în așa ceva.

Mia își reaminti discuția pe care o purtase cu Evelyn în bar.

– Stați o clipă, făcu ea, agitată. Zicea că azi a venit cineva s-o vadă. Un tip cu care a colaborat cu ani în urmă. În Irak.

Afirmația stârni interesul detectivilor, care îl rugară pe Baumhoff să ceară mai multe explicații. Mia îi puse pe cei trei la curent cu ce îi povestise Evelyn și ei dădură din cap cu interes. Baumhoff ridică din umeri și îndesă fotografiile în servieta lui.

– Bun. Ei, e târziu, iar eu nu mai am nimic de făcut aici. Sunt nevoiți să vă rețină peste noapte, până când un ofițer administrativ o să vă ia o declarație oficială, mâine dimineață, o informă cu nepăsare, în timp ce se ridica de pe scaun.

Mia își ieși din fire.

– Tocmai am văzut cum mi-a fost răpită mama și dumneavoastră mă lăsați aici?

– N-or să vă elibereze până ce nu le dați declarația aia, o informă Baumhoff cu un aer posomorât. Ține de birocrația franceză pe care au moștenit-o și nu se poate rezolva la ora asta târzie. O să fiți în siguranță aici. O să vă puteți petrece noaptea în camera asta și, credeți-mă, o să fie mult mai confortabil decât într-o celulă. Vă vor aduce ceva de mâncare, o pernă și niște pături. Eu o să mă întorc mâine dimineață.

– Nu mă puteți lăsa aici, izbucni ea, sărind în picioare.

Dihorul își desfăcu brațele într-un gest liniștitor și i se puse în drum.

– Nu puteți face asta, insistă Mia.

– Îmi pare rău, zise Baumhoff cu detașare profesională, dar un om a fost ucis, iar altul se luptă cu moartea și, chiar dacă nu vă convine, sunteți amestecată în asta. O să limpezim totul mâine. Nu vă faceți griji. Încercați să dormiți.

Și tocmai când își lua rămas-bun schițând un zâmbet neajutorat, undeva în încăpere se auziră trilurile unui telefon celular.

Baumhoff și detectivii își duseră instinctiv mâinile la ale lor, înainte de a realiza că nu era vorba de soneria vreunuia dintre ele. Dihorul mirosi primul ce se întâmpla – ceea ce nu era de mirare. Își vârî mâna în geanta lui Evelyn și scoase cele două celulare, al ei și al Miei. Ea nu recunoscu melodia. Suna al lui Evelyn.

Dihorul apăsă butonul de răspuns și ridică mobilul. Era pe punctul de a răspunde, când se opri. Se holbă o clipă la celular, apoi ridică ochii spre Baumhoff.

– Dă-mi-l mie, zise reprezentantul ambasadei, în grabă și cu voce scăzută.

Dihorul se întoarse spre partenerul lui, cerând indicații. Detectivul mai înalt dădu din cap și răspunse ceva în grabă, fiind evident de acord, înainte ca Baumhoff, temându-se ca nu cumva să piardă convorbirea, să înhațe telefonul, lipindu-și-l de ureche.

– Alo, răspunse el, cu o voce artificială, nepăsătoare.

Mia îi văzu chipul încordându-se în timp ce se concentra asupra convorbirii. Auzea ecourile estompate ale vocii celuilalt – era o voce de bărbat, fără îndoială, și părea a unui american.

– Pentru moment, doamna Bishop nu e disponibilă, zise Baumhoff, după ce ascultă o clipă. Cine sunteți?

Mia îl auzi răspunzând scurt și, pentru că spusele sale nu păreau pe placul lui Baumhoff, acesta zise iritat:

– Sunt un coleg al doamnei Bishop. Dumneavoastră cine sunteți, vă rog?

Interlocutorul rosti câteva cuvinte și el căpătă un aer surprins.

– Da, desigur, e bine sănătoasă. De ce v-ați închipui altceva? Cine sunteți?

Ajunse repede la capătul răbdării și ridică tonul, cu năduf:

– Trebuie să-mi spuneți cine sunteți, domnule.

Pentru o clipă sau două, în încăpere se așternu o tăcere înghețată, apoi Mia îl văzu pe Baumhoff încruntându-se și luând telefonul de la ureche. Se uită la el cu ciudă, apoi ridică ochii spre detectivi.

– Nu știu cine era. A închis, iar numărul de la care a sunat nu apare.

Gesticulă, întărindu-și spusele. Aruncă o privire spre Mia. Ea îi răspunse cu o alta, dând de înțeles că nu avea vreun indiciu. Dihorul întinse mâna după telefon. Baumhoff i-l înapoie, dădu din cap și se răsuci către Mia.

– Mă întorc mâine dimineață.

Și părăsi încăperea.

Ea se uită urât în urma lui, dar asta nu-i era de nici un folos. Detectivii ieșiră, încuind apoi ușa. Mia măsură încăperea cu pasul, holbându-se la pereții sumbri, golași. Furia care o cuprinsese, înlăturându-i disconfortul fizic, începu să pălească și, în același timp, oboseala și greața revenire în grabă. Se lăsă să alunece pe podea și se ghemui, cu spatele lipit de perete, cuprinzându-și fața în mâini.

Aventura ei căpăta accente de film de groază.

10

La fiecare denivelare a drumului, durerea străbătea țeasta lui Evelyn ca o arsură.

Portbagajul mașinii era căptușit cu mai multe pături îndoite, dar asta nu-i era de cine știe ce folos. Nu numai

că asfaltul era plin de hârtoape și ciuruit de găuri care, din când în când, păreau adevărate crevase – semăna, mai degrabă, cu o potecă de munte decât cu o șosea asfaltată, își spunea Evelyn în momentele ei trecătoare de luciditate – dar părea o înșiruire nesfârșită de curbe strânse, când la stânga, când la dreapta, și de suișuri și coborâșuri pe dealuri și pe munți, iar trupul ei era aruncat, fără nici un avertisment, de colo-colo, ca o sticlă în voia valurilor la vreme de furtună, și la fiecare schimbare de direcție, era strivită de unul dintre pereții interiori ai portbagajului.

Banda adezivă care îi astupa gura și sacul de pânză de pe cap îi măreau suferința. Izolarea senzorială ar fi fost destul de neplăcută și fără călătoria de iad, pe drumul lung și șerpuitor. Abia dacă putea respira, străduindu-se să tragă în piept, în doze mici, aerul umed și stătut. O îngrijora gândul că i s-ar fi putut face greață. S-ar fi înecat în propria ei vomă, iar ei nici măcar n-ar fi auzit-o. Gândul îi trimise în vene un flux înviorător de anxietate. Oasele o dureau din pricina loviturilor neîncetate din timpul călătoriei, iar nailonul cătușelor de la încheieturile mâinilor și de la glezne se freca de pielea ei subțire și zbârcită.

Își dorea să-și găsească ușurarea pierzându-și cunoștința. Simțea cum alunecă în neant, dar, de fiecare dată, tocmai când era gata să leșine, o altă hurducătură o trezea, făcând-o să se cutremure de durere.

Înainte de a se îndepărta prea mult de centru, mașina se oprise într-o parcare părăsită, în spatele unei clădiri serios avariate, de la periferia sudică. Evelyn fusese trasă afară, legată, și i se puseseră călușul și gluga, fiind apoi aruncată în portbagajul altei mașini aflate în așteptare, totul cu eficiența unei deprinderi bine înrădăcinate. Îi auzise pe răpitorii ei discutând ceva în grabă, dar fiind confuză și astfel

înfăşurată, cuvintele i se păruseră de neînţeles, iar apoi portierele fuseseră trântite şi maşina pornise la drum clătinându-se. N-ar fi putut să ghicească de cât timp se afla acolo, dar era sigură că trecuseră deja mai multe ore.

Şi nici nu ştia cât avea să mai dureze.

Mintea îi era asaltată de un amalgam de imagini înceţoşate. Se vedea pe sine însăşi alergând la întâmplare pe sub arcadele din centru, cu răsuflarea tăiată, cu picioarele arzându-i din pricina efortului. Urmându-l pe Farouk. Cu chipul lui îngrozit.

Farouk. Ce se întâmplase cu el? Scăpase? Nu era cu ea, în maşină. Crezu că îşi amintea cum îl văzuse furişându-se din mâinile răpitorilor ei şi alergând în josul aleii, pe lângă automobil. Exact după ce o strigase cineva pe nume.

Mia. Oare nu visase? Fiica ei fusese într-adevăr acolo? Prin minte îi fulgeră imaginea ca din altă lume a Miei stând locului, înlemnită de surpriză şi strigând din capătul opus al străzii. Ea aproape sigură că asta se întâmplase cu adevărat. Dar cum? Ce căuta Mia acolo? Cum de ajunsese atât de repede? Îşi amintea că băuseră vin împreună. Că o lăsase la hotel. Ce căuta pe aleea aia? Şi, mult mai important, era în siguranţă?

Mâhnirea o izbi ca un pumn, aproape oprindu-i bătăile inimii. Muriseră oameni. Nu se-ndoia de asta. Împuşcăturile îi răsunară în urechi. Soldatul, secerat de maşină. Bufniturile asurzitoare, înfundate, trupul, ca un manechin de la testele de rezistenţă, izbit de parbriz, sfărâmându-l. Încercă să se concentreze, să-şi amintească mai limpede, dar fiecare hop o zgâlţâia din toate încheieturile, răvăşindu-i gândurile.

Încercă să-şi piardă controlul, să leşine, dar nu izbuti. Neliniştea şi durerea erau de neînfrânt. Începu să

se concentreze asupra călătoriei, cu o groază crescândă. Ore. Dura de ore întregi. Ceea ce nu suna bine. Nu într-o țară atât de mică. Unde o duceau? Se afundă printre amintiri disonante, se întoarse la articolele din ziare pe care le citise cu ani în urmă, despre „zilele negre" ale Libanului. Răpirile. Ziariștii, ostaticii ridicați la întâmplare de pe străzi. Își aminti cum își descriau călătoriile – înfășurați în bandă adezivă ca niște mumii, înghesuiți în lăzi, ascunși în portbagaje. Își imagină, cuprinsă de o spaimă tot mai puternică, celulele în care fuseseră ținuți. Goale. Reci. Înlănțuiți de calorifere scoase din funcțiune. Supraviețuind cu resturi de mâncare dezgustătoare. Și, ivindu-se fulgerător din beznă, cel mai înspăimântător amănunt îi reveni în amintire.

Nimeni nu aflase vreodată unde fuseseră ținuți.

Ani de captivitate. Cele mai eficiente servicii de spionaj din lume. Nici un singur indiciu. Nici un informator. Nici o răscumpărare. Nici o încercare de salvare. Nimic. De parcă ar fi fost șterși de pe suprafața pământului, ca să reapară după ani de zile – dacă erau norocoși.

Probabil că mașina nimerise într-o groapă adâncă, fiindcă își simți capul azvârlit pe spate și aruncat în sus, izbindu-se de tabla portbagajului. Explozia de durere se dovedi destul de violentă ca s-o facă în sfârșit să-și piardă cunoștința, trimițând-o în îndurătoarea pace a unui somn fără vise.

11

Cu chipul lipsit de expresie, Farouk rămase cu privirea pierdută asupra amestecului haotic de șoproane și corturi improvizate. Până și în întunericul apăsător, sfâșiat

ici și colo de licărul palid al unei lămpi cu gaz, putea simți suferința și disperarea din nemișcarea ce îl înconjura. Domnea o liniște stranie, cu excepția zgomotelor înăbușite plutind printre copaci, aduse pe aripile vântului dinspre aparatele de radio. Cei mai mulți dintre refugiați se lăsaseră în sfârșit în voia somnului.

Sanayi, piața-grădină, era unul dintre rarele petice de verdeață din labirintul de beton al Beirutului – verdeață fiind un cuvânt generos, dacă te gândeai cât de pârjolit și de neîngrijit era terenul, chiar și în circumstanțe normale. Odată cu izbucnirea războiului din sudul țării, sute de refugiați o transformaseră în căminul lor. Așa cum făcuse și Farouk, imediat după sosirea într-un oraș în care nu avea pe nimeni căruia să-i ceară ajutorul.

Trase un ultim fum din țigara pe care o stinse apoi strivind-o de pământ. Se bătu cu palma peste buzunare. Dădu peste un pachet gol de țigări. Îl mototoli, îl aruncă cât colo și, în sinea lui, ridică din umeri cu resemnare. Își săltă reverele hainei în jurul gâtului și se ghemui, sprijinindu-se de zidul scund ce înconjura piața.

La asta se redusese viața lui. Singur într-o altă țară răvășită de război. Fără adăpost. Stând pe vine pe o potecă acoperită de noroi uscat. Îl aștepta o dimineață încă și mai lipsită de speranțe decât a sufletelor obidite îngrămădite pe terenul arid din fața lui.

Își cuprinse capul în mâinile tremurânde și încercă să se rupă de lume, dar goana din ultimele douăzeci și patru de ore nu se lăsa dată uitării în tăcere. Își frecă fața, blestemându-se fiindcă își amintise de interesul lui Evelyn, fiindcă o amestecase într-o vânzare cu care ea nu era de acord, fiindcă dezlănțuise întregul dezastru... Apoi se holbă în întuneric, întrebându-se ce-i mai rămăsese de făcut.

Să plece? Să se întoarcă acasă, în Irak? Să se întoarcă... unde? Într-o țară distrusă, devastată de un război civil brutal? O țară a răpirilor în masă, a echipelor morții și a mașinilor-capcană, un tărâm al haosului deplin și al suferinței. Scutură din cap. Nu avea la ce să se întoarcă, nu avea nici un alt loc în care să se ducă. Țara lui nu mai exista. Iar el era aici acum, pribeag pe pământ străin, de unde fusese răpită singura lui legătură, singura lui prietenă.

Din cauza lui.

El o atrăsese în toată povestea asta, iar ea căzuse în mâinile lor.

Gândul era ca un pumnal înfipt în inimă. Scutură din cap iarăși și iarăși. Cum de putuse lăsa să se întâmple una ca asta? Era vina lui și nu exista nici o scăpare. Îi văzuse, știa că sunt pe urmele lui și îi condusese totuși la ea, îi lăsase să o ia pe ea în locul lui. Își aduse aminte de cadavrul torturat al lui Ali și se cutremură. Vechea lui prietenă – *Sitt* Evelyn – în mâinile acelor monștri. Era atât de cumplit, încât nu voia nici măcar să-și imagineze.

Trebuia să încerce s-o ajute. Cumva. Să anunțe lumea în ce o amestecase. Să îi ajute s-o găsească, să-i îndrume în direcția corectă. Să-i prevină, spunându-le cu ce aveau de-a face. Dar cum? Cu cine să vorbească? Nu se putea duce la poliție. Intrase ilegal în țară. Încerca să vândă bunuri furate. Chiar dacă avea cele mai bune intenții, polițaii tot nu s-ar fi purtat cu mănuși cu un contrabandist irakian care trecuse ilegal granița.

Se gândi la femeia tânără de pe alee. Dacă n-ar fi apărut ea, ar fi fost prins odată cu Evelyn. Ar fi fost... Își imagină mașina electrică de găurit, își imagină burghiul care se răsucea, săpând în carnea lui. Își alungă gândul, concentrându-se din nou asupra femeii. La început, crezu că

totul ţinuse, pur şi simplu, de noroc. Că era o străină care nimerise pe o stradă nepotrivită, într-un moment nepotrivit. Pe urmă îşi aminti ce strigase. I se păruse că spusese „mamă". Ceea ce îl nedumerea. Era fiica ei? Şi, făcând abstracţie de asta, ce căuta acolo? Evelyn stabilise o întâlnire, sau fusese o simplă coincidenţă?

Oricum, totul era lipsit de rost. Nu ştia nici cine era fata, nici unde s-o găsească. Nu mai zăbovise prin preajmă după ce reuşise să scape. Habar n-avea ce i se întâmplase. Din câte ştia el, o prinseseră şi pe ea.

Din harababura din minte i se desprinse un chip. Bărbatul cu care era Evelyn în Zabqine. Ramez – ăsta era numele lui, nu-i aşa? Ce spuse Evelyn? Erau colegi. La Universitate.

Putea să-i dea de urmă. Mai fusese la catedra de arheologie. Ramez îl văzuse împreună cu Evelyn. Lui îi putea spune ce ştia. Poate că şi ea îi povestise omului ce vorbise cu el. Probabil că era îngrijorat din pricina ei. Avea să-l asculte.

Asta era. Cel mai bun lucru pe care-l putea face. Pe măsură ce se gândea mai bine, ideea devenea tot mai atrăgătoare. Avea nevoie de bani. Suma de care dispunea era aproape pe ducă, iar situaţia în care se găsea devenise disperată. Nu mai era vorba de a-şi croi o viaţă mai bună într-un loc mai sigur decât ţara sa de baştină. Acum era vorba, pur şi simplu, de supravieţuire. Trebuia să dispară şi, fără bani, nu putea s-o facă. Trebuia să găsească un cumpărător pentru colecţia lui Abu Barzan. Nu mai vorbise cu el de când plecase din Irak. Între timp, ticălosul ar fi putut găsi el însuşi un cumpărător şi, dacă era aşa, Farouk rămânea fără nimic de vânzare. Colegul lui Evelyn avea, probabil, legături în lumea colecţionarilor. Libanezi bogaţi.

Poate că era interesat să-l ajute să vândă. I-ar fi dat un procent. În orașul acela, hotarul dintre bogați și săraci era un adevărat canion și, în astfel de vremuri, cei mai mulți oameni aveau buzunarele goale. Banii nu se găseau pe toate drumurile. Și, oricât ai fi fost de virtuos și de plin de principii, trebuia să mănânci și să plătești chiria.

Oboseala îl învălui ca un giulgiu. Se lăsă să alunece pe pământ și se strânse grămadă, sperând că avea să cadă pradă somnului. Avea să meargă la Universitate în dimineața următoare. Să-l găsească pe Ramez. Să discute cu el. Și, poate – doar poate – pentru el toată povestea avea să se termine mai bine decât pentru prietenul său Ali.

Nu reușea să creadă însă una ca asta nici măcar pentru o secundă.

12

Tom Webster lăsă jos celularul și privi prin fereastra care se întindea din podea până-n plafonul biroului său de pe Quai des Bergues. La Geneva, după-amiaza târzie era răcoroasă. Soarele cobora în spatele piscurilor stâncoase ale Alpilor, oglindindu-se în lac și scăldându-i apa liniștită într-o scânteiere incandescentă, de un roz-auriu. Zăpada nu apăruse încă, dar nu avea să mai întârzie mult.

Convorbirea îi trezise o senzație de neliniște profundă. Recapitulă scurta conversație în minte, examinând fiecare nuanță, trecând în revistă fiecare sunet pe care îl auzise. Apelul, odată recepționat, începuse cu o pauză. Era clar că existase o ezitare. Urmaseră cuvintele trunchiate, despre care era sigur că fuseseră în limba arabă. Și apoi

bărbatul vorbise în sfârșit în telefon, pretinzând că era un coleg al ei. În tonul lui era ceva evident rigid. Iar insistența cu care dorea să afle cine o suna pe Evelyn indica, fără greș, că nu era vorba de un prieten care răspunsese din întâmplare la telefon.

Se lăsase atrasă în povestea asta. Apoi, un gând mult mai alarmant: *E teafără?*

Mesajul primit de la centralista institutului îl luase prin surprindere. Trecuseră atâția ani... câți anume? Treizeci.

Se întrebă ce anume o îndemnase pe Evelyn să-i telefoneze, după atât de multă vreme.

Avea bănuielile lui.

Între cele două evenimente – telefonul primit de la unul dintre spionii lui din Irak pe neașteptate, cu ceva mai mult de o săptămână în urmă, și cel dat de Evelyn la centrala Institutului Haldane – trebuia să existe o legătură. Era mai mult decât evident. Dar nu anticipase apariția unor probleme ulterioare. El și partenerii lui acționaseră întotdeauna ferit. Bineînțeles că trebuia să fie prudenți – în munca lor, discreția avea o importanță capitală – dar nu aveau de ce să se aștepte la apariția unor complicații.

Încercă să găsească o explicație rațională a convorbirii și să-și alunge temerile, dar ele nu se dădeau duse. Nu îi mirosea a bine. Învățase cu multă vreme în urmă să se încreadă în instinctele sale și acum ele îi atrăgeau cu putere atenția. Trebuia să afle ce se petrecea cu adevărat. Și să-i sune pe ceilalți. Să-i anunțe ce se întâmpla. Să ajungă la un acord unanim – așa cum o făceau ei trei întotdeauna – hotărând ce anume era de făcut ca să țină lucrurile sub control.

Se uită la ceas. Beirutul era cu două ore înainte. Mulțumită diferenței de fus orar, avea să poată primi niște răspunsuri peste câteva ore. Trebuia să rămână treaz și să dea

niște telefoane exact înainte de a se lumina de ziuă. Ceea ce nu-l deranja.

Era vorba despre cauza căreia îi dedicase întreaga sa viață, așa cum o făcuseră și ceilalți, înaintea lui. Și, dacă instinctul nu-l înșela, acum era implicată și Evelyn.

Din nou.

Expiră cu putere și se întoarse către biroul său. Codicele stătea acolo. Îl scoase din seif ceva mai devreme. Stătea acolo pur și simplu, cu nevinovăție. Îl privi îndelung, apoi îl ridică și clătină ușor din cap.

Nevinovăție.

Nu tocmai.

Cartea îi prinsese în mreje, pe el și pe ceilalți, îi încâlcise de secole în plasa ei chinuitoare. Era irezistibilă, și asta dintr-un motiv întemeiat. Era o adevărată valoare.

Ridică din umeri, o deschise la prima pagină și își aminti cum începuse totul.

13

TOMAR, PORTUGALIA – AUGUST 1705

În timp ce îl urma pe temnicer în josul scării înguste, în spirală, Sebastian simțea răceala igrasiei prelingându-se în afara pereților și cuprinzându-i oasele în îmbrățișarea ei ucigătoare.

Își ținea ochii în jos, ferindu-i de flăcările torței din mâna temnicerului. În legănarea luminii aurii, observă că în mijlocul treptelor se formase un șanț. Asta îl nedumerise la început, înainte de a-și da seama că fusese săpat în piatră de trecerea repetată a picioarelor înlănțuite.

Mulți prizonieri se stinseseră acolo, în Tomar. Și încă mai mulți aveau să le calce pe urme.

Îl urmă pe temnicer pe un coridor lung și îngust. De o parte și de alta se înșiruiau uși grosolane din lemn cu lacăte amenințătoare, de oțel. Temnicerul se opri în fața uneia dintre ele. Alese, pe bâjbâite, o cheie de pe un inel imens și o descuie. Ușa se cutremură din balamale și se roti către exterior. Deschiderea aducea cu gura unei grote, o intrare într-un abis tenebros. Sebastian se uită la temnicer. Bărbatul asudat dădu din cap cu un dezinteres neliniștitor. Sebastian își făcu curaj, luă o torță din suportul ei de pe perete, o aprinse de la cea adusă de temnicer și pătrunse înăuntru.

În ciuda decorului infernal, silueta bărbatului îngrămădit într-un colț întunecat i se păru dintr-odată familiară. Sebastian înmărmuri văzându-l, în timp ce asupra lui se lăsa o imensă tristețe.

– E în ordine, i se adresă bătrânul. Vino.

Sebastian nu reușea să se clintească. Avea impresia că picioarele îi erau țintuite pe podeaua de piatră.

– Te rog, șopti din nou bătrânul, cu glas răgușit și uscat. Vino. Stai lângă mine.

Sebastian făcu un pas înainte, șovăind, apoi încă unul, refuzând să accepte imaginea pe care o avea în fața ochilor și care îi frângea inima.

Bărbatul zdrobit, dărâmat, ridică un braț diform, înlănțuit, și îi făcu semn să se apropie. Sebastian observă că nu mai putea mișca două dintre degete. Iar cel mare îi lipsea cu totul.

Isaac Montalto era un om bun. Fusese unul dintre prietenii apropiați ai tatălui lui Sebastian. Amândoi erau bărbați cu știință de carte, dascăli și preceptori ai nobilimii,

şi petrecuseră ani de zile muncind cot la cot în marele oraş Lisabona, studiind şi traducând texte arabe şi greceşti de mult date uitării. Un invadator mărunt pusese capăt tuturor acestora. Virusul unei gripe, inofensiv după standardele din zilele noastre, făcuse ravagii în iarna aceea, luând cu sine familia lui Sebastian. Bebeluşul supravieţuise – tatăl lui acţionase cu mare grabă, dându-l în grija prietenului său Isaac, care locuia în apropiere de Tomar, imediat ce în familie apăruseră primele semne de boală. Isaac şi soţia lui îi purtaseră de grijă cât de bine le stătuse în puteri, înainte ca femeia să se îmbolnăvească ea însăşi. Bătrânul nu avusese de ales şi îl încredinţase pe Sebastian călugărilor de la mănăstirea din Tomar. Soţia lui Isaac nu reuşise să iasă din iarnă, dar el şi Sebastian supravieţuiseră.

Fiind văduv, Isaac nu se simţise în stare să ţină copilul cu el. Călugării îl crescuseră, alături de ceilalţi orfani. Dar Isaac nu se afla niciodată prea departe. Îi era prieten şi mentor, veghind cu grijă pe măsură ce bebeluşul creştea, devenind băiat şi apoi tânărul bărbat de acum. Se despărţise de el cu inima grea când fusese ales să se pună în slujba lui Dumnezeu în mănăstirea de pe lângă catedrala din Lisabona. Dar asta se petrecuse cu trei ani în urmă. Iar acum bătrânul era acolo, o victimă a Inchiziţiei, o reflexie palidă, stâlcită, a bărbatului care fusese cândva.

– Isaac, spuse Sebastian, cu vocea grea de amărăciune şi de căinţă. Doamne, Dumnezeul meu...

– Da, şopti bătrânul, chicotind cu mâhnire, cu ochii îngustaţi din pricina durerii din piept. Dumnezeul tău... Înghiţi cu greutate şi dădu din cap, ca pentru sine însuşi. Trebuie să fie foarte mândru. Pentru că vede până unde sunt în stare să meargă slujitorii săi din dorinţa de a se asigura că toată lumea îi urmează cuvântul.

– Sunt sigur că n-a dorit niciodată să se ajungă la așa ceva, spuse Sebastian.

O umbră de zâmbet reuși să se strecoare cumva în privirea lui Isaac.

– Ai grijă, dragul meu băiat, îl avertiză el. Astfel de vorbe te-ar putea aduce în celula de alături.

Nebunia Inchiziției infestase peninsula Iberică de mai bine de două sute de ani. Aidoma mult mai cunoscutului ei echivalent din Spania, Inchiziția portugheză urmărea mai ales să-i stârpească pe cei care se convertiseră de la alte credințe – musulmani și evrei – care, deși pretindeau că o îmbrățișaseră pe cea catolică, practicau în taină cultul în care se născuseră.

Lucrurile nu stătuseră întotdeauna așa. Reconquista – recucerirea Spaniei și a Portugaliei din mâinile maurilor, care începuse în secolul al XI-lea – dăduse naștere unei societăți tolerante, multirasiale și multireligioase. Creștinii, evreii și musulmanii trăiseră, munciseră și prosperaseră împreună. În orașe ca Toledo, traduseseră umăr la umăr textele păstrate vreme de secole în biserici și moschei. Redescoperiseră cultura greacă, pe care Occidentul o dăduse uitării atât de multă vreme, iar universitățile din Paris, Bologna și Oxford se bazau pe eforturile lor. Acolo începuseră de fapt Renașterea și revoluția științifică.

Dar această toleranță religioasă nu fusese pe placul Romei. Contestarea credinței oarbe în Dumnezeu și într-un unic set de reguli stricte trebuia să înceteze. Regii Spaniei se folosiseră de intoleranța Bisericii ca să-și facă jocul. Înființaseră Inchiziția în 1478, iar Portugalia le urmase exemplul după cincizeci și ceva de ani. Așa cum se întâmplase în cazul tuturor conflictelor generate de diferende religioase, adevăratele motive aveau mult mai mult de-a face cu

lăcomia decât cu credința. Între Reconquista și Inchiziție nu exista nici o diferență. Amândouă erau, în esență, un mod de a pune stăpânire pe pământuri.

Botezul cu de-a sila începuse fără întârziere. Peninsula trebuia purificată – și secătuită. Evreii și musulmanii rămași în Spania și Portugalia aveau de ales între a se converti și a fi expulzați. Convertiții începuseră să fie cunoscuți sub numele de Neo-Christos – creștini noi. Mulți dintre cei care preferaseră să rămână erau latifundiari și negustori bogați. Ar fi avut foarte mult de pierdut plecând. Așa că acceptaseră crucea, unii îmbrățișând noua credință în silă, alții refuzând să renunțe la religia în care se născuseră sau la riturile ei, respectându-i obiceiurile între pereții caselor proprii și, în cazul celor mai încăpățânați, luând efectiv parte la slujbele din sinagogi ascunse.

Închisorile Inchiziției ajunseseră, curând, să depășească numărul celorlalte clădiri publice. Deținuții arestați în vederea interogatoriilor erau întinși pe masa de tortură și li se smulgeau brațele și picioarele. Inchizitorii păreau să aibă o slăbiciune și pentru tălpile victimelor. Pe ale unora le ciomăgeau, în timp ce altora le făceau tăieturi pe care le ungeau cu unt și îi țineau apoi deasupra focului. Hotărârile măsluite ale tribunalelor și denunțurile falsificate erau urmate de mărturisiri smulse cu forța. Celor care mărturiseau de bună voie li se îngăduia să plătească o amendă și să se pocăiască în cadrul unui *auto da fé*, o „profesiune de credință" sub forma unei ceremonii publice de penitență; celor care mărturiseau pe masa de tortură li se confisca averea și erau întemnițați, adesea pe viață, sau arși pe rug.

Noii creștini trimiteau soli la Roma, ca să-i implore – și ca să-i mituiască – pe papă și pe oamenii lui de încredere, ca să îi țină în frâu pe inchizitori. Regele cheltuia încă

și mai mult ca să păstreze Roma de partea lui. Și, în timp ce banii se scurgeau către Vatican, convertiții continuau să trăiască cu frica-n sân, fiind nevoiți să aleagă între a părăsi țara, pierzând totul, și a rămâne, riscând să ajungă în camerele de tortură.

Isaac preferase să rămână. Iar camera de tortură care îl pândea de ani de zile era pe punctul de a deveni ultimul său cămin.

– N-am știut, Isaac, spuse tânărul. N-am știut că erau pe urmele tale.

– Nu-ți face probleme, Sebastian.

– Ba da, se aprinse el, cu vocea tremurând de emoție. Au spus că au găsit cărți în casa ta. Au spus că au dovezi scrise, mărturisiri care le susțin acuzațiile, făcute de cineva care te cunoaște. Ce pot face, Isaac? Te rog! Spune-mi ceva, orice mi-ar putea fi de folos ca să repar această nedreptate cumplită.

Sebastian Guerreiro urmase calea Domnului cu inima deschisă. Nu se așteptase să fie condus către așa ceva. Nu era în slujba Inchiziției decât de ceva mai mult de un an. Fusese ales chiar de Francisco Pedroso, marele inchizitor în persoană, un bărbat charismatic, cu o personalitate puternică. Dar întrebările din mintea tânărului se înmulțiseră pe zi ce trecea, cu fiecare oroare la care era martor, până când reconcilierea dintre învățăturile pe care le primise cu brațele deschise și faptele mentorilor săi ajunsese să i se pară imposibilă.

– Șșt, răspunse bătrânul. Știi că nu e nimic de făcut. În afară de asta, acuzațiile sunt adevărate. Mi-am moștenit credința de la tata, tot așa cum a primit-o și el moștenire. Și, chiar dacă n-ar fi întemeiate, treizeci de hectare din pământul Tamarului le-ar face să fie. Isaac își drese

glasul şi ridică ochii spre Sebastian. Nu de asta am cerut să fii adus aici. Te rog, stai lângă mine. Bătu cu palma în grămada de paie aflate pe pământ, alături de el. Trebuie să-ţi spun ceva.

Sebastian dădu uşor din cap şi se aşeză.

– Credeam că o să mai treacă încă mulţi ani înainte de a-ţi cere asta, Sebastian. Am avut dintotdeauna de gând să fac aşa, dar... Oftă din greu. Nu cred că-mi pot permite să mai aştept.

Surprinderea şi confuzia luară în stăpânire chipul lui Sebastian.

– Despre ce e vorba, Isaac?

– Trebuie să-ţi încredinţez ceva. S-ar putea să fie o povară imensă, din pricina căreia ai putea să fii ucis, sau să sfârşeşti într-un loc tot atât de luxos ca ăsta. Tăcu, părând să studieze reacţia tânărului, apoi adăugă: Să continui, sau mă înşel crezând că ai rămas acelaşi Sebastian dintotdeauna?

El îi prinse privirea scrutătoare şi îşi lăsă ruşinat ochii în pământ.

– Am rămas aşa cum mă ţii minte, dar nu sunt sigur că îţi merit încrederea, zise cu mâhnire. Am văzut multe lucruri, Isaac. Lucruri pe care nimeni n-ar trebui să le lase să se întâmple, dar m-am dat deoparte şi am tăcut.

Aruncă o privire către Isaac, temându-se că avea să-l dojenească. Dar din ochii prizonierului nu radiau către el decât căldură şi îngrijorare.

– Am făcut de ocară amintirea tatălui meu. Te-am făcut de ocară pe tine.

Isaac îşi întinse mâna mutilată, care tremura când atinse pe braţul tânărului.

– Trăim în vremuri nefaste. Nu te învinui pentru faptele infame ale celor cărora le stă în putere să se poarte și în alt chip.

Sebastian dădu din cap, cu inima încă sufocată de păreri de rău.

– Isaac, nici o povară n-o să fie prea grea. Nu, după cele la care am fost părtaș.

Bătrânul păru să-și cântărească pentru o ultimă oară hotărârea de a-i vorbi.

– Tatăl tău voia să știi, spuse el în cele din urmă. I-am promis că o să-ți dezvălui totul la timpul potrivit. Și mă tem că, dacă n-o fac acum, n-o să mai am o altă ocazie. Iar totul se va... pierde.

Ochii lui Sebastian străluciră.

– Tata?

Bătrânul dădu din cap, strângând din pleoape.

– Am descoperit ceva, noi doi, cu mulți ani în urmă. Aici, în Tomar. În criptele mănăstirii. Îl privi cu înflăcărare. O carte, Sebastian. O carte cât se poate de uluitoare. O carte care e posibil să fi purtat cândva un har deosebit.

Sebastian încruntă din sprâncene.

– Cândva?

– Așa cum știi, mănăstirea deține un adevărat tezaur de cunoștințe în criptele, în cuferele și lăzile sale cu codice vechi și cu pergamente scrise cu sute de ani în urmă, furate nenorocirilor din țări străine sau prădate de cruciați, toate așteptând să fie traduse și catalogate. E o muncă anevoioasă și fără de sfârșit. Eu și tatăl tău am avut norocul de a fi invitați să lucrăm la traducerea lor, alături de călugări, dar sunt atât de multe și, în mare parte, e vorba despre consemnări laice ale unor dispute, de corespondență personală lipsită de valoare... de banalități.

O carte dintr-o ladă prăfuită ne-a atras atenția chiar din clipa în care am zărit-o. Era amestecată printre diverse cărți și pergamente vechi. Pe parcursul îndelungatei sale istorii, fusese udată la un moment dat de apă și îi lipseau ultimele pagini. Totuși, avea coperta relativ intactă. Pe ea se afla un simbol pe care nu-l mai văzusem până atunci, un șarpe încolăcit sub formă de cerc, devorându-și coada.

Cartea era scrisă într-un vechi dialect arab, unul destul de greu de tradus. Însă semnificația titlului era limpede. Tăcu o clipă, umezindu-și gâtlejul uscat, și aruncă o privire îngrijorată spre ușă, asigurându-se că nu trăgea nimeni cu urechea. Se numea *Kitab al Wasifa* – carte de rețete.

Bătrânul se aplecă spre el, ca un conspirator.

– Tatăl tău și cu mine ne-am hotărât să le ascundem călugărilor existența ei. Într-o noapte, am scos-o din mănăstire pe furiș. Am avut nevoie de luni întregi ca s-o traducem cu fidelitate, fiindcă era în vechea scriere Naskhi. Și, cu toate că folosea limba arabă, era presărată cu cuvinte și cu expresii din persană, ceea ce nu e neobișnuit când ai de-a face cu o lucrare științifică, dar e mai greu de citit. Noi însă am reușit s-o descifrăm. Și am făcut un pact, toți patru – părinții tăi, eu și draga mea Sara, răposata. Ne-am legat să-i punem noi înșine în practică învățăturile. Să vedem dacă dau rezultate. Și, dacă ar fi fost așa, să dezvăluim descoperirea noastră în fața lumii întregi.

La început, cartea a părut să-și țină promisiunile. Dădusem, din întâmplare, peste ceva miraculos, Sebastian. Pe urmă, treptat, am devenit conștienți că avea un defect. Unul care, dacă nu era înlăturat, însemna că nu puteam vorbi niciodată, în fața nimănui, despre descoperirea noastră, pentru că asta ar fi condus la un alt soi de transformare, care ar fi întors lumea cu susul în jos, într-un mod

pe care nu și l-ar fi dorit nici un om cu mintea-ntreagă. Așa stând lucrurile, trebuia să rămână secretul nostru. Chipul i se crispă de mâhnire. Iar apoi a intervenit soarta, cu cruzimea ei necruțătoare.

Gândurile bătrânului părură să plutească înapoi, către vremuri dureroase, către iarna în care își pierduse soția și prietenii. De atunci, în ochii lui, toți anii fuseseră sumbri.

– Ce era în carte? întrebă Sebastian.

Bătrânul se uită la el, apoi se mulțumi să șoptească, cu o strălucire vie în ochi:

– Viață.

*

Dezvăluirea lui Isaac îi frământa gândurile, fără a-i da pace vreme de zile întregi. Nu se putea gândi la nimic altceva. Nu putea să doarmă. Își îndeplinea îndatoririle fără să le acorde atenție. Mâncarea și băutura își pierduseră gustul.

Știa că viața lui nu avea să mai fie niciodată aceeași.

În cele din urmă, reușise să găsească un gol pe lista însărcinărilor sale, într-un moment când absența lui nu putea stârni suspiciuni, și făcuse o călătorie pe dealurile din jurul Tomarului. Cunoștea bine pământurile lui Isaac. Fuseseră confiscate odată cu întemnițarea bătrânului, viile fiind lăsate să putrezească, neîngrijite, în timp ce tribunalul Inchiziției își netezea drumul către verdictul inevitabil.

Sebastian făcu o plimbare în șaua calului către movila descrisă de Isaac cu lux de amănunte. Ajunse acolo în momentul când lumina zilei se mai agăța încă, îndărătnică, de cerul tot mai întunecat. Măslinul în floare era ușor

de găsit. Copacul amărăciunii, așa îl numise Isaac. Într-un alt loc și într-un alt timp, ar fi primit un nume care să sugereze contrariul, cugetă Sebastian.

Descălecă și făcu douăzeci de pași către soarele ce apunea. Aflorimentul de piatră era acolo, exact unde îi spusese Isaac că trebuia să se afle. Speranța îi tremura în fiecare nerv când îngenunche și începu să sape în solul uscat, folosindu-se de un mic pumnal.

Peste câteva minute, lama lovi în lădiță.

Își înfipse degetele în țărână, îndepărtând cu frenezie pământul din jurul micului cufăr, pe care îl ridică apoi cu grijă, de parcă s-ar fi putut sfărâma în strânsoarea mâinilor sale. Era o cutie simplă, metalică, lată de vreo trei palme și înaltă de vreo două. Un stol de ciori se ivi pe neașteptate, zburând în josul dealului, și i se roti deasupra capului croncănind înainte de a dispărea în valea alăturată. Sebastian se uită în jur, asigurându-se că era singur, apoi deschise cu greu cufărașul.

Înăuntru se aflau două obiecte, așa cum îi povestise Isaac. O pungă înfășurată cu grijă într-o bucată de piele unsă cu ulei. Și o cutie mică de lemn. Sebastian lăsă cutia jos și îndepărtă pielea, scoțând la lumină cartea și coperta ei gravată.

O privi îndelung, sorbind din ochi fascinantul și bizarul simbol de pe copertă. O deschise. Primele file erau din hârtie netedă, rezistentă și lucioasă. Erau acoperite cu ilustrații superbe, desenate în perspectivă și mari cât pagina, ale trupului uman și ale organelor sale interne. Le însoțeau numeroase etichete explicative. Alte pagini erau scrise cu cerneală neagră, îngrijit și ferm, în scrierea Naskhi, presărate cu o mulțime de marcaje roșii, realizate cu migală. Își luă ochii de la ele, răsuci cartea și văzu ceea ce îi

povestise Isaac. Coperta din spate lipsea. Cotorul răsucit sugera că se pierduseră și câteva pagini de la sfârșit. Ultimele două dintre cele rămase erau încrețite și aspre, iar cerneala se dizolvase de multă vreme, lăsând în urmă o mâzgăleală neinteligibilă, albăstruie.

Cu o durere arzătoare în suflet, Sebastian înțelese.

Lipsea o parte-cheie a cărții. Cel puțin asta speraseră părinții lui și Isaac odată ce cusurul ieșise la iveală: că paginile lipsă continuaseră taina, cheia înlăturării hibei. Dar nu puteau fi siguri. Poate că defectul era de neînvins. Poate că nu exista nici un leac. Ceea ce ar fi însemnat că volumul reprezenta un imens pericol și că întreaga aventură era sortită eșecului.

Lăsă jos cartea și săltă cutia cea mică. Pe capacul acesteia era gravat același simbol. Scoase șovăind clema care o bloca și apoi o deschise.

Conținutul ei era încă acolo.

Și, pe dealul acela singuratic, Sebastian știu care avea să-i fie soarta. Trebuia să le continue munca. Trebuia să se străduiască să înlăture defectul.

Deși știa că, făcând-o, avea să-și pună viața în mare pericol.

*

Nu era simplu să afli care era originea cărții. Tatăl lui Sebastian și Isaac se străduiseră ani de zile să o descopere. Nu reușiseră să afle cu certitudine decât un singur lucru: cartea fusese inclusă printre codicele și pergamentele dintr-o serie de lăzi ce ajunseseră la Tomar după căderea cetății Acra, din 1291.

Textele fuseseră adunate de templieri în timpul incursiunilor în Ţara Sfântă, când se ştia că studiaseră religia şi ştiinţa duşmanilor musulmani, cu mult înainte ca ordinul să fi fost desfiinţat de papa Clement al V-lea, în anul 1312. După arestarea templierilor din Franţa, se poruncise ca toate posesiunile lor din Europa să intre sub stăpânirea cavalerilor Ordinului Sfântului Ioan din Ierusalim – Ospitalierii. Totuşi, consiliilor din diverse provincii li se îngăduise să-i judece pe templierii de pe teritoriul lor şi, în Spania, Consiliul din Tarragona, condus de arhiepiscopul Rocaberti, un prieten al călugărilor-războinici templieri, se întrunise şi decretase că membrii ordinului din Catalonia şi Aragon erau nevinovaţi, ca şi cei din Mallorca şi din Regatul Valenciei. Ordinul urma să fie dizolvat, dar fraţilor li se îngăduia să rămână în mănăstirile lor, primind o rentă pe toată durata vieţii.

Iacob al II-lea, regele Aragonului, care nu dorea ca bogăţiile templierilor să sfârşească în sipetele tot mai puternicilor ospitalieri, întemeiase un nou ordin, cel de Montesa, în care îi ascunsese, efectiv, pe foştii templieri. Membrilor noului ordin, cunoscuţi sub numele de *montesinos*, li se cerea să se supună regulilor Ordinului de Calatrava, care exista deja, fiind tot cistercian şi având ritualuri similare cu cele practicate de templieri. Îşi puteau păstra bunurile şi aveau să protejeze regatul împotriva musulmanilor din Granada, ultimele rămăşiţe ale Islamului din peninsula Iberică.

În Portugalia, Dinis, regele, nu uitase cât de mult îl ajutaseră templierii să-i înfrângă pe mauri. De aceea apărase legitimitatea ordinului. După ce le confiscase în mod paşnic averile, aşteptase alegerea succesorului lui Clement al V-lea, apoi îl convinsese pe noul papă să îngăduie înfiinţarea unui

nou ordin, care să se numească, simplu, Ordinul lui Hristos. De fapt, templierii nu își schimbaseră decât numele. Cavalerii din Castilia și Portugalia nu fuseseră nici măcar interogați, cu atât mai puțin judecați. Deveniseră, pur și simplu, membrii unui alt ordin, care acceptase să respecte riturile Ordinului de Calatrava și își continuase activitatea, teafăr și nevătămat.

Castelul Tomar fusese cartierul general al templierilor din Portugalia și își păstrase același statut în cadrul noului ordin. Edificiul semeț, de o uluitoare frumusețe arhitecturală, care nu-și pierduse câtuși de puțin splendoarea, era vestit în întreaga peninsulă grație sculpturilor și motivelor sale gotice, romane și manueline, precum și datorită bisericii rotunde, specifice Ordinului Templierilor, unde erau îngropați mulți dintre maeștrii acestuia. În decursul anilor, i se adăugaseră o mănăstire și o serie de claustre boltite și devenise cunoscut sub numele de Convento de Cristo.

Isaac îi povestise lui Sebastian că, judecând după evidențele templierilor, cufărul care adăpostea codicele deteriorat fusese adus din Levant. Era dificil să afli alte detalii despre proveniența sa, pentru că nu era simplu să scoți la lumină documentele templierilor portughezi. Se depuseseră eforturi concertate pentru a îngropa orice dovadă scrisă care să ateste că aceștia se metamorfozaseră, devenind Ordinul lui Hristos. Templierii din Portugalia și, în cele din urmă, noul ordin îi asimilaseră și pe cei mai mulți dintre frații lor francezi, care reușiseră să scape de prigoana regelui Filip cel Frumos. Numele specific franțuzești ale acestora trebuia ascunse, ca să se evite o potențială răzbunare a Vaticanului.

Totuşi, mai existau cripte şi biblioteci în care tatăl lui Sebastian şi Isaac nu reuşiseră să pătrundă. Pe de altă parte, el, ca ofiţer al Inchiziţiei, ar fi putut s-o facă. Aşa că tânărul începu să cerceteze cu mare grijă şi cu multă discreţie arhivele secrete ale Bisericii, cu speranţa că ar fi putut afla mai multe despre originea începătoşată a codicelui.

Îşi petrecu ore întregi în arhivele de la Torre de Tumbo din Lisabona. Vizită vechile biserici şi castele ale templierilor din Longroiva şi Pombal, croindu-şi drum cu greutate printre consemnări vechi ale diverselor donaţii, concesiuni şi contestaţii şi printre coduri de legi, în căutarea unor indicii care fie să elucideze misterul paginilor lipsă, fie să-i dezvăluie locul unde s-ar fi putut afla un alt exemplar al cărţii. Se duse călare până la castelul Almourol, construit de templieri pe o mică insulă din mijlocul fluviului Tejo şi despre care se zvonea că ar fi fost bântuit de stafia unei prinţese care tânjea de dor în aşteptarea iubitului ei, un sclav maur. Nu descoperi nimic.

Îl ţinea pe Isaac la curent cu acţiunile sale, dar bătrânul se simţea din ce în ce mai rău. Contractase o infecţie la plămâni şi Sebastian ştia că nu avea să supravieţuiască iernii. Iar cercetările pe care le făcea atraseseră atenţia superiorilor săi.

Primi în curând invitaţia de a se prezenta în faţa marelui inchizitor. Francisco Pedroso ştia despre vizitele în celula bătrânului muribund şi auzise despre investigaţiile lui prin ţară. Sebastian îşi motivă călătoriile punându-le pe seama unei urmăriri prea pline de zel a textelor eretice, dând asigurări că acţiunile sale nu corupeau nici un măcar un singur om. Minimaliză şi importanţa vizitelor făcute lui Isaac, prezentându-le drept nişte ultime încercări zadarnice de a-i salva sufletul.

Printre buzele sale bătrâne și ofilite, cumplitul preot îi spuse tânărului că Dumnezeu își urmărea îndeaproape toți supușii și îi reaminti că un om care vorbea în numele victimelor era socotit mai vinovat decât acuzatul.

Sebastian știa că, în Portugalia, strădaniile sale ajunseseră la sfârșit. De atunci încolo, avea să fie supravegheat. Orice pas greșit îl putea conduce în temniță. Și în iarna aceea, odată cu moartea lui Isaac, înțelese că nu mai rămăsese nimic care să-l lege de locurile unde se născuse. Moștenirea lăsată de părinții săi și de Isaac îi asigura supraviețuirea. Mai mult decât atât, munca lor trebuia dusă la bun sfârșit, iar promisiunea pe care o făcuseră trebuia îndeplinită.

Într-o dimineață înviorătoare de primăvară, Sebastian își mânase calul singuratic pe Ponte Velha și prin pădurile de eucalipți de pe munții din jur. Se ducea în Spania, către cartierele generale ale templierilor din Tortosa, Miravet, Monzón, Gardeny și Peniscola. Dacă avea să fie necesar, intenționa să-și continue cercetările chiar la Toledo, în însăși patria învățăturilor și a tălmăcirilor.

Iar dacă și aceste căutări aveau să dea prea puține rezultate, voia să meargă pe urmele șarpelui care se autodevora către originile sale, dincolo de Mediterana, pe drumul Constantinopolului și până în inima lumii vechi, unde aflau tainele sale ascunse.

14

Venind dintr-o moschee învecinată, chemarea tânguitoare la rugăciune din zorii zilei se strecură înăuntru prin toți porii peretelui de beton, alungând brusc somnul Miei.

Aruncă o privire somnoroasă asupra ceasului de la mână și se încruntă. Abia reușise să treacă peste disconfortul culcușului ei improvizat – două pături aspre pe care le îndoise, așternându-le apoi pe podeaua din mozaic – și să ignore larma zgomotoasă a strigătelor de care vibra secția de poliție pe toată durata nopții.

Lucrurile se îmbunătățiră într-o oarecare măsură peste vreo două ore, când în ușa camerei de interogatoriu apăru un polițist, cu maniere agreabile, aducând o sticlă cu apă proaspătă și o *man'oushi* fierbinte – o foaie de aluat subțire, ca o pizza, acoperită cu un amestec abundent de cimbru, semințe de susan și ulei de măsline. Cu un curaj împins până la extrem, Mia ceru să meargă din nou la toaletă, știind bine că, pentru a scăpa de urmările unei o a doua vizite în grupul sanitar al secției de poliție, de o scârboșenie medievală, ar fi putut avea nevoie de ani întregi de terapie – și, foarte posibil, de un tratament cu antibiotice. Fu adusă înapoi, în celula ei improvizată, și încuiată vreme de alte câteva ore exasperante, pe care le petrecu plimbându-se de colo-colo și străduindu-se să-și domine cele mai întunecate temeri, până când, pe la ora prânzului, ușa se deschise scârțâind și speranța pătrunse înăuntru sub chipul lui Jim Corben.

Acesta se prezentă drept unul dintre consilierii economici ai ambasadei și o întrebă dacă se simțea bine. Dihorul și inspectorul Platitudine îl însoțeau, dar ea își dădu imediat seama că lucrurile căpătaseră un cu totul alt dinamism. Corben avea prestanță, iar detectivii erau mult prea conștienți de asta. Ținuta lui, strângerea de mână, tonul ferm al vocii, siguranța de sine din privire – două tipuri diferite de oameni, își spuse ea, comparându-l cu Baumhoff, și asta înainte de a se familiariza cu prăpastia

larg căscată care îi separa, din punct de vedere al aspectului fizic, pe cei doi reprezentanți ai ambasadei. Pe frontul acela, Baumhoff era depășit cu desăvârșire – dezgustător de gras, chel, un tip de cincizeci și ceva de ani cu tenul alb ca brânza, față de celălalt, zvelt, păr scurt, ușor bronzat, de vreo treizeci și cinci de ani. Impresia ei era atât de fără de rezerve părtinitoare fiindcă, după ce o întrebase dacă se simțea bine, Corben articulase cuvintele magice care își croiseră drum direct către disperarea din sufletul ei și aproape că îi umpluseră ochii de lacrimi, șapte cuvinte pe care nu avea să le dea niciodată uitării:

– Am venit să vă scot de aici.

Beatitudinea izvorâtă din răsunetul lor avu nevoie de o secundă sau două ca să o inunde cu desăvârșire. Pe urmă el preluă controlul și o conduse către ușă. Detectivii nici nu obiectară, nici nu scoaseră vreun cuvânt, cu toate că ea nu le dăduse încă nici o declarație oficială. Era evident că Jim Corben făcuse apel la o lege prioritară, iar cei doi se traseră deoparte, pur și simplu, privind-o în timp ce ieșea. Mia îl urmă uluită, către partea din spate a secției de poliție și apoi dincolo de ușa din dos, în lumea scăldată în lumina soarelui, fără să fi fost nevoie nici măcar de completarea vreunui formular sau de o semnătură de punere în libertate.

O conduse în grabă către mașina lui, un Grand Cherokee gri-închis, cu geamuri fumurii și număr de înmatriculare diplomatic, parcată printre mașinile de patrulare și SUV-urile poliției Fuhud, și o ajută să urce, după care se instală dintr-o săritură în spatele volanului. Ieși din parcarea secției de poliție, îl salută pe paznic cu o mișcare scurtă a capului și intră în traficul amiezii.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

– În fața secției sunt vreo doi reporteri. N-am vrut să vă implice în toată povestea asta.

– Au aflat despre mine?

Corben dădu din cap.

– Azi-noapte au existat o mulțime de martori. Dar nu vă faceți griji. Deocamdată am reușit să nu divulgăm numele mamei dumneavoastră și nici al dumneavoastră nu a fost menționat, iar eu aș vrea ca lucrurile să rămână așa, cel puțin în ceea ce vă privește. Tipii de la secție au primit ordine în acest sens. Știu ce să spună și ce să păstreze pentru ei.

Mia se simțea de parcă ar fi ieșit din hibernare.

– Nu a fost menționat – unde anume, la știri?

– Răpirea mamei dumneavoastră a ținut paginile edițiilor de dimineață ale ziarelor. În momentul de față, vorbesc despre o americancă al cărei nume nu se cunoaște, dar îl vor afla ceva mai târziu, în cursul zilei de astăzi, pentru că ambasada va fi nevoită să dea o declarație. Încercăm să minimalizăm totul și s-ar putea să reușim. Nici guvernul nu e dornic să dea toată povestea pe față. E publicitate negativă pentru țară și, în momentul de față, situația e într-un echilibru destul de instabil, după cum nu mă îndoiesc că știți. Au intenția să dea de înțeles că e vorba de o afacere cu artefacte furate care s-a sfârșit prost, de niște contrabandiști care se ceartă la împărțirea prăzii, chestii de genul ăsta.

– Astea-s minciuni, protestă Mia. Mama n-a făcut contrabandă.

El ridică din umeri a înțelegere, dar nu păru convins.

– Cât de bine o cunoașteți?

Poate că de vină erau extenuarea și foamea, sau poate că motivul era o vagă veridicitate a insinuării lui, dar Mia nu mai știa, pur și simplu, ce să creadă.

– E mama mea, începu ea pe un ton solemn.

– Nu mi-ați răspuns la întrebare.

Ea se încruntă.

– Am venit aici abia de trei săptămâni! Înainte de asta, am locuit în Boston. Așa că nu pot spune c-am fost tot timpul ca două boabe într-o păstaie, dar e mama mea și știu ce fel de om e. Adică, ce Dumnezeu! Ați cunoscut-o? Pentru ea, arheologia e un cult. Oftă obosită, apoi adăugă: E o femeie cumsecade.

Femeie cumsecade. Știa cât de stupid suna, dar una peste alta, ea era convinsă că exprima adevărul.

– Și tatăl dumneavoastră? Unde e?

O vagă tristețe înnegură fața Miei.

– Nu l-am cunoscut niciodată. A murit la scurt timp după nașterea mea. Un accident de mașină. În drum spre Iordania.

Corben îi aruncă o privire fugară și dădu din cap, părând să-i analizeze cuvintele.

– Îmi pare rău, zise el.

– E în ordine. S-a întâmplat demult.

Se uită în tăcere pe fereastră. Străzile erau pline de oameni care își vedeau de treburile lor de zi cu zi. Își simți inima înjunghiată de invidie. Își dorea nepăsarea lor – înainte de a-și da seama că, probabil, nu erau atât de lipsiți de griji precum păreau, ținând cont de cele prin care trecuseră și de vulnerabilitatea țării lor. Nu putea ști ce se petrecea în spatele chipurilor afabile, iar asta o făcu să-și spună că, poate, atunci când totul se reducea la asta, la momentele de criză care definesc adevăratul caracter al oamenilor, adevărul era că nu știi niciodată despre alții atât de multe cum ți-ai fi închipuit. Cu un fior de vinovăție, se pomeni întrebându-se dacă nu cumva era posibil ca

Baumhoff şi Corben să aibă dreptate. De fapt, nu-şi cunoştea mama chiar atât de bine. Nu ştia ce se petrecea, în realitate, în viaţa ei. Din acest punct de vedere, era foarte uşor ca sentimentele ei instinctive să nu coincidă cu adevărul greu de acceptat.

Maşina încetini şi se opri, prinsă în traficul de pe strada îngustă, cu câte o singură bandă pe sens. Mia se întoarse spre Corben.

– Nu se poate să credeţi într-adevăr că era implicată într-o tranzacţie cu artefacte furate.

El îi susţinu privirea.

– Din câte am înţeles, o căutau pe ea anume şi, cu excepţia cazului în care a fost aleasă drept primă ţintă a unei campanii care vizează străinii, fapt despre care serviciul nostru de spionaj susţine că este extrem de puţin probabil, asta e singura perspectivă din care putem aborda acum lucrurile.

Pe măsură ce pricepea sensul vorbelor lui, moralul Miei scădea în mod vizibil. Corben o studie cu un aer gânditor.

– Uitaţi cum stau lucrurile, nu contează de ce au luat-o. Esenţial este că cineva a răpit-o, că cineva a înhăţat de pe stradă o femeie, o americancă, iar ceea ce se ascunde în spatele acestei răpiri nu are importanţă decât dacă ne ajută s-o salvăm. Pentru că asta vrem de fapt, asta e ţinta noastră finală. S-o aducem înapoi. De toate celelalte ne putem ocupa mai târziu.

În vocea lui se simţea o încurajare plină de blândeţe. Mia reuşi să schiţeze o jumătate de zâmbet. Îi străluciră ochii şi dădu din cap, apreciindu-i hotărârea.

– Ştiu că sunteţi obosită, adăugă el, că aşteptaţi probabil cu disperare să ajungeţi acasă, să vă repeziţi sub duş şi să ştergeţi cu buretele această experienţă, dar trebuie să

discutăm neapărat despre cele petrecute azi-noapte. Aţi fost acolo. Ceea ce-mi veţi spune ne-ar putea fi de mare folos, ar putea avea o importanţă crucială pentru strădania noastră de a da de urma ei. În asemenea situaţii, timpul nu e niciodată de partea noastră. Credeţi că ne putem ocupa de asta chiar acum?

Ea înclină din cap.

– Fără nici o îndoială.

15

Un miros amărui, usturător, săgetă nările lui Evelyn, redându-i cunoştinţa.

Se îndreptă cu o tresărire, scuturându-se ca să-l îndepărteze. Îşi ridică brusc pleoapele şi lumina necruţătoare a neonului din încăpere îi potopi ochii. Părea să vină de pretutindeni, ca şi cum s-ar fi aflat într-o cutie albă. Îşi coborî din nou pleoapele, strângând din ochi cu putere.

Crâmpeie de luciditate împrăştiară treptat ceaţa care îi învăluia mintea. Un lucru era sigur, nu se mai afla în portbagajul strâmt al maşinii. Stătea pe un scaun tare, cu ramă metalică. Încercă să-şi schimbe poziţia şi simţi o durere arzătoare în încheieturile mâinilor şi în glezne. Încercă să şi le mişte, dar nu reuşi. Înţelese că erau încătuşate de scaun.

Simţi mişcare în jurul ei şi deschise ochii cu prudenţă. La câţiva centimetri de faţa ei se retrăgea o mână neclară. Ţinea între degete ceva, un soi de cilindru de mici dimensiuni. Când izbuti să îşi focalizeze privirea, realiză că era o capsulă. Se gândi că era probabil vorba de nişte

săruri aromate. Prinse o ultimă adiere a mirosului în timp ce își ridica privirile, urmărind mâna. Era a unui bărbat care stătea în fața ei, în picioare.

Evelyn îi remarcă mai întâi ochii. Erau neobișnuit de albaștri și pe de-a-ntregul lipsiți de orice emoție. În minte îi veni cuvântul *arctic*. Erau ațintiți asupra ei, studiind-o cu o curiozitate detașată, urmărindu-i fiecare tresărire a trupului. Nu clipeau niciodată.

Presupuse că bărbatul era trecut de cincizeci de ani. Avea o figură frumoasă, distinsă. Trăsăturile – fruntea, pomeții bărbia și nasul – erau proeminente, acviline și, cu toate acestea, dăltuite cu finețe. Pielea ușor bronzată avea o pronunțată tentă aurie. Își purta cu mândrie părul bogat, ondulat și încărunțit, uns cu gel și dat peste cap, și era înalt, având peste un metru optzeci și cinci. Ceea ce-i atrase atenția lui Evelyn, preocupând-o în mod deosebit, era suplețea lui ieșită din comun. Nu aducea cu slăbiciunea unui bulimic; era doar costeliv, iar înălțimea lui scotea asta și mai bine în evidență. Era limpede că se îngrijea cu minuțiozitate, ținându-și pofta de mâncare în frâu, și nu părea să aibă nici o slăbiciune în această privință. Ținuta lui sugera încredere în sine și autoritate, iar răceala de rău augur a ochilor trăda o voință de oțel și o intransigență care o neliniștea.

Dintr-un anumit motiv, instinctul îi spunea că nu era arab – fapt confirmat de accentul lui, când se decise, în sfârșit, să vorbească. Nu i se adresă lui Evelyn, ci cuiva pe care ea nu-l observase, aflat undeva în spate.

– Dă-i niște apă, ordonă el, cu voce calmă, cu o arabă care nu-i aparținea în nici un caz unui indigen, dar care, în mod bizar, avea ceva ce îi amintea de Irak.

Un alt bărbat apăru alături de ea și îi ridică la buze o sticlă cu apă minerală rece. Avea trăsături mohorâte, amenințătoare, și ochii morți, ca ai indivizilor care o răpiseră din Beirut. Cel care o luase în captivitate părea să aibă la dispoziție o adevărată armată particulară. Își lăsă deoparte gândul în timp ce sorbea cu recunoștință câteva înghițituri, înainte ca omul cu figură întunecată se să retragă, dispărând iarăși din vedere, precum o stafie.

Bărbatul din fața ei se apropie de un dulap scund care se întindea de-a lungul peretelui și trase un sertar. Evelyn nu putea să vadă ce anume făcea, dar auzi un zgomot asemănător cu al unei pungi de plastic sfâșiate. Își roti ochii prin încăpere cu o îngrijorare crescândă. Nu avea nici o fereastră și era zugrăvită, în întregime, într-un alb strident, acrilic. Dulapul cu sertare, alb și strălucitor, acoperea întreaga lungime a peretelui. Încăperea părea întreținută impecabil, fiind meticulos de eficientă – supărător de eficientă, își spuse Evelyn dintr-odată. O reflexie a stăpânului său, realiză ea.

În minte i se amestecau de-a valma mai multe gânduri îngrijorătoare.

Mai întâi, și cel mai important, faptul că nu era legată la ochi. Răpitorii ei din Beirut – ei, asta se înțelegea de la sine, n-ar fi putut să valseze prin centrul aglomerat al orașului cu fețele ascunse sub cagule. Dar aici... lucrurile stăteau cu totul altfel. Iar bărbatul nu era un mercenar. Se vedea limpede că era șeful. Iar nepăsarea cu care își arăta chipul nu era un semn de bun augur.

Pe urmă, hainele lui. Era îmbrăcat cu o cămașă sport, pantaloni kaki, de doc, și un bluzon albastru-închis. Ceea ce nu era o problemă. Problema era halatul alb, de medic, pe care îl purta peste ele. Într-o încăpere albă. Cu un dulap alb și lung, cu o sumedenie de sertare. Și, remarcă

ea ridicând ochii, cu aceea lumină puternică pe care o găsești de obicei într-o sală de operații.

Înghiți cu greutate.

Nu îndrăznea să privească în spatele ei, în restul camerei, dar mintea ei completă decorul cu instrumentele chirurgicale pe care și le imagina.

– De ce a venit să te vadă? întrebă bărbatul, cu spatele către ea.

Vorbea engleza cu accent european. Dacă ar fi trebuit să ghicească, ar fi spus că era italian, sau poate grec. Însă în momentul acela avea alte preocupări, mult mai presante.

Instinctul o îndemna să-l întrebe cine naiba era și de ce pusese o bandă de asasini să o înhațe de pe stradă, s-o îndese într-un portbagaj și s-o aducă acolo, dar își ținu indignarea în frâu. Gândul îi alergă înapoi, trecând în revistă evenimentele în urma cărora ajunsese acolo. Știa că exista o legătură cu Farouk, cu prietenul lui ucis. Cu obiectele din Irak. Și, foarte posibil, cu Ouroboro, dacă își aducea bine aminte. Ceea ce însemna că bărbatul în halat de laborator știa exact ce anume căuta. Așadar, nu ar fi fost înțelept să-l scoată din sărite.

– De ce mă aflu aici?

El se întoarse cu fața. Ținea în mână o seringă și un garou de cauciuc. Dădu din cap către omul din spatele lui Evelyn, care aduse un scaun și o măsuță, așezându-le în fața ei. Omul în halat se așeză și puse, calm, seringa și garoul pe măsuță. Se întoarse spre ea, întinse mâna cu nepăsare și îi prinse maxilarul în palmă. Își înfipse degetele în obrajii ei, strângând-o dureros, cu cruzime, dar nu tresări și vocea nu îi tremură.

– Dacă vrem să ne înțelegem, îi spuse, trebuie să stabilim niște reguli de bază. Regula numărul unu spune că

nu trebuie să răspunzi niciodată la o întrebare cu o altă întrebare. S-a-nțeles?

O pironi cu privirea până când o văzu dând din cap. Apoi își slăbi strânsoarea și buzele subțiri i se întredeschiseră într-un zâmbet vag.

– Așadar, continuă el, și aș prefera să nu mai fiu nevoit să repet, de ce anume a venit să te caute?

Evelyn își simți pielea făcându-se ca de găină când îl văzu întinzându-se și împingându-i mâneca în susul brațului. Îi simți mirosul fin, de mosc, al loțiunii de bărbierit. Se enervă fiindcă aproape îi plăcu.

– Presupun că vorbești despre Farouk, zise ea, formulând fraza astfel încât să nu sune a întrebare.

Pe buzele bărbatului flutură un zâmbet. Pe un chip atât de plăcut, părea deconcertant de amenințător.

– Pe asta o să ți-o permit. Îi trase mâneca la loc. Și, da, vorbesc despre Farouk.

Ea îl studie, neștiind de unde să înceapă.

– Avea nevoie de bani. Încerca să-mi vândă niște obiecte din Irak. Artefacte mesopotamiene. Tăcu, ezitând, apoi se aventură: Mie mi se permite să pun întrebări?

El își strânse buzele cu un aer meditativ.

– Să vedem mai întâi cum o să ne înțelegem, îi spuse, privind-o țintă în timp ce bătea ușurel cu două degete în brațul ei, pentru ca o venă să iasă în relief.

16

Hotelul nu era departe de secția de poliție și părea logic să discute acolo.

La ora aceea, barul – scuze, așa-numitul *lounge* – era practic pustiu. Mia îl conduse intenționat pe Corben cât mai departe de colțul în care stătuse alături de Evelyn în seara precedentă, preferând terasa din curtea interioară. În Beirut, octombrie era o lună înmiresmată, plăcută – nu atât de fierbinte ca lunile din toiul verii, și era prea devreme pentru ploile din iarnă. O vreme perfectă pentru o discuție într-o cafenea în aer liber. Dar perfecțiunea pălea când discuția era menită să scoată în evidență cea mai traumatizantă noapte din viața ei, la numai câteva ore după încheierea evenimentelor.

Îi povesti lui Corben toate întâmplările ce conduseseră către răpire, începând cu aerul preocupat al lui Evelyn și continuând referirea ei la o întâlnire cu cineva „din trecut", un misit din Irak pe care nu-l mai văzuse de mulți ani, cu apariția „ca din senin" a acestuia, cu epitetul „complicat" folosit de ea pentru a descrie întreaga situație și – ceea ce o făcu să se cutremure – cu androidul cu fața ciupită de vărsat, de la bar.

După ce mintea ei istovită se limpezi încetul cu încetul, gândurile i se îndreptară, într-o strălucire, către bărbatul răpit împreună cu Evelyn și se întrebă dacă nu cumva o fi fost misitul din Irak.

Corben îi ascultă povestea extrem de concentrat, atent la cele mai subtile amănunte. Își notă câte ceva într-un carnețel negru și o întrerupse în mai multe rânduri, bombardând-o cu întrebări despre anumite detalii specifice, pe care ea și le reaminti surprinzându-se pe sine însăși. Dar avea senzația că nu erau de nici un folos. În amintirea ei, imaginile păleau – chipul androidului, masca automobilului, bărbatul cu care se întâlnise Evelyn – nici una dintre ele nu era suficient de limpede. Dacă vreunul dintre banditi

ar fi avut o cicatrice urâtă pe obraz sau un cârlig în locul unei mâini, poate că ar fi fost altceva. Dar răpitorii nu aveau nimic care să-i scoată în evidenţă în mijlocul mulţimii, cel puţin nu în oraşul acela. Nu-i venea să creadă că în relatarea ei exista ceva care să-i fie de folos lui Corben şi se simţea tot mai deprimată pe măsură ce toate amănuntele care i-ar fi putut oferi o şansă de a-i readuce mama cât mai curând într-un loc sigur păreau să se retragă în ungherele întunecate ale minţii ei.

Îi povesti că Evelyn îşi uitase celularul şi îşi dădu brusc seama că propriul ei telefon nu-i fusese înapoiat. Îşi aminti şi despre apelul ciudat primit de mama ei, la care răspunsese Baumhoff. Incidentul îl intrigă pe Corben, care îi ceru să redea tot ce văzuse şi auzise cu toată acurateţea de care se simţea în stare. Îşi notă şi că era necesar să recupereze atât mobilul ei, cât şi pe al lui Evelyn, şi să discute cu Baumhoff despre convorbirea telefonică. Părea să fie extrem de importantă, ceea ce mai ridică întru câtva moralul Miei.

Corben o întrebă despre fotografiile polaroid, iar ea repetă ceea ce le spusese lui Baumhoff şi detectivilor, subliniind că nu le mai văzuse niciodată până atunci, că Evelyn nu i le arătase. Istorisirea ultimei părţi a poveştii – apariţia soldaţilor, schimbul de focuri, maşina – i se păru cea mai dureroasă. Corben o ascultă tot timpul cu răbdare şi empatie. O susţinu şi o urmări cu priviri pline de interes şi o ajută să redea totul, de la început până la sfârşit.

Nu păru foarte mulţumit de ceea ce auzise. Mia îl văzu aruncând o privire în jurul încăperii, apoi în sus şi către partea din spate a hotelului, de parcă l-ar fi măsurat.

Îi văzu fruntea încreţindu-se, cu îngrijorare.

– Ce s-a întâmplat?

El păru să-şi cântărească vorbele cu mare grijă.

– Aș vrea să vă mutați la alt hotel.

– De ce?

– Cred că e bine să luăm niște măsuri de precauție. Pentru orice eventualitate.

– Ce fel de eventualitate?

Corben se încruntă, ca și cum nu ar fi vrut să atace subiectul, dar nu avea încotro. I se adresă calm și fără grabă.

– Tipul de la bar v-a văzut stând împreună cu ea, purtând o discuție îndelungată. Pe urmă v-ați făcut apariția pe alee, dându-le planul peste cap. Am impresia că e foarte probabil ca indivizii să-l fi vânat și pe bărbatul cu care s-a întâlnit Evelyn, altfel nu s-ar mai fi ostenit să-l prindă, și din câte mi-ați spus, am impresia că a reușit să scape din mâinile lor și să fugă. Dacă așa stau lucrurile, n-au reușit să obțină tot ce voiau, și asta din pricina – sau mai degrabă mulțumită – dumneavoastră. Ceea ce n-o să-i facă fericiți, așa că vor dori să afle ce ați căutat acolo. Ce relații aveți cu Evelyn. Și dacă sunteți sau nu implicată în afacerea în care s-a vârât ea.

Mia simți un fior prelingându-i-se pe ceafă.

– Vreți să spuneți că s-ar putea să vină după mine?

– N-au cum să afle ce știți și ce nu, dacă nu vorbesc cu dumneavoastră, afirmă Corben. Ceea ce n-o să se întâmple, nu vă faceți griji, se grăbi el s-o asigure. Dar e necesar să fim prudenți.

– Prudenți? Cum adică *prudenți?* Oamenii ăștia nu par să-și facă nici un fel de probleme când înșfacă pe cineva de pe stradă.

Mia simți zidurile terasei strângându-se în jurul ei.

– Ascultați-mă, îmi pare rău, nu vreau să vă sperii, dar aveți dreptate. Indivizii ăștia nu glumesc. O să pun doi dintre oamenii noștri să vegheze asupra dumneavoastră,

dar aici nu deținem noi controlul. În funcție de evoluția situației din următoarele zile, s-ar putea să preferați să vă lăsați proiectul în așteptare pentru o vreme și să părăsiți țara până ce se limpezesc lucrurile.

Mia îl fixă cu o spaimă mută, apoi scuturâ din cap nevenindu-i să creadă, consternată de turnura evenimentelor.

– Nu plec nicăieri. Mama mea a fost răpită, pentru numele lui Dumnezeu!

Cercetă chipul bărbatului, așteptând ceva, un zâmbet, o mișcare a capului, ceva care să o asigure că potopul de scene violente revărsat de imaginația ei nu era decât o exagerare paranoică. Nu zări nimic. Totul era real. Se simțea pe punctul de a i se face greață. Vocea lui Corben răzbătu dincolo de năuceala ei.

– Spuneați că Evelyn locuiește pe partea cealaltă a străzii?

– Da. E unul dintre motivele pentru care am ales hotelul ăsta.

– OK. Trebuie să-mi arătați unde anume. Să mergem până acolo. Eu o să arunc o privire rapidă, după care revenim aici și vă faceți bagajele.

Corben se ridică și întinse mâna ca s-o ajute. Mia îl urmă și își simți picioarele ca de cauciuc. Se prinse de brațul lui până ce își recăpătă cumpătul.

El îi adresă un zâmbet liniștitor.

– O să vă reveniți. Totul o să reintre în normal. O s-o aducem înapoi.

– O să am grijă să vă țineți promisiunea, murmură ea, gândindu-se că n-avea să-l mai scape din vedere înainte ca ea și mama ei să se ascundă într-un loc sigur, de pe un alt continent.

17

Bărbatul în halat de laborator se lăsă pe spate, scrutând-o pe Evelyn cu ochii lui de șoim. Ceva părea să-l nedumerească.

– Vasăzică, o întrebă el cu voce acidă, omul ăsta, care dorește cu disperare să vândă niște antichități, trece peste două granițe care stârnesc mai degrabă teama, venind să te caute, cu toate că – așa cum ai recunoscut singură – nu l-ai mai văzut de mai bine de douăzeci de ani, nu te numeri printre clienții lui și nici măcar nu i-ai servit vreodată drept intermediar în afaceri. Vezi unde vreau să ajung? Se întrerupse, dus pe gânduri. Asta ne aduce, de fapt, înapoi la prima mea întrebare: de ce a venit să te vadă?

Evelyn simți un fior rece alunecându-i pe șira spinării. *N-are rost să-l mint sau să evit să pomenesc codicele*, își spuse. *Știe.* Neavând habar dacă își făcea o favoare sau își săpa singură groapa, îi răspunse cu vocea tremurând:

– Știa că era posibil să mă intereseze una dintre piese.

Expresia feței lui se îndulci, de parcă mica lor conversație ar fi izbutit să doboare o barieră. Ridică întrebător din sprâncene.

– Și care ar fi aia?

– O carte, răspunse ea posomorâtă.

– Ah.

Bărbatul dădu ușor din cap și se lăsă pe spate, părând satisfăcut. Își sprijini de buze degetele înclinate.

– Și de ce credea că ai fi fost interesată?

Evelyn își drese glasul. În povesti ce se întâmplase la Al-Hillah, în 1977. Chemarea la locul descoperirii accidentale. Încăperile subterane. Vestigiile rămase în urma a ceea ce credea ea că fusese o societate secretă. În povesti și despre

existența Ouroboros. În încăpere și pe cartea pe care o vindea Farouk.

În timp ce vorbea, studie chipul inchizitorului ei. Deși părea limpede că povestea ei îl intrigase pe deplin, ar fi putut spune că simbolul nu-i era necunoscut. O întrebă dacă făcuse cercetări legate de societatea aceea secretă, vrând să știe ce anume descoperise în privința ei. Îi povesti despre Confrerie, despre similitudinile din documente și despre discrepanțele de la fața locului. Adevărul era că n-avea prea multe de spus. Cercetările ei se izbiseră de un zid. Era ca și cum membrii societății secrete din încăperile subterane s-ar fi evaporat pur și simplu.

Evelyn tăcu. Îi povestise tot ce știa, cu excepția unui singur lucru. Nu-l amestecase pe Tom. Nu ar fi putut spune cu certitudine de ce nu voia să-i pomenească despre el. Tom nu-i ceruse să nu vorbească nimănui despre interesul lui. Dar ea știa. Știa că nu-i mărturisise întreg adevărul. Era conștientă că nu-i spusese de ce se aflase de fapt acolo, ce anume îl adusese în locul acela și ce știa el despre de mult dispăruta societate secretă. Iar acum, stând cu mâinile și picioarele încătușate, pe un scaun metalic dintr-o încăpere fără ferestre, știu că bărbatul din fața ei umbla după același lucru pe care îl căutase Tom cu atâția ani în urmă. Ca urmare, dacă ar fi aflat despre Tom, ar fi fost mai mult decât interesat să extindă invitația pe care i-o făcuse ei, aducându-l acolo în același mod.

Gândindu-se la asta, simți o vagă străfulgerare de mânie. Sau se simți, mai degrabă, trădată. Ce știa Tom de fapt? Și – mult mai la obiect – știa că mai existau și alte persoane interesate de societatea secretă? Alte persoane, să spunem, nu tocmai prietenoase? Dacă Tom i-ar fi spus tot ce știa, ar fi fost mult mai în siguranță? Ar fi acționat în alt

mod? Nu era sigură că s-ar fi schimbat ceva. Trecuse atât de mult timp de atunci.

În ciuda îndoielilor care o măcinau, și după atâția ani, mai simțea încă imboldul de a-l proteja. Imbold pe care nu reușea să și-l explice pe de-a-ntregul. Exista, pur și simplu. Un instinct care i-l sfida pe cel de conservare.

Și, curios lucru, se simțea mai bine știind că îi ascundea ceva inchizitorului. Știind că i se împotrivea într-un anume fel. Era un soi de mică victorie. Din nefericire, el părea s-o simtă. Ceva îi schimonosi în treacăt trăsăturile, după care o întrebă:

– Așa că ai renunțat la asta și ți-ai schimbat obiectul cercetărilor?

– Da, confirmă ea, cu voce plată.

El o studie. Evelyn îi susținu privirea cu cea mai candidă expresie pe care reuși s-o încropească, sperând că neliniștea care o străbătea nu ajungea la suprafață, apoi își lăsă ochii în jos, privind în altă parte.

– Cine altcineva mai știe despre descoperirea ta? o întrebă.

Deși se aștepta la ea, întrebarea o făcu să se piardă cu firea. Încercă să-și înăbușe stânjeneala.

– Nimeni.

Răspunsul sunase prea defensiv, își spuse ea. Plus că inexactitatea era strigătoare la cer, iar el știa asta.

– Adică, oamenii care au lucrat la săpături, ceilalți arheologi și voluntarii, bineînțeles, adăugă ea cu stângăcie. Și am cerut informații de la o mulțime de persoane de la Universitate și de la alți specialiști.

Nu era sigură dacă acel prim „nimeni" nu venise prea repede.

Bărbatul în halat de laborator o fixă cu o privire tulburător de pătrunzătoare. Era ca și cum i-ar fi pătruns în minte, îl simțea răscolindu-i-o și ar fi vrut să-l alunge. În cele din urmă, el dădu din cap și se aplecă.

– Îmi dai voie?

Luă garoul de cauciuc. Evelyn se înfioră.

– Ce faci?

El își ridică mâinile într-un gest liniștitor.

– Nu vreau decât să-ți iau niște sânge. N-ai de ce să te îngrijorezi.

Ea își mișcă brațul în dreapta și în stânga, încercând să-l împiedice.

– Nu, te rog, nu...

Bărbatul o plesni cu putere și îi prinse din nou fălcile în palmă, numai că de data asta strânsoarea lui era ca o menghină. Când se aplecă amenințător, aducându-și fața la numai câțiva centimetri de a ei, ochii îi erau duri ca oțelul. Îi vorbi șuierând răspicat cuvintele:

– Nu face ca totul să fie mai rău... pentru tine.

O ținu așa preț de o clipă în care ei i se tăie răsuflarea, lăsându-și vorbele să-și facă efectul, apoi îi dădu drumul și începu să-i înfășoare garoul în jurul brațului, mai sus de cot.

Evelyn stătea încremenită, șocată și redusă la tăcere, urmărindu-i mișcările.

El îi întoarse brațul cu partea interioară în sus și îl lovi ușor cu degetele lungi și subțiri. O venă pulsă, reliefându-se. Bărbatul întinse mâna după seringă. Fără să arunce nici o privire către Evelyn, înfipse acul în venă. Îndepărtă garoul cu o mișcare de expert, lăsând sângele să ajungă iarăși în josul brațului. Așteptă o clipă, apoi începu să ridice încet pistonul seringii, sugându-i sângele.

Evelyn simți greața urcându-i-se în gât. Privi în altă parte, către peretele din partea opusă a încăperii, încercând să pună capăt senzației neplăcute.

– N-a fost un debut rău, comentă el cu detașare. Din nefericire, o să fie nevoie să-ți mai pun câteva întrebări neplăcute. Pentru început, trebuie să aflu cine altcineva mai știe că ești interesată de această grupare dispărută. Trebuie să aflu, totodată, cu exactitate, tot ce ți-a spus micul nostru prieten, misitul, incluzând și modul în care a intrat în posesia artefactelor și, mult mai important, unde le ține. Și în cele din urmă, vreau să știu cum îl pot găsi. Acum, înainte de a-mi răspunde, vreau să-ți cer să fii cât mai sinceră și să-mi oferi cât mai multe amănunte cu putință. Îți pot provoca durerea prin atât de multe metode, încât îmi este greu să le înșir și, sincer, aș prefera să nu fiu nevoit să le aplic. În afară de asta, chiar nu am nici un interes să-ți fac rău. Pari mulțumitor de sănătoasă. O întreagă viață de eforturi fizice moderate, ca a ta, pare să fie cel mai indicat regim de trai. Mi-ai putea fi de mare folos în munca mea. Însă am mare nevoie de niște răspunsuri și, dacă o să fiu nevoit să-ți smulg adevărul cu forța, presupun că niște vătămări bine localizate nu vor afecta, în esență, celelalte părți folositoare ale organismului tău.

Evelyn nu știa cum să-i interpreteze cuvintele, care îi răsunau, șocante, în urechi. *Celelalte părți folositoare ale organismului tău?* Ce naiba voia să spună cu asta? Mintea ei se împotrivi asaltului de aluzii cumplite înainte de a fi tot mai învăluită de amețeală, pe măsură ce sângele i se scurgea încet. Minutele se dilatară, până ce simți, în sfârșit, acul ieșindu-i din braț.

Bărbatul în halat se ridică, ținu seringa în lumină, o clătină încet și păru mulțumit de rezultatul muncii sale.

O astupă și o așează pe masa de lucru. Luă altceva în mână, se întoarse și se așeză. Evelyn văzu că adusese o altă seringă, una mai mică, și o fiolă plină cu un lichid de culoarea paielor decolorate. Avea și un mic tampon de vată îmbibat cu alcool, cu care astupă gaura minusculă din brațul ei. Apoi se întinse după seringă și după fiolă și trase conținutul celei de a doua în cea dintâi.

– Știu deja că n-ai fost de deplin sinceră în privința persoanelor care cunosc obiectul micii tale fascinații. Ochii și vocea ne trădează mult mai mult decât ne putem imagina, dacă cineva știe ce să caute.

Elimină toate bulele de aer rămase pe canalul acului și se întoarse spre ea. În ochii cu care o pironi din nou străluci cruzimea.

– Eu știu, o avertiză, apoi întinse mâna, îi prinse brațul, goli în el conținutul seringii și adăugă: Iar asta e o mică mostră din ceea ce te poți aștepta să simți dacă o să continui să nu-mi spui tot adevărul.

În timp ce privea lichidul dispărându-i în corp, Evelyn își simți inima strânsă în pumnul de fier al groazei. Își ridică ochii către răpitorul ei, cu mintea potopită de panică, cu ochii scrutându-i chipul impasibil în căutarea unui indiciu, cu răsuflarea din ce în ce mai grăbită și mai sacadată. Deschise gura, dând să rostească o întrebare care îi pieri de pe buze când o senzație stranie, de arsură, se răspândi în jurul înțepăturii. Persistă o clipă, apoi prinse să se întindă în ambele direcții, croindu-și drum în jos, către vârfurile degetelor, și în sus, către piept; pe măsură ce lichidul era purtat de sânge, crescu repede în intensitate, de la o durere usturătoare către agonia unui pârjol cumplit, până ce simți că toate venele din corpul ei erau în flăcări,

de parcă întregul sistem cardiovascular i s-ar fi transformat într-un ansamblu de conducte pline de combustibil aprins.

Acum tremura violent, cu trupul crispat de durere, cu vederea înceţoşată, cu buzele palpitând, cu fruntea brobonită de sudoarea ce i se prelingea pe faţă.

Se simţea de parcă ar fi fost prăjită la un foc aprins în interiorul ei.

Bărbatul în halat de laborator se mulţumea să stea, privind-o liniştit. Ridică fiola în faţa ochilor ei, părând sincer impresionat de micul obiect.

– O substanţă cu adevărat interesantă. Se numeşte capsaicină. Se obţine din ardeiul iute, deşi a mușca dintr-o enchilada nu e totuna cu a ţi se pompa concentratul ăsta în sânge, nu-i aşa?

Zâmbetul lui afectat şi strâmb se pierdu în ceaţă când ea clipi ca să-şi îndepărteze lacrimile, tremurând din pricina durerii mistuitoare.

– Ardeiul iute e un mic rod extraordinar, continuă el pragmatic. Ne spune foarte multe despre natura umană. Uite, gândeşte-te bine la asta. Faptul că te ustură atât de tare când muşti din el e, în termenii biologiei evoluţioniste, un mecanism de apărare. Aşa pune planta animalele pe fugă şi reuşeşte să scape nemâncată. Ceea ce funcţionează perfect în cazul tuturor animalelor, cu excepţia noastră, a oamenilor. Nu, cu noi nu merge, noi suntem altfel. Noi culegem acest mic rod roşu, fără să ne ferim de el. Mergem în căutarea lui, îl plantăm, ne delectăm cu el. Ne oferă o plăcere perversă. În primul rând, ni-l punem în mâncare. Intenţionat. Cu bună ştiinţă. Savurăm suferinţa pe care ne-o produce. Ceea ce e o nimica toată pe lângă plăcerea perversă pe care ne-o oferă când îl folosim ca să-i facem pe alţii să sufere. Ştii că maiaşii pedepseau fetele îndărătnice,

frecându-le cu ardei ochii sau organele genitale, atunci când virginitatea le era pusă sub semnul întrebării? Incașii obișnuiau să se așeze cu spatele spre vânt față de dușmanii lor și, înaintea bătăliilor, ardeau în aer liber cantități uriașe de ardei iute. Chiar și în zilele noastre, chinezii îl folosesc ca să-i tortureze pe călugării tibetani. Îi leagă în jurul unor focuri puternice și aruncă ardei în flăcări. Intensifică arderea, ca să nu mai vorbim despre ceea ce se întâmplă cu ochii călugărilor. Și știi care e cel mai surprinzător lucru? Acum s-a descoperit că are un potențial imens în calitate de analgezic. Uite până unde merge ingeniozitatea umană!

Își irosea cuvintele pe Evelyn. Ea îi vedea buzele mișcându-se și auzea frânturi de fraze, dar creierul potopit de durere își pierduse abilitatea de a le pricepe. Valul de suferință i se năpustea în fiecare neuron, răvășind-o până în adâncurile ființei. Încercă să se agațe de ceva dătător de speranță, de o imagine sau de un gând care ar fi reușit cumva să contrabalanseze durerea, și mintea i se bloca în jurul chipului Miei, nu din momentele în care urla pe alee, ci din cele în care surâdea radios, așa cum se întâmpla de cele mai multe ori. Era pe punctul de a-și pierde cunoștința când, tot atât de brusc cum o cuprinsese, dogoarea începu să-și piardă tăria. Respiră de câteva ori adânc, încordându-se în așteptarea unui alt val de durere, temându-se de reîntoarcerea ei, dar asta nu se întâmplă. Se stinse pur și simplu, ca orice vâlvătaie.

Bărbatul în halat o studia cu un interes lipsit de compasiune, de parcă ar fi fost un cobai închis într-o cușcă. În ochii lui de gheață nu se zărea nici cel mai mic licăr de îngrijorare. În loc de asta, își privi nepăsător ceasul și dădu imperceptibil din cap, ca pentru sine însuși, parcă întipărindu-și în memorie reacția ei și timpul după care se încheiase.

În mintea lui Evelyn dădură buzna ultimele cuvinte rostite de el înainte de a-i face injecția. Spusese că era vorba de o mică mostră din ceea ce ar fi putut-o aștepta.

Gândul o făcu să se cutremure.

Nu doar o mostră. O *mică* mostră. Nu se simțea în stare nici măcar să încerce să-și imagineze ce ar fi simțit dacă primea o doză întreagă.

El o privi revenindu-și și dădu din cap către spectrul din spatele ei. Acesta apăru fără nici un cuvânt, îi oferi o altă înghițitură de apă, apoi se retrase în umbră. Bărbatul în halat își lăsă capul într-o parte și se aplecă, privind-o cu mai multă atenție.

– Ai ceva să-mi spui? o întrebă el cu răceală.

18

Mia ieși din hotel împreună cu Corben și traversă rue Commodore alături de el, simțindu-se neobișnuit de vulnerabilă. Era o senzație bizară. Avea furnicături neplăcute în fiecare por și se pomeni studiind cu suspiciune chipurile oamenilor de pe strada aglomerată, în căutarea unor amenințări ascunse, și uitându-se cu încordare până și la grupul de șoferi de taxi aflați în așteptare.

Se ținu cât mai aproape de Corben când acesta se opri lângă mașina lui și scoase din torpedou o mică pungă de piele. Îi aruncă o privire fugară și observă că și el urmărea cu atenție oamenii și toate mișcările din preajma lor. Nu știa dacă asta ar fi trebuit s-o consoleze sau s-o îngrijoreze și mai mult. Se apropie, instinctiv, și mai mult de

el în timp ce mergeau pe trotuar, îndreptându-se către intrarea în blocul mamei ei.

Când Evelyn pusese pentru prima oară piciorul în Beirut, orașul încă se mai scutura de praful adunat în ani de zile de „necazuri", cum le numeau localnicii cu stoicism. Guvernarea centralizată exista doar cu numele, iar comodităţile de bază, de genul electricităţii şi al liniilor telefonice, se dobândeau cu greutate. O locuinţă aflată vizavi de hotelul Commodore era cea mai indicată opţiune. Serviciile oferite non-stop oaspeţilor hotelului se extindeau către vecinii lor apropiaţi. Universitatea reuşise să-i asigure, la cel de-al doilea etaj al unei clădiri acoperite cu stuc cenuşiu, situate vizavi de hotel, un apartament decent care devenise, de atunci, căminul ei. Poate că nu oferea cea mai grozavă priveliște din oraș – nu vedeai marea și cerul în flăcările apusului, nici lanțul monumental de munți dinspre est – dar cel puțin nu era nevoită să stea cu nasul lângă o mică lampă de gaz ca să citească după ce vâlvătăile apusului piereau dincolo de orizont. În plus, barmanul hotelului prepara un martini acceptabil, iar lista de vinuri era mulţumitoare şi cu preţuri convenabile.

De-a lungul anilor, Mia își vizitase mama în mai multe rânduri. Înainte de a merge la facultate, apartamentul fusese casa ei de vacanță. De când își luase în primire postul din Beirut, venise de două ori în vizită, dar nu mai simțise același lucru. Știa că nici acum nu avea să-l simtă.

Îi atrase atenţia lui Corben că ajunseseră în dreptul clădirii. El își aruncă privirea în susul și în josul străzii, ca din întâmplare, înainte de a o conduce dincolo de ușa din fier și sticlă, pătrunzând în holul de la parter. Casa era construită în stilul anilor 1950, o clădire cu șase niveluri, cu balcoane solide întinzându-se de-a lungul întregii fațade.

Avea un aer modernist, în stil Bauhaus – ceea ce însemna că îi lipseau soneriile electronice și celelalte echipamente de securitate specifice construcțiilor recente. Ușile holului se încuiau noaptea, dar erau deschise în timpul zilei.

Se urcară în lift, un model vechi, cu ușă din gratii metalice, care scârțâia și trebuia închisă cu mâna, și urcară la etajul al doilea. Palierul era întunecat, având o singură fereastră ce dădea către un hol interior, dar Mia apăsă pe un comutator cu temporizare. Pe fiecare nivel erau câte două apartamente și ea îl conduse pe Corben către cel din stânga. El se postă în fața ușii și studie o clipă yala. Aruncă o privire către ușa celuilalt apartament, situată în partea opusă a palierului, apoi i-o arătă Miei cu un semn al capului.

– Faceți-mi o favoare și stați acolo, se poate?

O așeză astfel încât să stea cu spatele către ușă.

– E bine așa?

– Perfect.

El rămase o clipă locului, ascultând, apoi mulțumit fiindcă erau singuri, se apropie de nou de apartamentul lui Evelyn.

Mia nu înțelesese ce sens avea mica lui rugăminte. Îl văzu desfăcând fermoarul punguței de piele și scoțând din ea câteva instrumente subțiri. Apoi începu, cu nonșalanță, să descuie yala cu șperaclul.

Mia își răsuci cu prudență capul și observă că o așezase astfel încât ceafa ei astupa vizorul din ușa celuilalt apartament. Se întoarse iarăși către Corben și îl privi uluită.

– Credeam c-ați spus că sunteți consilier economic, șopti ea în cele din urmă.

El îi aruncă o privire și ridică cu nepăsare din umeri.

– Așa scrie pe cărțile mele de vizită.

– Corect. Şi de care dintre specializările în afaceri ţine intrarea prin efracţie?

El se strâmbă într-un ultim efort de concentrare şi yala cedă exact în momentul în care se stingea lumina. Îi adresă Miei un zâmbet larg, sugestiv, plin de satisfacţie de sine.

– A fost un curs facultativ.

Ea surâse, însufleţindu-se uşor şi scăpând de senzaţia stânjenitoare. În momentul acela, orice destindere era bine-venită.

– Şi eu care credeam că nimeni nu-şi mai aminteşte nimic din ce a învăţat în facultate!

– Trebuie să ştii să-ţi alegi cursurile potrivite, ăsta-i tot secretul.

Ea îi aruncă o privire nesigură, apoi, brusc, înţelese.

– Sunteţi de la CIA, nu-i aşa?

Corben nu se grăbi să-i răspundă. Ea îi analiză tăcerea, apoi adăugă, posomorâtă:

– De ce am dintr-odată impresia că toată povestea e mult mai serioasă?

Chipul lui se înnegură, alarmând-o.

– Ştiaţi deja că e serioasă.

Cuvintele şi modul în care le pronunţă se întipăriră în mintea Miei. El păru să-i simtă spaima, pentru că adăugă pe un ton liniştitor:

– Sunteţi pe mâini bune. Să rezolvăm lucrurile unul câte unul.

O privi, aşteptând un gest aprobator al capului, pe care ea reuşi să-l schiţeze în cele din urmă.

Corben deschise uşa împingând-o cu grijă. Dădea într-un hol minuscul, din care se vedea camera de zi. Aruncă o privire înăuntru. Aflându-se pe o stradă îngustă şi fiind

înconjurat de clădiri înalte, apartamentul nu era prea luminos, iar liniștea era morbidă.

Intră și îi făcu semn Miei să-l urmeze.

Camera de zi era spațioasă, cu o fereastră și cu două uși glisante, ce dădeau într-un balcon cu vedere spre stradă. Arăta așa cum și-o amintea Mia dintotdeauna, mobilată confortabil, cu sofale pufoase și covoare persane. Înăuntru domnea dezordinea unei vieți de călătorii și explorări: manuscrise înrămate și gravuri pe pereți, relicve și artefacte pe mici suporturi, pe rafturi și pe bufete, și teancuri de cărți pretutindeni. Își aruncă privirea prin încăpere, sorbind din ochi atmosfera care spunea atât de multe. Vorbea despre viața plină a lui Evelyn, despre devotamentul ei față de drumul pe care și-l alesese. Genera acea senzație de intimitate tihnită, ușor învechită și îmbibată de povestea propriei vieți, a cărei lipsă făcea ca ultima locuință a Miei, micul ei apartament închiriat din Boston, să pară indiscutabil pustie. Actuala ei locuință – camera de la hotelul Commodore – nu merita nici măcar să fie adusă în discuție. Rătăci prin camera imensă ca prin ceață, năucită de amintirile care o potopeau. Se opri în fața manuscriselor înrămate, atrasă de reprezentările ciudate ale trupului omenesc și de vârtejul de inscripții care le încadrau, apoi îl zări pe Corben îndreptându-se către celelalte camere ale apartamentului. Îl urmă și îl văzu ieșind din camera mamei ei, aruncând o privire în dormitorul pentru oaspeți și în baie, după care trecu pe lângă ea, revenind în camera de zi.

Mia ezită în cadrul ușii, apoi păși în camera mamei sale. Lumina după-amiezii se strecura prin perdelele de tul, scăldând încăperea într-o moliciune îmbietoare. Nu mai intrase acolo de ani întregi. Mireasma de confundat, intensă

și caldă, o învălui imediat, chiar după ce trecu pragul. Se simți iarăși ca la zece ani, când intra acolo în miez de noapte, încovrigându-se în patul mamei, cuibărindu-se alături de ea. Se apropie de măsuța de toaletă șovăind. În jurul oglinzii erau lipite fotografiile ei, înfățișând-o la toate vârstele. Ochii i se opriră asupra celei făcute când nu avea încă cincisprezece ani, în care zâmbea alături de Evelyn, printre ruinele de la Baalbek. Ținea foarte bine minte ziua aceea. Simți imboldul de a o lua cu ea, dar ideea îi făcu rău, așa că o lăsă acolo.

Căzu brusc pradă tristeții la gândul că era un oaspete nepoftit în sanctuarul mamei sale și îngrijorarea pentru soarta ei o străbătu ca un spasm. Ieși din dormitor cu inima grea și se întoarse în camera de zi. Corben era acolo, uitându-se prin rafturile lui Evelyn. Mia încercă să se aline cuprinzându-și trunchiul cu brațele, se rezemă de marginea ferestrei de lângă balcon și își coborî privirea către strada aglomerată, uitându-se la oamenii care trândăveau prin preajmă și dorindu-și ca Evelyn să reapară printre ei, teafără și nevătămată.

În schimb, văzu o berlină Mercedes bleumarin de clasă E, care trecu discret pe lângă clădire, oprindu-se ceva mai încolo de hotel.

19

Corben evaluă încăperea cu ochiul unui expert și își dădu seama că avea să fie necesară o a doua vizită – mai îndelungată și mai meticuloasă – imediat după ce o instala pe Mia într-un loc sigur.

Trebuia să arunce o privire și în biroul lui Evelyn din campus, cât mai curând cu putință. Detectivi autohtoni aveau să percheziționeze în scurtă vreme ambele locuri – aici nu se mișcau atât de repede precum cei de acasă, fapt care, de data asta, îi convenea de minune. Șansa îi punea la dispoziție un interval de timp, iar el știa că trebuia să profite.

Totul se petrecuse pe neașteptate, iar ironia era că totuși risca să rateze ocazia pe de-a-ntregul. În mod normal, nu ar fi trebuit să se ocupe de un caz de genul răpirii lui Evelyn, cel puțin după ce ar fi constatat că nu exista nici o implicație politică, ceea ce fusese limpede de la bun început. Acum se afla acolo, în apartamentul ei, dintr-o cu totul altă cauză. Atât la ambasadă, cât și printre colegii săi de la CIA, era cunoscut drept specialist în problemele din Irak. Așa stând lucrurile, tot ce avea legătură cu această țară ajungea în cele din urmă inevitabil pe biroul lui. Acesta era motivul pentru care îi povestise Baumhoff în dimineața aceea – inițial cu nepăsare – despre răpirea lui Evelyn, arătându-i și fotografiile polaroid.

Urma care pornea din laboratorul subteran din Irak se răcise de mai bine de trei ani. De atunci, umblase prin alte țări și îndeplinise multe alte însărcinări, dar rămăsese cu un ochi ațintit asupra acelui cerc derutant, sperând că nu avea să scape nici un indiciu și nici un punct de reper care ar fi ieșit la lumină. Iar sârguința și perseverența lui își primeau acum răsplata. Cu puțin noroc, poate – poate, ăsta era cuvântul potrivit – urma avea să redevină din nou fierbinte.

În viață, reversul medaliei apărea întotdeauna. Stătuse acolo destul de mult timp ca să știe cât adevăr ascundeau aceste cuvinte.

Se uită la Mia, care stătea lângă fereastră, apoi se îndreptă spre biroul de stejar din colțul opus al camerei. Era plin de dosare, de manuale și de materiale didactice. Dar el era mult mai interesat de laptopul așezat într-o margine. Când îl scoase din priză, observă agenda groasă și uzată a lui Evelyn. Cele două pagini la care era deschisă acopereau săptămâna în curs. Deasupra ei se afla o carte de vizită de modă veche, cu marginile ușor zdrențuite. O ridică. Era a unui arheolog din Rhode Island. O folosi ca semn de carte, punând-o în agenda pe care o închise apoi, așezând-o deasupra laptopului. Avea de gând să o studieze și pe ea.

Sub agendă era un dosar vechi, cu coperte de piele. Avea ceva care îi atrase atenția, așa că îl deschise. Poziția în care se afla sugera că Evelyn îi răsfoise chiar înainte de a pleca de acasă, în seara precedentă. Prima imagine, o gravură în lemn înfățișând un șarpe care își devora coada, îl privi imediat ce deschise dosarul, trimițându-i un val de adrenalină în vene.

Pista se înfierbântase considerabil, pe neașteptate. Și chiar în clipa aceea, izbucnirea bruscă a Miei îi spulberă entuziasmul cu o eficiență brutală.

– Ei sunt, izbucni ea, întorcându-se spre Corben, cu ochii radiind de spaimă. Sunt aici.

El se repezi la fereastră și privi afară. Mia îi arăta trei bărbați care mergeau pe trotuar, către intrarea hotelului. Sângele îi pierise din obraji.

– Au venit după mine!

– Sunt tipii pe care i-ați văzut azi-noapte?

Ea înclină din cap.

– Cel din mijloc e individul ciudat din barul hotelului. Cred că cel din stânga lui îl însoțea când o urmăreau

pe mama prin centrul oraşului. În ceea ce-l priveşte pe ultimul, nu sunt sigură.

Corben îi cântări cu privirea. Ochii săi antrenaţi surprinseră indicii abia perceptibile, oferite de limbajul trupurilor, care indicau că bărbatul din mijloc, cel cu părul negru ca smoala, era şeful bandei. Înaintau cu mişcări fluide, mergând în şir indian pe trotuarul îngust, măturând strada cu priviri discrete şi fiind extrem de atenţi la tot ce îi înconjura. Corben le studie trupurile, în căutarea semnelor care să indice existenţa unor arme, şi ochii lui experimentaţi desluşiră, chiar şi de la etajul al doilea, o umflătură sub haina şefului.

Mia nu-şi dezlipea privirea de ei.

– Au de gând să intre, pur şi simplu, în hotel şi să mă caute? Pot face asta? Ziua în amiaza mare?

– Pot, dacă au legitimaţii de la Securitatea Internă. Ceea ce e foarte posibil. Fiecare miliţie are partea ei de agenţi. E posibil să aibă legături cu una dintre ele.

În mintea lui se derula un scenariu mult mai îngrijorător în timp ce duse mâna la telefonul celular şi formă un număr apăsând tasta de apelare rapidă. Avea în jur de o duzină de „legături" locale – selectate mai ales dintre membrii fostelor miliţii, care aveau propriile lor „cercuri de încredere", precum şi dintre ofiţerii din serviciile de informaţii libaneze, foste şi actuale – la care putea apela ca întăriri, dacă şi când era nevoie. Fiecare legătură avea propria sa zonă de influenţă şi era utilă într-o anumită parte a oraşului.

Telefonul sună de două ori, după care îi răspunse o voce de bărbat.

– Sunt Corben, îl anunţă el, plat. Am nevoie de întăriri la Commodore. Sunt trei tipi, sau poate mai mulţi,

care intră în hotel. Își aruncă ochii pe geam, apoi adăugă: Nu închide.

Rămase lângă Mia în tăcere, uitându-se amândoi la ucigașii care se apropiau de hotel. Mușchii i se încordară. De momentul adevărului nu-l mai despărțeau decât câteva secunde.

Jos, cei trei bărbați ajunseră la intrarea hotelului. Nu intrară. Nici măcar nu se uitară într-acolo. Își continuară drumul, trecând pe lângă două mașini parcate, pe lângă Grand Cherokee-ul lui Corben și traversând apoi strada.

Scenariul lui alternativ era corect. Veneau drept către ei.

20

Mia îi privea pe ucigașii care traversau, înțelegând cu o spaimă amețitoare că se îndreptau spre apartamentul lui Evelyn. Când îi văzu dispărând din vedere, ascunși de balconul ieșit în afară, i se crispă tot trupul. Nu avea de gând să iasă ca să le urmărească înaintarea. Se întoarse spre Corben.

– De unde știu că suntem aici? îl întrebă.

– Nu cred c-au venit să vă caute. E prea curând pentru asta. Vor să percheziționeze apartamentul. Își duse din nou telefonul la ureche. Trebuie să trimiți pe cineva aici cât mai repede. Suntem în clădirea de vizavi de hotel. La etajul al doilea. E apartamentul lui Evelyn Bishop. Grăbește-te, indivizii vin chiar acum, se răsti el în telefon, apoi închise.

Își îndesă cu hotărâre dosarul sub haină și sub curea, potrivindu-și-l în dreptul șalelor, și o prinse pe Mia de braț.

– Haide, o îndemnă, conducând-o spre ușă.

Se năpustiră pe palier, dând nas în nas cu o femeie care ieşea pe uşa de vizavi. Ea îngheţă la vederea celor doi străini care năvăleau din apartamentul lui Evelyn. Ezită, apoi începu să spună ceva în limba arabă, dar Corben o întrerupse, adresându-i-se cu glas răstit:

– Întraţi înapoi, încuiaţi uşa şi staţi departe de ea. Aţi înţeles?

Femeia îşi plimbă ochii de la el către Mia şi înapoi, alarmată şi nedumerită.

– În clipa asta, îi ordonă iarăşi Corben, apropiindu-se de ea şi împingând-o în apartament.

Femeia dădu din uşor din cap, dispăru în spatele uşii şi încuie yala, aşa cum i se ceruse.

Indicatorul „în folosinţă" al liftului se aprinse, urmat de un pocnet sonor şi de zumzetul motorului care pornea. Cabina cobora de la ultimul etaj către holul de la parter. Ucigaşii aveau să-şi facă apariţia în curând.

Corben se îndreptă spre scările de lângă puţul liftului şi ascultă preţ de o clipă. Se trase înapoi, se uită în susul treptelor şi se strâmbă. Ideea nu-i era pe plac. Uşa care dădea pe acoperiş putea fi încuiată. Vecinii puteau să se amestece. Prea multe necunoscute.

– Ce e? întrebă Mia. Ce facem?

– Intrăm.

Se întoarseră în apartamentul lui Evelyn. Corben închise cu grijă uşa şi răsuci butonul yalei, încuind-o. Văzu că Evelyn avea şi un lanţ de blocare şi întinse mâna, pregătindu-se să-l plaseze în locaşul său, apoi se răzgândi şi îl lăsă să atârne. Ştia că lanţul ar fi indicat că în apartament se afla cineva, ceea ce era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Şi mai ştia că nu avea la dispoziţie decât câteva secunde în care să încropească un plan. Aruncă o privire către uşile

glisante din sticlă ale balconului, apoi către fereastră, luă o decizie și se întoarse spre Mia.

– Trage draperiile. Cât mai bine cu putință. Nu vreau să pătrundă înăuntru nici un strop de lumină. Și închide ușile dormitorului.

Ea făcu ceea ce i se ceruse, cufundând camera de zi într-un întuneric apăsător. Între timp, Corben înșfăcase apărătoarea de pânză a unui braț de canapea și luă la rând veiozele și candelabrul din camera de zi, zdrobind becurile între degete cu o eficiență rece. Făcu același lucru cu lampadarul din holul de la intrare.

Mia închise ușile dormitorului, se grăbi să se-ntoarcă și dădu de Corben în bucătărie, scotocind prin sertare. Scoase două cuțite de bucătărie și le verifică tăișurile. Îl alese pe cel care părea mai solid și și-l vârî sub curea, într-o parte. Mia îl privea uluită.

– Te rog, spune-mi c-ai un pistol ascuns într-un toc prins de gleznă, sau așa ceva, zise ea pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios.

– E în mașină, răspunse el, sumbru.

Fiind american, era privit cu un grad sporit de neîncredere în orașul sub tensiune, unde sintagmele „consilier economic" și „atașat cultural" te duceau cu gândul la un pseudonim CIA. O umflătură ce trăda existența unui pistol – și care era foarte probabil să fie remarcată de cetățenii acestui oraș – echivala cu o moarte ridicolă. De aceea, Glock-ul și Ruger-ul stăteau într-un compartiment încuiat al jeepului, cu excepția cazurilor când situația impunea folosirea unuia dintre ele, sau chiar a amândurora. Și nu avusese impresia că ar fi fost vorba de așa ceva.

Încă un caz în care o privire retrospectivă punea lucrurile într-o altă lumină.

Corben trecu în revistă bucătăria. Era înghesuită într-un colț al apartamentului și avea o ușă de sticlă ce dădea într-un balconaș. Alături de aceasta era un frigider înalt, un model vechi, masiv, iar de-a lungul unui perete se înșiruiau mese și dulapuri. Traversă încăperea, îndreptându-se către peretele exterior, și privi afară. Observă că ușa balconașului nu avea draperii sau jaluzele. Ceea ce, de fapt, nici nu conta. El hotărâse deja că acela era locul unde aveau să se retragă. Scoase dosarul lui Evelyn și i-l întinse Miei. Ea aruncă o privire curioasă către dosar și una întrebătoare către Corben.

– Rămâi aici și ai grijă de dosarul ăsta în locul meu, îi spuse el. Închide ușa după mine și las-o așa până mă întorc. Se îndreptă spre ieșire, arătând ușa balconului. Și ține-o pe aia deschisă.

Ea dădu să obiecteze, dar cuvintele îi pieriră de pe buze. Corben văzu că era șocată și se opri o clipă.

– O să scăpăm de aici, adăugă ferm, cu ochii plini de convingere.

Mia reuși să dea din cap abia perceptibil, fără tragere de inimă, înainte ca el să iasă în goană din bucătărie.

Închise ușa în urma lui, cu sângele pulsându-i zgomotos în urechi. Se întoarse și mătură cu privirea bucătăria și balconul de dincolo de ea, apoi ochii îi căzură pe dosarul pe care îl ținea în mâini. Se holbă la el o clipă, cu o curiozitate nervoasă, apoi îl deschise.

Afară, Corben străbătu în grabă apartamentul întunecos și se opri lângă ușa de la intrare. Se uită prin vizor exact în clipa când mecanismul de blocare a ușii ascensorului se deschise cu un pocnet abia audibil. Știa că nu risca nimic dacă urmărea orice mișcare de afară, fiindcă încăperea din spatele lui era cufundată în întuneric. Auzi scârțâitul

grilajului metalic al uşii interioare a liftului şi doi dintre oamenii pe care îi văzuse pe stradă ieşiră din cabină. Înţelese că celălalt rămăsese la parter, stând de pază. Cei trei erau profesionişti. Ştiau foarte bine ce aveau de făcut. Gândul îi spori şi mai mult încordarea. Îi urmări în timp ce bărbatul cu faţa ciupită de vărsat pe care i-l descrisese Mia, povestindu-i că îl văzuse în bar, aprinse lumina şi inspectă palierul.

Mulţumiţi că nu avea cine să-i întrerupă, cei doi se întoarseră către uşa apartamentului lui Evelyn. Corben strânse pumnii şi îşi simţi muşchii crispându-se când îi văzu scoţând câte un pistol automat de 9 milimetri, montându-i amortizorul şi băgând câte un glonţ pe ţeavă. Cel ciupit de vărsat îi făcu semn subordonatului său, cerându-i s-o ia înainte.

Corben respiră adânc şi se trase într-o parte. Uşa avea să-l ascundă când se deschidea. Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perete. Închise ochii pentru câteva fracţiuni de secundă, obişnuindu-se cu întunericul din jurul său.

Uşa scârţâi uşor, în încercarea de a fi deschisă. Nu se auzea zgomot de cheie intrând în broască. Era evident că ucigaşii n-o aveau. Corben strânse din dinţi şi rămase în aşteptare. O secundă mai târziu, amortizorul uneia dintre armele automate tuşi de vreo şase ori, după care răsunară exploziile gloanţelor care muşcau din lemnul uşii, distrugând yala. Corben ridică o mână ca să-şi apere faţa de aşchiile de lemn şi de sfărâmăturile de oţel. În nări îi pătrunse un miros firav de lemn ars şi de praf de puşcă.

Se crispă când uşa se întredeschise, rotindu-se încet către el, şi îşi concentră atenţia asupra amortizorului care apăru, apoi pătrunse mai adânc în holul de la intrare,

urmat de restul armei și de mâneca hainei care acoperea brațului primului asasin.

Corben se repezi într-acolo și lucrurile se precipitară.

21

Corben fandă către intrus cu agilitatea unui spadasin și îl înșfăcă de încheietura mâinii, trăgându-l înăuntru în timp ce lovea ușa cu spatele, închizând-o în urma lui.

Se întoarse brusc și se folosi de inerția celuilalt ca să-l răsucească și să-l izbească de tăblia ușii, blocând-o. Din arma cu amortizor țâșni nebunește un glonț, iar scânteile de la gura țevii luminară o clipă fața schimonosită a bărbatului, plină de sânge în urma contactului cu ușa. Corben știa că nu avea la dispoziție decât o secundă sau două înainte ca tipul ciupit de vărsat de pe palier să reacționeze, încercând să pătrundă în casă. Rămase cu o mână încleștată pe încheietura ucigașului, lipindu-i arma de ușă, și se folosi de cealaltă ca să-i tragă un pumn în spate, lovindu-l în rinichi.

Bărbatul icni cu putere sub forța loviturii. Corben îi simți mușchii destinzându-se și se folosi de ocazie, pășind într-o parte în timp ce îl împingea cu totul în ușă, chiar în clipa în care mai multe focuri de armă străbătură lemnul, brăzdând trupul intrusului. Continuă să-i strângă brațul și îi simți corpul cutremurându-se și zvârcolindu-se când gloanțele îi sfâșiau carnea, apoi îi dădu drumul. Bărbatul de prăbuși pe podea cu o bufnitură înfundată și rămase acolo, nemișcat, slobozind o ultimă răsuflare șuierată și blocând ușa.

Corben își ținu respirația și rămase la pândă lângă ușă, ascultând încordat în liniștea mormântală.

– Fawwaz? strigă bărbatul de afară.

– E mort, dobitocule, ripostă Corben, iar acum e rândul tău. I-am luat arma.

Ceea ce nu era tocmai adevărat. Cel puțin nu încă.

Corben se încruntă și aşteptă încordat un răspuns, dar nu primi nici unul. Prin găurile făcute de gloanțe în ușă pătrundeau raze subțiri de lumină, scăldând holul și trupul mortului într-o strălucire blândă, diafană. Corben își roti privirile în căutarea armei, analizându-și rapid posibilitățile de acțiune. Nici una dintre ele nu era deosebit de promițătoare. Lumina firavă dispăru pe neașteptate. Temporizatorul de pe palier o stinsese, iar ucigașul de afară nu mai făcu efortul de a apăsa pe comutator. Corben îl auzi strigând mai întâi un alt nume, Wasseem, apoi un ordin răstit care reverberă sinistru în josul scărilor. Probabil că pistolarul ciupit de vărsat îi cerea celui de al treilea bărbat să urce, să i se alăture.

Cu cât suntem mai mulți, cu atât o să ne distrăm mai bine.

Ba nu..

Scrută în grabă întunericul, în căutarea pistolului mortului. La început nu-l zări, apoi îl văzu în colțul opus al holului, în fața ușii pe care nu intra nimeni. Era prea riscant să încerce să-l ia. S-ar fi expus în întregime în bătaia armei.

În timp ce se întreba dacă să se ducă după el sau nu, auzi răsunetul unor pași care urcau în grabă scările și știu că, peste numai câteva secunde, ucigașii aveau să se bucure de avantajul superiorității numerice – cu două arme automate împotriva prăpăditului său de cuțit de bucătărie.

Înțelese că trebuia să treacă la acțiune. Se desprinse de perete și se aruncă după armă exact în clipa când asasinul de afară încerca să deschidă ușa cu piciorul. Dar era blocată de trupul mortului. Ciupitul o urni, împingând-o către interior, odată cu leșul prietenului său, strecurându-și totodată mâna înarmată prin deschidere și dezlănțuind un foc de baraj în jurul lui Corben. Degetele acestuia atinseră pistolul chiar în momentul în care mai multe gloanțe ricoșau în podea alături de el. Reuși să-l înhațe și părăsi holul dintr-un salt, în vreme ce alte împușcături ciuruiau tocul ușii, la câțiva centimetri de el.

Străbătu în grabă întunericul din camera de zi și se adăposti ghemuindu-se în spatele biroului lui Evelyn, al cărui lemn de stejar scârțâi, lovit de gloanțe. Aruncă o privire dincolo de el și ripostă cu o rafală scurtă, silindu-l pe ucigaș să se retragă dincolo de cadrul ușii. Erau despărțiți de mai puțin de cinci metri. Încăperea era cufundată în beznă, împiedicându-l pe fiecare dintre ei să-l țintească pe celălalt cu precizie. Corben avea cel puțin avantajul de a cunoaște topografia apartamentului – ceea ce îi putea oferi cele câteva secunde de care avea nevoie pentru a se întoarce la Mia.

Aruncă o privire grăbită către pistolul pe care îl recuperase. Chiar și în lumina palidă care pătrundea pe lângă marginile draperiilor își putea da seama că era un SIG-Sauer, mai exact un P226. Nu s-ar fi putut spune că avea cel mai reușit design, dar era o armă solidă și precisă. Corben se gândi ce implica alegerea unor asemenea arme: nu erau obișnuitele Makarow, folosite de obicei în zonă, unde se vindeau pe nimica toată. Tipii ăia – sau indiferent cine i-o fi trimis – aveau atât acces la o sursă de armament de calitate superioară, cât și banii necesari ca să-l cumpere. Socoti în grabă câte gloanțe îi mai rămâneseră. Ținând cont

că revolverul avea un încărcător dublu, în care încăpeau cincisprezece, și că, dacă era într-adevăr hotărât să-l exploateze la maximum în timpul luptei, putea băga încă unul pe țeavă, și presupunând că încărcătorul fusese plin înainte ca răposatul să tragă în ușă, Corben ajunse la concluzia că mai avea la dispoziție șase gloanțe.

În cel mai bun caz.

Auzi câteva păcănituri – asasinul încerca în zadar să aprindă luminile. Ușa se deschise ceva mai mult și în apartament răsunară alți pași. Al treilea ucigaș era acolo. Corben auzi un scurt schimb de replici înfierbântate – cei doi se pregăteau, fără îndoială, de un atac fulgerător și își stabileau următoarea mișcare – și se hotărî să profite de neatenția lor de moment. Având grijă să nu-și irosească muniția prețioasă, trase două focuri, se grăbi să părăsească adăpostul biroului, o rupse la fugă de-a latul camerei întunecate și ateriză după o canapea lată, în spatele căreia se afla balconul. Mai multe împușcături înăbușite distruseră o măsuță din dreapta lui și făcură țăndări ramele a două fotografii aflate pe ea. El nu ripostă. Se mulțumi să aștepte, încordându-și auzul ca să-și poată da seama dacă vreunul dintre cei doi intra în bătaia armei sale. Asasinii aveau prea multă experiență pentru a face asta, așa că rămaseră ascunși după tocul ușii. Îl auzi pe unul dintre ei reîncărcându-și arma. Înaintă încet, cu hotărâre, până ce ajunse în dreptul micului coridor care ducea spre bucătărie. Respiră adânc și se avântă în spațiul deschis care îl despărțea de acesta. În jur șuierară mai multe gloanțe, dar el nu se opri, ghemuindu-se apoi după colțul peretelui din a cărui tencuială mușcară imediat împușcăturile. Răspunse cu foc și se năpusti către bucătărie, deschise ușa dând-o de perete și o închise trântind-o în urma lui.

Mia stătea cu spatele rezemat de masă, sfâșiată de spaimă. Corben văzu că strângea dosarul cu putere la piept. Chipul i se lumină când dădu cu ochii de el, văzându-l întreg și nevătămat. Arăta de parcă ar fi vrut să-i pună un munte de întrebări, dar nu aveau timp pentru asta, iar ea o știa foarte bine.

Corben își îndesă revolverul la curea și înhăță frigiderul uriaș. Chipul i se contorsionă și icni în timp ce-l împingea de-a latul podelei mozaicate, cu intenția de a bloca ușa. Parcursese jumătate din distanță când gloanțele venind de pe coridor trecură prin lemnul ușii, fie lovind partea din spate a frigiderului, fie explodând la impactul cu peretele opus al bucătăriei. Mia țipă când unul dintre ele nimeri ușa balconului, transformând geamul într-o rețea de crăpături.

– Nu sta în dreptul ușii, îi strigă Corben, apoi, cu o ultimă opintire, fixă frigiderul în locul dorit.

Urmară și alte împușcături, dar frigiderul izbit de gloanțe rezistă, protejându-i pe el și pe Mia de violența atacului.

Împușcăturile încetară, înlocuite de loviturile date cu putere în ușă de asasinii de pe culoar. Se străduiau s-o deschidă și, cu toate că era greu de clintit, frigiderul masiv începea să piardă teren, centimetru cu centimetru. Corben înșfăcă un scaun și îl propti între ușa frigiderului și un calorifer voluminos, făcând astfel rost de câteva secunde suplimentare; apoi, fără să se oprească măcar cât să respire, luă dosarul din mâinile Miei și și-l îndesă în dreptul șalelor, strigând:

– Haide!

Se repeziră pe balcon. Era un dreptunghi mic, îngust, de-a lungul căruia se întindeau sfori pentru rufe. Corben aruncase o privire afară și știa că era dublat, ca de o imagine

în oglindă, de balconul de serviciu al apartamentului alăturat. Cele două balcoane erau despărțite de un perete din blocuri groase de sticlă, ce se întindea exact până la frontonul acoperit cu stuc, pe care era montată o balustradă metalică.

O conduse până la marginea balconului.

– Urcă-te pe balustradă, o îndemnă. Te ajut eu.

Ea nu părea tocmai încântată de o asemenea perspectivă.

Corben aruncă o privire înapoi, în bucătărie. Frigiderul se înclina către interior după fiecare lovitură zgomotoasă în ușă, îndesându-se în scaunul proptit de calorifer.

– Haide, insistă el, nu trebuie decât să treci în partea cealaltă, fără să te uiți în jos.

Uite un sfat pe care-l primeau întotdeauna cei aflați într-o astfel de situație, dar care, evident, nu era urmat niciodată de nimeni. Nefiind genul care să rupă tradiția, Mia trase cu ochiul peste balustradă, uitându-se drept în jos. Curtea din spatele clădirii, un maidan plin cu lăzi și cu resturi de materiale de construcție, aflat cu două etaje mai jos, părea să coboare încă și mai departe.

O altă lovitură zgomotoasă în ușă o convinse. Strânse din dinți și puse un picior pe parapet.

22

Mia se sălta, apucându-se de peretele despărțitor, și își schimbă poziția astfel încât acum era așezată pe balustradă, fără ca picioarele să-i atingă podeaua.

Corben o ținea de mână în timp ce se deplasa pe suprafața netedă de metal, izbutind, în ciuda așteptărilor, să nu privească în jos.

– Perfect, ține-o tot așa.

Corben o sprijinea, mergând alături de ea în timp ce înainta, alunecând încet și cu grijă, ținându-se de balustrada de sub ea cu degete cu încheieturile albite.

Se dezechilibră la auzul unui zgomot neașteptat care venea din bucătărie – scaunul se sfărâmase sub forța apăsării. Mia își slăbi strânsoarea și alunecă pe spate. Țipă când desprinse mâinile de balustradă, încercând să se agațe de peretele pe care stătea călare, dar blocurile de sticlă erau prea netede ca să o poată face. Corben se întinse în afară și o prinse. O trase în sus și îi dădu un ultim impuls, împingând-o pe balconul alăturat, unde ea ateriză cu o bufnitură și cu respirația tăiată.

El aruncă o ultimă privire în bucătărie înainte de a se urca pe balustradă, cățărându-se de partea cealaltă a peretelui. Din fericire, ușa balconului din față era deschisă. Când i se alătură Miei, auziră hâșâitul frigiderului împins cu furie de-a curmezișul podelei sub loviturile date de cei doi asasini. Corben o grăbi pe Mia să intre și străbătură micul apartament în fugă. Nu se vedea nici o urmă a femeii pe care o întâlniseră, ceea ce era foarte bine. Probabil că se ghemuise în camera de baie sau sub vreun pat, iar Corben spera să rămână acolo până ce aveau să părăsească în siguranță clădirea.

Descuie yala și deschise ușa din față. Pe palier era liniște – ucigașii rămăseseră în apartamentul lui Evelyn. O chemă pe Mia cu un semn al capului și se năpustiră amândoi către scară. Aproape că ajunseseră la parter când auziră strigăte și pași zgomotoși în urma lor.

Corben și Mia coborâră în fugă, dând buzna în hol și apoi pe trotuar cu viteza unor rachete. În susul străzii se aflau jeepul lui Corben și hotelul. Dincolo de acesta din

urmă era parcat Mercedesul ucigașilor. Corben nu credea că el și Mia vor avea timp să urce în mașină și să demareze înainte ca urmăritorii lor să ajungă în stradă, dar își putea scoate armele din ascunzătoare, ceea ce ar fi reprezentat o schimbare considerabilă de situație. Începuse să alerge către jeep, cu Mia alături, când observă un bărbat cu aceeași expresie dură, care se apropia de ei cu pași mari. Mâna i se ducea deja către umflătura de sub haină. Ucigașii lăsaseră un al patrulea om să păzească mașina.

Și Mia îl remarcase.

– Jim, îl avertiză ea.

Corben aruncă o privire grăbită în josul străzii, făcând planuri de salvare.

– Pe aici.

O luă de mână și se îndreptară în direcția opusă, îndepărtându-se în fugă de hotel și de jeepul cu arme ascunse în compartimentul încuiat.

Alergară pe trotuarul îngust, izbindu-se de pietonii uluiți care strigau în urma lor. Mia îl văzu pe Corben uitându-se peste umăr și îi urmări privirea. Prinse o imagine fulgerătoare a androidului și a însoțitorului său, care țâșneau din blocul lui Evelyn, alăturându-i-se celuilalt bărbat. Acum se grăbeau toți trei pe urmele lor. Făcu ochii mari când îl văzu pe android uitându-se drept la ea. Privirea lui cruntă era ca un pumn în măruntaie.

O recunoscuse, și-o amintea din noaptea trecută. Era sigură de asta. Gândul o făcu să se împleticească, dar își concentră toată puterea voinței care îi mai rămăsese și continuă să alerge.

Corben cunoștea destul de bine zona și știa că nu prea aveau de unde alege. De-a lungul străzii se înșiruiau magazine și blocuri de locuințe, dar nici unul nu le putea oferi

vreun adăpost. Știa că cei trei ucigași n-aveau de gând să renunțe și că nu s-ar fi sfiit să-l împuște pe el și s-o răpească pe Mia în plină stradă. Mai știa și că nu mai avea decât două sau trei gloanțe, care nu i-ar fi fost de prea mare folos dacă încerca să-i oprească. Cerceta din priviri fiecare gol dintre clădiri și fiecare ușă, în așteptarea unui miracol, și observă că trotuarul se înclina, ceea ce anunța apropierea de o rampă. Din gura cavernoasă a garajului subteran apăru o mașină care viră, trecând pe lângă ei.

– Intrăm aici, îi strigă Miei, luând-o de mână și conducând-o înăuntru.

Coborâră în grabă rampa în spirală și zgomotele puternice ale pașilor pe betonul gol se izbiră de pereții netezi, reverberând ca niște tunete.

Ajunseră în zona principală de parcare, presărată cu o pădure de coloane. Mașinile erau înghesuite în nișele înguste. Nu se zărea nimeni care să-i fi putut ajuta, nu era nici o cheie uitată în contact. Corben se încruntă. Erau blocați înăuntru.

Neoanele se stinseră, cufundând spațiul subteran în întuneric. Se întoarse spre Mia, arătând către capătul opus al garajului.

– Du-te în cel mai îndepărtat colț și ascunde-te sub o mașină. Nu face nici un zgomot, indiferent ce vei auzi.

Ea își trase răsuflarea.

– Ce ai de gând să faci?

– O să-i reții aici. Vor fi în bătaia armei când coboară rampa și, dacă-l dobor pe unul dintre ei, cred că ceilalți se vor retrage. Acum du-te!

O privi alergând către adâncurile întunecate ale garajului, apoi se strecură printre mașini și se plasă în spatele unei berline mari, parcate exact în fața rampei. Își scoase

arma automată, o prinse cu ambele mâini și o îndreptă către intrarea aflată în lumina străzii. Spera, în tăcere, să nu fi greșit când socotise numărul gloanțelor rămase, sau s-o fi făcut în favoarea lui. Inima continua să-i bată de parcă ar fi vrut să-i spargă pieptul. Respiră de câteva ori adânc, pe nas, ignorând mirosul greu de ulei și de unsoare din jur, liniștindu-se și pregătindu-se să tragă.

Zgomotul unor pași care alergau răsună pe rampă, apoi se stinse dintr-odată. Garajul era cufundat în tăcere. Știa că ucigașii se furișau acum către ei. Își dezmorți degetele, apoi le încleștă din nou pe mânerul armei, în timp ce se apleca, luând poziția de tragere.

O umbră lungă și îngustă alunecă în grabă pe peretele rampei, urmată de alte două forme întunecate, fantomatice, cu care se contopi. Judecând după unghiul sub care se vedeau umbrele, Corben își dădu seama că cei trei se ghemuiseră. Întregul trup se rigidiză în timp ce își regla ținta, pregătindu-se să apese pe trăgaci. Fiecare împușcătură era importantă, dar sorții nu erau de partea lui.

Cu sângele pulsându-i în urechi, urmări umbra diformă, care alunecă în josul peretelui, apoi se opri. Slăbi ușor strânsoarea armei, apoi își încleștă din nou mâinile în jurul ei, fără să-și încordeze degetele mai mult decât era necesar. Se strădui să ignore zgomotele care răzbăteau din stradă, concentrându-se numai asupra celor care îi puteau indica mișcările asasinilor, presupunând că făceau vreuna. Încercă să-și imagineze ce anume aveau de gând, în funcție de cât de disperați erau. Dacă ar fi dat buzna înăuntru, probabil că ar fi sfârșit prin a-l copleși, dar s-ar fi ales cu un glonț sau două. Dacă nu cumva arma pe care și-o însușise nu fusese complet încărcată de la bun început,

eventualitate pe care nu voia să o ia în seamă. Își lăsă deoparte îndoielile și se concentră asupra umbrei.

Nu se mișca. Stătea acolo, amenințătoare, pândindu-l, ademenindu-l.

Pe urmă auzi zgomotul neașteptat al unor pași și se încordă, cu ochii scrutând ca un radar deschiderea largă, cu arma tresăltând spre stânga și spre dreapta, acoperind zona îngustă de luptă – cu adrenalina inundându-i venele pentru o fracțiune de secundă, înainte de a vedea că umbra se năpustea nu în josul, ci în susul peretelui. Ucigașii se retrăgeau, și încă în grabă. Rămase pe poziție, cu toate simțurile în alertă, gândindu-se că poate încercau să-l atragă afară, apoi îi ajunse la urechi urletul unei sirene, care se auzea tot mai aproape.

Întăririle. Reușiseră să apară înainte de fi prea târziu.

Sări din spatele mașinii și se năpusti pe rampă. Ieși în stradă și apucă să zărească Mercedesul ucigașilor părăsind spațiul de parcare și dispărând în viteză. Din spatele lui apărură două mașini Fahud, care străbătură strada, oprindu-se în fața hotelului Commodore. Din vehicule se revărsă un șir de polițiști înarmați cu puști M16, asigurând paza zonei, în timp ce trei ofițeri alergau pe trepte, intrând în hotel.

Corben respiră adânc, își îndesă arma în curea și coborî din nou rampa, ca s-o anunțe pe Mia că erau în siguranță. Pentru moment.

23

Mia umbla, năucită, prin camera ei de hotel. Mintea îi era asediată cei doi gemeni barbari, spaima și extenuarea. Era hotărâtă să-i mai țină o vreme la distanță. Trebuia să-și

strângă lucrurile și să plece de acolo. Hotărât lucru, hotelul nu mai era un loc sigur.

La drept vorbind, nu era convinsă că altundeva s-ar fi aflat în siguranță. Bărbații cu care i se încrucișaseră drumurile de două ori în douăzeci și patru de ore, psihopații ăia, păreau să dea cu ușurință de urma celor pe care îi căutau și să nu aibă nici un fel de rețineri. Își făceau cu nerușinare apariția, ziua în amiaza mare, văzându-și de treburile lor murdare de parcă ar fi avut permis de liberă trecere prin tot orașul. Iar ea le dăduse planurile peste cap. De două ori.

Pe moment, nu-și dorea să insiste asupra subiectului. Încercă să se liniștească și să se concentreze asupra treburilor care cereau o rezolvare imediată. Corben îi spusese să nu ia decât strictul necesar, dar oricum nu avea prea multe de adunat – grosul lucrurilor ei încă mai aștepta să fie descărcat, după ce ea urma să se familiarizeze cu orașul și să se instaleze într-un apartament. Îi acordase un sfert de oră ca să-și facă bagajul, iar asta se întâmplase cu douăzeci de minute în urmă.

Corben se întoarse când ea își îndesa într-un rucsac laptopul și o serie de hârtii. Ducea și el un laptop și o agendă voluminoasă, cu coperte de piele, despre care Mia știa că îi aparțineau mamei ei și pe care își amintea că le văzuse pe biroul ei.

– Ești gata? o întrebă.

Ea dădu din cap.

O conduse afară din încăpere. Mia aruncă în cameră o ultimă privire de rămas-bun și îl urmă în holul de la parter și apoi în afara hotelului.

Pe stradă, polițiștii și ofițerii Fuhud erau pretutindeni. Mașinile se târau printr-un baraj rutier improvizat, polițaii

făcându-le semn să treacă după ce aruncau o privire în interior. Localnicii curioşi îşi pierdeau vremea în faţa prăvăliilor şi în balcoane, luând în discuţie toată debandada şi punând în circulaţie – conform unei tradiţii locale – teoriile de nepătruns ale conspiraţiei pe care le generase deja schimbul de focuri.

În timp ce se îndreptau spre jeepul lui Corben, Mia aruncă o privire neliniştită către intrarea în blocul lui Evelyn. Văzuse mai mulţi poliţişti care ţineau cu grosolănie mulţimea deoparte şi nişte paramedici care cărau o targă. Cadavrul pistolarului – îşi închipui că despre el era vorba – era acoperit cu o pătură veche, zdrenţuită. Părea limpede că, în momentul acela, medicina judiciară nu era o prioritate majoră.

Se urcă în maşina lui Corben, pe locul pasagerului, şi îl privi schimbând câteva vorbe cu doi bărbaţi cu chipuri dure, în haine civile, înainte de a se aşeza la volan. Observă că cei doi se urcară într-un Range Rover prăfuit, parcat în apropiere. Haina unuia se deschise când se urcă în maşină, lăsând să se vadă pistolul în tocul ascuns dedesubt.

Corben băgă jeepul în viteză şi demară. Mia privi în jur cu îngrijorare şi văzu că Range Roverul era imediat în spatele lor. Îi urmări de-a lungul străzii cu circulaţie într-un singur sens, pe o distanţă de două cvartale. Îl văzu pe Corben uitându-se în oglinda retrovizoare, îşi aruncă ochii înapoi şi observă cealaltă maşină încetinind brusc şi oprindu-se într-un unghi ascuţit, blocând strada în spatele lor. Satisfăcut, Corben dădu scurt din cap şi îşi văzu de drum. Un mod eficient şi simplu de a se asigura că nu-i va urmări nimeni, ghici Mia.

– Unde mergem? întrebă ea.

– La mine, răspunse el, cu voce plată. Până când nu ne dăm seama cu ce avem de-a face, n-am încredere în nici un hotel.

Planul o derută.

– Eşti convins că locuinţa ta e sigură?

El îi răspunse fără nici o ezitare.

– Uite cum văd eu lucrurile. Nu e luată în colimator. Iar pentru cei care o au în colimator e un teritoriu interzis şi ei o ştiu foarte bine.

– „Teritoriu interzis"?

– Singurii oameni care s-ar putea să ştie cu ce mă ocup de fapt sunt ceilalţi agenţi ai serviciilor de informaţii, zise el după o clipă de gândire, iar între guverne există o serie de convenţii în acest sens. Linii roşii. Bine definite. Nu le treci fără să-ţi asumi riscurile unor repercusiuni serioase. Ordinul ar trebui să vină din sfere foarte înalte, iar aici e vorba despre cu totul altceva. Tăcu, apoi adăugă: O să fii în siguranţă acolo. În momentul ăsta, toată povestea nu are legătură cu tine. Cu mama ta au ce au, au vrut să-i verifice apartamentul. Nu avem certitudinea că te-au văzut destul de limpede ca să-şi dea seama că ai asistat la scena răpirii, dar nu trebuie să ne asumăm nici un risc. Dacă au informatori în rândurile poliţiei, ceea ce e probabil adevărat, vor face legătura. Lasă-mă să te pun la adăpost până când mă lămuresc cum stau lucrurile. Oricum, ai nevoie de odihnă. Eu o să mă duc la birou, să dau nişte telefoane, să discut cu o serie de oameni. Pe urmă o să stabilim care e pasul următor.

Mia era mult prea năucită şi epuizată ca să-i mai pună la îndoială raţionamentele. Se mulţumi să dea din cap, ca pentru sine însăşi, şi să privească fix înainte.

Rămase tăcută tot restul drumului. Era limpede că o frământau multe – și încă nu se simțea pregătită să discute despre ele. Nu acolo și nu atunci. Nu cu mintea atât de răvășită. Simțea nevoia să-și recapete răsuflarea, să lase adrenalina să-i secе din vene și să-și limpezească gândurile. Pe urmă voia să vorbească despre toate. Și pentru asta avea să fie nevoie de timp.

*

Farouk aștepta cu răbdare afară, într-un loc ferit de lângă poștă. În fața lui, studenții și personalul facultății se foiau încoace și încolo, umblând agale pe aleea îngustă din fața clădirii de piatră din epoca otomană, care găzduia facultatea de arheologie a Universității.

Sprijinit de una dintre cele câteva mașini parcate, ai căror posesori erau destul de norocoși ca să aibă permise de circulație prin campus, supraveghea fără încetare intrarea, din adăpostul oferit de chiparoșii deși. La picioarele lui erau împrăștiate o mulțime de mucuri de țigară. Stătea acolo de ore întregi și ghiorăielile cavernoase ale stomacului său erau tot mai frecvente.

Văzuse articolele despre răpirea lui Evelyn în edițiile de dimineață ale ziarelor și se apropiase de clădire cu prudență. Spre surprinderea lui, totul arăta la fel ca la prima lui vizită, cu o zi înainte. Își aminti că ziarele nu îi menționau numele, ceea ce explica lipsa reporterilor sau a echipelor de cameramani, dar nu și absența unor măsuri de securitate suplimentară – cel puțin nu exista nici una pe care s-o fi putut observa. Cu toate că îi văzuse pe cei doi detectivi Fuhud care intraseră în clădire pentru a o părăsi cu vreo oră mai târziu, nu s-ar fi simțit totuși în largul

lui pătrunzând înăuntru ca să dea de urma asistentului, așa cum făcuse în ziua precedentă. Prefera să aștepte afară, unde putea supraveghea împrejurimile, evitând alte surprize neplăcute.

Răbdarea îi fu în sfârșit răsplătită în jurul orei prânzului, când își făcu apariția Ramez, colegul cu înfățișare de elf al lui Evelyn. Farouk se uită în susul și în josul aleii. Nu remarcă nimic alarmant. Cu inima zvâcnindu-i în urechi, ieși din ascunziș și se îndreptă către el.

*

La mai puțin de patru cvartale distanță, Omar își închise celularul și aruncă o privire prin parbrizul Mercedesului albastru-închis de clasă E. În mod surprinzător, pe rue Bliss se circula în mod decent. Încă brăzdată de vechile linii de tramvai, strada era de obicei un coșmar pentru șoferi. Se întindea pe trei kilometri și pe întreaga lungime a Universității. Campusul era plasat de-a lungul unuia dintre trotuare, neîntrerupt decât de două porți de acces. Vizavi se înșiruiau cafenele extrem de populare, patiserii și cofetării, saloane unde se servea înghețată. Mașinile clienților erau parcate pe două sau chiar trei rânduri, cu o nepăsare care te lăsa cu gura căscată, provocând ambuteiaje și încăierări ocazionale, cu o frecvență de metronom.

În cazul lui, debandada era folositoare. Oferea o acoperire perfectă pentru o discuție care putea trece drept întâmplătoare. De aceea se și afla Omar acolo. Fusese împiedicat să inspecteze în voie apartamentul bătrânei. Pierduse un om în haosul care urmase. Și, punând capac la toate, *hakeem* nu era mulțumit.

Știa că trebuia să îndrepte lucrurile.

Privi în oglinda laterală. În faţa secţiei de poliţie Hobeish stăteau mai mulţi poliţişti.

Îşi văzu omul de legătură ieşind din clădire. Acesta se uită în josul străzii, în direcţia lui, şi văzu Mercedesul. Omar îşi flutură mâna în afara geamului – discret, aproape imperceptibil. Dihorul văzu gestul, îşi salută colegii dând din cap cu detaşare în timp ce trecea pe lângă ei şi îşi croi drum către maşina parcată.

*

Mia îşi luă în primire noua locuinţă cu inima grea. Îşi termină sandviciul cu carne de miel pe care îl cumpăraseră în drum spre apartament şi se îndreptă către bucătărie cu mersul greoi al unui somnambul.

Corben, care era burlac şi trăia singur, avea două dormitoare, cu unul mai mult decât i-ar fi trebuit, dar în Beirut era greu să găseşti un apartament mic, iar chiriile erau relativ reduse. Îi arătase totul la repezeală – bucătăria, baia, dormitorul oaspeţilor, prosoapele curate – înainte de a pleca la ambasadă, lăsând-o singură. Îi spusese că avea să se întoarcă în câteva ore.

Faptul că se afla acolo îi crea o senzaţie stranie. Că locuia alături de un bărbat pe care abia îl cunoscuse. Ba nu. Alături de un bărbat despre care nu ştia nimic. În mod obişnuit – adică presupunând că s-ar fi aflat acolo fiindcă ieşea cu el sau fiindcă o interesa într-un anume fel – şi-ar fi omorât timpul iscodind prin apartament, inspectându-i cărţile de pe rafturi, CD-urile de lângă combina muzicală stereo, revistele de pe măsuţa pentru cafea. Obiceiuri vechi de când lumea, utile când n-ai l-a-ndemână iPod-uri şi nu poţi accesa internetul, aflând tot ceea ce trebuie să

ştii fără să fie nevoie să-ţi vâri nasul peste tot. Poate că ar fi aruncat câte o privire şi în şifonierul din dormitor, pe noptieră şi în dulăpiorul din baie. Erau gesturi condamnabile, dar oarecum de aşteptat. Curiozitatea care stă la baza firii umane. O faci ca să ai idee ce-l animă pe celălalt. Dacă ai noroc, pe faţă ţi se aşterne un zâmbet şi te apropii de el mai mult. În alte cazuri, te furişezi afară şi fugi înapoi, în carapacea ta.

Miei nu i se întâmplă nici una, nici alta.

Nu simţea nevoia să cerceteze, nici măcar fiindcă tipul era agent CIA. Din străfundurile imaginaţiei ei o ademenea o peşteră a lui Aladdin plină cu nimicuri şi uneltiri, dar ea nu îşi apleca urechea spre ele. Abia dacă aruncă prin apartament o privire superficială şi nici nu realiză bine ce anume vedea. Dar nici nu erau prea multe de văzut. Mobilierul era spartan, iar puţinul existent purta pecetea bărbatului singur: era piele neagră şi crom. Totul părea să se afle acolo cu un anumit scop. Nimic nu era de prisos, nimic nu fusese adăugat pentru efect. Presupuse că bărbaţii de genul lui Corben, bărbaţii care făceau ceea ce făcea el, călătoreau şi trăiau cu puţine bagaje. Nu îşi putea imagina că el ar fi păstrat pe rafturi amintiri despre lovitura de stat preferată, sau albume cu fotografii ale locurilor în care se infiltrase şi ale informatorilor de care dispunea.

Aruncă ambalajul sandviciului în coşul pentru hârtii, se spălă pe mâini şi se sprijini de tăblia mesei. Îşi potolise foamea, dar continua să se simtă groaznic. Îşi revenea după năvala puternică a adrenalinei şi extenuarea o copleşea. Simţi că i se înmuiau picioarele şi închise o clipă ochii, încercând să-şi revină. Îşi umplu un pahar mare cu apă, îl goli cu lăcomie şi reuşi să ajungă în camera de zi, unde se încovrigă pe canapea.

După câteva secunde, organismul ei capitulă, lăsând-o pradă unui somn fără vise.

24

De mai bine de treizeci de ani, menținerea ambasadei din Beirut era una din cele mai serioase dureri de cap ale Departamentului de Stat. O durere calmată în ultima vreme, dar toți angajații ambasadei știau că nu era decât un răgaz temporar.

Vechea construcție de pe faleza aglomerată ce domina Mediterana ar fi trebuit înlocuită, pe la mijlocul anilor 1970, cu o clădire care să asigure toate facilitățile necesare destinației sale. Războiul civil, început în 1975, pusese capăt acestui plan. Ambasadorul Francis E. Meloy fusese răpit în timp ce traversa cu mașina Linia Verde din Beirut și asasinat în 1976, iar un an mai târziu, în timpul primului dintre numeroasele armistiții, orașul era deja împărțit între facțiunile rivale și zona în care se construia noua ambasadă nu mai era considerată sigură pentru americani. Proiectul fusese amânat, structura de rezistență a clădirii neterminate fiind încă în picioare.

Personalul ambasadei continuase să-și facă datoria în vechiul sediu, până când o mașină-capcană – prima folosită de teroriști drept armă majoră și prevestitoarea numeroaselor atacuri devastatoare declanșate în toată lumea împotriva intereselor Statelor Unite – îi năruise jumătatea anterioară, în aprilie 1983. Fuseseră uciși patruzeci și nouă de angajați ai ambasadei, inclusiv opt agenți CIA, printre care se număra Robert Ames, noul director al agenției

pentru Orientul Apropiat. Moartea lor eliminase efectiv orice posibilitate de acțiune a agenției pe teritoriul țării și lăsase cale liberă șirului de răpiri de persoane publice care urmase. Agenția avusese nevoie de doi ani pentru a-și face din nou simțită prezența, numai pentru ca cinci dintre oamenii săi – echipa care abia începuse să pătrundă în miezul harababurii care era Libanul anilor 1980 – să sară în aer deasupra orașului scoțian Lockerbie, în 1988, în timp ce se aflau la bordul zborului 103 al Pan Am.

Personalul rămas se stabilise în apropierea ambasadei britanice – într-un bloc cu șase etaje, cu un aspect bizar din cauza rețelei de apărare antirachetă de forma unui cort, care îl înfășura în întregime – vreme de câteva luni pline de încordare, înainte de a se muta în două vile din Awkar, pe dealurile împădurite din nordul orașului. Zona se afla sub controlul milițiilor creștine, dar nu se dovedise a fi mai sigură. O altă mașină-capcană devastase complexul în anul următor, omorând șapte oameni. Departamentul de Stat se dăduse bătut și închisese misiunea diplomatică pentru doi ani, dar la începutul anilor 1990, când luptele se domoliseră în sfârșit, personalul se reîntorsese în Awkar, în așteptarea construirii unui nou complex foarte bine fortificat în estul orașului, în apropiere de Ministerul Apărării, proiect care încă nu se materializase.

Corben o lăsase pe Mia în apartamentul lui și se dusese întins spre Awkar. Schimbase în grabă câteva vorbe cu colegii săi, aflați la primul etaj al clădirii anexe a consulatului. Acolo erau birourile șefului secției CIA, Len Hayflick, și ale celorlalți patru agenți din echipa trimisă în Beirut. Erau ocupați până peste cap. Reintrarea Libanului „în scenă" se suprapusese peste însărcinările în plină desfășurare, cum erau localizarea lui Imad Mughniyah, omul aflat probabil în

spatele atentatului cu bombă din 1983, când explozia unui camion spulberase complexul infanteriei marine, omorând două sute patruzeci și unu de soldați, sau monitorizarea înfloritoarelor grupări militare de tipul Fatah al-Islam. Un război murdar, nedeclarat, era în plină desfășurare. Asta reprezenta pâinea Agenției, dar pe lângă șansele mari de succes, existau riscuri și mai mari. Însă cazul Evelyn Bishop trebuia rezolvat de urgență, iar Corben îl obținuse trăgând cu repeziciune sforile, imediat ce Baumhoff îi arătase fotografiile polaroid.

Își petrecu după-amiaza în biroul său, dând telefoane și consultându-și bazele de date. Nu află nimic nou în privința răpirii. Nu se primise nici un telefon, nimeni nu și-o asumase, nu se ceruse nici o răscumpărare. Nu era surprins, dar se așteptase într-o oarecare măsură să fie revendicată de vreo grupare extremistă care să încerce s-o folosească în interes propriu. Statele Unite aveau pâinea și cuțitul în regiune, iar uneori acordau favoruri celor care se dovedeau demni de ele sau celor care le smulgeau cu forța, ca în cazul de față. Dar nici o astfel de favoare nu fusese solicitată.

Telefonul dat ofițerului de poliție Fuhud cu care purtase o scurtă discuție după ce o lăsase pe Mia în camera ei de hotel îl informă că bărbatul mort din apartament nu avea asupra lui nici acte, nici alte obiecte identificatoare. Intenționau să publice un prim-plan al figurii sale în ziarele de a doua zi, dar Corben nu credea că erau șanse ca vreo grupare să recunoască prea curând că făcea parte din rândurile ei. Apelă apoi două dintre legăturile sale din serviciile de informații libaneze și sondă terenul punându-le câteva întrebări, fără să le dea prea multe detalii despre măsura în care se implicase în rezolvarea cazului, dincolo de faptul că își căuta un compatriot răpit. Nu află

nimic nou, nu dădu peste nici un indiciu care să arate într-o direcție sau în alta. Se asigură însă că aveau să-l anunțe imediat ce ieșea ceva la iveală.

Recuperă telefonul lui Evelyn, aflat la Baumhoff, și trecu în revistă apelurile primite, dar așa cum îi spusese acesta, bărbatul care sunase ultimul își păstrase numărul ascuns. De atunci nu mai telefonase nimeni. Verifică lista numerelor la care sunase ea. În ultimele zile dăduse o serie de telefoane locale, dar cel din urmă îi stârni imediat interesul. Un număr din Statele Unite. Din Rhode Island, ținând cont de prefix.

Își aduse aminte de cartea de vizită care stătea pe agenda deschisă de pe biroul ei și o căută. Numărul se potrivea. Era al unui oarecare Tom Webster, de la Institutul de Arheologie Haldane. Corben calculă rapid diferența de fus orar și își dădu seama că pe Coasta de Est era încă devreme. Era puțin probabil să găsească pe cineva la ora aceea. Deschise un browser web și intră pe site-ul institutului. Află că era un centru particular de cercetări, afiliat Universității Brown și dedicat atât cercetărilor legate de arheologia și de arta străveche mediteraneeană, egipteană și din Asia de Vest, cât și promovării acestora. În listele personalului nu apărea nici un Webster. Își notă în agendă „Tom Webster", „Haldane, Brown U" și „finanțare privată", propunându-și să nu uite să dea un telefon mai târziu.

Luă celularul și intră în biroul de comunicații, unde i-l înmână celui mai priceput specialist în computere, ofițerul tehnic Jake Olshansky, cerându-i să facă apel la cunoștințele lui magice și să încerce să dea de urma tipului care o sunase pe Evelyn. Solicită și o listă a tuturor convorbirilor ei din ultimele două săptămâni și îl rugă pe tânărul tehnician să vadă dacă nu putea obține o evidență

similară pentru telefonul fix, presupunând că în apartamentul lui Evelyn exista așa ceva. Luă de la Baumhoff telefonul Miei și trecu rapid în revistă numerele apelate, dar nu-i sări în ochi nimic. Îi ceru lui Olshansky să listeze și conținutul memoriei cartelei SIM și își puse în gând să țină minte să recupereze telefonul înainte de plecare și să i-l înapoieze Miei. Lăsă și laptopul lui Evelyn pe mâna specialistului – propria lui încercare de a-l deschide fusese împiedicată de necunoașterea parolei de acces, dar știa că Olshansky avea să găsească ușor o soluție.

Odată reîntors în birou, își concentră din nou atenția asupra agendei lui Evelyn. Era înțesată de cărți de vizită și de notițe, de toate informațiile adunate în decursul vieții active a unui om ocupat. După o primă răsfoire, avu impresia că nu-i putea oferi nimic interesant. În notițele din calendarul ultimelor două săptămâni și mai ales din ultimele două zile, nu apărea nici o referire la bărbatul din trecutul ei, întâlnit din întâmplare. Puse agenda deoparte, lăsând-o pentru mai târziu. Știa că avea nevoie de mai mult timp ca s-o parcurgă în amănunt.

Obținu biografia lui Evelyn și pe a Miei, care nu ofereau nici o surpriză – și nici nu conțineau cine știe ce. Nimic care să indice altceva decât că cele două femei duceau o viață liniștită și că nu intraseră niciodată în conflict cu legea, nici măcar pentru o călătorie fără bilet. Dădu peste niște comentarii obiective, făcute de Evelyn cu ocazia confruntării dintre adepții urbanizării și ecologiști, dar nu erau excesiv de combative și ajunse repede la concluzia că nu aveau nici o importanță.

Se lăsă pe spătarul scaunului și trecu în revistă evenimentele petrecute din momentul întâlnirii Miei cu Evelyn în barul hotelului, cu o seară înainte. Se axă asupra ușurinței și

a încrederii în sine cu care opera grupul de gangsteri. Beirutul se depărtase de epoca sa întunecată, lipsită de orice lege, iar o echipă de bătăuși bine înarmată și bine antrenată nu putea acționa fără teamă de repercusiuni dacă nu avea o anume legătură „oficială" cu una dintre cele câteva miliții locale sau o aprobare a acesteia, ceea ce implica, inevitabil, o conexiune tip „big brother" cu un serviciu guvernamental de informații – libanez sau sirian. Identificarea pistolarului mort ar fi condus fără greș către cei pentru care lucra echipa, însă părea imposibilă. Un ucigaș plătit se găsea cu ușurință și tot așa i se acopereau și urmele. Fiecare miliție și fiecare agenție avea pe cineva întotdeauna pregătit să acționeze sau, cel mai adesea, să ascundă orice.

Trebuia să afle de unde venea amenințarea. Până și accentul cu care vorbea ucigașul l-ar fi putut ajuta să facă progrese remarcabile în privința locului său de baștină, conducându-l eventual către ținta căutărilor sale. Din nefericire, abilitățile vocale ale pistolarului fuseseră serios compromise în urma, ei bine, în urma morții sale. Corben mai știa și că indivizii dăduseră deja greș în două rânduri. Era puțin probabil să o facă și a treia oară. De aici înainte, trebuia să fie mai mult decât prevăzător.

Se întinse după dosarul pe care îl luase de pe biroul lui Evelyn și se apucă să-l răsfoiască. Era posibil ca pe hard diskul laptopului ei să fie stocate mai multe informații, dar ținând cont de modul în care erau datate foile și fotografiile din dosar, bănuia că asupra lor trebuia să-și concentreze atenția. Știa, din vremea pe care și-o petrecuse în Irak, că Al-Hillah se afla la sud de Baghdad, la o mică distanță de mers cu mașina.

Își imagină încăperea subterană descoperită de ea și se duse cu gândul la laboratorul pe care îl cercetase el însuși.

Amândouă se aflau în Irak, fiind despărțite de mai puțin de o sută cincizeci de kilometri. Amândouă aveau drept trăsătură caracteristică Ouroboros-ul.

Coincidența se număra printre trofeele expuse la loc de cinste pe tărâmul fanteziei sale, alături de politicieni altruiști, de prânzuri gratuite și de un Orient Mijlociu democratic.

Trecu în revistă notițele luate în timpul discuției cu Mia. Se concentră asupra cuvintelor *misit irakian*, pe care le încercui. Meditâ asupra lor, după care își aruncă din nou ochii peste fotografiile polaroid din geanta lui Evelyn. În minte i se contură o idee și o lăsă să ia amploare. Totul părea să se potrivească. Un bărbat din anii petrecuți de Evelyn în Irak, „misitul", își face apariția pe neașteptate. Ea dispare în scurt timp. În geanta ei se găsesc fotografiile unor artefacte mesopotamiene de mare valoare. Era sigur că misitul venise să i le ofere spre vânzare pe toate, și în primul rând cartea. Între Evelyn și șarpele care își înghite coada mai existase o legătură – despre care Corben trebuia să afle mai multe. Însă nu se îndoia că ținta sa era încă în viață, teafără și nevătămată, și că acționa cu aceeași detașare plină de cruzime de care dăduse dovadă la Baghdad. Știa că aceeași creatură inumană își trimisese oamenii să o răpească pe Evelyn și să-i percheziționeze apartamentul.

Ajunsese aproape.

Îl simțea pe *hakeem* undeva, acolo, urmărindu-și visul care îi aluneca printre degete. Trebuia să-l scoată din ascunzătoare, iar drumul către el trecea, evident, pe la intermediarul irakian. Era limpede că el avea ceea ce căuta *hakeem*. Era cheia care ducea către artefacte și era încă liber, probabil ascunzându-se pe undeva. Întrebarea era cum ar fi putut să-l găsească. Înainte de a o face *hakeem*.

Misitul trebuia momit afară din ascunzătoare – presupunând că încă nu părăsise pe furiș orașul, ceea ce reprezenta o posibilitate, ținând cont de riscurile implicate de prezența lui între limitele acestuia. Corben căzu pe gânduri și întinse din nou mâna către dosarul luat din apartamentul lui Evelyn. Înăuntru erau mai multe fotografii vechi, amintiri de la săpăturile cu pricina, iar ea apărea în unele alături de niște bărbați care erau muncitori arabi, fără nici o îndoială. Era foarte posibil ca unul dintre ei să fi fost misitul dispărut, dar Corben nu știa cum arăta irakianul.

Mia însă știa.

Se gândi la asta. Trebuia să discute cu ea. Ar fi preferat să nu o implice – în ultimele douăzeci și patru de ore trecuse deja prin prea multe – dar miza era prea mare, iar ea era deja amestecată până peste cap. Corben nu trebuia decât să se asigure că acționa cu cea mai mare prudență. Ceea ce nu avea să fie ușor, ținând cont de omul pe care îl înfrunta.

Telefonul de pe birou sună, întrerupând scenariul care i se desfășura în minte. Privi ecranul pe care apărea identitatea interlocutorului și întinse mâna către receptor. Era ambasadorul.

25

Cu ochii lipiți de pereții celulei, Evelyn simțea disperarea învăluind-o aidoma ceții groase din zilele de iarnă.

Încăperea minusculă arăta mai bine decât se așteptase. Nu semăna cu găurile infecte, murdare, vechi și infestate de șobolani pe care își amintea că le evocau articolele

despre ostaticii răpiți în anii 1980. Camera aceea aducea mai degrabă cu rezervele dintr-un spital de nivel mediu din Orientul Mijlociu. Ei, poate că nu în orice spital. Mai degrabă într-unul de boli mintale.

Pereții, podeaua și tavanul erau vopsite în alb. Patul, deși îngust și fixat de dușumea, avea o saltea adevărată și oferea luxul suplimentar al cearșafurilor, al pernei și al unei pături. Avea la dispoziție o toaletă și o chiuvetă, ambele în stare de funcționare. Două tuburi de neon fixate în tavan bâzâiau supărător, la limita pragului auditiv, dând o lumină crudă. Totuși, două amănunte alungau orice sentiment de ușurare oferit de condițiile relativ civilizate ale locului în care se afla. Singura deschidere nu se afla pe unul dintre pereți. Exista doar o ferestruică de supraveghere – oglindită pe partea ei, care le permitea răpitorilor să privească înăuntru – în ușa groasă de metal, căreia îi lipsea mânerul. În afară de asta, camera era tot atât de neliniștitoare ca orice alta despre care citise. Relativul confort te ducea cu gândul la o ședere îndelungată, iar austeritatea rece, de spital, conținea o amenințare mult mai subtilă decât celulele descrise în ziare. În ziduri se ascundea un rău palpabil, iar ea îl simțea pătrunzându-i în toți porii.

Durerea arzătoare care îi pârjolise venele dispăruse cu desăvârșire. Își frecă încet brațele goale, încă nedumerită fiindcă nu resimțea nici un efect ulterior al... oare cum o numise? Nu izbutea să-și aducă aminte. Dar își reaminti, cu furie, cum nu reușise să-și găsească destul de repede cuvintele odată ce începuse să-i spună tot ce știa. Se simțea slăbită, neajutorată și, mai cumplit decât toate, umilită. În toți anii care se scurseseră de când se mutase în zonă, înfruntase multe necazuri și făcuse față multor situații dificile și în sinea ei se mândrea cu forța sa interioară și cu

hotărârea de care putea să dea dovadă ori de câte ori era necesar. Ultimele câteva ore făcuseră zob tot ceea ce crezuse despre propriul ei curaj. Răpitorul o adusese, fără nici un efort, în starea unei epave umile și înspăimântate, iar amintirea acelui fapt o ardea la fel de cumplit ca lichidul demonic pe care i-l injectase el.

Cea mai înfiorătoare, mai frustrantă și mai înnebunitoare latură a întregii povești era că nici măcar nu știa în ce anume se pomenise amestecată fără voia ei.

Descoperirea de la Al-Hillah nu o condusese, până la urmă, nicăieri. Pista se sfârșise brusc, în aceeași încăpere în care începuse, și odată cu ea se încheiase și relația lor.

După plecarea lui Tom, după ce taifunul din mintea ei se domolise, se mustrase pentru că își îngăduise să se lase atrasă de el, pentru că nu luase în seamă nici un indiciu. Dar, pe de altă parte, Tom era înnebunitor de greu de descifrat. Pe toată durata scurtei lor legături, simțise o neliniște bine înrădăcinată, un conflict desfășurat în adâncul sufletului lui, pe care știa că se luptă să-l țină în frâu. Nu se îndoise că îi ascundea anumite lucruri, iar faptul că ajunsese în celula aceea o dovedea. La vremea respectivă, simțise – sau, oricum, sperase – că nu era vorba de decepția sumbră la care s-ar fi putut aștepta: o soție așteptându-l undeva, o viață prozaică din care evadase pentru scurtă vreme. Părea să fie ceva mult mai profund. Dar, de fiecare dată când își lua inima-n dinți și aducea asta în discuție, el ocolea subiectul, schimbând vorba cu un farmec îndelung exersat. Știa că sentimentele lui față de ea erau sincere – chiar el o recunoscuse. Știa, bineînțeles, că bărbații mint, dar în adâncul inimii avea certitudinea că nu se înșelase în privința lui, iar de-a lungul anilor instinctul ei se dovedise a fi mai mult decât demn de încredere. Chiar

și acum continua să-și aducă aminte de sinceritatea care îi strălucise în ochi când îi spusese ce simțea pentru ea, dar nu reușise niciodată să treacă peste abilitatea cu care își văzuse de drum, cu un devotament atât de lipsit de orice emoție.

Încă îi mai auzea vorbele de rămas-bun, de parcă ar fi fost alături de ea, șoptindu-i-le la ureche.

Nu pot rămâne cu tine. Nu putem fi împreună. Nu există altcineva. Aș vrea să fi fost atât de simplu. Dar nu e ceva despre care să pot vorbi. Vreau doar să știi că, dacă în lume ar exista măcar o singură cale de a rămâne împreună, aș urma-o.

Și plecase.

Lăsându-i în urmă corvoada de a-și continua viața dându-l uitării, lăsând-o să facă față unei despărțiri încă și mai greu de suportat fiindcă era inexplicabilă și – cel puțin în ochii ei – nejustificată. Și lăsând-o să-i crească copilul, un copil despre care el nu știa nimic. Un copil pe care îl mințise ani de zile. O fetiță căreia îi spusese că tatăl ei murise.

Trăia în minciună de treizeci de ani și, chiar după tot acest timp, își simțea pieptul strâns într-o gheară de câte ori își aducea aminte. Îi venea greu, dar știa că Mia ar fi plecat să-și caute tatăl dacă ar fi știut că încă mai trăia undeva, iar Evelyn nu voia asta. Din acest punct de vedere, stabilise totul foarte limpede. Nu era nevoie să o expună pe Mia unei dezamăgiri dureroase.

Măcar atât reușise să ascundă de *hakeem*. Mai presus de orice, nu-l putea lăsa să afle că Mia era fiica lui Tom. El încă nu făcuse legătura, nu-i pusese o asemenea întrebare. Dacă ar fi făcut-o, se cutremură ea, probabil că i-ar fi spus. Și asta l-ar fi trimis pe urmele Miei, iar ea nu suporta nici măcar să-și imagineze așa ceva.

Victorii mărunte. Singurul lucru de care se mai putea agăța. Ceva de dincolo de ușa celulei îi atrase atenția. Un zgomot. Mișcări rigide, pași târșiți pe podeaua de piatră.

Se apropie încet de ușă, încercând să privească prin ferestruica oglindită, dar nu văzu decât reflexia împietrită a propriului ei chip. Își lipi urechea de metal și ascultă cu atenție. Auzi o altă ușă descuindu-se, apoi niște mișcări și un țipăt care îi trimise fiori pe șira spinării, țipătul unui băiat, un strigăt îndurerat, implorator. Sunetul obsedant fu urmat, cu repeziciune, de vocea răstită a unui bărbat furios, care îi porunci să tacă – *Khrass, wlaa* – de un zgomot pe care Evelyn îl recunoscu drept al unei palme și, imediat, de un scâncet de durere scos de vocea băiatului, ca și cum tocmai ar fi fost lovit. Mai reuși să deslușească niște smiorcăieli înainte de a auzi ușa trântindu-se și zăvorul alunecând în locașul său.

Așteptă un minut și mai bine pentru ca bărbatul să se îndepărteze, numărând secundele, cu inima zvâcnindu-i în gât, întrebându-se dacă trebuia să încerce să ia legătura cu celălalt prizonier. Prin minte îi mai trecu și un alt gând: dacă acolo mai erau ținuți și alții? Nu avea de unde s-o știe. Bărbatul care o adusese în celulă îi acoperise capul cu o bucată de pânză neagră, pe care nu i-o scosese decât după ce ajunseseră înăuntru. Nu avea idee ce anume se afla dincolo de ușă. Iar gândul, posibilitatea, ca alături de ea să mai fie închise și alte persoane o speria și mai mult.

Se hotărî să riște.

– Hei? E cineva acolo?

Șoapta ei stârni ecouri în liniștea din jur. Nu primi nici un răspuns. Repetă întrebarea, de data asta rostind-o ceva mai tare, cu mai multă disperare. Totuși, nimeni nu-i răspunse. I se păru că auzise un scâncet slab, îndepărtat, dar

nu putea fi sigură. Bătăile inimii îi zvâcneau cu putere urechi, derutând-o.

Aşteptă câteva minute şi încercă din nou, fără alt rezultat decât o linişte mormântală. Tremurând descurajată, se lăsă să cadă pe podea şi îşi cuprinse faţa în palme, încercând să dea un sens coşmarului care o prinsese în vârtejul lui.

În minte îi reveni, grăbită, imaginea expresiei aşternute pe chipul bărbatului în halat de laborator în timp ce o privea, ascultându-i povestea. Când ajunsese la Tom, interesul i se stârnise în mod vizibil. Îi pusese tot felul de întrebări, vrând să afle tot ce ştia despre el. Încremenise locului şi lua notiţe, dând apăsat din cap la vorbele ei. Instinctul nu o înşelase. N-ar fi trebuit să pomenească de Tom, dar realist privind lucrurile, nu avea cum să păstreze tăcerea. Flăcările care îi alergau prin trup i-o demonstraseră.

Mia era, deocamdată, în siguranţă – cel puţin aşa spera Evelyn – dar răpitorul ei nu avea să-şi cruţe eforturile în căutarea lui Tom Webster. Şi, odată cu gândul acela, ieşi la suprafaţă un altul, cu mult mai neliniştitor, când se întrebă dacă Mia avea să găsească pe cineva care s-o ajute să dea de urma ei, şi dacă avea s-o mai vadă vreodată.

26

Biroul ambasadorului se afla în partea din spate a vilei principale, cât mai departe cu putinţă de intrarea în complex şi izolat de lumea exterioară prin uşi blindate şi geamuri oglindite groase, antiglonţ. Trupe ale infanteriei

marine şi ale armatei libaneze patrulau prin pădurea de pini din spatele vilelor şi în faţa porţii de la intrare.

Evident, precauţiile erau necesare, dar nimeni nu-şi făcea iluzii în privinţa eficacităţii lor într-o situaţie extremă. Dacă se lua decizia – într-una dintre capitalele din zonă – de a ataca ambasada, ca parte a vreunui joc politic pervers, nici o baricadă nu putea schimba situaţia. O ştia întreg personalul din cele două vile, începând cu omul din centrul ţintei, cu ambasadorul însuşi. Corben avuse ocazia să constate cât de diferite erau reacţiile oamenilor aflaţi într-o asemenea situaţie „încântătoare". Spre lauda lui, ambasadorul în funcţie o privea cu un stoicism demn de admirat.

Corben intră şi îl găsi în compania unui bărbat pe care nu-l cunoştea şi care se grăbi să se ridice în picioare, prezentându-se drept Bill Kirkwood. Avea o strângere de mână fermă, o privire pătrunzătoare şi o înfăţişare plăcută. Era înalt, cam cât Corben, şi părea să fie într-o formă acceptabilă. Corben aprecie că era cu câţiva ani mai vârstnic decât el, plasându-l undeva în jurul vârstei de patruzeci de ani.

– Bill a sosit cu avionul de la Amman în după-amiaza asta, îl informă ambasadorul. E aici din cauza situaţiei în care se află Evelyn Bishop.

Ceea ce îl surprinse pe Corben. După părerea lui, sosise cam prea repede.

– Din ce motiv vă interesează? îl întrebă pe Kirkwood.

– Am cunoscut-o acum câţiva ani. Fac parte din Departamentul de Protecţie a Moştenirii Culturale al UNESCO, iar Evelyn le-a ţinut piept aici, în numele nostru, adepţilor modernizării oraşului. E o adevărată tornadă, nu o dai

cu ușurință uitării, adăugă Kirkwood cu un zâmbet afabil. De atunci încoace, noi i-am finanțat o parte dintre lucrări.

Corben îi adresă ambasadorului o privire întrebătoare, nefiind sigur despre ce era vorba.

– Bill e îngrijorat, atât din punct de vedere personal, cât și din punct de vedere profesional, îi spuse ambasadorul, întorcându-se apoi către Kirkwood și lăsându-l pe el să dea amănuntele.

– Ei bine, în primul rând sunt interesat, bineînțeles, de siguranța lui Evelyn. Asta e mai presus de toate. E o persoană pe care o respect și de a cărei soartă îmi pasă și simt nevoia să mă asigur că se face tot posibilul pentru a o aduce cât mai curând înapoi, teafără și nevătămată. În afară de asta, adăugă Kirkwood, cu o oarecare ezitare, da, există o îngrijorare evidentă, generată de faptul că reputația uneia dintre specialistele noastre cele mai respectate va fi întinată de ceea ce ziarele se vor repezi să numească contrabandă cu artefacte – pentru că, din câte am înțeles, acesta este modul în care ar prefera guvernul libanez să prezinte faptele. Se opri o clipă și aruncă o privire întrebătoare către ambasador înainte de a adăuga: Și nu pot presupune altceva decât că sunteți oarecum tentați să adoptați această părere.

– E necesar să cântărim argumentele pro și contra în ceea ce privește consecințele, răspunse ambasadorul, cu calmul defensiv al unui profesionist experimentat. În momentul de față, Libanul este un stat extrem de fragil. Răpirea unui cetățean american, și cu atât mai mult a unei femei vârstnice de pe stradă, fără nici un motiv, va fi privită, fără îndoială, ca o acțiune teroristă, antioccidentală. Iar momentul e cel mai nepotrivit cu putință. Oamenii ăștia se străduiesc cu disperare să-și recâștige imaginea de pace și

de normalitate după ani întregi de tulburări violente. Iar după cele petrecute vara asta, țara are o nevoie extremă de investiții străine, mai mult ca niciodată. Am primit deja telefoane de la prim-ministru și de la ministrul de interne. Au intrat în panică. Nu e nevoie să-ți mai vorbesc despre modul în care e perceput incidentul când se pune problema obținerii unor finanțări și, dacă o să se facă vâlvă în jurul lui și o să le dea idei și altora...

– În vreme ce o contrabandistă implicată într-o afacere murdară nu este un rezultat al instabilității politice, fiind în consecință mult mai ușor de ignorat, comentă Kirkwood oarecum sarcastic, întorcându-se apoi spre Corben. Înțelegeți despre ce anume discutăm aici?

– Îmi imaginez că, odată prezentată drept contrabandistă, ar reflecta o lumină nefavorabilă asupra organizației dumneavoastră, contracară Corben.

Kirkwood medită o clipă, luându-i în considerare comentariul, apoi dădu din cap a vinovăție.

– Bineînțeles că așa ar fi. Nu neg că și noi suntem dornici să evităm orice degradare de imagine urmare a unei astfel de asocieri. Organizația nu se bucură de sprijin guvernamental. Tocmai am reușit să reîncadrăm țara printre națiunile lumii, ceea ce n-a fost ușor de realizat.

De fapt, Statele Unite ale Americii se număraseră printre cei treizeci și șapte de membri fondatori ai UNESCO, Organizația Națiunilor Unite pentru Educație, Știință și Cultură. Aceasta, care începuse să activeze în 1945, imediat după terminarea războiului, fusese înființată în scopul promovării păcii și a securității prin încurajarea colaborării dintre națiuni în ceea ce privește, ei bine, educația, știința și cultura. În decursul următoarelor patru decenii, pe măsură ce lua amploare, incluzând în rândurile membrilor

peste o sută cincizeci de state, strategiile sale – mai ales cele de politică externă, considerată îngrijorător de „stângistă" – începuseră să se îndepărteze de programul Statelor Unite. Prăpastia atinsese apogeul în 1984, când Statele Unite sfârșiseră prin a se retrage din organizație. I se reală turaseră abia în 2003, printr-un gest simbolic al președintelui Bush, dar nu era nevoie să sapi prea adânc ca să-ți dai seama că, în cercurile oficiale de la Washington, organizația continua să fie privită cu aceleași scepticism și dispreț ca fratele său mai mare, Națiunile Unite.

– Afacerea trebuie tratată cu cea mai mare grijă, afirmă ambasadorul, atât în privința salvării lui Evelyn Bishop, cât și în a dezvăluirilor către presă.

Corben îi studie o clipă pe cei doi bărbați.

– În ceea ce privește eliberarea ei, știți că asta reprezintă și pentru noi o prioritate. Cât despre mass-media, ei bine... aici nu există nici o legătură cu politica. Suntem cât se poate de siguri. Se întoarse spre Kirkwood. Suntem convinși că răpirea are legătură cu niște artefacte din Irak, dar rolul jucat de Evelyn Bishop în acest context continuă să rămână neclar.

– Știți despre ce fel de artefacte e vorba? întrebă Kirkwood.

Corben ezită o clipă. Nu voia să dezvăluie mai multe decât era necesar, dar trebuia să-și supravegheze cu grijă pașii.

– Statuete, tăblițe, sigilii. Avem niște fotografii polaroid, îi informă.

– Pot să le văd?

Întrebarea îl surprinse oarecum. Kirkwood săpa mai adânc decât s-ar fi așteptat.

– Sigur că da. Sunt în biroul meu.

Kirkwood dădu din cap.

– OK. Deci credem că a intrat cumva în legătură cu indivizii ăştia. Dar era un partener activ în desfăşurarea tranzacţiei, sau încerca să o împiedice? Înţelegeţi ce vreau să spun? Ăsta e punctul de vedere pe care trebuie să-l adoptăm. A aflat ce aveau de gând, a încercat să-i oprească sau să-i dea pe mâna autorităţilor, iar ei au pus mâna pe ea. Din câte o cunosc eu, cred că asta s-a întâmplat în realitate.

– E o variantă căreia i-ar da crezare toată lumea, comentă ambasadorul.

– Fapt este, ripostă Corben, că nu a luat legătura cu nimeni în acest scop. Dacă încerca într-adevăr să-i oprească, ar fi trebuit să anunţe pe cineva – ceea ce le-ar fi dat traficanţilor un motiv ca s-o reducă la tăcere. Asta mă îngrijorează de fapt. Dacă lucrurile stau aşa... nu vor veni la noi cu nici o pretenţie. Trebuie să ajungem noi la ei şi să le oferim ceva în schimbul eliberării ei, vie şi nevătămată. Presupunând că n-au mers deja prea departe.

Le aruncă o privire sinistră.

– Presupun că o să anunţi asta prin canalele voastre de legătură, că o să le comunici că nu vrem decât s-o vedem înapoi, că n-o să punem nici o întrebare, spuse ambasadorul.

– Am cerut deja să se facă asta, îl asigură Corben. Dar, de astă-vară încoace, avem mult mai puţine legături. Ţara e împărţită exact în jumătate. Una dintre facţiuni n-o să discute cu noi, iar cealaltă nu ne e de mare folos în cazul de faţă.

– Eu am multe legături în zonă, îi spuse Kirkwood lui Corben. Mi-ar plăcea să ne ocupăm împreună de rezolvarea cazului. E posibil ca oamenii la care pot să ajung eu să facă parte din cu totul alt grup decât cei la care ai acces

dumneata. Când e vorba despre antichități irakiene, cunosc multă lume. Și demersul poate fi privit ca un efort neutru, condus de Națiunile Unite, în loc să vină direct din partea Marelui Satan, adăugă el, folosind epitetul preferat de localnici când vorbeau despre America.

Corben se uită la ambasador, care părea evident mulțumit de propunere. El nu era. Lucra întotdeauna singur. Ținea de specificul muncii lui, fiind în același timp o preferință personală. Dar, cu toate că nu savura prezența cuiva care să i se uite peste umăr, nu putea refuza. Pe lângă asta, Kirkwood i-ar fi putut fi de folos. Națiunile Unite aveau, într-adevăr, foarte multe relații în zonă. Și, la urma urmei, găsind-o pe Evelyn, ar fi ajuns, fără nici o îndoială, la *hakeem*. Ceea ce însemna sfârșitul jocului, deși nu avea de gând să împărtășească asta vreunuia dintre bărbații din fața lui.

– Nu văd nici un inconvenient, încuviință el.

Următoarea întrebare pusă de Kirkwood îl surprinse.

– Am auzit c-a mai fost implicată și o altă femeie. Ce știm despre ea?

– Mia Bishop, îl puse Corben la curent. E fiica ei.

27

Camera de zi se umplu de căldura blândă a amurgului când Mia se trezi din somnul ei liniștit, pe canapeaua lui Corben. Deschise ochii și clipi, derutată pentru o secundă de locul nefamiliar, apoi tot ce se întâmplase îi reveni brusc în minte. Se ridică încet în capul oaselor și își trecu palmele peste față, alungându-și starea de letargie. Așteptă să își recapete acuitatea tuturor simțurilor, apoi

se ridică în picioare și se apropie de ușile de sticlă care dădeau în balcon.

Clădirile de pe partea cealaltă a străzii erau de un cenușiu uniform, părând tot atât de șubrezite și stoarse de vlagă cum se simțea ea. Multe dintre balcoane fuseseră închise cu geamuri, fapt ce contravenea legii, transformând terasele în spații interioare, iar cicatricele lăsate de șrapnele și găurile de gloanțe făceau ca toate fațadele să pară ciupite de vărsat. Pe acoperișurile plate creșteau păduri de antene de televiziune, iar deasupra lor se întindea păienjenișul de cabluri electrice și de telefon, ca o aluzie statornică la senzația de cârpeală, de improvizație, pe care o creau împrejurimile. Din punct de vedere strict estetic, orașul nu era atractiv, sub nici o formă. Dar în ciuda acestui fapt, sfidând așteptările și logica, îi fermeca pe toți cei care îl vizitau. Inclusiv pe Mia.

Tocmai se ștergea, după un duș făcut în grabă, când auzi un zgomot venind dinspre ușa de la intrare. Se crispă. Ascultă cu atenție, apoi se înfășură într-un prosop și se furișă către ușa camerei de baie. O crăpă ușor și se uită prin deschizătura îngustă. Nu putea să vadă intrarea. Își simțea mintea sleită. Oare era bine să se baricadeze în baie? O idee proastă. Nu avea ferestre. Trebuia să fugă într-unul dintre dormitoare, din care se putea ajunge într-un balcon? Nu i-ar fi fost de mare folos, dat fiind că apartamentul se găsea la cel de-al cincilea etaj al clădirii, iar ea nu se simțea în stare de încă o performanță acrobatică. Nu găsise nici o soluție în momentul când yala se descuie cu zgomot și ușa se deschise brusc, vibrând. Fiecare firicel de păr i se zbârli preț de o nanosecundă, înainte ca în apartament să răsune vocea lui Corben.

– Mia?

Închise ochii și răsuflă ușurată, mustrându-se fiindcă își lăsase imaginația să o ia razna.

– Ies într-o clipă, răspunse, străduindu-se din răsputeri să pară cât mai liniștită.

Se îmbrăcă și îl găsi pe Corben în bucătărie. Îi adusese celularul. Îl deschise și văzu că avea două mesaje. Faptul că femeia răpită despre care se vorbise la știri era Evelyn începuse să transpire. Primul mesaj era al supervizorului proiectului din cadrul fundației. Al doilea era de la Mike Boustany, un istoric din oraș împreună cu care lucra și pe care ajunsese să-l cunoască destul de bine. Trebuia să-i sune pe amândoi și să-i anunțe ce se întâmplase, dar se hotărî să aștepte până a doua zi dimineață. Știa că, pe măsură ce avea să se răspândească vestea, urma să primească mai multe telefoane de la colegi și de la prieteni îngrijorați, așa că reduse volumul soneriei telefonului. Singurul apel pe care intenționa să-l accepte, dacă avea să apară, era al mătușii ei din Boston. Voia să stea de vorbă mai întâi cu Corben, despicând firul în patru. Pe drumul de întoarcere, el cumpărase câte ceva de mâncare, iar Mia era moartă de foame.

Întinseră cutiile din tablă subțire, pline cu frigărui kafta de miel, cu hummus și cu alte aperitive, pe măsuța pentru cafea și se așezară turcește pe perne, mâncând cu poftă și sorbind din berea Almaza rece. În Beirut și în celelalte zone din jurul Mediteranei, masa era un festin complicat, cu feluri de mâncare sofisticate, și în același timp un ritual social esențial. Mia cedă în fața farmecelor binefăcătoare ale mâncării și ale berii și, pentru o vreme, conversația banală – legată mai ales de mâncare – curse cu ușurință, iar ea savură atât scurta desprindere de recenta demență, cât și, așa cum își dădu imediat seama, compania lui, cu toată

superficialitatea intenționată a discuției. Asta nu avea importanță. În momentul acela, banalitățile ofereau o pauză bine-venită, dar pe măsură ce farfuriile li se goleau și lumina aurie a asfințitului pălea în fața întunericului, se estompa și falsa atmosferă de petrecere a cinei lor savuroase. Gorila care îi pândea în tăcere din colțurile întunecoase ale cuștii sale își croise drum cu ghearele și striga din toate puterile, cerând să i se dea atenție.

Mia folosise timpul în care rămăsese singură ca să treacă în revistă tot ce se întâmplase, tot ce văzuse și tot ce auzise. Simțea că îi scăpaseră multe.

– Jim, se aventură ea într-un târziu, după o tăcere îndelungată. De fapt, despre ce e vorba?

Îi văzu privirea ferindu-se o clipă, evazivă, înainte de a o întâlni pe a ei.

– Ce vrei să spui?

– Am impresia că nu reușesc nici măcar să ghicesc cât de cât ce se întâmplă de fapt.

Chipul lui Corben se înnegură.

– Nici eu nu sunt mai sigur decât tine. E ca și cum am fi fost aruncați, fără nici o avertizare, acolo unde e apa mai adâncă și, până acum, nu am făcut altceva decât să reacționăm la cele întâmplate.

– Dar ți-ai făcut o idee, insistă ea.

Își simți obrajii îmbujorându-se. Nu era obișnuită să preseze pe cineva astfel, dar nici nu se mai aflase vreodată într-o asemenea situație. Și nici nu-și imaginase că ar fi existat mulți oameni cărora să li se întâmple așa ceva.

– Ce te face să spui asta?

– Ei, haide, Jim!

– Despre ce vorbești? protestă el, desfăcându-și mâinile într-un gest întrebător.

– Ei, despre dosar, în primul rând.

– Care dosar?

Ea îi privi fără să-şi ascundă dubiile.

– Cel pe care l-ai luat din apartamentul mamei. L-am răsfoit când aşteptam în bucătăria ei.

– Şi?...

– Din tot ce era acolo, e singurul lucru pe care ai pus ochii. Am văzut că înăuntru apare în nenumărate rânduri acelaşi simbol, un şarpe încolăcit în formă de cerc, devorându-şi coada. L-am văzut şi pe coperta uneia dintre cărţile din fotografiile polaroid pe care mi le-au arătat la secţia de poliţie, cele găsite în geanta ei.

Mia se opri, scrutându-i chipul, cântărindu-l. Reacţia, sau mai degrabă lipsa lui de reacţie, nu-i spunea nimic, dar nici nu se aştepta la altceva din partea unui agent al serviciilor de informaţii. Numai că ea era deja incitată şi simţea zvâcnirile unei energii nervoase. Continuă să insiste.

– Pe urmă, mai e şi nivelul de violenţă, parcă din lumea interlopă. Vreau să spun, Hristoase, contrabanda cu obiecte de muzeu nu e o infracţiune pe care o săvârşeşti din birou, ştiu şi eu asta, deşi nu sunt expertă când vine vorba de gangsteri sau de ceea ce e normal să se petreacă pe străzile Beirutului în zilele noastre, dar mi se pare că totul e destul de limpede – răpirea unor oameni de pe stradă, uciderea altora, schimburile de focuri de armă din apartamente... Vocea i se stinse în timp ce îşi făcea curaj să se aventureze mai departe. Pe urmă, mai e şi amestecul tău.

Corben se încruntă.

– Amestecul meu?

Mia îi adresă o jumătate de zâmbet timid şi nervos.

– Nu cred că CIA e într-adevăr interesată de recuperarea obiectelor furate din muzee.

– A fost răpită o persoană de naționalitate americană, îi reaminti el. Asta intră sub jurisdicția Agenției.

Sorbi cu detașare ultima înghițitură de bere din sticla pe care o puse jos, imperturbabil, înainte de a-și întoarce din nou ochii spre ea. Tot atât de enigmatic ca Sfinxul, își spuse Mia, și gândurile îi alunecară întrebându-se cât de înnebunitor ar fi fost să-l ai ca adversar într-un joc de poker sau, și mai rău, să trăiești alături de cineva atât de greu de descifrat.

– Dacă spui tu, dar...

Ridică din umeri, fără să pară convinsă, dar nici nu își dorea să lase o asemenea impresie.

– Haide, Jim!

Îl privi în ochi, încercând să stabilească o legătură, să-i deslușească dorința de a fi sincer.

– E mama mea. Știu că voi sunteți conduși de această întreagă „nevoie de a afla" și pot să înțeleg asta, dar acum e în joc viața mamei mele, ba poate și a mea.

Îi susținu privirea, neîndoindu-se că el cântărea ce anume să-i dezvăluie. Aproape că-i auzea creierul zbârnâind, răsfoind amănuntele îngrijorătoare ale poveștii în care erau implicați și selectând ce anume să-i împărtășească, dacă se hotăra să o facă, și ce să păstreze în seif. După o scurtă tăcere, el strânse din buze și dădu din cap aproape imperceptibil, apoi se ridică și se duse în partea opusă a încăperii. Își luă servieta și se așeză din nou. Formă cifrul de deschidere, scoase dosarul și îl așeză cu hotărâre pe măsuță, punându-și mâinile deasupra lui.

– Nu mi-am format o imagine deplină asupra celor ce se întâmplă, înțelegi? Dar o să-ți spun ce știu. Bătu cu palma în dosar. Mama ta avea pe birou dosarul ăsta vechi, care nu pare să aibă nici o legătură cu activitatea ei de acum.

Era pe masa ei de lucru în aceeași zi în care s-a întâlnit cu cineva cunoscut din vremea unor săpături arheologice făcute în Irak cu multă vreme în urmă. Cred că e posibil ca el să-i fi dat fotografiile polaroid pe care le avea în geantă. Poate că a venit s-o vadă cu intenția de a i le vinde, poate că spera că l-ar fi putut pune în legătură cu niște cumpărători. Poate că era interesată ea însăși. Din cauza asta.

Deschise dosarul, scoase o fotocopie, una dintre imaginile Ouroboros-ului, și o împinse către Mia.

– Așa cum ai observat, săpăturile la care se referă dosarul au legătură cu acest simbol al șarpelui, identic cu cel de pe carte.

Era o fotografie veche, în alb și în negru, a șarpelui încolăcit reprezentat pe o gravură în lemn, veche de câteva secole. Mia o studie cu mai multă atenție decât o făcuse înainte. Creatura nu era un simplu șarpe. Avea solzii exagerat de mari și colți, aducând mai degrabă cu un dragon. Avea ochii reci și privea drept înainte, fără nici o expresie, iar actul autodevorării părea cel mai firesc și cel mai nedureros din lume. Era o imagine sinistră care te trimitea înapoi, la spaima primordială, una îngălbenită și degradată de scurgerea vremii, care emana răutate.

Își ridică ochii spre Corben.

– Ce e asta?

– Se numește Ouroboros. E un simbol foarte vechi, folosit în epoci diferite, în culturi diferite.

– Ce semnificație are?

– Nu pare să aibă una anume. Cred că e mai degrabă un simbol mistic, arhetipal, având un alt înțeles pentru fiecare popor în parte. Am dat peste el în multe ipostaze, începând cu miturile Egiptului antic și terminând cu

cele hinduse, iar apoi l-am regăsit la alchimiști și la gnostici, și asta fără să-i dedic prea mult timp.

Miei îi venea greu să-și dezlipească ochii de imagine.

– Artefactele n-au nici o importanță. Oricine ar fi cei care au răpit-o, ei umblă după cartea asta.

– Posibil. Sunt șanse să aflăm mai multe de aici. Bătu cu degetul în dosar. Încă n-am avut timp să-l parcurg din scoarță-n scoarță. Oricum, nu asta e adevărata problemă. Are importanță doar în privința motivului pentru care a fost răpită. Și în momentul de față, cea mai bună pistă care ne poate conduce către ea e tipul care i-a adus fotografiile, bărbatul din trecut, misitul din Irak despre care spuneai că ți-a povestit. El știe mai multe despre ceea ce se întâmplă și are idee cine altcineva mai e implicat în toată afacerea asta. Nu știm nimic despre el, dar...

Corben tăcu, ezitând. Mia își dădu seama că ceva îl oprea să continue, dar el o făcu, după câteva secunde:

– Poate că ai avut dreptate, poate că e unul și același cu tipul care o însoțea când a fost răpită. Iar dacă era el, ei bine, se cheamă că l-ai văzut. Îl poți identifica. Și sper că, dacă e același tip, atunci, poate – întoarse dosarul, așezându-l în fața ei, în poziția corectă – poate că aici, undeva, e vreo fotografie de-a lui. Ceea ce ne-ar fi de foarte mare folos.

Ea îl privi nesigură, simțindu-se trasă pe sfoară de răspunsul lui, apoi dădu din cap și redeschise dosarul. Cu toate că era atrasă de materialele pe care le conținea – foi pline de notițe, scrise de mână cu cerneală, caligrafiate în stilul clasic și cu grația pe care le cunoștea atât de bine din scrisorile trimise de Evelyn în adolescența ei; fotocopiile unor documente și ale unor pagini de carte în engleză, în arabă și câteva în franceză, cu fraze subliniate și însemnări mâzgălite pe margini; hărți ale Irakului și ale întinsului

Levant, cu marcaje, săgeți și note încercuite; toate acoperite de multe, multe semne de întrebare. Îl răsfoi fără să acorde tuturor acestora mai mult decât o privire fugară, în căutarea fotografiilor pe care trebuia să le studieze.

Dădu peste un teanc de poze vechi, împrăștiate printre file, și le trecu în revistă cu atenție. În unele dintre ele recunoscu o Evelyn mai tânără și mai zveltă, arătând foarte bine în pantaloni sport kaki, cu șapcă și cu ochelari de soare mari, cu ramă de baga, și se pomeni imaginându-și ce viață incitantă și nonconformistă trebuia să fi dus mama ei la vremea aceea; o femeie necăsătorită, o occidentală, călătorind prin locuri exotice, scăldate în soare, cunoscând tot felul de oameni, afundându-se în cultura lor, studiind alături de ei comorile ascunse ale trecutului lor. O viață de succese, fără îndoială, și mai mult decât probabil, de împliniri, dar pentru care plăteai un anumit preț, acesta fiind în cazul lui Evelyn o singurătate melancolică, o izolare prudentă.

Degetele Miei se opriră pe o fotografie în care mama ei stătea alături de un bărbat. Și trăsăturile lui erau ascunse de ochelari de soare, de umbra pălăriei sub care i se vedea capul, aplecat și ușor răsucit. Simți furnicături de-a lungul cefei. Fotografia îi era cunoscută. La vârsta de șapte ani primise o copie pe care o păstra în portofel, la loc sigur, având-o întotdeauna aproape. Bărbatul din fotografie era tatăl ei. Evelyn îi spusese că era singura lui poză pe care o avea. Nu petrecuseră decât câteva săptămâni împreună. Fotografia o întrista pe Mia, pentru că nu putea nici măcar să-și dea seama cum arăta de fapt tatăl ei.

O fixă îndelung, cu nostalgie, apoi îi minte i se contură o constatare îngrijorătoare. Tatăl ei fusese acolo. Când Evelyn dăduse peste încăperile subterane, el îi fusese

alături. Și murise o lună mai târziu. Într-un accident de mașină.

O durere ascuțită îi săgetă inima. Avu pentru o clipă senzația că încetase să mai bată, iar sângele îi pieri din obraji. Corben păru să remarce schimbarea.

– Ce s-a-ntâmplat?

Ea îi întinse fotografia.

– Bărbatul de aici. Cuvintele îi veneau pe buze ca desprinse din ceață. E tata. A fost acolo.

Corben o privi cercetător, așteptând să afle mai multe.

– A murit după o lună. Într-un accident de mașină. În ochii ei licăreau o puzderie de întrebări. Dacă a fost ucis? Din cauza acestor cercetări?

Nesiguranța traversă chipul lui Corben. Clătină din cap.

– Mă îndoiesc. Aici nu există nimic care să indice că Evelyn ar mai fi avut vreodată necazuri din acest motiv. Dacă moartea lui ar fi avut vreo legătură cu toate astea, atunci și ea ar fi fost în pericol. Ori nu a fost deloc așa; ea a trăit fără să se ferească.

Îi înapoie fotografia. Ea o învălui într-o privire duioasă, apoi dădu din cap.

– Cred că ai dreptate.

– O să mă interesez, oricum, ca să acoperim toate posibilitățile. Cum se numea?

– Webster, spuse Mia. Tom Webster.

Numele îl zgudui pe Corben ca un foc de armă.

Tom Webster. Evelyn încercase să dea de Tom Webster cu o seară înainte. Și nici un medium nu avea obiceiul să sune la centralele telefonice ale unor instituții academice ca să ia legătura cu răposații. Nu era mort. Cel puțin, Evelyn nu era de părerea asta. Trăia. Iar ea își mințise fiica în toți acei ani.

În venele lui Corben năvăli adrenalina. Era un indiciu important. Trebuia să solicite o investigație urgentă. Avea nevoie de mai multe informații de la Mia, în legătură cu amănuntele presupusei lui morți și cu tot ce îi mai povestise Evelyn despre el, deși ținând cont că își mințise fiica în privința decesului, era îndoielnic că orice altceva i-ar mai fi putut spune Mia despre dispărutul ei tată s-ar fi putut dovedi a fi adevărat.

Putea să mai aștepte. Se uită la Mia, care lăsă fotografia deoparte și continuă, aruncându-și ochii pe alte câteva, până când dădu peste altceva care păru să-i trezească interesul.

– Bărbatul de pe alee. Cred că e cel de aici, spuse ea.

28

Hakeem așeză lamela sub microscop și apăsă pe câteva taste. Pe ecranul plat apăru o altă imagine mărită. O privi cu atenție, așa cum făcuse cu toate informațiile furnizate de analize.

E curată, își spuse. Studiul sângelui lui Evelyn nu dăduse la iveală nimic neobișnuit. Nici o substanță străină, nici o modificare. Rezultatele erau cele caracteristice unei femei de vârsta ei, a cărei stare de sănătate era acceptabilă. Privi îndelung celulele de pe ecran și rememoră tot ce-i spusese ea. Era sigur că nu-i ascunsese nimic. Munca lui avea un fundament solid.

Tom Webster. Numele îi stăruia în minte.

Oare putea fi unul dintre ei?

Ideea îl electriză. O răsuci în gând iarăşi şi iarăşi. Părea din cale afară de hazardată. Trecuseră atât de mulţi ani... Dar ce altă explicaţie ar fi putut exista? De fiecare dată când încerca să o ignore, să interpreteze altfel lucrurile, prima bănuială revenea, secerându-i dubiile cu ascuţimea lamei lui Occam şi împlântându-i-se adânc în minte. Din ce alt motiv ar fi putut să apară aşa, fără veste, imediat după anunţarea descoperirii, dispărând apoi când urma păruse să se piardă în ceaţă? Nu, nu exista nici o altă explicaţie raţională.

Trebuia să fie unul dintre ei. Însărcinat să apere taina. Urmărind săpăturile arheologice din regiune, asigurându-se că nimeni nu dădea, din întâmplare, peste un lucru pe care se osteniseră din răsputeri să-l elimine. Peste un lucru pe care îl păstraseră – pe care îl tezaurizaseră cu lăcomie, pentru ei înşişi, vreme de secole.

Pulsul i se acceleră.

Îşi reaminti povestea ei patetică, despre dragostea pierdută, şi o rederulă în minte. Bărbatul – Tom Webster, numele i se întipărise în memorie, deşi nu credea că era cel adevărat – apăruse în viaţa ei pentru a o părăsi apoi, cu aceeaşi eficienţă şi detaşare. Descoperirea nu ducea nicăieri, sau aşa o făcuse pe ea să creadă. Peste ce dăduse el cu adevărat, ce îi ascunsese ei? Pe urmă se făcuse nevăzut, lăsând-o cu un copil în pântec şi anesteziind-o cu vorbe meşteşugite, spunându-i că nu avea cum să rămână alături de ea, din motive pe care nu i le putea împărtăşi.

Déjà vu.

Mai auzise – mai citise, de fapt – ceva asemănător şi înainte. Cu mulţi ani în urmă. Acasă, în Italia. În Neapole.

Se număra printre faptele care îl îmboldiseră să-şi înceapă cercetările.

Da, știa, bineînțeles, că bărbații spuneau asemenea lucruri când își pierdeau interesul. Când doreau să plece după o nouă cucerire. Capitolul unu din ghidul întâlnirilor amoroase, pentru uzul idioților. El nu e, pur și simplu, bărbatul potrivit. În mod normal, o asemenea interpretare s-ar fi încadrat în viziunea lui cinică despre lume.

Dar nu și de data asta. De data asta simțea că lucrurile stăteau cu totul altfel. Se potrivea.

Iar însăși ideea că acest Tom Webster ar fi putut să facă parte din ceva de a cărui existență nu era sigur, din ceva în care dorea cu încăpățânare să creadă în ciuda oricărei rațiuni... Zâmbi în sinea lui.

E adevărat. Așa cum am bănuit întotdeauna.

Principele a avut dreptate.

Îl străbătu un val de exuberanță, amestecat cu furia împotriva modului în care îl mânase soarta. Evelyn descoperise camera subterană în 1977 și părăsise țara trei ani mai târziu. El ajunsese în Irak după încă doi ani.

Își blestemă ghinionul.

Dacă s-ar fi aflat acolo în momentul descoperirii încăperilor, poate că ar fi auzit despre ea. Poate că l-ar fi întâlnit pe acel Tom Webster. Și poate că ar fi dobândit deja ceea ce căuta.

Soartă. Sincronizare. Locul potrivit în momentul nepotrivit. Dar poate că acum i se oferea o șansă de a îndrepta lucrurile.

Trebuia să-l găsească pe Tom Webster. Numărul lui de telefon era în agenda lui Evelyn, în apartamentul ei. Omar și oamenii lui ar fi trebuit s-o ia din locuința femeii, dar eforturile lor fuseseră zădărnicite; trebuia să aibă o discuție serioasă cu cineva despre asta. Știa că ar fi putut afla numărul cu ușurință, folosindu-se de internet, dar nu se

aştepta să-i fie de cine ştie ce folos. Probabil că Webster nu voia să fie găsit. Îşi acoperise cu siguranţă urmele.

Hakeem trebuia să pună mâna şi pe alunecosul negustor de antichităţi, trebuia să pună mâna pe carte, despre care ştia că ar fi putut să fie cheia tuturor lucrurilor. Dar femeia asta şi povestea ei... erau o adevărată mană cerească. Cu toate că el nu credea în astfel de inepţii.

Numai că existau nişte complicaţii pe care trebuia să le înţeleagă mai bine.

Mai întâi, fiica femeii. Îşi riscase viaţa întrerupându-i pe oamenii lui şi oferindu-i misitului ocazia de a se face nevăzut. Şi mai era şi bărbatul care se aflase împreună cu ea în apartamentul arheoloagei. *Hakeem* îi trimisese acolo pe Omar şi pe oamenii lui, ca să aducă tot ce ar fi prezentat interes – şi orice ar fi purtat semnul şarpelui. Pe lângă faptul că fiica ei se afla acolo, însoţitorul acesteia era, evident, un profesionist. Nu numai că că îl surclasase pe Omar – care nu era câtuşi de puţin un ageamiu în privinţa vărsării de sânge – dar îi mai şi omorâse unul dintre oameni. Din câte îi spusese Omar, era american. Cine era şi ce căuta acolo, împreună cu ea? Era un nou jucător – un altul? Era unul dintre ei? Totul revenea brusc la viaţă? Sau se afla acolo dintr-un alt motiv, mult mai lipsit de importanţă, fără să ştie în ce consta de fapt jocul?

Se străduia să-şi domine exaltarea. Aşteptase atât de multă vreme, se străduise din greu. Îşi dedicase viaţa acestui ţel. Iar acum simţea că toate piesele se îmbinau, era din ce în ce mai sigur.

În sfârşit.

Trebuia să afle cine erau noii jucători.

Dar până atunci, nu trebuia să facă nici un pas greşit.

Era cazul să-şi folosească relaţiile ca să-l verifice pe Webster, deşi bănuia că nu era uşor să-i ia urma. Omar şi-ar fi putut suna oamenii din poliţia libaneză şi din serviciile de informaţii. Să afle tot ce putea despre american. Însă era mai presant să-l găsească pe negustorul de antichităţi. Nu-şi putea permite să-l piardă din vedere. Îşi dădu seama, posomorându-se, că nimic nu-i garanta reuşita. Deşi *hakeem* nu se îndoia că avea să facă tot ce-i stătea în puteri ca să îndrepte lucrurile, Omar dăduse deja greş în privinţa asta.

Când revelaţia se contură pe fondul întrebărilor care îi potopeau mintea, starea de spirit i se îmbunătăţi. Dacă specialista în arheologie nu era doar o altă victimă sedusă, dacă pe acest Webster îl legau într-adevăr de ea nişte sentimente puternice... *Hakeem* ar fi putut s-o folosească pentru a-l scoate din ascunzătoare.

Ispita frumoasei aflate la ananghie. Nu trebuia decât să se asigure că ţipetele ei de ajutor erau destul de puternice.

29

Mia trase fotografia mai aproape.

Chipul era al unui bărbat care stătea deoparte, uşor distanţat de un grup de muncitori asudaţi şi surâzători. Se concentră, străduindu-se să-l suprapună peste cel al individului îngrozit, care fusese cât pe ce să fie înghesuit într-o maşină şi dus – alături de mama ei – către o soartă necunoscută. Ridică poza.

– Tipul ăsta, de aici.

I-o întinse lui Corben și i-l arătă pe bărbatul pe care credea că îl recunoscuse.

El îl studie, apoi răsuci fotografia. Pe dos erau scrise o serie de nume cu creionul, cu aceeași caligrafie elegantă a notițelor din dosar. Corben întoarse poza iarăși și iarăși, de pe o parte pe alta, atribuind câte un nume fiecărei figuri.

– S-ar părea că îl cheamă Farouk.

– Farouk și atât?

– Un singur nume. Corben își scoase agenda și îl notă. Nu există și unul de familie.

Mia îl privi dezamăgită.

– E suficient?

Corben lăsă agenda jos.

– E ceva. Studie chipul din fotografie, ca și cum s-ar fi străduit să-l memoreze. Vrei să te uiți și la celelalte? Poate că mai apare și în altă poză.

Ea o făcu, fără nici un succes. Totuși, acum aveau cel puțin o figură și un nume, informații de la care se presupunea că ar trebui să pornească oamenii lui Corben și să afle mai multe.

Mia lăsă fotografiile din mână. Gândurile i se întorceau întruna la Evelyn. Dispăruse deja de aproape douăzeci și patru de ore. Mia auzise clișeul primelor patruzeci și opt de ore, de o importanță critică pentru ancheta dispariției unei persoane – nu de la cineva aflat în slujba legii, ci din nenumărate emisiuni de televiziune și din filme. Cu toate acestea, nu părea să contrazică bunul-simț – clișeele devin clișee dintr-un anumit motiv – și, dată era adevărat, fereastra prin care s-ar fi putut da de urma lui Evelyn se închisese deja pe jumătate.

– Cum te-ai gândit să-l cauți? întrebă ea.

– Nu știu. Nu prea avem de la ce să pornim. Există agenda ei, cu toate că pentru săptămâna asta nu și-a planificat nimic. Acum, odată ce știm numele, trebuie s-o parcurg din nou, să văd dacă găsesc datele lui de contact. Avem celularul ei. Trebuie să-i trecem în revistă memoria, să vedem dacă vreunul dintre numere e al lui. La fel stau lucrurile cu laptopul, deși are o parolă de acces, așa că o să dureze ceva timp până când o să reușim să-l deschidem.

Ea dădu din cap cu seriozitate și luă din nou fotografia lui Farouk. Își plimbă ochii pe deasupra ei, frustrată și neajutorată, apoi în minte îi încolți o idee umbrită de îndoială.

– Și el m-a văzut, de asta sunt sigură, spuse cu voce șovăitoare, încă fixând fotografia și rememorând întâmplările serii. M-a văzut când am intrat pe alee.

Corben o privi nedumerit. Nu-i spunea o noutate.

– O să mă recunoască. Ceea ce înseamnă că, dacă o să mă vadă din nou, o să se încreadă în mine. Cred că ne putem folosi de asta. Poate avem șanse să-l scoatem din ascunzătoare.

– Cum, cu tine drept momeală? întrebă Corben, într-un fel nevenindu-i să-și creadă urechilor. Încercăm să te ferim de lumina reflectoarelor, îți aduci minte?

Mia dădu din cap. Totuși, simțea că era vorba de un filon din care ar fi vrut să stoarcă mai mult. Irakianul o văzuse, era normal să aibă încredere în ea. Ceea ce trebuia să le fie, cumva, de folos. Mintea i se întoarse la conversația cu Evelyn. Ce spusese mama ei? Colegul său. Fusese împreună cu ea.

– Există un profesor de arheologie, Ramez. Lucrează cu mama. Un bărbat tânăr. El a dus-o ieri în sud, să vadă

cripta aia. Mi-a spus că erau împreună când a apărut tipul ăsta, Farouk.

– La hotel nu mi-ai povestit despre asta, observă Corben.

Ea se scuză cu o grimasă.

– Îmi pare rău, ar fi trebuit s-o fac. Dar mă gândeam că, poate, el o fi știind ceva. Poate că Evelyn i-o fi spus despre ce era vorba.

– Îl cunoști pe tipul ăsta?

– L-am întâlnit o dată în biroul mamei, în campus.

– OK, perfect.

Corben își notă numele în agendă. Se uită la ceas și încruntă din sprâncene. Era trecut de ora nouă.

– La ora asta, n-are cum să mai fie la Universitate.

Întinse mâna către servietă și scoase agenda lui Evelyn, apoi îi veni o altă idee, își luă telefonul și apăsă tasta de apelare rapidă. Se ridică și se apropie de ușile de sticlă ale balconului. Mia îl auzi vorbind cu cineva căruia îi ceru să-l caute pe un oarecare Ramez în memoria telefonului mamei ei.

– Nu închide, spuse după o așteptare de câteva secunde, apoi reveni lângă masă. Își trecu un număr în agendă. S-a făcut, i se adresă apoi scurt celui pe care îl apelase, și se grăbi să formeze un alt număr.

Mia auzi telefonul sunând, dar nimeni nu părea să aibă de gând să răspundă. Corben îl lăsă să mai sune de vreo câteva ori – abonații rețelelor de telefonie mobilă din Beirut beneficiau rareori de serviciul de mesagerie vocală, ceea ce era supărător – apoi puse celularul jos, cu o privire frustrată.

– Nu răspunde, o informă pe Mia.

– Doar nu crezi că și el a fost?...

Mia ezită să rostească și restul întrebării, având dintr-odată senzația că își lăsse imaginația s-o ia razna. Dar se neliniști când el nu îi respinse sugestia cu fermitate.

– Nu, îmi închipui că, în cazul ăsta, aș fi auzit și eu câte ceva. Cred că pur și simplu a obosit să tot răspundă la telefoanele celor care au auzit despre răpirea mamei tale și știu că îi e coleg de serviciu.

Ea se încruntă, îngrijorată.

– Nu-i poți afla adresa? întrebă, surprinsă de propria ei insistență, înainte de a-și spune că pusese o întrebare tip bobocii-învață-gâștele-să-noate.

Corben nu păru să se sinchisească de asta și se uită din nou la ceas.

– Nu vreau să atrag atenția poliției locale asupra lui, mai ales în momentul ăsta. Și nu există nici un motiv pentru care să fie în baza noastră de date, nu e genul de informație care trebuie să fie oricând la-ndemână. O să-ncerc să-l sun din nou peste câteva minute.

Mia îl studie în timp ce rememora datele. Expresia lui continua să fie aproape de nedescifrat, dar era sigură că îi simțea îngrijorarea. Retrăi clipa în care stătuseră alături în fața apartamentului mamei ei, când își ridicase ochii ca să-i întâlnească pe ai lui. Se aventură să-i pună o altă întrebare, cu o ușoară rigiditate în voce.

– În fața apartamentului mamei ai spus că eu știam deja că toată povestea e serioasă. Și bineînțeles că e, dar felul în care ai spus-o... Tăcu o clipă. Era conștientă că avea dreptate, iar convingerea i se contura cu o claritate orbitoare. Încă nu mi-ai dezvăluit totul. Mai e și altceva, nu-i așa?

El se lăsă pe spate și își trecu mâna prin păr, frecându-și ușor ceafa, apoi o privi, părând gata să pronunțe un verdict. Se aplecă, întinse mâna spre dulap și își scoase laptopul. Îl

deschise, acționă butonul de alimentare, apoi își așeză degetul pe un mic scaner pentru amprente înainte de a apăsa câteva taste. Ecranul se lumină. Căută în tăcere, găsi fișierul care îl interesa și se întoarse către Mia.

– Cazul e secret, o informă ridicând un deget și oprindu-se ca să respire adânc, părând să se întrebe încă dacă dezvăluirea pe care i-o făcea era sau nu o greșeală.

Întoarse laptopul cu ecranul către ea. Se vedea o fotografie a ceea ce părea să fie peretele unei încăperi înguste, ca o celulă. Pe perete era zgâriat ceva rotund de dimensiunile unei umbrele deschise, judecând mărimea lămpii din plafon. Mia recunoscu imediat desenul.

– În primul an al războiului, mă aflam în Irak, îi explică el. O unitate a noastră a primit o informație despre un doctor care se număra printre apropiații lui Saddam, dar în momentul în care ai noștri au ajuns în complexul lui de vile, omul dispăruse.

Întrebările erau gata să se desprindă de pe buzele Miei, dar Corben nu terminase.

– Ceea ce au găsit în vila lui a fost de-a dreptul oribil. În subsol se afla un laborator imens. O sală de operații cu dotări de ultimă oră, tot tacâmul. Făcea experiențe, experiențe care... Vocea i se stinse o clipă, de parcă și-ar fi căutat cuvintele, și o expresie plină de durere îi traversă trăsăturile în pripă, durere pe care Mia i-o simți apoi în glas. Făcea experiențe pe oameni. Tineri și bătrâni. Bărbați, femei, copii...

Miei îi îngheță sângele în vene în timp ce groaza și îngrijorarea pentru soarta mamei ei o mistuiau în aceeași măsură.

– În complex erau celule, dar toți cei închiși în ele fuseseră uciși cu scurt timp înainte de sosirea noastră. Am

găsit și câteva zeci de cadavre îngropate pe un câmp din apropierea casei, despuiate și îngrămădite în gropi comune. Unora li se făcuseră operații. Altora le lipseau diverse părți ale trupului. Înăuntru erau rezerve de organe și galoane întregi de sânge, păstrate în frigidere. Unele dintre rănile oamenilor, locurile unde îi deschisese, nu fuseseră cusute. Nu se obosea să-i mai închidă după ce scotea din ei ceea ce îl interesa. În laborator s-au mai găsit și alte lucruri, mult mai tulburătoare, de a căror descriere am să te cruț. Folosea oamenii drept cobai și arunca tot ce nu-i era de folos. Se pare că Saddam îi făcea rost de ei, precum și de orice altceva îi mai era necesar. Corben se opri, ca și cum și-a fi îndepărtat imaginile din minte, revenindu-și. Asta – arătă către imaginea Ouroboros-ului de pe ecran – era gravată pe pereții uneia dintre celule.

Mia își simți gura umezindu-se dintr-odată și își dădu seama că, fără să vrea, își prinsese buza de jos între dinți, mușcându-și-o până la sânge. Își descleștă dinții și își tamponă buza cu degetul de pe care șterse apoi picătura de sânge.

– Ce fel de experiențe făcea?

– Nu suntem siguri. Dar, dat fiind interesul lui Saddam pentru mijloacele eficiente de ucidere în masă...

Mia făcu imediat ochii mari.

– Crezi că lucra la o armă biologică?

Corben ridică din umeri.

– Secretul care îi înconjura activitatea, cadavrele, faptul că Saddam îl susținea... Hai să spunem altfel: nu cred că era în căutarea unui leac pentru vindecarea cancerului.

Mia privi din nou fotografia celulei.

– Dar ce e cu desenul de pe perete?

– Nu știm. Am reușit să dăm de urma câtorva oameni din Baghdad care l-au întâlnit întâmplător. Am stat de vorbă cu un negustor de antichități, precum și cu un fost custode la Muzeul Național. Se pare că tipul, *hakeem*, cum îi spuneau ei, era fascinat de istoria Irakului și mai ales de perioada de la sfârșitul primului mileniu. Spuneau că o cunoștea foarte bine și că făcuse multe călătorii prin țară. Odată ce s-au simțit în largul lor și au început să fie ceva mai deschiși, mi-au povestit, fiecare separat, că le ceruse să caute orice referințe locale la Ouroboros, în cărțile vechi sau în manuscrise.

– Și probabil că au făcut-o.

– Poți paria pe asta, confirmă Corben, numai că n-au găsit nimic. Așa că le-a cerut să mai caute și să-și lărgească aria cercetărilor chiar și dincolo de granițele Irakului. Și să nu se oprească. Iar ei l-au ascultat. Spuneau că era obsedat de asta, iar ei se temeau de el, erau îngroziți amândoi.

– Și au găsit ceva?

Corben clătină din cap.

– Iar acum vrea cartea...., puse Mia informațiile cap la cap. Așa că... doctorul ăsta... se ascunde încă pe undeva.

El încuviință. În ghearele unei spaime devastatoare, inima Miei se făcu cât un purice.

– Și crezi că mama e în mâinile lui?

Cuvintele aproape că i se înțepeniră în gâtlej în timp ce le rostea, dorindu-și ca răspunsul să fie negativ. Privirea sumbră a lui Corben îi dădu de înțeles că nu era, dar ea o știa deja.

– La câteva săptămâni după descoperirea laboratorului, i-am pierdut urma în partea de nord a Tikritului, iar de atunci n-am mai dat peste nici un indiciu. Fiindcă din cauza acelei încăperi pe care a descoperit-o, între Evelyn

și Ouroboros există o legătură, și dată fiind cruzimea celui care umblă după artefacte, cred că e mai mult decât probabil să fie prizoniera lui sau a cuiva cu care e, într-un anumit fel, în legătură.

Mia avu senzația că plămânii i se goleau de aer. Situația în care se afla mama ei i se păruse suficient de cumplită când își închipuise că nu aveau de-a face decât – decât – cu o grupare de contrabandiști. Dar asta... era mai oribil decât își putea imagina.

Rămase cu privirea în gol, paralizată de dezvăluirea cumplită făcută de Corben. În jurul ei, încăperea părea să se întunece și toate obiectele deveneau neclare. Îl simți pe agentul CIA luându-și celularul și, undeva, la hotarele lucidității, îl auzi formând numărul, urmat de aceeași sonerie fără răspuns, cum se întâmplase și mai înainte, apoi telefonul se închise cu un pocnet. Avu nevoie de o clipă ca să se desprindă din pâcla care o înconjura și să-și dea seama că, probabil, îl sunase din nou pe Ramez.

O întrebare se contură, ieșind din ceață. Se întoarse spre Corben.

– Ținând cont de toată zarva care se face în jurul armelor de distrugere în masă și de ceea ce știi despre individul ăsta, mi-aș fi imaginat că ai o echipă numeroasă care se ocupă de caz, lucrând împreună cu tine. Capturarea lui ocupă, desigur, unul dintre primele locuri în topul priorităților.

– L-a ocupat cândva, răspunse Corben, posomorându-se. Acum s-au schimbat lucrurile. În privința armelor de distrugere în masă, noi am strigat de prea multe ori că vine lupul și însăși cuvântul ăsta s-a transformat în otravă. Presupun că am merita să ni se acorde tot atâta sprijin, dar nimeni nu mai vrea nici măcar să audă de ele și,

dacă mai există vreo prioritate, aceea e retragerea din Irak, nu alocarea mai multor resurse.

– Dar e un monstru, protestă Mia, ridicându-se furioasă în picioare.

– Crezi că e singurul care trăiește liniștit? replică el, frustrat, dar fără să-și piardă calmul. Există o grămadă de criminali în masă aflați în libertate, din Ruanda, din Serbia, de unde mai vrei tu – trăiesc în liniște, în suburbiile umbroase ale Londrei sau ale Bruxellesului, sub nume false, fără să-i deranjeze nimeni. Singurii oameni aflați pe urmele lor sunt reporterii indiscreți. Așa stau lucrurile. Ei sunt noii Simon Wiesenthal[1] și sunt puțini, doar o mână de oameni destul de preocupați de găsirea acestor măcelari pentru ca să-i dedice timpul lor și pentru ca să-și riște viața. Sunt singurii care fac să se schimbe ceva. Din când în când, îl demască pe vreunul dintre ei într-un articol care se poate întinde pe câteva coloane, dar nu de prima pagină, și căruia s-ar putea să-i acorde atenție vreun procuror, cercetând cazul, dacă afacerea e prea împuțită, dar, în general, indivizii ăștia își pierd urma.

Ceea ce era adevărat. Saddam și cumnatul lui decapitat erau extrem de rarele excepții. De regulă, dictatorii detronați aveau adesea posibilitatea să ducă, în exil, o viață fericită și confortabilă, lipsită de regrete, în timp ce lacheii lor, ucigașii care dirijaseră săvârșirea crimelor, sau chiar luaseră parte activă la înfăptuirea acestora, dispăreau, ducându-și viața într-un anonimat placid.

– Nu există un efort concertat, oficial, de a-i aduce pe oamenii ăștia la închisoare, adăugă Corben. Viața merge

[1] Supraviețuitor al lagărelor de concentrare hitleriste, care și-a dedicat viața aducerii criminalilor de război naziști în fața justiției (n. tr.).

înainte. Politicienii cad, alții le iau locul, iar crimele dintr-un trecut nu tocmai îndepărtat sunt date repede uitării. În Departamentul de Stat nu există nimeni care să vrea să discute despre așa ceva în momentul de față. Irakienii nu se află într-o postură care să le permită să-l pună sub urmărire, au de rezolvat probleme mult mai grave. Și, ținând cont de debandada din țara asta, nu prea văd nici guvernul libanez implicându-se.

Miei nu-i venea să creadă.

– Ești singurul care se ocupă de povestea asta?

– În foarte mare măsură. Mă pot baza pe resursele Agenției dacă și când am nevoie, dar până când nu îl localizez cu precizie, iar prin asta înțeleg cu cea mai mare acuratețe, nu pot chema un detașament.

Mia se holbă la el stupefiată. Noutățile erau din ce în ce mai sumbre, iar imaginile care i se întipăriseră în memorie refuzau să se estompeze.

– Făcea experiențe pe copii?

Corben încuviință.

Mintea ei se limpezi brusc și se simți de parcă ar fi primit un pumn în stomac.

– Trebuie s-o aducem înapoi. Dar trebuie și să-l oprim, nu-i așa?

Își simțea lacrimile adunându-se sub pleoape, dar și le reținu. El o privea țintă, dar pentru o clipă în ochi îi sclipi ceva mai multă căldură. Dădu din cap, pe gânduri.

– Da.

– Trebuie să-l găsim pe Farouk. Dacă putem da de el înainte să o facă – se întrerupse o clipă, neștiind cum să-l numească pe *hakeem*, apoi continuă – monstrul ăla și dacă are cartea, poate reușim să negociem eliberarea mamei.

Chipul lui Corben se înviora.

– Asta e ceea ce sper.

Își luă celularul și apăsă pe butonul de reapelare.

30

Îngrijorat, Ramez se holba la telefonul lui care vibra, lunecând pe măsuța de cafea în mici salturi dezordonate.

La fiecare zumzăit, ecranul se lumina, brăzdând bezna din camera de zi a micului apartament cu o licărire efemeră, de un albastru-verzui fantomatic. El clipea de fiecare dată, cu privirea pironită pe ecranul strălucitor al celularului. Cuvintele APEL CONFIDENȚIAL – care desemnau un număr ascuns – păreau să-și bată joc de el, înainte ca ecranul să recadă brusc în întuneric. Trupul i se crispa de fiecare dată când telefonul tresălta, de parcă ar fi fost cuplat direct la creierul lui.

După vreo opt sărituri, aparatul se îndură, încetând să mai sune. Camera se cufundă din nou în întuneric, întunericul sumbru al unui loc singuratic, împrăștiat când și când de farurile mașinilor de pe stradă, a căror lumină alerga pe pereții aproape goi. Cineva care prefera să-și păstreze anonimatul încerca să ia legătura cu el, pentru a treia oară în decurs de numai o oră, dar asistentul universitar nu avea de gând să răspundă. Fiindcă nu i se mai întâmplase aproape niciodată să primească astfel de apeluri – în Liban numerele ascunse erau, ciudat lucru, o gafă care încrunta frunțile – știa despre ce trebuia să fie vorba. Iar asta îl îngrozea.

Ziua de azi începuse ca oricare alta. Trezirea la ora șapte, un mic dejun frugal, un duș și un bărbierit, apoi drumul

către campus, douăzeci de minute în pas vioi. Înainte de a pleca de acasă, citise ziarele de dimineață și remarcase articolul despre răpirea unei femei din centrul orașului, dar nici prin gând nu-i trecuse că ar fi putut fi Evelyn. Nu înainte ca polițiștii să își facă apariția.

Ramez fusese prima lor escală la catedra de arheologie și noutățile îi tăiaseră răsuflarea. Avea senzația că, odată cu fiecare cuvânt pe care îl rostea, se afunda din ce în ce mai mult în abisul negru ca smoala al necazurilor pe care își dorea cu disperare să le evite, dar de care nu putea scăpa. Încercau să o găsească pe Evelyn, iar el trebuia să îi ajute. Nu avea încotro.

Îl întrebaseră dacă știa ceva despre interesul ei față de artefactele din Irak, iar lui îi revenise imediat în minte bărbatul care își făcuse apariția la Zabqine. Polițiștii ciuliseră urechile când pomenise despre Farouk, dându-le numele lui – prenumele, pentru că nu îi știa numele întreg – și descriindu-l. Punând cap la cap comentariile lor prudente, înțelesese că descrierea lui se potrivea cu cea a bărbatului care o însoțise pe Evelyn în momentul răpirii.

Discuția cu detectivii îl înspăimântase deja destul. Câteva ore mai târziu, când ieșise și îl văzuse pe Farouk țâșnind din spatele unor mașini parcate, îi sărise inima. La început, nu știuse ce să creadă. Oare Farouk era mână-n mână cu răpitorii? Venise să-l înhațe și pe el? Ramez se chircise, intrând în defensivă și dând înapoi la apropierea lui, dar atitudinea imploratoare și îndurerată a misitului irakian îl convinse cu repeziciune că acesta nu reprezenta nici o amenințare.

Acum, în întunecimea din camera lui de zi, rememora discuția aceea îngrijorătoare, fiecare cuvânt răsunându-i încă în minte cu o claritate terifiantă. Găsiseră un loc

liniştit în care să stea de vorbă, în spatele clădirii. Farouk începuse prin a-i spune că trebuia să-i dezvăluie poliţiei tot ce ştia despre răpire, să o ajute pe Evelyn, dar că nu i se putea adresa direct. Se făcuse vinovat de trecerea frauduloasă a frontierei şi, după cum citise în ziare, artefactele furate erau deja obiectul unei controverse. Ramez îl întrerupsese povestindu-i că poliţiştii veniseră între timp să-l vadă şi că le dăduse descrierea lui – evident, cu speranţa că ar fi putut-o ajuta pe Evelyn.

Auzind noutăţile, Farouk intrase în panică. Poliţia îi cunoştea numele, era în posesia descrierii sale şi era din ce în ce mai convins că îl urmăreau pentru contrabandă cu artefacte. În timp ce îl ruga pe Ramez să-l ajute, ochii îi sclipeau de parcă ar fi fost hăituit şi încolţit. Avea o nevoie disperată de bani şi, da, încerca să vândă obiectele acelea preţioase – la început sperase că Ramez l-ar fi putut ajuta, dar asta nu mai avea nici o importanţă. Nu mai conta decât supravieţuirea. Îl spusese tot ce ştia şi tot ce văzuse – bărbaţii care veniseră după el în Irak, găurile de burghiu din cadavrul prietenului său, Hajj Ali Salloum – şi, după fiecare nouă dezvăluire, trupul asistentului universitar se încovoia de spaimă.

Farouk îi ceruse lui Ramez să joace rolul unui mijlocitor. Îl rugase să ia legătura cu poliţia, să-i propună un târg în numele lui: el urma să se implice şi să facă tot ce-i stătea în puteri ca să-i ajute s-o găsească pe Evelyn, dar nu voia nici să sfârşească într-o închisoare libaneză, nici să fie trimis înapoi, în Irak. Mai mult decât atât, dorea să fie protejat. Ştia că indivizii care o răpiseră pe Evelyn se aflau pe urmele lui şi nu avea cum să supravieţuiască prea mult pe cont propriu.

Câtuşi de puţin dornic să fie amestecat, Ramez ezitase, dar Farouk era disperat. Îl implorase, îl rugase să se gândească la situaţia în care se afla Evelyn, s-o facă pentru

binele ei. În cele din urmă, Ramez promisese că avea să se gândească. Îi dăduse lui Farouk numărul lui de celular și îi spusese să îl sune a doua zi, pe la amiază.

Ceea ce însemna la amiază în ziua următoare.

Nu la ora zece. Nu în seara aceea.

Ramez rămăsese cu ochii lipiți de telefonul mobil, în vreme ce mintea lui extenuată încerca să ghicească cine anume îi telefonase. Dacă era Farouk, nu voia să-i răspundă. Încă nu se hotărâse dacă să-i dea sau nu o mână de ajutor. Pe de altă parte, se simțea dator față de Evelyn și, în afară de asta, trebuia s-o facă. Nu putea să le ascundă polițiștilor care se ocupau de anchetă niște informații atât de importante. În același timp, nu s-ar fi putut spune că Beirutul era celebru pentru respectarea riguroasă a procedurilor legale, iar el voia, mai presus de toate, să rămână în viață.

Dacă cel care îi telefona nu era Farouk, nu voia nici măcar să încerce să se gândească cine ar fi putut fi. Paranoia se prăvăli asupra lui ca un val, în timp ce își imagina bărbați înarmați cu mașini de găurit electrice, gata să dea buzna înăuntru, gata să-l răpească. Se rezemă de spătarul canapelei, ghemuindu-se cu brațele în jurul genunchilor, cu pieptul tresăltând, cu pereții micii încăperi strângându-se în jurul lui.

Avea să fie o noapte lungă.

31

Mia îl urmărea din ochi pe Corben, care închise clapeta telefonului. El o privi clătinând din cap. Pe urmă se uită la ceas și se încruntă, dus pe gânduri.

– Nu-mi place s-o las pe mâine dimineață, zise el, dar cred că n-avem de ales. Dacă au dat deja de el, atunci am întârziat oricum. Dacă nu, aș prefera să nu le atrag atenția la ora asta. O să-mi încep dimineața de mâine telefonându-le tipilor de la Hobeish, adăugă referindu-se la secția de poliție unde fusese reținută Mia, și o să pornesc de acolo.

– Am putea merge la Universitate dimineața devreme, sugeră Mia, ca să începem prin a da de el.

Luat prin surprindere, Corben reacționă cu întârziere.

– Amândoi?

– Tu nu-l cunoști. Ți-l pot arăta.

– Pot întreba de el la catedra de arheologie.

– Cu mine s-a mai întâlnit. O să se simtă mult mai în largul lui dacă vede o figură familiară, adăugă ea cu vocea însuflețită de o energie nervoasă. În afară de asta, nu-mi place să rămân aici singură. Mă simt ca o victimă neajutorată. Tăcu, trăgându-și răsuflarea. Vreau să te ajut, OK?

Corben își feri privirea, fără îndoială cântărindu-și opțiunile și părând să nu fie mulțumit de nici una. După o clipă, se întoarse posomorât către ea.

– OK, se înduplecă. Vedem ce are de spus și pornim de acolo.

Se duse la frigider, scoase încă două beri și îi oferi una Miei.

Ea o luă și traversă încăperea, îndreptându-se către balcon. Rămase acolo sorbind din sticlă, cu ochii pierduți în întuneric, cu mintea rătăcită în gânduri. Luminile clădirilor înghesuite unele într-altele ardeau strălucitoare, încoronând orașul cu o aură palidă, alburie. Se întrebă unde se afla Evelyn în momentul acela și se gândi la Farouk și la Ramez. Unde se adăposteau pe timpul nopții? Beirutul era o metropolă aglomerată, care știa să-și păstreze secretele.

Nimeni nu putea afla cu adevărat ce se petrecea în spatele uşilor închise, dar Mia bănuia că, acolo, o rea-voinţă tainică era la ea acasă.

– Nu înţeleg, spuse întorcându-se spre Corben. Simbolul, şarpele încolăcit. Ce caută de fapt tipul ăsta? Dacă umblă într-adevăr după carte, de ce o vrea? Nu se poate să fie, pur şi simplu, un colecţionar înrăit.

– De ce nu?

– Pare să se folosească de o serie de metode extremiste ca să pună mâna pe ea, observă Mia. Cred că, pentru el, are o semnificaţie aparte, foarte importantă, nu eşti de aceeaşi părere?

– E un om de ştiinţă specializat în armele de distrugere în masă. Tipii ăştia sunt interesaţi de virusuri, nu de cărţi vechi de sute de ani, îi reaminti Corben. Nu-mi pot imagina ce relevanţă ar putea avea pentru munca lui.

– Poate caută indicii despre vreo molimă din Antichitate, zise ea pe jumătate în glumă.

Corben nu îi desconsideră ideea; faţa i se înnegură, iar pe buze îi flutură, pentru o fracţiune de secundă, cel mai firav zâmbet din lume.

– Ei, asta e o idee plăcută, numai bună să adormi cu ea în gând.

Mia simţi o undă de îngrijorare. O respingere fermă a ipotezei ei ar fi fost de preferat.

Abandonară subiectul, îşi terminară berile şi strânseră masa într-o tăcere apăsătoare. Se uită la Corben, care făcea pregătirile de culcare răsucind butonul yalei de la intrare şi stingând luminile. Se pomeni întrebându-se de ce îşi alegea cineva o astfel de viaţă: singuratică, periculoasă, înnămolită în clisa secretelor, bazată pe deprinderea de a trage ţele şi pe predispoziţia la neîncredere. Din

câte reușise să pună cap la cap, Corben i se părea un tip pragmatic, cu mintea limpede, neafectat de vreo manie de a salva lumea, care să-i justifice acțiunile. N-ar fi putut susține că latura lui de om de acțiune, aventurier și erou nu era atrăgătoare – nu se putea spune că ar fi întâlnit bărbați de genul lui în lumea academică, pe ale cărei ape calme naviga de obicei. Dar omul avea și ceva întunecat, ascuns și circumspect, de asemenea atractiv într-un fel aparte și, totodată, puțin cam înfricoșător.

– Pot să te întreb ceva?

Curios, Corben se întoarse spre ea.

– Bineînțeles.

Ea surâse, oarecum stânjenită.

– Jim e numele tău adevărat? Adică, am citit undeva că voi, agenții, vă alegeți întotdeauna drept acoperire nume ca Mike, Jim sau Joe.

El chicoti ușor și se crispă.

– De fapt, e Humphrey, dar... nu se potrivește prea bine cu meseria mea.

Ea se simți derutată o clipă, apoi el îi zâmbi.

– Adevărul este că mă numesc Jim. Vrei să-ți arăt pașaportul?

– Da, cum să nu, îl luă ea în râs. Arată-mi-le pe toate. Tăcu o clipă, apoi chipul îi redeveni serios. Mulțumesc. Pentru tot ce ai făcut azi.

El tresări, stânjenit.

– Îmi pare rău că te-am dus acolo. În apartamentul mamei tale.

Mia ridică din umeri.

– Am luat lucrurile ei înainte de a o face indivizii ăia. Poate c-o să ne folosească la ceva.

Când își puse capul pe perna din dormitorul oaspeților, era aproape ora unsprezece. Nu reuși să adoarmă și se mulțumi să stea întinsă, privind camera străină, impersonală, și întrebându-se cum de se complicase totul cu atâta repeziciune. Când i se făcuse pentru prima oară oferta, fusese avertizată în privința plecării la Beirut, mai ales de oamenii care auziseră nesfârșitele știri despre războiul civil, despre bombardamente și despre răpiri – oameni care nu cunoșteau tentativele țării de a renaște din propria-i cenușă. Mia ar fi putut renunța să-și mai ia postul în primire – nu ar fi avut nevoie de nici o scuză, războiul fiind pentru oricine un motiv destul de convingător ca să ocolească țara de departe – dar se simțea atrasă de explorarea unor noi domenii și de o viață mai palpitantă decât cea pe care majoritatea oamenilor de vârsta ei păreau mai mult decât fericiți să o trăiască.

Încercă să-și țină în frâu gândurile agitate, azvârlind, răsucind și înfoind perna sau mutând-o de colo-colo, dar era o luptă pierdută. Avea mintea mult prea trează.

Se ridică în capul oaselor, ascultând. De dincolo de ușa dormitorului nu se auzea nici un zgomot. Probabil Corben adormise. Se întrebă dacă să mai facă încă o încercare de a îmblânzi fiara numită insomnie, apoi își oferi un răspuns negativ și se dădu jos din pat.

Se duse în camera de zi. Lumina palidă a unui bec stradal arunca pe pereți umbre lungi. Intră în bucătărie cu pași ușori și își turnă un pahar cu apă. Când reveni în cameră, ochii îi căzură pe dosarul lui Evelyn, care zăcea pe biroul lui Corben.

Ademenind-o.

Își reaminti cum îl răsfoise pe furiș în bucătăria mamei ei și hotărî că merita mai multă atenție. Se apropie

de birou și îl deschise. Imaginile Ouroboros-ului îi atraseră imediat atenția.

Se așeză pe canapea și trecu în revistă fotografiile făcute la locul săpăturilor arheologice și fotocopiile celor găsite în diverse cărți, privindu-le cu mare atenție și dând deoparte însemnările scrise de mână. Pe măsură ce le răsfoia, scoase diferitele reprezentări ale fiarei adunate de mama ei și le așeză pe măsuță. Deosebirile dintre ele erau evidente: unele, despre care presupuse că datau din cele mai îndepărtate epoci, erau rudimentare. Câteva păreau aztece; două aveau un aspect specific Orientului Îndepărtat, șarpele aducând mai degrabă a dragon; altele erau mult mai amănunțite și mai sugestive, fiind combinate cu imagistica Edenului sau cu cea a mitologiei grecești.

Se concentră asupra celei mai interesante versiuni, cea gravată pe coperta cărții din fotografiile polaroid și pe pereții încăperii subterane. Imaginea o tulbură tot atât de mult cum o făcuse la prima vedere. Lăsă fotografiile jos și începu să răsfoiască notițele lui Evelyn.

Era limpede că mama ei dedicase multe ore cercetărilor, fiind tot atât de evident că, la un moment dat, le abandonase. Stăteau mărturie datele care îi săriră în ochi pe cea mai mare parte a filelor, primele fiind din 1977, iar ultimele din 1980. Își dădu repede seama că încăperea subterană descoperită de Evelyn se afla într-un oraș din Irak numit Al-Hillah. Curioasă, se ridică în picioare, își scoase laptopul din geantă și îl deschise. Găsi o conexiune Wi-Fi, se cuplă și deschise un browser. După o căutare rapidă, găsi cu ușurință o hartă pe care apărea orașul, situat la sud de Baghdad. Îi stocă poziția în memoria computerului și trecu mai departe.

Citi despre manuscrisele descoperite de Evelyn în camera ascunsă. Conform însemnărilor, stilul lor amintea de scrierile unei societăți secrete din aceeași epocă, Confreria Neprihănirii, care își desfășurase activitatea în sudul Irakului. Existau mai multe pagini dedicate acestui aspect al cercetării, cu idei ulterioare, cu adnotări suplimentare și cu săgeți care legau frazele scrise de-a lungul marginilor. Mia își notă numele societății, propunându-și să nu uite să facă cercetări în privința ei. O serie de cuvinte erau încercuite sau subliniate. Privirea îi căzu pe mențiunea *Vlăstar al Confreriei*, urmată de un semn proeminent de întrebare.

Imediat ce întoarse pagina, zări o frază încercuită. Evelyn scrisese: *Alte lucrări se potrivesc, dar aici nu există nici o referire la ritualuri și la serviciul divin. De ce?* Pe marginea paginii opuse, alături de o serie de notițe și de date calendaristice, adăugase *Credințe religioase?* și *Eretici? Asta e ceea ce ascund?* plus mai multe semne mari de întrebare.

Mia citi paginile cu mai multă atenție. Evelyn descoperise că lucrările Confreriei și cele din camera subterană porneau de la o bază comună. Însă exista o deosebire bătătoare la ochi, și anume lipsa oricărui indiciu referitor la credințele spirituale ale ocupanților încăperii ascunse.

Filele următoare se refereau la cercetările întreprinse de Evelyn asupra Ouroboros-ului. Mia se întoarse la fotocopiile numeroaselor imagini pe marginile cărora erau înșirate, de asemenea, tot felul de notițe.

Se părea că existau tot atâtea semnificații ale simbolului câte erau culturile care îl adoptaseră. Unele vedeau în el o reprezentare a răului, în timp ce altele – cu mult mai numeroase, observă Mia – îl considerau benefic, dătător de speranțe. Ceea ce i se păru deconcertant, nepotrivindu-se

câtuși de puțin cu fiorul neliniștitor pe care îl simțise la vederea lui.

Evelyn adunase zeci de referințe din întreaga istorie, începând cu Egiptul antic și cu Platon și continuând până la Friedrich Kekulé, chimistul german din secolul al XIX-lea, care descoperise structura moleculară inelară a benzenului după ce, pretindea el, visase un șarpe care își ținea coada în gură și, încă mai recent, până la Carl Jung, care îi studiase atât influența arhetipală asupra psihicului uman, cât și semnificația aparte dată de alchimiști. Cu un nod amar în gât, Mia observă că exista până și o versiune feniciană a simbolului, un dragon ce își devora coada, sculptat într-unul dintre templele temnicerilor.

Mia remarcă totodată omniprezența unui motiv recurent, unul care îi contrazicea instinctele. Era motivul continuității: se referea la ciclicitatea fenomenelor naturale, la ciclul nesfârșit al vieții, la moarte și la renaștere, la unitatea primordială a tuturor lucrurilor. Se întoarse la pagina care înfățișa o versiune aproape pastorală a unui Ouroboros înaripat, aflat într-o grădină cu un heruvim în centru.

O privi îndelung, analizând tot ceea ce citise. Ceva nu se potrivea așa cum ar fi trebuit. Rememoră discuția purtată cu Corben, despre posibilele motive ale *hakeem*-ului. Simbolul nu avea nici o conotație îngrijorătoare, dar nu-i așa că nici nu era necesar? La urma urmelor, în Orientul Îndepărtat, svastica fusese un simbol al norocului, începând din Epoca de Piatră. Hitler îi dăduse o altă interpretare, transformând-o în ceva monstruos. Oare aici se întâmpla același lucru? Corben susținea întruna că tipul era nebun. Dar dacă se afla, într-adevăr, în căutarea unui virus, a unei otrăvi sau a unei molime date uitării? Relevanța obiectelor de artă părea de rău augur, păreau să fie de o importanță

malefică. Şi, în ciuda acestui fapt, tot ceea ce citise despre simbolul şarpelui care îşi devora coada crea o senzaţie contrară. Mia nu putea desluşi nimic înfricoşător într-o imagine care sugera continuitatea. Se întrebă dacă reacţia ei iniţială nu era una primitivă, dacă nu era legată de teama instinctivă pe care le-o inspira arhetipul şarpelui celor mai mulţi oameni, indiferent de simbolistica asociată în mod conştient cu acea imagine. Poate că asta, alături de contextul în care o văzuse – pe fugă, ascunzându-se de ucigaşi şi de gloanţele care şuierau în jurul ei – oferea o explicaţie. Dar lăsa în urmă multe întrebări fără răspuns. Creatura care îşi devora propria coadă trebuia privită cu teamă? Care putea fi semnificaţia ei pentru *hakeem*, dacă nu era una sinistră? Membrii societăţii secrete care se întrunea în încăperea subterană deţineau ceva pe care şi-l dorea el cu disperare?

Îşi reîndreptă atenţia asupra vremurilor în care trăiseră, asupra secolului al X-lea, şi reveni la laptopul ei. Începu o căutare a învăţaţilor epocii. Îşi amintea câteva nume, dintre cele mai importante – Avicenna, Jabir ibn Hayyan[1] – care apărură imediat pe ecran. Navigă de la un site la altul, aflând noutăţi interesante şi conectându-se, pe traseu, la ediţia online a enciclopediei Britannica.

În timp ce parcurgea materialele de pe ecran, mintea i se retrase în acea zonă confortabilă, care îi era familiară. Dar pe măsură ce citea, senzaţia de confort devenea din ce în ce mai vagă. Nimic din ceea ce găsise nu părea să arunce o rază de lumină asupra ţintei căutărilor *hakeem*-ului.

Motivul nu era lipsa minţilor luminate care să-şi fi desfăşurat activitatea în zona aceea şi în vremea Confreriei.

[1] Alchimist arab, discipol al celui de-al şaselea imam şiit, întemeietorul unei şcoli de alchimie (n. tr.).

Trecu în revistă două biografii ale lui al-Farabi, considerat un al doilea Aristotel datorită modului său de abordare a științei și a filozofiei, care făcuse să fie supranumit Al Doilea Învățător. Citi despre al-Razi, cunoscut de europeni, mult mai târziu, sub numele de Rhazes, părintele a ceea ce se numește acum ghips, material pe care îl folosea, în secolul al X-lea, pentru vindecarea oaselor rupte; și despre al-Biruni, care făcuse numeroase călătorii în Extremul Orient și scrisese tratate vaste despre gemenii siamezi. Totuși, în concepția Miei, Ibn Sina, sau Avicenna, nume sub care i se dusese vestea în Occident, ocupa o poziție mult mai importantă. Avicenna, cel mai influent medic al vremii sale, ajunsese la vârsta de optsprezece ani filozof desăvârșit și poet. La douăzeci și unu de ani, scrisese deja tratate bine documentate despre toate științele cunoscute în epocă. Se deosebise de predecesorii săi prin interesul manifestat față de potențialele efecte terapeutice ale substanțelor chimice. De aceea, studiase în amănunt o serie de boli, printre care tuberculoza și diabetul, iar capodopera sa, cele paisprezece volume ale *Canonului Medicinei*, era atât de demnă de încredere și de progresistă, încât în Europa fusese considerată un text de referință până la începutul secolului al XVII-lea – la mai bine de cinci sute de ani de la data redactării.

Toți acești oameni duseseră numeroase discipline cu mulți pași înainte. Studiaseră corpul uman, identificaseră boli și propuseseră leacuri. Dar nu exista nimic care să-l lege pe vreunul dintre ei de Ouroboros, iar în lucrările lor nu găsise nici un element care să poată fi pus în slujba răului. Fuseseră interesați, pur și simplu, de stăpânirea forțelor naturii, iar dacă fuseseră preocupați de ceva, atunci era vorba de a crea o lume mai bună, nu de a o distruge.

Luă fotografiile camerei subterane și le studie încă o dată. Încercă să-și imagineze ce se petrecuse acolo, evaluând totul cu alți ochi. De fapt, încăperea nu avea nimic sinistru. Privind din aceeași perspectivă, scoase din dosar foaia pe care schițase Evelyn planul încăperilor, marcând ce anume descoperiseră. Nu dăduseră peste nici un fel de oase, peste nici o urmă de sânge uscat, peste nici o unealtă ascuțită și peste nici un altar sacrificial. Se părea că Evelyn ajunsese la aceeași concluzie. În partea de jos a schiței scrisese, cu caligrafia ei inconfundabilă, cuvântul *Sanctuar*, urmat de un semn de întrebare.

Ce fel de sanctuar? De cine sau de ce se ascundeau oamenii aceia?

Bateria laptopului se descărcă și, în clipa aceea, se simți potopită de o oboseală cumplită. Puse dosarul deoparte și se reîntoarse în pat.

De data aceasta, alunecă repede în brațele somnului, dar în timp ce îi cădea pradă, un gând confuz, persistent, păru hotărât să-i calce în picioare speranța de a se odihni liniștită: ideea unei spaime străvechi, resuscitate pentru a dezlănțui în lume prăpădul prevestit de imaginea obsedantă a șarpelui devorându-și coada, care își sfredelise, inexorabil, calea către cele mai adânci taine ale minții ei.

32

PARIS - OCTOMBRIE 1756

Falsul conte străbătu, plictisit, încinsa și sufocanta sală de bal, cu mintea asediată de pălăvrăgeala plină de

aroganță, de râsetele stridente și de muzica necontenită, cu ochii asaltați de scânteierile jocurilor de artificii și de strălucitoarele costume bizare de girafe, păuni și alte creaturi exotice, care defilau prin fața lui.

În asemenea nopți ducea dorul Orientului în cea mai mare măsură. Dar știa că zilele acelea trecuseră de multă, multă vreme.

Își aruncă ochii obosiți în jurul încăperii imense, simțindu-se un impostor până în măduva oaselor. Capetele din carton presat ale animalelor, așezate într-un echilibru precar deasupra perucilor pudrate, se holbau la el, iar penele imense îi gâdilau nările în timp ce, în jurul său, oaspeții din palatul Tuileries se lăsau în voia dansului, contopindu-se cu plăcerea lui. Oriunde s-ar fi uitat, perlele și diamantele îi atrăgeau privirea, licărind în lumina sutelor de lumânări ce acopereau cu nepăsare covoarele cu mormane de ceară topită. Nu era primul bal la care lua parte și nu avea să fie nici ultimul. Știa că avea să mai suporte multe alte seri de genul acestui *bal de la jungle*, bal al junglei – alte etalări înspăimântătoare ale fastului fără măsură, alte conversații frivole, alte flirturi lipsite de orice jenă. Totul făcea parte din noua viață pe care și-o clădise, iar prezența lui era așteptată – ba chiar anticipată – în asemenea ocazii. Mai știa și că durerea nu avea să se sfârșească în curând: în zilele și nopțile care i se așterneau înainte, trebuia să îndure, în nenumărate saloane, repetările năucitoare și fără de sfârșit ale faptelor glorioase ale serii și ale aventurilor mult mai intime, libidinoase.

Era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru a obține acces, iar de acces avea nevoie pentru a reuși, cu toate că, pe măsură ce treceau anii, reușita părea din ce în ce mai îndepărtată.

Avea o sarcină cu adevărat imposibilă.

I se întâmpla adesea să se pomenească rătăcind, ca în seara aceasta, pierdut în gânduri, încercând să-şi aducă aminte cine era în realitate, ce anume căuta acolo şi care era, de fapt, scopul vieţii sale.

Nu şi-l reamintea întotdeauna cu aceeaşi uşurinţă.

I se întâmpla tot mai des să i se pară greu să-şi ţină creaţia în şah şi să nu se lase dominat de falsa lui identitate. Tentaţia îl urmărea la fiecare pas. În fiecare zi trecea pe lângă săracii de pe străzi, bărbaţi şi femei care şi-ar fi dat braţul drept în schimbul vieţii de care se bucura el – al vieţii de care credeau ei că se bucura. Se întreba dacă nu se zbătuse prea mult, dacă nu se ascunsese prea mult, dacă nu fusese prea mult singur. Se simţea tentat să-şi abandoneze căutările, să renunţe la rolul care îi fusese încredinţat în carcera subterană din Tomar cu atâţia ani în urmă, să-şi accepte cu braţele deschise poziţia aparent privilegiată, să se stabilească într-un loc şi să-şi trăiască restul zilelor în lux şi – cu mult mai important – ca un om obişnuit.

Era o ispită pe care o alunga cu din ce în ce mai mare greutate.

*

Călătoria lui către Paris fusese oricum, numai uşoară nu.

Reuşise să fugă din Neapole, dar ştia că nu era în siguranţă nicăieri, şi în nici într-un caz în Italia, şi că di Sangro nu avea să-şi găsească liniştea înainte de a-i da de urmă. I-o citise în ochi; şi mai ştia că principele avea destui bani şi destui oameni ca să-l încolţească. Aşa că se străduise să-şi şteargă urmele, atribuindu-şi o nouă identitate în fiecare loc în care ajungea şi continuându-şi drumul după ce lăsa în amintirea celor care îl întâlniseră născociri derutante despre trecutul personajelor drept care se dăduse.

În drum spre marele oraș, își însămânțase minciunile cu grijă, la Pisa, la Milano și la Orléans, luându-și alte și alte nume: contele Bellamare, marchizul d'Aymar, cavalerul Schoening. În anii care aveau să vină, încă multe altele urmau să fie asociate cu persoana sa – unele pe bună dreptate, altele fără nici o justificare. Însă acum se instalase confortabil în apartamentul său din Paris sub o nouă identitate, cea a contelui de St Germain.

Parisul i se potrivea. Era un oraș imens, tumultuos – cea mai mare așezare umană din Europa – și atrăgea numeroși călători și aventurieri, pe cei turbulenți și pe cei discreți deopotrivă. Prezența sa avea să se piardă în mulțimea celorlalți. Și ar fi putut să cunoască alți călători, oameni care fuseseră în Orient, așa cum o făcuse el însuși, dând poate din întâmplare peste simbolul șarpelui care își devora coada. Orașul era, totodată, o metropolă a culturii și un depozit al cunoștințelor de mare importanță, cu biblioteci bogate și colecții imense de manuscrise, cărți și relicve, printre acestea numărându-se și unele care îl interesau în mod deosebit: cele furate din Orient în timpul cruciadelor și confiscate după desființarea Ordinului Templierilor, cu aproape cinci veacuri în urmă. Cele care ar fi putut conține acea piesa lipsă a jocului de puzzle care îi atrăsese viața în cursă cu atâția ani înainte.

Sosise la Paris într-un moment când imensa metropolă se găsea într-o plină schimbare. Filozofii radicali își aruncau mănușa către cei doi tirani gemeni: monarhia și Biserica. În oraș clocoteau contradicțiile și revoltele sociale, iluminismul și intrigile – intrigi de care St Germain se folosise din plin și cu succes.

La câteva săptămâni după sosire, reușise să se împrietenească cu ministrul de război, care îl ajutase să pătrundă

în anturajul monarhului. Nu-i era greu să impresioneze un aristocrat. În anii petrecuți în Orient, adunase suficiente cunoștințe de fizică și de chimie ca să-i încânte și să-i momească pe bufonii aceia corupți. Cunoașterea amănunțită a numeroase ținuturi străine și stăpânirea mai multor limbi – franceza pe care o vorbea la Paris era tot atât de impecabilă ca italiana pe care o vorbise la Neapole, ceea ce se adăuga la fluența cu care se exprima în engleză, spaniolă, arabă și în portugheza sa maternă – erau unelte folosite cu prudență, dacă și când faima sa avea nevoie de un sprijin suplimentar. În curând, se văzuse instalat confortabil în cercul de acoliți răsfățați de rege.

Imediat ce reușise să câștige încrederea tuturor, se simțise în stare să își reia căutările. Cu vorba dulce, își croise drum către marile case ale nobilimii și către colecțiile particulare de artă. Intrase pe sub pielea clericilor, ca să se poată adânci în studiul documentelor din bibliotecile și din criptele mănăstirilor. Și citise cu râvnă, afundându-se în jurnalele de călătorie ale lui Tavernier, în studiile de patologie ale lui Morgagni, în tratatele de medicină ale lui Boerhaave și în alte lucrări importante apărute la vremea respectivă. Studiase *Pharmacopoeia Extemporanea* a lui Thomas Fuller, și uimitoarele *Discorsi della vita sobria* ale lui Luigi Cornaro – omul care trăise, plin de energie, până la nouăzeci și opt de ani. Și, cu toate că dobândise un bagaj enorm de cunoștințe din lectura acestor cărți, nu făcuse nici un pas care să-l apropie de soluția căutărilor sale.

Simbolul șarpelui care își înghite coada nu apărea niciunde și nici nu părea să existe vreun indiciu de natură medicală sau științifică menit să suplinească lipsa substanței.

Oscila între entuziasm și disperare. Noile piste ce i se deschideau în față îl incitau, dar, odată cu fiecare fundătură,

dubiile legate de misiunea sa se ridicau din nou la suprafață, continuând să-i submineze hotărârea. Își dorea să-și fi putut împărți cu cineva povara, să fi putut recruta pe cineva care să-l ajute să o poarte și, eventual, să i-o ia de pe umeri, dar după ce văzuse că până și cel mai vag dintre efluviile acesteia îl transformase pe di Sangro într-un animal de pradă, nu își permitea riscul de a aborda pe cineva.

Se întrebase nopți de-a rândul dacă, descotorosindu-se de substanță și de formula ei demonică, s-ar fi putut elibera din sclavie. Reușise să se lipsească de ea de câteva ori, dar niciodată mai mult de o săptămână sau două. Pe urmă era copleșit de un nou sentiment al predestinării și se resemna, revenind la singurul mod de viață care îi era cunoscut.

*

– Vă rog să mă iertați, bunul meu domn.

Vocea femeii îl făcu să tresară, smulgându-l din năuceala chinuitoare.

Se întoarse, dând cu ochii de o ciurdă bizară de cheflii postați în fața lui. Expresiile lor variau de la frivolitate la confuzie. O femeie în vârstă, de aproape șaizeci de ani, deghizată în oaie mulțumită unui costum umflat ca un balon, făcu un mic pas în fața celorlalți. Avea ceva care îl înspăimânta. Ea îl studie cu o expresie perplexă, plină de curiozitate, întipărită pe chipul rotund, înainte de a-i întinde mâna, prezentându-se drept doamna de Fontenay. La auzul numelui, ghimpii spaimei se înfipseră și mai adânc. Își ascunse neliniștea înclinându-se ușor și luându-i mâna într-a lui.

– Dragul meu conte, îl întrebă ea, fremătând de emoție, ați avea amabilitatea să-mi spuneți dacă o rudă apropiată a dumneavoastră a fost la Roma cu vreo patruzeci

de ani în urmă? Poate un unchi sau chiar – ezită – tatăl dumneavoastră?

Falsul conte îi adresă un zâmbet cald, cu o ipocrizie îndelung exersată.

– Foarte posibil, *madame*. Familia mea pare să poarte povara unei pofte nesăţioase de a călători. Cât despre tatăl meu, mă tem că nu vă pot da un răspuns ferm. Când eram copil, mi-a fost foarte greu să ţin socoteala drumurilor sale şi mă tem că sunt complet în beznă când e vorba de cele făcute înainte de naşterea mea.

Mica ciurdă chicoti zgomotos şi cu mult mai multă generozitate decât ar fi meritat replica lui St Germain.

– Dar, dacă îmi este permis, de ce mă întrebaţi?

Curiozitatea din privirea ei nu dispăruse.

– Am cunoscut un bărbat la vremea aceea. Mă curta, înţelegeţi. Mai ţin încă minte prima noastră întâlnire, se lăsă ea în voia amintirilor. Am cântat împreună câteva barcarole compuse de el şi... Ochii îi scânteiară, înseninându-se, în vreme ce gândurile păreau să-i alunece înapoi, în timp. Trăsăturile lui, părul, culoarea tenului... până şi ţinuta... Purtau acea amprentă a nobleţei pe care nu o au decât sufletele mari. Le regăsesc, pe toate, la dumneavoastră.

St Germain se înclină cu falsă modestie.

– Sunteţi mult prea generoasă, *madame*.

Femeia îl contrazise cu o fluturare a mâinii.

– Vă rog, domnule conte. Vă implor să vă gândiţi la asta şi să-mi daţi de ştire dacă m-am aflat într-adevăr în prezenţa uneia dintre rudele dumneavoastră. Asemănarea e, pur şi simplu, prea stranie ca să nu fie luată în seamă.

St Germain se hotărî să-şi alunge stânjeneala. Îi dărui inchizitoarei sale un zâmbet strălucitor.

– Doamnă, sunteți extrem de amabilă fiindcă îmi faceți un astfel de compliment. N-o să-mi găsesc liniștea până ce nu voi afla identitatea ilustrei mele rude care v-a făcut o asemenea impresie.

Încheie cu o ușoară plecăciune, încercând să o convingă, prin limbajul trupului, să-și vadă de drum, dar ea nu se clinti. Stătea locului, cu ochii pironiți asupra lui.

– Mi s-a povestit, domnule conte, că și dumneavoastră cântați dumnezeiește la pian. Poate că ați învățat de la bărbatul de care-mi aduc aminte.

El îi zâmbi, dar ochii îi rămaseră imobili. Era gata să-i răspundă, când observă un chip familiar, care îl fixa de dincolo de mica menajerie. Femeia – Thérésia de Condillac – părea să se amuze pe seama micii încurcături în care se găsea.

– A, aici erai! exclamă ea într-un târziu, făcând un pas înainte, cu o sticlire atotștiutoare în ochi. Te-am căutat peste tot.

După un schimb de plecăciuni curtenitoare și de prezentări grăbite, se agăță de brațul lui St Germain și – cu cele mai concise scuze posibile – îl îndepărtă, fără menajamente, de torționara care îi stătea în cale.

– Sper, *monsieur*, că nu te superi fiindcă te-am luat de lângă o admiratoare atât de înfocată, comentă ea, în timp ce se pierdeau în mulțime.

– Nu sunt sigur că aș folosi cuvântul *înfocată*. *Senilă*, poate?

– Nu trebuie să fii atât de aspru, conte, râse ea. Judecând după mina ei înfloritoare, era foarte posibil să te conducă la niște frați vitregi de existența cărora nu aveai habar.

Își croiră drum către grădinile luminate de torțe și alte focuri de artificii. Fuioarele de fum datorate distracției

pirotehnice pluteau la mică înălțime, ascunzând malul fluviului din apropiere. În grădinile întinse erau expuși elefanți, zebre și o grămadă de maimuțe, toate aceste creaturi fiind aduse din menajeria regală de la Versailles, ca un simbol al omnipotenței stăpânilor încoronați, care dădeau cu încântare uitării metafora sclaviei și a oprimării celor mai puțin norocoși, asociați cu animalele închise în cuști.

Găsiră un loc liniștit, o bancă pe malul fluviului, adăpostită în umbra unui castan, de pe care se zărea cheiul. Se cunoscuseră cu câteva săptămâni în urmă în casa unchiului Thérésiei. St Germain căuta compania acestuia de când auzise că era un orientalist pasionat, care deținea o colecție însemnată de manuscrise. Apoi se reîntâlniseră în salonul doamnei Geoffrin – din întâmplare, crezuse el la început, cu toate că, pe măsură ce întrebările ei deveneau tot mai personale, începuse să nu mai fie atât de sigur. Dar asta nu-l deranja. Thérésia de Condillac era o femeie extrem de atrăgătoare. Binecuvântată cu harul unei feminități radiante, era o văduvă bogată, fără copii, care nu ducea lipsă de pretendenți și nu le ignora avansurile.

Priviră armata de petrecăreți de la distanță, făcând schimb de glume, adesea pe seama oaspeților costumați cu cel mai prost-gust. Costumul Thérésiei și cel purtat de St Germain aveau în comun aceeași lipsă a dorinței de a epata. O simplă eșarfă de pene albe, aruncată peste rochia ei albă de bal, o învăluia în aerul eteric – și atât de îndepărtat de junglă – al unui porumbel. Fără perucă și îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, St Germain semăna cu atât mai puțin cu pantera pe care pretindea că ar fi întruchipat-o.

– Unchiul meu spune că ai devenit unul dintre obișnuiții casei sale, zise ea în cele din urmă. E impresionat mai ales de cunoștințele tale despre Levant. Știi, arde de dorința de a se reîntoarce la Constantinopol.

Se întoarse spre ea. Thérésia părea să-i studieze chipul în așteptarea unui răspuns.

– Înțeleg de ce îi duce dorul. E o mare ușurare să te lași amăgit de – tăcu o clipă, privind scena ireală din depărtate – „simplitatea" lui.

Apoi, pe neașteptate, o imagine trecătoare pe care o zări la mare distanță îl făcu să tresară, parcă luându-i vorbele în râs.

Din mijlocul mulțimii de imitații de gorile și struți, priveau direct către el doi ochi materializați din ceața artificiilor, ochii unui bărbat tânăr, cu obrajii și fruntea pictate cu dungi aurii și maronii, cu capul acoperit de o perucă blondă, cârlionțată, străpunsă de urechi de animal, și cu o coamă groasă de blană înfășurată în jurul gâtului. Privea din mijlocul gloatei, părând un tigru pândindu-și prada printre firele dese de iarbă ale savanei africane.

Zări prădătorul pentru câteva fracțiuni de secundă, înainte de a fi ascuns în spatele unui mic cârd de oaspeți. O clipă mai târziu, după trecerea acestora, dispăruse.

St Germain clipi și scrută zona, dar nu se mai vedea nici urmă de tigru. Asaltat de larma mulțimii și a orchestrei, se întrebă dacă îl văzuse cu adevărat. Își alungă imaginea din minte și se concentră din nou asupra însoțitoarei sale.

Thérésia păru să observe cum îi hoinăreau privirile, dar nu reacționă.

– Poate, se mulțumi ea să răspundă. Totuși, bănuiesc că are mai degrabă legătură cu pofta de ceva *mariage à la cabine*,

glumi apoi, cu gândul la o formă de căsătorie temporară practicată în acele locuri și numită *kabin*, prin care îți puteai închiria, cu luna, o femeie creștină. Ceea ce, continuă ea pe un ton dintr-odată serios, presupun că te-ar atrage și pe tine.

Sinceritatea cu care îi vorbise îl luă prin surprindere.

– Cred că i-ar atrage pe cei mai mulți dintre bărbați, răspunse.

– Da, dar dacă e vorba de detașarea și lipsa de obligații presupuse de acest obicei – ele par să ți se potrivească în mod deosebit.

Comentariul ei îi săgetă inima. Nu fiindcă l-ar fi luat pe nepregătite. Își cultivase reputația de bărbat care își apreciază independența și intimitatea și care, deși savura flirturile ocazionale, nu își dorea o legătură de durată. Era vorba de felul în care rostise ea cuvintele, de ușoara tentă sardonică, atotcunoscătoare, din glasul și din privirea ei – de parcă i-ar fi putut citi în suflet. Ceea ce îl tulbură.

– Nu știu dacă să iau asta drept un compliment sau drept un reproș, ripostă el cu prudență.

– Aș zice că nu e nici una, nici alta, zise ea, amuzată. E doar un comentariu făcut în trecere, de un observator intrigat.

– Un observator? Să înțeleg că sunt studiat, ca unul dintre aceste sărmane animale? o întrebă, fluturându-și mâna către cea mai apropiată cușcă.

În ciuda rațiunii, se pomeni trecând din nou în revistă mulțimea, în căutarea unei urme a tigrului plecat la vânătoare. Nu era nici una.

– Puțin probabil, dragul meu conte, îl liniști ea. Cu toate că îmi imaginez că orice om intrigat de persoana ta

s-ar simți insuportabil de frustrat, dat fiind stilul evaziv în care răspunzi chiar și la cea mai obișnuită întrebare. Mă întreb dacă, de fapt, te cunoaște cineva în adevăratul sens al cuvântului.

Cuvintele ei îl făcură să zâmbească. Voia să-i răspundă că nici măcar el nu se cunoștea cu adevărat, că nu se mai cunoștea, și – ciudat – se simți îmboldit să rostească, întocmai, acele cuvinte. Dar coborî instinctiv garda, după simpla înfiripare a unui asemenea gând.

– Ce farmec aș mai avea dacă aș fi o carte deschisă?

– Oh, sunt de părere că farmecul tău poate rezista în fața câtorva dezvăluiri bine cumpănite. Mă întreb dacă te temi într-adevăr c-o să-ți pui pe fugă admiratorii sau dacă ți-e mai degrabă frică să nu pătrundă cineva în sufletul tău.

El nu se grăbi să-i răspundă. În schimb, îi susținu privirea și se desfătă sub căldura ei, neștiind cu certitudine cum să reacționeze.

După cina din salonul doamnei Geoffrin, pusese întrebări discrete despre Thérésia. Avea reputația unei femei care savura compania bărbaților – a bărbaților aleși de ea – dar la un moment dat ceva se schimbase. Nu mai avusese nici o aventură romantică, cu nici unul dintre admiratorii ei, vreme de luni întregi. St Germain nu era atât de vanitos încât să își închipuie că asta ar fi avut vreo legătură cu el. Ieșirea Thérésiei din promiscuitate se petrecuse cu ceva timp înainte de prima lor întâlnire. Și, cu toate că lui i se făcuseră avansuri, prea multe ca să și le mai aducă aminte – parizienii duceau o viață deosebit de desfrânată – Thérésia îi crea o altă senzație. Cumva, mai puțin frivolă. Mai substanțială.

Ceea ce era o problemă.

St Germain își dorea cu disperare să fie alături de ea. Thérésia de Condillac avea ceva care îi stârnea dorințe imposibil de tăgăduit, dar ar fi fost mult prea periculos să o invite în viața lui, motivele fiind chiar cele care îl făceau să se simtă atras de ea.

– Cred că mi-ai zugrăvit viața cu mult mai multe înfloriturí decât merită, îi răspunse într-un târziu.

Thérésia se aplecă spre el, trăgându-se mai aproape.

– De ce nu-mi spui ce taine se ascund în fortăreața ta impenetrabilă, ca să mă lași pe mine să judec asta?

El ridică din umeri.

– Nu-mi îngădui să te plictisesc cu banalitățile care alcătuiesc existența mea plictisitoare. Dar...

Vocea i se stinse. Oricât de încântător ar fi fost chipul ei, nu-și putea împiedica ochii să alunece în depărtare, unde zări din nou tigrul, în mijlocul costumelor țipătoare. Bărbatul stătea nemișcat, așa cum o făcuse și mai înainte, fixându-l fără întrerupere de dincolo de vălul de cheflii în continuă mișcare. Și, tot ca mai înainte, pieri din vedere aproape cât ai clipi.

Neliniștea îl străbătu pe St Germain ca un val. Se simți dintr-odată descoperit, în plin pericol. De data asta, Thérésia reacționă.

– E totul în ordine, conte?

Glasul lui nu tremură.

– Bineînțeles. Numai că s-a făcut târziu și mă tem că trebuie să mă retrag.

Îi luă mâna și i-o sărută. Părând ușor dezorientată de plecarea lui, ea îi adresă un zâmbet sec.

– Ridici din nou podul din fața porții, conte?

– Până la încheierea asediului, răspunse St Germain schițând o plecăciune, și se îndepărtă, simțindu-se urmărit de privirea ei în timp ce se topea în mulțime.

*

Se strecură grăbit printre oaspeți, aruncându-și ochii în dreapta și în stânga, ametit de aspectul ireal al oamenilor costumați în fiare care se învârtejeau în jurul lui la fiecare pas, și îndreptându-se direct către poarta principală. Își simțea pulsul zvâcnindu-i în urechi când ieși din palat și își flutură mâna către vizitiul său, așezat, alături de alți câțiva, în jurul unui foc de tabără. Omul alergă la caleașcă și, câteva clipe mai târziu, se îndreptau spre est, pe rue St Honoré, mergând către apartamentul lui St Germain din Île de la Cité.

Se afundă în moliciunea banchetei și închise ochii. Tropotul ritmic al potcoavelor îl liniști. Se întoarse cu gândul înapoi și se dojeni pentru junghiul de spaimă, oarecum nejustificată. Se întrebă dacă instinctele nu-i fuseseră denaturate de prezența Thérésiei și amintirea ei izbuti, într-un fel sau altul, să-i alunge neliniștea și să domolească mintea obosită. Înțelese că trebuia s-o revadă. Era inevitabil. Se întoarse către fereastră și lăsă aerul rece al nopții să-l lovească în față.

Trăsura o luă la dreapta, intrând pe rue de l'Arbre Sec, și în scurt timp ajunseră pe Pont Neuf. St Germain preferase vechiul cartier Cité în locul zonelor mai noi ale orașului și închiriase un apartament elegant, cu vedere către fluviu și către cheiul său drept. Curgerea apei i se părea reconfortantă, în ciuda resturilor plutitoare care îi mânjeau suprafața. Adierea care sufla dinspre Sena în majoritatea

zilelor și a nopților îi era de folos, împrăștiind duhoarea resturilor menajere și a dejecțiilor umane, azvârlite de obicei direct în stradă, în virtutea dezgustătoarei tradiții numite *tout à la rue.*

În timp ce treceau podul, privi în stânga. Era o noapte răcoroasă de toamnă, iar luna aproape plină scălda orașul într-o strălucire rece, argintie. Îi plăcea priveliștea pe care o zăreai de pe pod, mai ales după căderea nopții, după ce negustorii și vânzătorii ambulanți își strângeau mărfurile, iar plimbăreții se retrăgeau pe la casele lor. Cheiul din partea de nord, care se întindea în amonte, era plin de bărci încremenite și punctat, ici și colo, de focuri aprinse în aer liber. Ceva mai departe, acoperișurile de ardezie ale șirurilor de case ce se întindeau către Notre Dame licăreau sub razele lunii, iar lumina palidă a lumânărilor pâlpâia la ferestre. Dincolo de ele, sublima catedrală Notre Dame se contura deasupra insulei cu turnurile sale gemene, pătrățoase, avântate incredibil de sus, către bolta înstelată de deasupra – un edificiu înălțat pentru cinstirea măreției Domnului, acceptat într-o tot mai mare măsură, pe zi ce trecea, drept o altă dovadă a geniului uman.

Ajunseră în extremitatea vestică a insulei și intrară pe Quai de l'Horloge, o alee îngustă, mărginită de un șir de case pe o parte și de un zid scund pe cealaltă, cea dinspre fluviu. Apartamentul lui St Germain era într-o clădire albă, din capătul opus. Erau la vreo cincizeci de metri de intrare când îl auzi pe vizitiu strunind calul. Trăsura se clătină, oprindu-se scurt.

St Germain își scoase capul pe fereastră, strigându-l:

– Roger? De ce ne-am oprit aici?

Omul șovăi înainte de a-i răspunde.

– Acolo, în față, *Monsieur le Comte.* Drumul e blocat.

Avea un tremur neobișnuit în glas. St Germain auzi nechezatul unui cal și se uită pe drum. Străzile Parisului erau luminate și, în licărirea palidă a unei lămpi cu ulei, văzu trei călăreți care blocau aleea, la vreo treizeci de metri în fața trăsurii oprite. Se mulțumeau să stea unul lângă altul, neclintiți.

Dinspre pod se auzi tropotul altor copite și el se răsuci, privind înapoi. Un alt călăreț venea în josul cheiului și, când trecu pe sub un felinar, St Germain întrezări dungile aurii și maronii, acum mult mai amenințătoare, sub faldurile unei mantii negre.

Se întoarse, alarmat, către bărbații care îi tăiaseră calea. Ochii săi scrutară întunericul, completând trăsăturile neclare ale celui din mijloc cu amintirile din străfundul memoriei. Abia reușise să alcătuiască imaginea, când o voce familiară strigă în noapte:

– *Buona sera, marquese!*

Glasul lui di Sangro era exact așa cum îl ținea minte. Sec, sardonic, tăios.

– Sau ai prefera să-ți spun *gentile comte?*

St Germain își repezi privirea înapoi, către călărețul care se apropia tăindu-i retragerea, și al cărui chip mascat căpătă brusc viață în ochii minții lui. Înțelese de ce îl neliniștise apariția tânărului și își reaminti atât că îl mai zărise și înainte, într-o cafenea din Paris, în ultimele săptămâni, cât și unde îl văzuse pentru prima oară. La Neapole. Cu ani în urmă. Pentru scurtă vreme, când vizitase palatul lui di Sangro. Era fiul principelui. Însă adolescentul respectuos de atunci dispăruse, fiind înlocuit acum de un bărbat tânăr, cu un aer amenințător.

St Germain își lăsă ochii să alunece către vizitiu, care îl privea agitat.

– Dă-i drumul, Roger, îi porunci, treci peste ei.

Vizitiul scoase un strigăt şi biciui calul, care se năpusti înainte, galopând. Privind pe fereastră, contele văzu caii ce le blocau drumul retrăgându-se încet, înainte ca unul dintre călăreţi să scoată un obiect ce scânteie ameninţător în lumina lunii. Avu nevoie de o fracţiune de secundă ca să-şi dea seama că era o arbaletă şi, înainte a apuca să scoată un strigăt de avertizate, călăreţul ţinti şi trase. Mica săgeată despică aerul cu un şuier ascuţit şi îl lovi pe vizitiu exact în piept. Acesta scoase un geamăt de durere înainte de a se prăvăli pe o parte, căzând din trăsura în mers.

Călăreţii se desfăşurară şi se apropiară fără grabă, strigând şi fluturându-şi braţele în faţa calului derutat, care continua să înainteze pe o traiectorie neregulată, în zigzag. Trăsura zdroncănea pe pavajul accidentat, iar St Germain se agăţase de marginea ferestrei, cu mintea alergându-i în căutarea celei mai potrivite mişcări, când îl întrezări pe călăreţul din partea cealaltă a lui di Sangro ridicând o altă arbaletă şi ţintind calul.

Nechezatul ascuţit şi îndurerat îi dădu de înţeles că săgeata se îngropase adânc în carnea animalului. Acesta se ridică pe picioarele din spate, smucind trăsura care se lăsă, inegal, pe o parte. Probabil că una dintre roţi se agăţă de muchia unei pietre din pavaj, pentru că St Germain se pomeni atârnat de bordura ferestrei, în timp ce trăsura era aruncată în sus, rostogolindu-se apoi cu violenţă pe o parte şi alunecând pe o distanţă de câţiva metri înainte de a se opri scrâşnind pe caldarâm.

St Germain se scutură, recăpătându-şi luciditatea, şi se îndreptă pândind cu toate simţurile în alertă orice mişcare de afară. Pe stradă se aşternuse liniştea, singurul zgomot care îi tulbura pacea mormântală fiind făcut de copitele

cailor agresorilor, care îl înconjurau fără grabă. Cu spatele proptit în ușa blocată de sub el, își strânse picioarele la piept, deschizând-o apoi dintr-o lovitură pe cea din partea opusă, și se trase afară, învineţit de pe urma rostogolirii trăsurii. Se lăsă la pământ și aruncă o privire grăbită în lungul străzii. Trupul vizitiului zăcea neclintit. Se simţi năpădit de un val de furie în timp ce se ridica în picioare.

În fața lui, cei trei călăreți i se alăturau fiului lui di Sangro.

– *Bravo, ragazzo mio*, îl felicită tatăl său. *Sei stato grande* – te-ai descurcat bine.

Apoi se întoarse să-l înfrunte pe St Germain. Cei patru bărbați stăteau acum în fața falsului conte, apropiindu-se amenințători, luminați din spate de felinarul care se clătina ușor, mai sus de capetele lor. Cu ochii pironiți asupra prăzii, di Sangro își îmboldi calul, care se apropie cu câțiva pași.

– Ai aici o viață grozavă, *marquese*. Parisul o să simtă durerea pierderii tale.

– Iar ceea ce va pierde Parisul va câștiga Neapole, nu-i așa? scuipă St Germain drept răspuns.

Di Sangro zâmbi și descălecă.

– Poate că nu întreg orașul, dar eu cu siguranță.

Fiul său îi urmă exemplul, iar ceilalți doi bărbați rămaseră în șa. Principele se apropie de St Germain, privindu-l cu atenție, de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară.

– Arăți bine, *marquese*. De fapt, extraordinar de bine. Să fie pur și simplu din pricină că îți prieşte aerul murdar al Parisului?

St Germain nu răspunse. Privirea i se plimba, încordată, de la di Sangro către fiul său și înapoi. Asemănarea dintre cei doi era puternică, mai ales în privința ochilor,

și se accentuase acum, când băiatul devenise bărbat. În anii care trecuseră, di Sangro îmbătrânise în mod vizibil: era mai greoi, mai palid, cu pielea feței și a gâtului flască și ridată. Se blestemă fiindcă nu făcuse legătura mai repede, fiindcă nu realizase cine era tânărul din clipa în care îl zărise pentru prima dată, în cafenea. Se așteptase întotdeauna ca di Sangro să-i dea cândva de urmă și avusese parte, mai mulți ani de-a rândul, de un trai liniștit, deși plin de prudență, la adăpostul anonimatului. Știa că viața lui din Paris se sfârșise, dar acum trebuia să treacă urgent la acțiune, dacă voia să mai aibă ocazia de a-și făuri o nouă existență.

Prin minte i se derulară, nebunește, toate posibilitățile, însă nu erau prea multe. Totuși, o idee răzbătu, ca un far, printre scenariile sumbre ale diverselor confruntări cu di Sangro pe care și le imaginase de-a lungul anilor: principele îl voia viu. Amenințările prin care îi cerea să aleagă între dezvăluire și moarte erau deșarte: știa că di Sangro avea să facă tot ce-i stătea în puteri ca să-l păstreze în viață și să folosească toate metodele care îi stăteau la dispoziție, oricât de înfiorătoare și de îndelungate, ca să-i stoarcă întregul adevăr.

Ceea ce era, totuși, o sabie cu două tăișuri. Nu-l tenta să rămână în viață pierzându-și libertatea. Captivitatea și tortura erau cu mult mai puțin de dorit. Mai ales că avea îndoieli, neștiind câtă vreme ar fi fost în stare să-și păstreze hotărârea.

Era prins în cursă. Cei doi călăreți stăteau de o parte și de alta a stăpânului lor, blocându-i amândouă căile de scăpare. În spate avea peretele clădirii, cu ușa de la intrare zăvorâtă încă de la apusul soarelui. Iar în față, dincolo

de di Sangro și de fiul său, se găseau zidul scund și fluviul. St Germain respiră adânc și își scoase sabia din teacă.

– Știi că nu pot să te-nsoțesc, îi spuse principelui cu hotărâre. Iar aici nu e nimic pentru tine.

Di Sangro zâmbi cu răceală și își flutură mâna către oamenii săi.

– Nu cred că ai de ales, *marquese*.

Își scoase sabia și o ridică în fața lui St Germain, iar fiul său făcu același lucru. Contele observă, cu coada ochiului, că cei doi călăreți își reîncărcaseră arbaletele.

Se trase într-o parte, ținându-i pe principe și pe fiul său la distanță cu vârful sabiei. Oricât s-ar fi simțit de istovit și de sătul de povara pe care o purtase, căuta un alt gen de eliberare. Nu putea accepta ideea de a fi luat prizonier de omul acela. Era pregătit să reziste până la ultima suflare, deși era conștient că, dacă ar fi murit, taina ar fi pierit, după știința lui, odată cu el. Se întrebă dacă, punând alternativele în balanță, ar fi fost mai bine așa – sau dacă nu cumva era dator, în fața lumii întregi, să nu îngăduie să se piardă, lăsând-o chiar și în mâinile unui maniac egoist, ca di Sangro.

Nu, trebuia să-și păstreze libertatea. Trebuia să-și salveze viața. Nu era pregătit să moară. Și înțelese, totodată, că nu mai putea păstra secretul doar pentru sine. Era prea periculos. Dacă reușea să scape și de data asta și dacă avea să-și continue cercetările, trebuia să-i racoleze și pe alții, indiferent care ar fi fost pericolele. Nu trebuia decât să aleagă cu mai multă chibzuință.

O hotărâre înverșunată îl străbătu și fandă cu sălbăticie către cei doi bărbați. În timp ce săbiile li se încrucișau cu zgomot pe strada pustie, observă că di Sangro devenise ceva mai greoi în mișcări decât la prima lor întâlnire,

însă fiul său făcuse mai mult decât să preia ştafeta. Tânărul era un spadasin talentat. Para loviturile lui St Germain cu o precizie de chirurg şi părea să îi anticipeze orice mişcare fără greş. Principele se trase înapoi, mulţumindu-se cu rolul de barieră în calea contelui, iar fiul său luă lupta asupra sa, fandând şi rotindu-şi sabia. Mantia îi alunecase, descoperindu-i capul şi, în lumina plăpândă a felinarului din apropiere, machiajul de tigru, întins pe faţă, îi dădea o înfăţişare cu adevărat demonică, accentuându-i privirea crunţă, de animal de pradă, şi descurajându-l pe St Germain.

Lama fiului tăia acum aerul mai repede şi cu mai multă sălbăticie, iar St Germain se străduia din răsputeri să pareze loviturile şi să blocheze atacul violent. În timp ce traversau cu paşi apăsaţi rigola din centru şi noroiul ei mizerabil, St Germain se aplecă brusc într-o parte, ferindu-se de o altă lovitură, şi pantoful i se agăţă într-un gol dintre pietrele pavajului, dezechilibrându-l. Fiul lui di Sangro profită de faptul că rămăsese descoperit şi făcu un salt înainte, fandând spre el. Contele îşi desprinse piciorul şi se azvârli spre dreapta, dar nu reuşi să evite pe deplin lama, care îi pătrunse în umărul stâng, şi durerea arzătoare i se răspândi în întregul trup, paralizându-l. Îşi ridică sabia la timp, reuşind să pareze lovitura următoare şi se trase înapoi.

Îşi dădură târcoale unul altuia ca nişte feline din junglă, ochi în ochi, zăngănitul săbiilor fiind înlocuit acum de respiraţiile lor precipitate. Colţurile buzelor subţiri ale tânărului se ridicară într-un zâmbet răutăcios şi privirea îi alunecă, în grabă, către di Sangro, care îi răspunse dând aprobator din cap, cu încântare. St Germain remarcă trufia nemascată a tânărului, a cărei imagine în oglindă părea să fie mândria tatălui său, în timp ce îşi simţea sângele picurându-i în interiorul mânecii. Rana începea să i se răcească

și, în același timp, durerea avea să devină tot mai puternică, amorțindu-i mușchiul. Trebuia să se miște repede, deși își dădea seama că nu-i putea înfrânge pe toți cei patru bărbați.

Știa unde trebuia să lovească.

Își adună toată energia și îl atacă pe fiul principelui cu o nouă vigoare, șfichiuind aerul din jurul lui cu lama sabiei și făcându-l să se retragă cu câțiva pași, până când îl împinse în rigola centrală și în mormanul ei de glod. Tânărul părea luat prin surprindere de atacul hotărât al lui St Germain și, în vreme ce ținea piept potopului dement de fandări și de lovituri de sabie, îi aruncă tatălui său o privire plină de îndoieli, de parcă i-ar fi cerut o încurajare. St Germain îi sesiză slăbiciunea și atacă. Lama pătrunse în coasta tânărului, făcându-l să urle de durere.

Fiul principelui dădu înapoi împleticindu-se și pe chip i se așternu o expresie șocată, aproape neîncrezătoare, când își atinse rana și își aduse în fața ochilor mâna însângerată. Di Sangro îl văzu clătinându-se prin mocirlă și se repezi către el, strigându-l pe nume:

– Arturo!

Tânărul își înfrânse durerea, îl opri înălțându-și mâna și se întoarse spre St Germain. Își ridică sabia, dar picioarele i se înmuiară la primul pas înainte.

Di Sangro își strigă oamenii.

– *Prendetelo* – puneți mâna pe el!

După care se grăbi în ajutorul fiului său. St Germain îi văzu pe cei doi călăreți descălecând și apropiindu-se de el, tăindu-i retragerea către ambele capete ale străzii. Arbaletele lor licăreau în întuneric. Aruncă o privire peste umăr – putea ajunge până la zidul scund care mărginea străduța. Se aruncă într-acolo, se văzu lângă zid, își azvârli

sabia şi se căţără pe el. Când se trase pe coamă, durerea îi sfredeli umărul ca o limbă de foc. Se îndreptă şi se ridică în picioare.

Sub el era Sena, rece şi cu malul plin de grohotiş, numai că de data asta, apa care curgea alene, licărind sub razele de lună, nu i se mai părea reconfortantă. Îl năucea. Trase în piept aerul nopţii şi se întoarse din nou cu faţa către stradă. Di Sangro îl zări. Ochii li se întâlniră preţ de o clipă şi contele văzu durerea, furia şi o disperare cumplită radiind dinspre principe, care îi strigă:

– Nu fi nesăbuit, *marquese*...

Dar, înainte de a apuca să mai spună şi altceva, St Germain îi întoarse spatele, închise ochii şi păşi dincolo de muchia zidului, lăsându-se să cadă în fluviu.

Lovi undele cu putere şi se prăvăli în întunericul de nepătruns din adâncuri. Pentru că se dăduse peste cap, se simţi dezorientat pentru o clipă, neştiind în ce direcţie era suprafaţa. Biciui apa cu braţele, răsucindu-se, cu urechile zvâcnindu-i din cauza schimbării de presiune, cu plămânii tânjind după aer. Încercă să se liniştească, dar frigul îi muşca trupul şi îşi simţea mintea din ce în ce mai confuză. În timp ce se afunda învârtindu-se ca un titirez, zări o licărire a ceea ce consideră că ar fi putut fi o reflexie a suprafeţei şi se hotărî să se îndrepte într-acolo, dar greutatea hainelor îl trăgea în jos. Îşi întinse mâinile şi reuşi să-şi scoată pantofii îmbibaţi de apă, dar toate hainele sale erau ţintuite de şiruri întregi de nasturi – strat după strat din cele mai fine materiale, pantaloni bufanţi, cămaşă, eşarfă, vestă şi haină până la genunchi, care i se lipeau de piele, stânjenindu-i mişcările.

Avu impresia că diavolul în persoană îşi ridicase mâinile, trăgându-l în jos, către moarte, şi simţi o uşurare

perversă la gândul că avea să termine cu toate, acolo şi atunci, dar ceva îl făcu să se zbată ca să rămână în viaţă şi lovi apa cu mâinile şi cu picioarele, zvârcolindu-se, împingându-se cu disperare şi înfruntând apăsarea lichidului până când reuşi să revină la suprafaţă.

Ieşi la aer şi se pomeni plutind în aval, printre bucăţi de lemn şi fructe intrate în putrefacţie. Curentul îl îndepărtase de Île de la Cité şi îl adusese în mijlocul fluviului, purtându-l încet înapoi, în direcţia palatului Tuileries. Înotă împotriva lui, înghiţind guri pline de apă murdară, tuşind ca să o scuipe, cu hainele încă trăgându-l la fund şi dând orbeşte din braţe printre resturile plutitoare şi printre gunoaie. Se luptă cum nu o mai făcuse niciodată până atunci, străduindu-se din răsputeri să rămână în viaţă şi să continue să plutească, încercând tot timpul să se îndrepte spre malul drept, spre uscat. Se apropie, centimetru cu centimetru, de focurile făcute de vagabonzi sub cerul liber şi împrăştiate de-a lungul cheiului din dreapta lui şi, când se prinse de un inel de fier ruginit care ieşea din întăritura de piatră a malului, pierduse orice noţiune a timpului.

Se târî afară din apă şi se întinse pe spate, trăgând în piept înghiţituri lacome de aer şi lăsându-şi trupul sleit să recapete aparenţa vieţii. Nu ştia dacă trecuseră minute sau ore, când auzi o voce pe care crezu că o recunoştea strigându-l pe nume. Câteva clipe mai târziu, când chipul angelic al Thérésiei se aplecă asupra lui, coborând dintre stele şi murmurând cuvinte pe care el nu le înţelese pe de-a-ntregul, îşi închipui că visa.

Îşi simţi trupul ridicat pe umerii unui bărbat şi, cu ajutorul Thérésiei, se pomeni în curând înfăşurat într-o pătură groasă şi instalat confortabil între pernele de pe bancheta unei trăsuri mari, care ţâşni ca o săgeată, îndepărtându-l

în goană de şobolani şi de briganzi şi sfredelind întunericul de pe străzile Oraşului Luminilor.

*

În drum spre apartamentul Thérésiei, întrebările îl potopiră şi mintea lui confuză se străduí să priceapă răspunsurile primite.

Thérésia îi povesti că îi remarcase neliniştea din timpul balului şi că, în vreme ce el se îndrepta spre ieşire, îl observase pe bărbatul costumat în tigru urmărindu-l ca o umbră. Părăsise balul la scurt timp după aceea, pierzându-şi interesul, iar vizitiul ei îi spusese că bărbatul îl urmărea într-adevăr pe conte şi că se luase după trăsura lui. Simţind pericolul, pornise şi ea pe urmele lor şi privise lupta de pe pod, prea speriată ca să intervină. După ce îl văzuse sărind în fluviu, crezuse că se înecase. Vizitiul îl zărise plutind în mijlocul apei şi, îl cele din urmă, o adusese la el.

St Germain nu-i reţinu toate cuvintele, dar nu conta. În clipa aceea era fericit fiindcă trăia şi fiindcă ea îi era alături. Undeva, în străfundurile minţii, ştia că asta nu avea să dureze, dar nu voia să se gândească la aşa ceva în clipa aceea. Se mulţumi să se abandoneze în tihna braţelor ei şi încercă să se rupă de lume pentru cât mai mult timp cu putinţă.

Thérésia îl duse în apartamentul ei din Marais, un cartier nou, elegant, şi îşi puse camerista să pregătească o baie fierbinte. Îl ajută să-şi scoată hainele şi să intre în cadă şi, mai târziu, după ce îi pansase rana şi îi adusese de mâncare, stinseră toate lumânările cu excepţia uneia singure, de lângă pat, şi făcură dragoste, abandonându-se cu nesaţ.

El se trezi odată cu primele raze ale soarelui și o privi dormind alături. Umărul îl mai durea încă, dar rana încetase să sângereze. Își plimbă cu tandrețe mâna pe spatele ei, savurând netezimea pielii pe care o atingea cu degetele și îngrozindu-se la gândul inevitabilei reinventări a unei identități pe care trebuia să și-o asume.

Văzând-o lângă el, respirând liniștită, în minte i se furișă viziunea unei vieți cu mult mai senine, pe care n-ar fi trebuit să o ducă în minciună și în timpul căreia s-ar fi putut bucura de fiecare clipă pe care o mai avea de trăit. Se pomeni punându-și aceeași întrebare care îl chinuise în ultima vreme, îndoindu-se din nou de justețea căutării căreia îi dedicase viața, cugetând dacă n-ar fi fost timpul să abandoneze totul și să se retragă în liniștea unei existențe obișnuite.

În timp ce cugeta asupra cursului vieții sale, constată că se îndoiește de ceea ce avea să obțină dacă va găsi, în sfârșit, ceea ce căuta.

Să găsească era una.

Să-și anunțe descoperirea, să o aducă la cunoștința întregii lumi, să se asigure că se afla la dispoziția tuturor, că oricine se putea bucura de ea... era o provocare mult mai greu de depășit.

Lumea nu era pregătită pentru așa ceva, asta reprezenta o certitudine. Ar fi fost nevoie de forțe puternice care să se alieze pentru a o împiedica să răbufnească, să preschimbe omenirea – și să-i ofere prea multă putere. Nemurirea – spirituală, individuală – era un har ce nu putea fi oferit decât de religie, singura împuternicită să o facă. Nu era îngăduită nici o altă alinare a spaimei pricinuite de invitația inevitabilă și irezistibilă a spectrului morții. Harul pe ale cărui urme se afla era un sacrilegiu, era de

neconceput. Biserica nu l-ar fi acceptat niciodată. Cine era el, ca să poată înfrânge o astfel de ostilitate înveninată?

Confuzia îi invadă mintea. Drept ripostă la oboseala și disperarea sa, observase că, sfidând totul, viitorul ascundea o promisiune. Cu fiecare an care trecea, simțea în jurul său vântul schimbării adiind cu tot mai multă putere prin cetățile omului. Saloanele și cafenelele debordau de idei noi, care sfidau ignoranța, tirania și superstițiile. Dogmele și persecuția religioasă alunecau sub semnul îndoielii. Rousseau, Voltaire, Diderot și alții scriau cu înfrigurare, în același timp străduindu-se să împiedice interzicerea operelor lor de către omniprezenții iezuiți. Lumea descoperea puterea înălțătoare și inspiratoare a cuvintelor marilor filozofi, care erau convinși că omul era esențialmente bun și că fericirea dobândită în această viață pământească, grație fraternității sociale și a progresului științelor și al artelor, era o aspirație mult mai rațională și mai nobilă decât speranța de a ajunge în paradis prin penitență.

Oamenii începeau să cuteze să-și prețuiască viața mai mult decât lumea de apoi.

Dar mai rămâseseră încă multe de înfrânt. Mai ales sărăcia și boala. Moartea prematură pândea după fiecare colț și cele mai strălucitoare minți se mai străduiau încă să afle din ce era făcut trupul omului și cum anume funcționa. Descoperirea lui le-ar fi perturbat munca, ar fi putut avea efecte dezastruoase. Și, mai presus de toate, apărea o problemă aparent de nerezolvat, cea a lăcomiei omenești, tendința instinctivă de a râvni la bunul altuia și de a acapara totul. St Germain o văzuse cu ochii lui, la di Sangro.

Se uită la silueta adormită de alături. Întinse mâna și îi atinse ușor umărul gol. Îi privi fața, radioasă până și în somn,

desluși făgăduielile și poezia de dincolo de trăsăturile ei fin dăltuite și simți că își iese din minți. În adâncul său, ceva se sfâșie.

Era istovit.

Poate că țelul său era de neatins. Poate că venise vremea să fie egoist.

Poate că venise vremea să renunțe.

Indiferent ce ar fi hotărât, trebuia să plece. Putea să plece, putea să-și creeze o altă identitate. Fusese în două misiuni secrete în slujba regelui, care, într-o altă tentativă nechibzuită de a se impune, instituise *le Secret du Roi*, „secretul regelui", o cruciadă mascată a agenților trimiși peste graniță ca să urmărească obiective contrare politicii sale oficiale, cum era strădania de a trăi în pace cu englezii. St Germain putea să folosească sistemul ca să fugă dincolo de hotare, luând-o în taină de la capăt.

Cu inima grea, înțelese că era singura opțiune.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Thérésia se mișcă și se trezi, întinzându-se. Fața îi străluci în lumina unui zâmbet în timp ce își arcuia trupul, lipindu-se de el. Păru să descifreze expresia de pe chipul lui și trăsăturile i se întunecară pentru o clipă, în tăcere, înainte de a-l întreba:

– Ai de gând să pleci din Paris, nu-i așa?

Nu se simți în stare să mintă, nu în fața Thérésiei. Se mulțumi să dea din cap, fără să-și dezlipească ochii de ai ei. Ea îi susținu privirea, apoi se aplecă deasupra lui, sărutându-l languroasă. Și într-un târziu, după ce se desprinse de el, îi spuse simplu:

– Vreau să vin cu tine.

El o privi și surâse.

33

Campusul abia dacă se trezise la viaţă când Ramez înainta cu prudenţă pe aleea liniştită, umbrită de copaci, ce conducea către Post Hall.

Nu s-ar fi putut spune că dormise. Îşi privise ceasul, care măsura orele interminabile, minut după minut, şi când soarele binevoise în sfârşit să-şi facă apariţia, nu mai suportase să rămână în pat. Îşi părăsise apartamentul ezitând şi pornise către Universitate, uitându-se peste umăr, scrutând cu atenţie străzile pe care le străbătea, intrând în alertă de fiecare dată când ceva i se părea oricât de puţin de ieşit din comun.

La ora aceea matinală, clădirea era pustie. Nici măcar cei mai conştiincioşi dintre angajaţi nu veneau înainte de şapte şi jumătate, moment de care îl mai despărţeau încă treizeci de minute. Îşi măsură biroul cu paşi mari, chinuit de nesiguranţă şi de spaimă, uitându-se la chiparoşii de dincolo de fereastră şi aruncând, pe furiş, priviri neliniştite către telefonul mobil de pe birou.

Când îşi auzi primul coleg intrând în departamentul de arheologie, se hotărî să scape de durerea ulceroasă care i se înnoda în piept şi îşi înşfăcă celularul.

*

Dihorul îl privea cu atenţie pe detectivul mai înalt, care vorbea la telefon. Ascultând răspunsurile acestuia, înţelese despre ce era vorba. Bănuielile i se confirmară curând, imediat ce partenerul său închise. Bărbatul care sunase era colegul americancei, al profesoarei răpite. Contrabandistul irakian pe care îl căutau luase legătura cu el, dornic

să stabilească o înțelegere înainte de a ieși din ascunzătoare. Era speriat.

Detectivul înalt îi ceruse să nu plece nicăieri; el și partenerul său urmau să sosească în scurt timp. Îi spuse dihorului să fie gata să meargă la Universitate împreună cu el și își luă celularul ca să dea un telefon. Nu se grăbise să plece imediat la auzul veștii. Ceea ce era bine.

Dihorul își închipui că îl suna pe agentul american ca să-i dea de știre. Trebuia să se miște repede. Nu-l plăteau ca să piardă timpul. Trebuia să-i anunțe. Și apoi să tergiverseze lucrurile la secția de poliție, destul de mult pentru ca ei să ajungă acolo primii.

Îi spuse partenerului său că era nevoit să meargă la toaletă și ieși din încăpere. Găsi un colț liniștit într-o cameră de interogatoriu, se asigură că nu putea fi auzit și îl sună pe Omar folosind tasta de apelare rapidă.

*

Țârâitul scurt al celularului răsună în întreg apartamentul, trezind-o pe Mia dintr-un somn aproape comatos. Se ridică în capul oaselor și se frecă la ochi, năucă. Nu știa cât era ceasul. Întunericul din cameră era deplin, lumea exterioară fiind ascunsă de jaluzele. Observă câteva raze de soare care se strecurau pe sub ușa dormitorului și realiză că era dimineață.

Era surprinsă fiindcă, în asemenea circumstanțe, putuse dormi atât de adânc. Își trecu degetele prin păr, își trase pantalonii, ieși din dormitor împleticindu-se și îl găsi pe Corben în bucătărie. Se îmbrăcase deja și vorbea la telefon în timp ce își îndesa în servietă niște dosare – inclusiv pe cel luat din apartamentul lui Evelyn.

Concentrarea și graba trădate de limbajul trupului său îi transmiseră Miei un fior de spaimă, care i se prelinse pe șira spinării.

El o văzu și înclină telefonul, îndepărtându-și-l de buze.

– Trebuie să plecăm, spuse cu voce joasă, dar fermă.

Expresia dură a feței lui completă restul. Trebuia să plece *imediat*. Întrebările puteau să mai aștepte.

Ea abia apucă să-și încalțe pantofii înainte de a porni spre liftul ce ducea în garajul subteran. În timp ce se urcau în grabă în Cherokee-ul lui, Corben o puse la curent și, peste câteva minute, goneau către Universitate.

– Au trimis doi oameni acolo, își încheie Corben spusele, dar aș prefera ca Ramez să fie mai degrabă în custodia noastră decât într-a lor atunci când o să primească telefonul.

Se uită la ceas. Mia își coborî ochii spre al ei.

– Deci se presupune că acest Farouk o să-l sune la ora amiezii?

Corben încuviință.

– Avem la dispoziție în jur de patru ore.

Gândurile Miei alergau, pline de întrebări, iar adrenalina îi potopea toate simțurile.

– Atunci de ce n-a răspuns azi-noapte, când ai încercat să-l suni? Dacă ar fi fost Farouk? Dacă s-ar fi răzgândit sau dacă i s-ar fi întâmplat ceva?

El ridică din umeri.

– Cred c-o s-o aflăm în următoarele patru ore.

– Ar fi trebuit să răspundă la telefon!

Corben se întoarse spre ea.

– E bine. Cel puțin am stabilit legătura.

Mia respiră adânc și se lăsă pe spătarul scaunului, încercând să-l țină sub control pe savantul metodic și analitic

din ea, dar erau prea multe necunoscute și prea multe variante posibile ca să-i poată închide gura.

– Și dacă Farouk îl supraveghează? Doar nu vrei să-l speriem și să-l punem de fugă.

– Dacă-l supraveghează, o să te vadă pe tine, o calmă Corben. Și asta o să-l liniștească, ba poate o să-l și încurajeze să iasă la iveală.

Mia dădu din cap pentru sine și își luă ochii de la Corben, privind drept înainte în timp ce trotuarele fulgerau pe lângă ei. Tăcerea o nemulțumea. Îi îngăduia să conștientizeze ce anume făcea de fapt, iar asta o umplea de spaimă. Se gândi din nou la mama ei, la ceea ce își închipuia că ar fi putut să simtă. Încercă să se calmeze privind înainte și imaginându-și cel mai favorabil și cel mai monoton scenariu – ei îl iau în custodie pe Ramez, Farouk telefonează, își face apariția și, fie dau de urma *hakeem*-ului mulțumită informațiilor lui și o salvează pe Evelyn, fie obțin artefactele și negociază eliberarea ei în schimbul lor, după care toată lumea trăiește fericită până la adânci bătrânețe. Dar mintea ei refuza să coopereze, insistând, în ciuda eforturilor ei de a o ține în frâu, să contureze alte variante, mult mai puțin trandafirii, care implicau nenumărate suferințe și un număr îngrijorător de morți.

Pe rue Abdel Aziz, Corben vira la dreapta, intrând pe Bliss și apoi pe aleea circulară din fața porții principale a Universității. Cunoscută sub numele de Poarta Medicinei, era învăluită de întuneric pe întreaga durată a zilei din cauza coroanei imense a unui enorm copac bătrân. Opri exact în fața porții de fier. Accesul vehiculelor în campus era ținut sub un control extrem de strict, din cauza predilecției localnicilor pentru mașinile-capcană, dar numărul diplomatic 104 de pe plăcuțele de înmatriculare ale

jeepului lui Corben arăta că aparţinea ambasadei americane, bucurându-se de privilegii aparte. Paznicul îl remarcă, aşa cum era de aşteptat, şi după ce aruncă o privire superficială în interiorul maşinii, le făcu semn să treacă.

Traseră într-o parcare situată sub un şir de chiparoşi, pe aleea ce venea dinspre Post Hall. Mia coborî în urma lui Corben, cu întreg trupul străbătut de fiori. Îl văzu privind în toate părţile, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu-i urmărea nimeni, înainte de a deschide portbagajul SUV-ului. Acesta era gol, cu excepţia unui zăvor de pe podeaua mochetată, pe care Corben îl deschise. Aruncă o altă privire grăbită în jur înainte de a ridica un capac mascat. În interiorul compartimentului era ascuns un mic arsenal, fixat cu grijă în chingi: puşcă de vânătoare, pistol-mitralieră, două revolvere automate şi mai multe cutii cu cartuşe. Fiorii se înteţiră când Corben luă unul dintre revolvere, îi montă un încărcător plin şi şi-l îndesă sub haină, în curea. Închise capacul şi păru să remarce privirea speriată a Miei.

– Pentru orice eventualitate, o linişti el.

– Bună idee, murmură ea, neştiind dacă trebuia să se simtă uşurată fiindcă, de data asta, era înarmat.

Trecură pe lângă doi studenţi care îşi omorau timpul până la începerea cursurilor şi intrară în clădirea veche, de piatră. În hol nu se afla nici o secretară – catedra de arheologie era mică, neavând mai mult de o duzină de angajaţi cu normă întreagă. Mia ştia că biroul lui Evelyn se afla la etaj şi îl conduse pe Corben pe lângă amfiteatrul gol, prin faţa intrării în muzeul campusului şi apoi pe scări.

În timp ce străbăteau coridorul, se uitară în toate încăperile, până ce ajunseră în dreptul biroului lui Ramez. Uşa era deschisă. Când dădu cu ochii de ei, pe chipul asistentului se

aşternu o expresie alarmată, înlocuită imediat de confuzie când păru să o recunoască pe Mia.

Ea îi zâmbi, încercând să-l liniştească.

– Sunt fiica lui Evelyn. Ne-am mai întâlnit, vă aduceţi aminte? În biroul ei.

– Desigur.

Îşi plimbă ochii încă plini de teamă de la Mia către Corben, aflat în spatele ei. Dădu să spună câteva cuvinte, dar Corben nu-i dădu ocazia să o facă, preluând iniţiativa.

– Sunt de la ambasada americană, îl informă el, fără ocolişuri. Încercăm s-o găsim pe Evelyn şi sperăm că ne puteţi ajuta. Detectivii Fuhud pe care i-aţi sunat mi-au povestit despre Farouk, bărbatul care a venit ieri la dumneavoastră. Trebuie să stăm neapărat de vorbă cu el, să vedem dacă ne poate ajuta s-o eliberăm fără riscuri.

– O să-mi telefoneze la amiază.

Vocea lui avea un tremur neplăcut. Corben arătă spre telefonul mobil de pe birou.

– Pe ăla?

Ramez dădu din cap.

– Ziceau că or să vină aici. Că or să mă înveţe ce să-i spun.

– Eu aş prefera să mergeţi cu noi la ambasadă, zise Corben. O să fiţi mult mai în siguranţă. Numai până când îl aducem acolo pe Farouk.

La auzul vorbelor lui, Ramez făcu ochii mari şi se trase, instinctiv, cu un pas înapoi.

– Mult mai în siguranţă?

– E o simplă măsură de precauţie, îl asigură Corben. Nu ştim ce relaţii au indivizii ăştia, dar par să ştie foarte bine ce fac. Şi ei sunt pe urmele lui Farouk. Nu pot garanta pentru siguranţa dumneavoastră nicăieri altundeva.

Tăcu aşteptând, ca avertismentul său să aibă ecou. Expresia sinistră de pe chipul lui Ramez demonstra limpede că ecourile erau profunde.

– Ar fi cazul să mergem, îi spuse Corben calm, apropiindu-se de birou şi ridicând telefonul.

I-l întinse lui Ramez, care îl luă, se uită la el o clipă, apoi îl lăsă să-i alunece în buzunarul din faţă al blugilor.

– O să-i anunţ pe detectivi că sunteţi cu noi. Văzu neliniştea care persista în ochii asistentului universitar. N-o să vi se întâmple nimic. Să mergem.

Ramez aruncă o privire către Mia. Ea dădu uşor din cap şi îi adresă un zâmbet încurajator, schiţat pe jumătate. El ridică din umeri şi răspunse tot dând din cap, acceptând propunerea cu un aer sumbru.

Corben deschise drumul către ieşire şi porni apoi către maşină. Îşi roti ochii asupra împrejurimilor tăcute – campusul Universităţii era o oază de linişte chiar şi în cele mai cumplite vremuri – şi îl pofti pe Ramez pe bancheta din spate. Peste câteva clipe, porţile imense se dădură în lături şi uriaşul Cherokee cenuşiu reintră pe străzile zgomotoase ale Beirutului.

Corben aşteptă să treacă două maşini, apoi traversă rue Bliss în sensul opus şi se îndreptă către intersecţia din faţa intrării în Universitate. Îl privi pe Ramez prin oglindă şi întinse mâna după telefonul mobil, pregătindu-se să-i sune pe detectivii Fuhud. Asistentul universitar se uita nervos înainte, cu chipul schimonosit de îngrijorare. Exact în clipa aceea, în oglindă apăru brusc o umbră întunecată, însoţită de un huruitul nefiresc al unui motor şi de un scrâşnet de cauciucuri şi, o fracţiune de secundă mai târziu, ceva izbi cu violenţă spatele Cherokee-ului.

34

Corben strânse volanul cu mai multă putere în timp ce jeepul înainta clătinându-se din cauza izbiturii, iar forța impactului i-ar fi azvârlit de pe banchete pe Mia și pe Ramez, care țipau cuprinși de panică, dacă nu i-ar fi ținut centurile de siguranță.

Corben aruncă o privire prin oglinda retrovizoare și zări mașina, un Mercedes mare, negru, pe care își aminti că îl văzuse în fața apartamentului lui Evelyn, rămânând pentru o clipă în urmă când Cherokee-ul se desprinse brusc de atacatorul său, propulsat sub impulsul loviturii, dar, înainte de a apuca să apese pedala de accelerație până la podea, încercând să se îndepărteze, mașina agresoare hurui repezindu-se către ei și îi izbi din nou, de data asta sub un unghi, împingându-i puternic în lateral și făcându-l să piardă controlul volanului. Mașinile parcate pe dreapta fulgerară pe lângă ei amestecându-și contururile, până când bara din față a Cherokee-ului o răzui pe una dintre ele, răsucindu-se și îndesându-se în spațiul îngust dintre două mașini, cu air bag-urile umflându-se și izbindu-i pe Corben și pe Mia în timp ce imensul SUV își croia drum ca un buldozer, într-o orgie de oțel mutilat și cauciuc explodat, derapând până când se opri, strivindu-le plămânii.

Din momentul primului impact nu se scurseseră nici măcar cinci secunde.

Năucit, cu vederea încețoșată și cu urechile țiuind, Corben auzi scrâșnetul cauciucurilor mașinii agresorilor, care se opri în apropiere, undeva în stânga lui. Știa că, dacă nu se mișcau fulgerător, nu mai aveau de trăit mai mult de câteva clipe.

Prin parbrizul transformat într-o rețea de crăpături nu se vedea nimic, dar geamul din dreptul său era coborât și zări bărbații înarmați ivindu-se de dincolo de portierele deschise brusc ale celeilalte mașini, în timp ce unul dintre ei, individul ciupit de vărsat pe care îl ținea minte de la apartamentul lui Evelyn, scuipa ordine sonore în limba arabă. Aruncă o privire spre Mia, care părea șocată, dar nevătămată, fiind ținuită de air bag pe scaunul de alături, și își scoase arma. Fără o tresărire, trase un glonț în air bag-ul lui și unul într-al ei. Se aplatizară amândouă, expulzând brusc aerul. Se ghemui, își repezi brațul către geam și trimise câteva gloanțe către ucigași, împrăștiindu-le în evantai, pentru acoperire, în timp ce îi striga Miei, străpungând aerul cu degetul întins către portiera ei:

– Coboară, ia-o-ntr-acolo, du-te!

Mia își desprinse centura de siguranță și smuci cu disperare mânerul ușii. Dar rama acesteia se deformase din cauza coliziunii și nu izbuti să o deschidă.

– E înțepenită! țipă ea, apăsând cu toată greutatea în ușa pe care o împingea. Nu se deschide!

– Deschide-o sau suntem morți! zbieră Corben, și trase din nou pe fereastră, bombardând cu gloanțe caldarâmul din jurul lor și câștigând astfel câteva secunde în plus.

– Ramez, coboară și îndepărtează-te de stradă, porunci el.

Se săltă ca să arunce o privire în spate, peste tetiera scaunului său, și zări vârfurile degetelor lui Ramez ivindu-se de dincolo ea, cuprinse de un tremur nervos.

– Ramez! urlă el încă o dată, dar asistentul universitar nu-i răspunse, bombănind niște cuvinte în limba arabă, pe care Corben nu reuși să le priceapă.

Mia izbi cu umărul portiera care scârțâi, clintindu-se cu câțiva centimetri. O lovi cu picioarele și o împinse până când o deschise destul de mult ca să poată coborî.

– OK! țipă ea.

Corben îi făcu vânt afară.

– Ieși și lasă-te-n jos! îi strigă, trăgând alte câteva gloanțe înainte de a se târî, prin spatele ei, ghemuit și rostogolindu-se pe trotuar cu capul în jos. Ramez! țipă apoi, lovind în portiera din spate.

Își întinse gâtul ca să privească în mașină, dar se văzu silit să se lase în jos, înjurând, când o grindină de gloanțe răpăi izbindu-se de partea opusă a mașinii, împroșcând apoi peretele din spatele lui.

Îl auzi pe șeful ucigașilor zbierând în limba arabă:

– Îl vrem viu, nu-l ucideți pe profesor!

– Cobor, nu trageți! îi răspunse Ramez o secundă mai târziu, în aceeași limbă.

– *Nu!* strigă Corben, când auzi portiera din partea opusă deschizându-se.

– Nu te mișca, îi ordonă Miei, își încleștă mâinile pe patul pistolului și respiră adânc înainte de a se ridica dintr-o săritură, cu degetul pe trăgaci, ca să dea cu ochii de Ramez care se împleticea cu brațele ridicate, îndepărtându-se de Cherokee și îndreptându-se către doi dintre ucigașii ieșiți din adăpost. Corben îl prinse pe unul dintre ei în cătare și trase de două ori. Bărbatul făcu un salt înapoi și schelălăi de durere când din umărul lui răbufni o trâmbă roșie de sânge. Corben se răsuci ca să tragă în celălalt, dar ezită o fracțiune de secundă, pentru că Ramez era în bătaia armei, și înainte de a apuca să ochească, șeful trupei de ucigași plătiți țâșni din adăpost și ripostă cu o rafală. Corben se lăsă în jos când gloanțele pătrunseră în

aripile deformate ca niște nituri ale SUV-ului, în timp ce altele șuierau în jur, atingându-i capota contorsionată și mușcând din zidul de dincolo de el.

Mia și Corben se îngrămădiră la adăpostul Cherokee-ului și se ghemuiră cât mai aproape de pământ, cu spatele lipit de mașină, el aruncându-și ochii în dreapta și în stânga, cu mintea alergându-i nebunește, în timp ce ea îl privea cu inima în gât. Corben auzi mai multe ordine date la repezeală, în limba arabă.

– Terminați-i acum, repede, trebuie să plecăm.

Se încordă când își aruncă ochii pe deasupra portierei și îi văzu pe cei doi ucigași apropiindu-se de Cherokee, în timp ce șeful îl îndesa pe Ramez în berlină. Respiră adânc, ridică un deget către Mia, ascultă cu atenție pașii care se apropiau, înainte de a se rostogoli pe o parte, către spatele SUV-ului, și ridică arma, ochind, pe sub mașină, picioarele unuia dintre cei doi atacatori, care ajunsese deja la mai puțin de trei metri distanță. Strânse revolverul cu o mână fermă, trase de trei ori, într-o succesiune rapidă, și văzu sângele țâșnind din gleznele agresorului care se prăbuși, urlând în chinuri.

Mișcarea îl luă pe celălalt prin surprindere. Își pierdu cumpătul și dezlănțui un foc de baraj asupra SUV-ului, înjurând ca un nebun, în timp ce gloanțele distrugeau caroseria și banchetele, până când șeful bandei răcni cu sălbăticie, cerându-i să se întoarcă la mașină. Pistolarul înnebunit continuă să suduie zgomotos și să tragă, retrăgându-se către berlină.

Corben își simți maxilarele încleștându-se în timp ce aștepta să-l vadă întorcându-se și urcându-se în mașină, închipuindu-și că asta i-ar fi dat timp să-l elimine. Cum era de așteptat, focul demențial încetă peste două secunde. Îl

văzu urcându-se în automobil și, în momentul în care își imagina că era cel mai vulnerabil, fiind pe jumătate înăuntru, țâșni ca o săgeată din spatele SUV-ului și trase, numai că portiera se închidea deja și, mult mai îngrijorător, bărbatul cu gleznele zdrobite se întorsese gata să-l înfrunte, îndreptându-și mitraliera spre el. Se aruncă repede într-o parte și trase patru gloanțe în pieptul și în țeasta ucigașului, înainte de a zări Mercedesul gonind în josul străzii și dispărând din vedere, dincolo de un colț.

Se ridică, cu bătăile sacadate ale inimii răsunându-i în urechi. Ieși în mijlocul străzii și îl studie pe bărbatul căzut. Era aproape sigur că murise. Se uită în jur, conștientizând liniștea mormântală, nefirească, de după haosul care îi spărgea urechile cu numai câteva secunde înainte, și o strigă pe Mia.

– Ești OK?

Ea apăru din spatele SUV-ului, cu hainele pline de praf și ochii înspăimântați, dar nevătămată.

– Da, răspunse, dând din cap în timp ce ocolea mașina strivită ca să i se alăture.

Repeziciunea și intensitatea celor întâmplate fuseseră halucinante, iar ea se simțea încă șocată și, în același timp, ciudat de insensibilă. Izbitura, gloanțele – era detașată de toate, de parcă i s-ar fi întâmplat altcuiva. Fusese un uragan întunecat, confuz și dement, unul căruia reușise cumva să îi supraviețuiască.

Îl văzu pe bărbatul ucis zăcând în mijlocul drumului și vru să-și întoarcă privirea, dar nu reuși să o facă, cel puțin nu în clipa aceea. Ceva o îndemnă să se apropie. Se uită îndelung și cu răceală la cadavru – un picior fusese secerat exact deasupra gleznei și în jurul lui, pe asfalt, se

împrăștiase o mizerie însângerată – la chipul lui dur, lipsit de viață, înainte de a-și ridica ochii spre Corben.

Agentul CIA o privi, parcă străduindu-se să-și dea seama ce se petrecea în sufletul ei. Într-un anume fel, nu se simțea răvășită. Nu era speriată și nu îi venea să plângă. Simțea cu totul altceva.

Era furioasă.

Și, chiar acolo și chiar atunci, așa cum stătea în mijlocul străzii prăfuite, cu sângele băltind sub ucigașul mort, cu aburul ieșind din motorul SUV-ului și cu oameni uluiți ieșind din fiecare cotlon și apropiindu-se de ei într-o tăcere șocantă, ceea ce își dorea cel mult din lume era să se asigure că nemernicii care făcuseră asta, nemernicii care îi răpiseră mama, uciseseră soldații și îl luaseră cu ei pe Ramez, psihopații care distrugeau vieți și călcau în picioare orașul ca și cum ar fi fost micul lor fief, împrăștiind durerea și suferința cu o indiferență exasperantă, erau opriți aducându-li-se prejudicii extreme – ca să folosească o expresie al cărei înțeles îi apărea acum într-o cu totul altă lumină.

35

Când își făcură apariția detectivii Fuhud, gonind cu toată viteza, Corben tocmai încheiase cercetarea cadavrului, asupra căruia sperase să găsească vreun indiciu care să-l conducă la *hakeem*, sau un telefon mobil – dar nu dăduse peste nici unul dintre ele.

Pentru că acum avea cine să se ocupe de transportul mortului și al Cherokee-ului avariat, ar fi fost mai bine

să plece. Nu voia să piardă vremea mai mult decât era necesar. A-i pune la curent pe detectivi ținea de politețe, dacă voia să se bucure în continuare de amabilitatea lor, dar timpul nu stătea în loc. Farouk avea să-l sune pe Ramez peste mai puțin de patru ore și, acesta din urmă fiind în mâinile inamicului, Corben trebuia să acționeze cu repeziciune.

Își recuperă servieta și, fără prea mari speranțe, căută în partea din spate a mașinii, pentru cazul că telefonul lui Ramez i-ar fi căzut din buzunar în timpul haosului. Nu era acolo. Se lăsă într-un genunchi și își aruncă privirea sub Cherokee, dar nu zări nimic. Se asigură că ascunzătoarea armelor din portbagaj era bine încuiată și, după ce le oferi celor doi detectivi o scurtă relatare a celor întâmplate, cerându-le apoi să curețe zona cât mai curând cu putință și să nu dezvăluie nimic presei, refuză oferta lor de a-l duce cu mașina și opri un taxi aflat în trecere, ca să ajungă, împreună cu Mia, la ambasada din Awkar.

*

În vreme ce taxiul îi ducea către estul Beirutului și către dealurile de dincolo de el, Mia privi prin lunetă, către locul tot mai îndepărtat al schimbului de focuri.

Continua să fie năucită de ceea ce se dezlănțuise în jurul ei cu numai câteva minute mai devreme și mintea îi fu inundată de un talmeș-balmeș de imagini demente, furtunoase. Și-o reconectă la starea calmă de normalitate din mașina confortabilă – șoferul, care abia dacă vorbea engleza, ținea deschis aparatul de radio și muzica arăbească se revărsa în jur, toropind-o cu optimismul ei, în timp ce Corben vorbea la telefon cu cineva de la ambasadă – lăsând-o

să se liniștească, până ce se pomeni trecând în revistă cu mai multă luciditate cele petrecute. În timp ce blocurile înghesuite, cu aspect oarecum părăginit, defilau pe lângă ei, se întrebă unde o fi fost dus Ramez. Și-l imagină undeva, într-o încăpere murdară, fără ferestre – probabil în același loc în care era ținută și Evelyn – și se duse cu gândul mai departe, la telefonul iminent al lui Farouk. Derulă în minte toate implicațiile, simțindu-se cuprinsă de un val de îngrijorare.

Îl auzi pe Corben încheindu-și convorbirea și, pentru că taxiul fusese luat la întâmplare de pe stradă, iar eșecul încercării de a încropi o conversație banală cu șoferul demonstra inexistența cunoștințelor lui de limbă engleză, intui că puteau vorbi fără să-și asume nici un risc. Se întoarse spre Corben.

– Trebuie să-l avertizăm pe Farouk. Dacă-l sună pe Ramez, o să cadă direct în cursă.

– Presupui că ei știu c-o să telefoneze.

Mia nu se gândise limpede la asta, dar era de părere că ipoteza avea sens.

– Ce alt motiv ar fi avut să-l înhațe? Sincronizarea e din cale-afară de perfectă pentru o simplă coincidență, nu crezi? Adică, Ramez sună ca să anunțe că a intrat în legătură cu el și, poc, ei dau buzna și-l iau pe sus?

Ideea îi spori neliniștea. Își coborî vocea, dintr-odată mult mai conștientă de prezența șoferului.

– Azi-noapte ai spus că nu voiai să atragi atenția poliției locale asupra lui Ramez. Crezi că au un spion la secția de poliție, nu-i așa?

Corben privi spre șofer. Taximetristul nu părea să dea dovadă de vreun interes.

– Aș fi uimit dacă n-ar avea, răspunse Corben în surdină.

– Ceea ce înseamnă că știu despre telefonul lui Farouk, insistă ea, acum șoptind pe un ton conspirativ. Trebuie să faci ceva ca să-l avertizezi. Ce-ar fi dacă s-ar anunța, cumva, la știri? Cere-le posturilor locale să menționeze că Ramez a fost răpit, eventual dându-i de înțeles lui Farouk să iasă la iveală, să sune la poliție – ba nu, se grăbi ea să se corecteze, să te sune pe tine, să sune direct la ambasadă.

– Dacă află despre răpirea lui Ramez, ripostă Corben, Farouk o să fugă. O să fie atât de speriat, încât n-o să mai aibă încredere în nimeni. O să dispară, pur și simplu. Și dacă o face, pierdem singura legătură care ne poate conduce la mama ta.

– Dar o să nimerească direct în cursă.

Expresia lui Corben sugera că nu-i spusese o noutate.

– Poate reușim să ne folosim de asta.

Replica o lăsă pe Mia cu gura căscată.

– Cum adică?

El ezită.

– Adică avem o șansă să dăm de Farouk și, în același timp, să-i scoatem pe tipii ăștia din ascunzătoare. Își aruncă din nou ochii spre șofer. Să nu intrăm acum în amănunte.

Ea înțelese ce voia să spună. Continua să creadă că nu riscau nimic discutând, dar se potoli, se lăsă pe spătarul banchetei și se uită pe geam, neliniștită de perspectiva folosirii lui Farouk drept momeală.

Taxiul își urmă drumul de-a lungul falezei, trecu pe lângă port, unde iahturile strălucitoare, lungi de treizeci de metri, se amestecau discordant cu bărcile șubrede de lemn ale pescarilor, și intră pe șoseaua ce ducea spre Beirutul de Est. Orașul fremăta nepăsător, întorcând un ochi

istovit către nu tocmai rarele acte de violență care, în alte țări, ar fi provocat o furie cumplită. În timp ce se uita la negustorii de fructe și de legume, ceva continua să o sâcâie, o întrebare care nu se dădea dusă și care, odată ce lăsai deoparte prioritatea salvării lui Evelyn, se dovedea a fi adevăratul miez al tuturor celor întâmplate.

Se întoarse din nou către Corben.

– Ce caută de fapt? Ce naiba vrea să găsească într-o carte veche, mucegăită?

– Nu știu, răspunse Corben simplu.

– Dar nu se poate să nu fi făcut cercetări. Trebuie să ai o teorie despre subiectul ei și despre ceea ce caută *hakeem*, nu-i așa?

Corben își lăsă din nou privirea să alunece în direcția șoferului, apoi se uită la Mia.

– Cum îți spuneam, e posibil ca asta să nu aibă nici o relevanță.

– Nici o relevanță?

– Tu încerci să identifici obiectul căutărilor acestor maniaci apelând la logica ta, la modul tău de gândire, îi explică el. Dar lucrurile nu merg așa. Vorbim despre niște oameni foarte bolnavi, despre niște indivizi a căror nebunie e demonstrabilă. Saddam, fiii lui, verii lui... tipii ăștia trăiau în propria lor lume fantastică. În ochii lor, viețile altora nu aveau nici o valoare. Știi că există puștani care simt nevoia să smulgă aripile fluturilor sau să folosească pocnitorile ca să arunce broaște în aer? Ăștia sunt din aceeași speță, numai că pe ei oamenii îi amuză mai mult decât broaștele.

– OK, înțeleg asta, dar tot nu-mi dau seama ce e cu acest interes al lui față de artefactele antice.

– Ar putea însemna orice, răspunse Corben. Ţii minte experienţele doctorului Mengele? Obsesia lui Hitler pentru ştiinţele oculte? Poate că există un anumit cult cu care se simte în legătură. Cuvântul-cheie este *demenţă*. Odată ce îl iei în calcul, totul devine posibil. În Africa de Sud a existat cu ani în urmă, pe vremea apartheid-ului, un savant care se ocupa de un program de creare a armelor biologice. Ştii care era proiectul lui de suflet? O armă etnică. Voia să creeze un virus care nu i-ar fi ucis decât pe negri. Şi asta a fost după ce au început să pună în apă tot felul de chestii care să-i sterilizeze. Şi proiectul e realizabil. Totul e realizabil când e vorba să omori oameni. Aşa că, asta e. Omul nostru o fi căutând vreo reţetă veche pentru cine ştie ce, vreun virus, vreo molimă sau vreo otravă care reprezintă pentru el o atracţie poetică. Sau nu e decât un dement a cărui obsesie o să-l conducă la pieire. Aş înclina către a doua ipoteză.

Mia rămase o clipă pe gânduri. Poate că, la urma urmei, nu avea cine ştie ce importanţă. Esenţialul era să o elibereze pe Evelyn şi, ca bonus, să-i vină de hac *hakeem*-ului. Totuşi, povestea continua s-o sâcâie.

– Irakul, Persia, toată regiunea are, din punct de vedere medical, o istorie bogată, comentă ea, numai că asta a fost acum o mie de ani.

Creierul ei începuse să lucreze cu mult mai multă eficienţă, iar gândul la istorie şi la medicină o împingea către un teritoriu mult mai liniştit şi mai familiar; era vorba de o problemă teoretică, rezolvabilă pe cale mentală, care o ajuta să se îndepărteze de realitatea nemiloasă de care fusese absorbită. În acelaşi timp, se alina spunându-şi că, poate, aşa ar fi putut da o mână de ajutor.

– Ştii cât de veche e cartea? întrebă.

– Nu.

Ea se încruntă, absorbită de gânduri. Apoi îi veni o idee.

– La proiectul de aici lucrez împreună cu un istoric. Tipul – se numește Mike Boustany – e o adevărată enciclopedie ambulantă când e vorba de zona asta. Poată că, dacă îi arăt fotografiile polaroid, ne poate da o idee.

Corben strâmbă din nas.

– Nu sunt sigur că ne putem permite să le arătăm în stânga și în dreapta. Sunt prea multe în joc.

– Nu mă îndoiesc că poate păstra secretul, dacă i-o cer. Mia văzu că nu-l convinsese. Trebuie să luăm în considerare fiecare amănunt, nu-i așa? Evelyn și-ar dori s-o facem.

Corben îi susținu o clipă privirea.

– Sigur, de ce nu? se înduplecă. Fă un efort în sensul ăsta. Dar eu aș prefera să te gândești la altceva. Aș vrea să-ți schimbi hotărârea și să părăsești țara.

Mia deschise gura, gata să protesteze, dar el o opri ridicând mâna.

– Știu că ai senzația că trebuie să fii aici, ceea ce e normal. Și eu aș vrea să rămâi, mă gândesc că ți-ai putea aminti ceva care să aibă importanță. Dar situația evoluează cu repeziciune. Știu că vrei să faci tot ce-ți stă în putință ca să ajuți la salvarea mamei tale, dar realist vorbind, nu văd ce ai mai avea de făcut. Azi, indivizii erau pregătiți să te omoare. Trebuie să te gândești la siguranța ta. Noi putem să te ținem la adăpost, dar... nu garantez nimic. Nu vreau să spun că ar trebui să pleci foarte departe, dar chiar și în Cipru ți-ar fi mai bine decât aici. Vreau să te gândești la asta, s-a făcut?

Mia simți o gheară în piept. Știa că, în ultimele două zile, epuizase deja toată bunăvoința cerească la care s-ar fi putut aștepta într-o viață de om. Știa că, rămânând, nu făcea altceva decât să-și ispitească soarta și, dacă chibzuia

mai bine, sugestia lui avea sens, oricât ar fi fost de descurajantă. Dar pe de altă parte nu era o soluție rațională. Nu putea pleca. Lucrurile nu erau atât de simple. Știa că nu era în siguranță; nu era nici măcar sigură că își putea aduce vreo contribuție la descoperirea locului unde se afla mama ei. Dar era implicată în tot ce se petrecea. Se simțea legată nu numai de Evelyn, ci și de Ramez și de Farouk și de lupta lor pentru supraviețuire. Se simțea legată de oraș și de locuitorii lui și – nu avea cum să tăgăduiască – de exaltarea perversă și viscerală care o invadase când gloanțele zburau în jur și ea alerga ca să-și salveze viața.

Asediată de un amestec năucitor de spaimă și de ușurare și neștiind ce anume instinct să urmeze, își întoarse ochii spre Corben.

– Atunci, fă tot ce-ți stă în puteri, murmură într-un târziu, nedorind cu adevărat să cugete prea mult în momentul acela. Nici n-aș putea să-ți cer altceva.

– Bine. El făcu o pauză, apoi dădu din cap, cu un aer liniștitor. O s-o aducem înapoi.

Mia știa că nu era o certitudine. Nici pe departe. Șansele nu erau de partea lor.

O năpădi sentimentul profund al eșecului și se răsuci către geam în timp ce orașul zbura pe lângă ea ca o ceață de beton îmbibată de soare.

36

Corben îi găsi Miei un computer într-o mică încăpere nefolosită, de unde putea să dea telefoane și să folosească internetul.

Îi spuse că, date fiind iminența telefonului așteptat de la Farouk și actuala stare de lucruri, avea să ceară să i se găsească o cameră la un hotel sau într-una dintre casele sigure ale ambasadei și că, în ambele cazuri, avea să trimită pe cineva care să o protejeze. Urma să-i trimită și toate lucrurile din apartamentul lui imediat ce se va ivi ocazia să ajungă acolo el însuși, dar între timp putea să-l anunțe dacă avea nevoie de ceva anume.

O lăsă în clădirea anexă și traversă curtea, îndreptându-se spre clădirea principală și spre biroul ambasadorului. Prin minte îi trecu ideea Miei de a discuta despre fotografiile polaroid cu istoricul care îi era coleg. Îi stârnea o ușoară îngrijorare, dar nu credea că putea s-o evite. Ar fi preferat ca ea să fi fost de acord să plece din țară. *Hakeem* și oamenii lui nu umblau cu menajamente, indiferent de posibilele efecte secundare ale acțiunilor lor. Iar Corben era de părere că, în afară de faptul că îl putea recunoaște pe Farouk, Mia nu-și mai putea aduce nici o altă contribuție. Cu toate astea, știa că ea avea să rămână. Ceea ce îi trezea sentimente contradictorii.

În ciuda contextului în care se aflau, prezența ei îi făcea plăcere. Era atrăgătoare și inteligentă, și era americancă. Reprezenta o schimbare față de localnicele cu care avusese câte o relație ocazională de când fusese trimis în acel colț de lume. Beirutul nu ducea lipsă de femei – dimpotrivă, ca urmare a numărului imens de bărbați care părăsiseră țara în căutarea unui salariu decent și a unei vieți mai sigure – iar Corben era un bărbat atrăgător și liber. Și, fiindcă în orașul aflat sub amenințarea neîntreruptă a războiului – transpusă în fapt cu o vară înainte – sexualitatea părea să radieze din toți pereții, carnetul lui de bal era completat în întregime. Dar avea o meserie care îi

impunea restricții în viața personală. Relațiile întâmplătoare nu le încălcaseră niciodată, iar el știa că nici legătura cu Mia nu ar fi avut vreo finalitate, chiar dacă în jurul lor nu s-ar fi dezlănțuit toate cele întâmplate. Ceea ce îi convenea de minune. Nu era genul de bărbat care să își dorească un cuib.

Urcă scările către biroul ambasadorului. Deși ar fi preferat să nu-și irosească timpul cu o asemenea întâlnire, trebuia să-și pună șeful la curent cu evenimentele dimineții. De fapt, nu-și dorea să discute cu nici unul dintre angajații ambasadei, dar nu putea evita întrevederea. Schimbul de focuri fusese prea bătător la ochi, atrăsese prea mult atenția pentru a putea fi neglijat. Așa că se enervase aflând că, pe lângă șeful secției de poliție, urmau să fie de față atât ambasadorul, cât și Kirkwood. Era conștient că următoarele câteva ore aveau o importanță critică și un amestec gratuit în treburile sale era ultimul lucru de care avea nevoie.

Fu primit imediat, îi salută pe cei prezenți și se așeză pe un scaun în fața biroului ambasadorului. Își cântări cuvintele cu grijă. Ceea ce nu era o problemă. Precauția se transformase la el într-o a doua natură.

Le povesti despre răpirea lui Ramez, descriindu-l pe Farouk drept un misit transformat în contrabandist, care o cunoștea pe Evelyn și o căutase ca să-l ajute să vândă niște artefacte. Nu pomeni nimic despre carte sau despre legătura ei cu *hakeem* și lansă presupunerea că o bandă rivală de contrabandiști care umbla după aceeași comoară pusese mâna pe Evelyn și era pe urmele lui Farouk. Le vorbi despre telefonul așteptat la ora amiezii și despre planul său de a încerca să dea primul de Farouk, cu speranța de a descoperi în mâinile cui se afla Evelyn și de a obține un avantaj care să-l ajute să o elibereze.

Nimic din toate acestea nu era perfect. De fapt, nu voia să se amestece nimeni. Iar faptul că avea îndoieli în privința lui Kirkwood era încă și mai departe de perfecțiune. Sosirea neașteptată a acestuia și interesul lui exagerat trăseseră, pentru Corben, câteva semnale de alarmă, în care învățase cu multă vreme în urmă că trebuia să se încreadă. Simțise că nou-venitul le ascundea ceva. Din păcate, nu avea timp să facă cercetări în privința asta.

*

De la una dintre ferestrele de la etajul întâi, Kirkwood îl urmărea pe Corben întorcându-se pe drumul către anexă.

Ajunsese deja în clădire când ambasadorul primise un telefon care îl informa despre atacul petrecut în afara Universității. Un alt atentat fățiș, săvârșit la lumina zilei și, de data asta, într-o zonă aglomerată a orașului. Lucrurile scăpau de sub control. Trebuia să acționeze cu prudență.

După prima lor întâlnire cu ambasadorul din ziua precedentă, Corben îl condusese în biroul lui. Prevăzuse că nu avea să fie deosebit de sincer sau de amabil, dar ținând cont de ocupația lui, se așteptase la asta. Se așteptase să fie indus în eroare, se așteptase la o denaturare a adevărului. Tipii ăștia nu-și dezvăluiau informațiile nici față de alte agenții aflate în slujba legii. Cu toate acestea, Corben fusese de acord să-i arate fotografiile polaroid, iar cea în care apărea codicele îi confirmase bănuielile. Între cele două evenimente – telefonul primit din senin, cu ceva mai mult de o săptămână în urmă, de la spionul din Irak care le vorbise despre carte, și cel dat de Evelyn la centrala Institutului Haldane, cinci zile mai târziu – exista o legătură.

Trecu totul în revistă şi nu se mai îndoi că cel care o răpise pe Evelyn Bishop, oricine ar fi fost, se afla în căutarea aceluiaşi obiect pe care îl căuta el însuşi. Cineva îi descoperise existenţa şi era limpede că nu se dădea în lături de la nimic ca să intre în posesia lui.

Ceea ce complica situaţia lui Kirkwood.

Putea să joace câteva atuuri puternice. Dar acestea implicau o serie de negocieri şi nici măcar nu era sigur că avea să i se ivească ocazia de a o face.

Îşi scoase telefonul mobil şi, după ce se asigură că nu trăgea nimeni cu urechea, apăsă tasta de apelare rapidă. Semnalul avu nevoie de câteva secunde ca să călătorească de la un satelit la altul, înainte de a se auzi câteva pârâituri anemice şi scâncetul unui ţârâit nefamiliar. După ce sună de două ori, răsună vocea guturală, puternică, a unui bărbat.

– Cum merge? îl întrebă Kirkwood.

– Excelent, excelent. Trecerea graniţei mi-a luat ceva mai mult timp decât m-am aşteptat. Atât de mulţi oameni încearcă să plece de aici. Dar acum e perfect. Sunt pe drum.

– Deci reuşim să respectăm în continuare orarul?

– Bineînţeles. Ar trebui să ajung în câteva ore. Ne întâlnim mâine seară, aşa cum am stabilit?

Kirkwood se întrebă dacă o schimbare de plan era bine-venită, dar se hotărî să-l respecte pe cel asupra căruia căzuseră deja de acord. Probabil că sincronizarea era oricum corectă şi, în plus, nu întrezărea nici o scurtătură care să nu îi pună în pericol sau să nu dea naştere unor complicaţii.

– Da. Ne întâlnim acolo. Dacă apar probleme, sună-mă imediat.

– N-or să apară, răspunse celălalt, plin de sine.

Kirkwood închise, întrebându-se dacă luase decizia corectă.

Se uită pe fereastră, aducându-şi din nou aminte de Mia Bishop. O văzuse ceva mai devreme, când intra în clădirea anexă pe urmele lui Corben. Îl surprinsese mersul ei ferm, având în vedere prin ce trecuse cu atât de puţin timp în urmă. Se întrebă ce se petrecea în mintea ei, ce sentimente îi trezea faptul că se pomenise amestecată într-o asemenea poveste. Dar faptul că era ultima persoană care o văzuse pe mama ei avea mult mai multă importanţă. Cât de apropiate erau? Oare Evelyn îi făcuse confidenţe? Iar tânăra geneticiană îi spusese Corben tot ce ştia?

Trebuia să stea de vorbă cu ea. De preferinţă, nu în prezenţa agentului CIA.

37

Corben urcă în grabă la etajul al doilea, îndreptându-se către biroul de comunicaţii. Trecuse de ora nouă şi jumătate, iar telefonul lui Farouk era aşteptat peste mai puţin de trei ore.

Pe Olshansky îl sunase deja, din maşină, şi îl rugase să se ocupe de interceptarea convorbirilor.

Întrunirea nu decursese tocmai rău. Îl lăsaseră să continue după planul lui şi, în momentul acela, nu îşi dorea nimic mai mult. Kirkwood stătuse cu mâinile sân şi nu-i pusese nici o întrebare inoportună.

Îl găsi pe Olshansky în bârlogul lui aşezat în faţa unui şir de trei monitoare plate. Din difuzoarele computerului se auzeau sunete înăbuşite şi, din când în când, câte o voce distorsionată. Pe ecranul din mijloc se vedeau mai multe ferestre. Într-una dintre ele apărea imaginea unei

unde sonore. Cea de dedesubt aducea cu un sintetizator, pe care Olshansky îl manevra folosindu-se de tastatură.

– Cum merge treaba? îl întrebă Corben.

Olshansky nu-şi ridică privirea, rămânând cu ochii pironiţi pe ecrane.

– Am reuşit să descarc un program-pirat în telefonul lui, dar cred că deocamdată e încă ascuns în buzunarul cuiva. Nu se aud decât nişte bâlbâieli stâlcite.

Predecesorul lui Olshansky intrase fără prea mari eforturi în computerele celor doi furnizori de servicii de telefonie mobilă din Liban. Probabil că îi prinsese bine faptul că îi avea pe statul de plată pe câţiva dintre angajaţii lor. Corben spera să folosească acea posibilitate de acces ca să tragă cu urechea la tot ce se întâmpla pe raza de captare a microfonului celularului lui Ramez, cu ajutorul unui „microfon-pirat", un dispozitiv de interceptare acţionat de la distanţă. Tehnologia era alarmant de simplă.

Majoritatea utilizatorilor de celulare habar n-aveau că aparatele lor nu erau complet scoase de sub tensiune, nici chiar atunci când le ţineau închise. Ca să te convingi, era suficient să-ţi programezi telefonul să sune la o oră la care era închis şi să-i vezi ecranul luminându-se. Lucrând în colaborare cu NSA, FBI-ul pusese la punct o tehnică de supraveghere – cu toate că nega existenţa acesteia – care ajuta la descărcarea unui program de interceptare, de la distanţă, în majoritatea telefoanelor mobile. Softul permitea ca microfonul celularului să fie închis şi deschis separat, ca un dispozitiv de sine stătător, în orice moment, de la distanţă, transformând efectiv telefonul într-un microfon, indiferent dacă era alimentat sau nu. Ca să instalezi programul, nu trebuia nici măcar să ai acces fizic la celularul respectiv. Era vorba despre evoluţia inteligentă a unei vechi tehnici

implementate de KGB, care presupunea mărirea tensiunii pe o anumită linie telefonică până la o valoare suficientă pentru a activa microfonul aparatului chiar și atunci când era închis.

Corben ascultă sunetele care veneau din telefonul lui Ramez. Aduceau cu un zgomot de stofă frecată de microfon, ca și cum celularul s-ar fi aflat în buzunarul cuiva. În fundal se auzeau niște voci îndepărtate, abia sesizabile.

– Nu poți să amplifici vocile?

– Am încercat. Distorsiunea provine din zona de interceptare. Nu le pot izola. Se uită la Corben ridicând din umeri. În momentul de față, mai bine de atât nu se poate.

*

Ramez nu-și putea stăpâni tremuratul. Încheieturile lui iritate pulsau frecându-se de benzile de plastic și mișcarea neîncetată îi crea o senzație enervantă, de arsură. Cel puțin așa își imagina. Nu putea să vadă prin sacul de pânză groasă care îi acoperea capul.

I-l puseseră la câteva secunde după ce îl îndesaseră în mașina lor, apoi – deși nu opusese nici o rezistență – îi trăseseră cu sadism doi pumni grei în față, înainte de a-l împinge în jos, în spațiul pentru picioare, apăsându-l cu pantofii ca să rămână acolo.

Drumul nu durase chiar atât de mult și, cu toate că șederea în mașină – cu capul în sacul urât mirositor, cu lovituri de picior primite când și când în coaste și cu zgomotele înăbușite ale orașului plutind în jur – era îngrozitoare, ar fi preferat să continue, dacă ar fi întârziat astfel situația în care ajunsese acum.

Îl târâră afară din mașină, apoi într-o clădire plină de ecouri și în josul unor scări, după care îl aruncară pe un scaun de care îl legară cu curele. Maniacul cu pumni de fier nu se putu împiedica să nu-l pocnească din nou, lovitura fiind cu atât mai înspăimântătoare cu cât venise pe neașteptate, ca și cele dinainte, explodându-i în față în întunecimea înăbușitoare a sacului.

Auzea din când în când câte o mișcare, pași în jurul lui și, de undeva, de mai departe, niște voci, vocile unor bărbați. Accentul era sirian, fără nici o îndoială, ceea ce nu era semn bun – dar asta se putea spune despre orice altceva. Buzele îi zvâcniră când gustul sângelui izvorât din cea crăpată se amestecă cu al sudorii prelinse pe fața lui învinețită. Sacul, care duhnea a o combinație fără nici un Dumnezeu de fructe putrezite și ulei de motor, nu era opac pe de-a-ntregul. Câteva firișoare de lumină, de grosimea unui fir de ac, se strecurau înăuntru, fără să-l ajute să deslușească ceva, ci doar sugerându-i în bătaie de joc existența lumii exterioare, ceea ce nu-i oferea nici o avertizare asupra loviturilor pe care răpitorii săi păreau să i le dea cu plăcere și la întâmplare.

Auzi pași venind direct către el și trupul i se crispă. Simți prezența cuiva care îl studia de la câțiva centimetri distanță. Umbra tăcută stătea în calea luminii, sporind întunecimea lumii lui.

Vreme de câteva secunde înnebunitoare, bărbatul nu scoase nici o vorbă. Ramez închise ochii și se încordă, așteptându-se la o altă lovitură. Nu se putea opri din tremurat. Dimpotrivă, tremurăturile se întețiră și, odată cu ele, senzația de arsură de la încheieturile mâinilor deveni mai puternică.

Dar lovitura nu veni.

Bărbatul vorbi, în sfârșit.

– Cineva o să sune pe telefonul tău, peste două ore. Un tip din Irak care a venit ieri să te vadă. Așa e?

Îl potopi groaza. *Cum de știu asta? N-am spus nimănui. N-am anunțat decât poliția.*

Revelația îl izbi ca un ciocan abătut asupra nicovalei. *Au pe cineva la secția de poliție. Așa că n-o să vină nimeni să mă caute.* O astfel de speranță era, oricum, deșartă. În decursul întregii istorii sinistre a orașului, nu se întâmplase niciodată ca victima unei răpiri să fie salvată cu ajutorul forței. Fie te eliberau răpitorii, fie – în majoritatea cazurilor – nu-ți mai recăpătai libertatea.

Nu avu prea mult timp să cugete asupra acestei perspective sumbre, pentru că își simți mâna stângă înșfăcată de a bărbatului și ținută cu putere. Strânsoarea era ca de fier. Ramez îngheță.

– Vreau să-i spui, întocmai, tot ce o să-ți cer. În ciuda tonului calm, vocea lui era tăios de amenințătoare. Trebuie să-l convingi că totul e OK. Trebuie să te creadă. Dacă reușești, poți pleca acasă. Nu avem nimic de-mpărțit cu tine. Dar telefonul ăsta e foarte, foarte important pentru noi. Vreau să înțelegi cât de important este. De aceea, trebuie să știi că, dacă nu-l convingi, te poți aștepta la așa ceva...

Cu o repeziciune uluitoare, bărbatul îi înșfăcă degetul mijlociu și-l trase spre spate, smulgându-i osul din încheietură, până când degetul atinse dosul palmei.

Lacrimile țâșniră din ochii lui Ramez în timp ce se trăgea înapoi, forțându-și legăturile și urlând de durere, fiind cât pe ce să leșine, în ciuda avalanșei neputincioase de endorfine, dar celălalt nu se clinti. Rămase așa, apăsându-i degetul cu putere către spate, și continuă să vorbească:

– ...dar într-o mult mai mare măsură, înainte de a ți se îngădui să-ți dai duhul.

*

Lui Olshansky îi sări inima când țipătul izbucni din boxele computerului. Continuă vreme de câteva secunde agonizante, înainte de a se transforma într-un scâncet, stingându-se apoi cu totul. Îl ului până și pe Corben, deși se așteptase la așa ceva. Știa ce voiau de la Ramez și mai știa că trebuia să se asigure că era suficient de speriat ca să pună în scenă un spectacol convingător.

– Iisuse Hristoase, murmură Olshansky. Ce dracu' i-au făcut?

– Presupun că nu vrei să știi, se încruntă Corben.

Imaginându-și scena care se desfășura, probabil, într-o văgăună subterană, scoase un oftat plin de frustrări.

Urletul și scâncetul dispăruseră, înlocuite de aceleași sunete distorsionate, supărătoare. Olshansky își frecă fața cu degetele, scuturând din cap. Părea zguduit cu adevărat. Corben îi oferi răgazul unei clipe de liniște.

– Ce-mi poți spune despre locul unde se află? întrebă apoi, întorcându-se către monitorul din dreapta.

Pe ecran se vedea o hartă a Beirutului, peste care se suprapuneau contururile diferitelor zone acoperite de serviciile de telefonie mobilă. Olshansky își adună gândurile.

– Sunt în celula asta, spuse, arătând către hartă.

Telefoanele celulare erau folosite intens în Beirut și fiecare careu-celulă din orașul aglomerat se întindea pe o zonă puțin mai mare de un kilometru pătrat. Dar, chiar și cu triangulația detaliată de care dispunea Olshansky, diametrul de o sută de metri al zonei-țintă reprezenta un car

cu fân destul de mare, în care trebuia căutat asistentul universitar.

Corben se încruntă. Ramez era într-una dintre suburbiile sudice ale Beirutului. Într-un teritoriu Hezbollah. O zonă evident inaccesibilă pentru o mare parte a libanezilor. Realmente o altă planetă pentru un american, mai ales pentru unul cu o ocupație dubioasă, precum cea de „consilier economic". Una dintre zonele în care nu avea nici o legătură printre localnici.

– Cel puțin știm de unde or să apară după ce primesc telefonul, remarcă el.

Se uită din nou la ceas. Trebuia să se întoarcă în oraș destul de repede. Se ridică, pregătindu-se să plece.

– Mă anunți dacă recepționezi ceva inteligibil?

– Poți să faci pariu, confirmă Olshanky, fără să-și ia ochii de pe ecran. La ce oră trebuie să primească telefonul ăla?

– La amiază. Am rugat-o pe Leila să vină încoace, adăugă Corben, referindu-se la una dintre translatoarele de pe statele lor de plată, pentru cazul când reușești să prinzi ceva clar.

– OK, zise Olshansky, cu voce seacă.

Corben se îndrepta către ușă când el își aduse aminte de ceva.

– Apropo, îl știi pe tipul care a sunat, ăla cu trac? E elvețian.

Corben se opri.

– Poftim?

Olshansky părea să nu-și fi revenit încă.

– Conversația cu apelant neindentificat de pe celularul lui Evelyn Bishop, despre care m-ai întrebat.

Corben uitase de apelul telefonic destinat lui Evelyn și preluat de Baumhoff noaptea, la secția de poliție.

– A sunat de la Geneva, continuă Olshansky.

Ceea ce îl surprinse pe Corben.

– Și trebuie să mai reții ceva, adăugă specialistul. Tipul care a telefonat, indiferent cine o fi, își prețuiește foarte mult intimitatea. Convorbirea a fost deviată prin nouă servere internaționale, fiecare dintre ele fiind ascuns în spatele câte unui adevărat tartor al sistemelor computerizate de securitate.

– Dar nimic nu rezistă în fața metodelor tale subtile, este?

Nu strica niciodată să gâdili orgoliului de superhacker al lui Olshansky.

– Cu excepția mititelului ăstuia, răspunse el, posomorât. Am reușit să-i iau urma până la serverul din Geneva și atâta tot. Vorbim despre un cod extrem de puternic. Nu pot să-l sparg. Ceea ce înseamnă că nu-ți pot da date mai exacte.

– Geneva.

– Asta e.

– OK, anunță-mă dacă poți restrânge perimetrul până la ceva mai ușor de abordat, răspunse Corben, cu voce plată. Punerea sub supraveghere a unui întreg oraș ar putea fi destul de complicată.

Apoi ieși, cu țipătul asistentului universitar încă răsunându-i în urechi.

38

Când Mia îi povesti cele întâmplate, responsabilul de proiect de la fundație păru stânjenit. Înșiră un potop de

scuze, de parcă familia lui ar fi purtat vina atacurilor, și o asigură că înțelegea perfect situația în care se afla și că avea să accepte decizia ei, oricare ar fi fost aceasta.

Mia închise și ochii i se opriră pe ecranul computerului din fața ei. Realiză că, în privința e-mailurilor, încetase activitatea după întâlnirea cu Evelyn, din barul hotelului. Corben îi ceruse unei secretare să o conecteze la rețeaua biroului de presă, dar când întinse mâna către tastatură, se hotărî să-și mai prelungească încă puțin pauza.

Se simțea, pur și simplu, copleșită. Își aruncă privirea pe fereastră, către dealurile bogat împădurite din spatele ambasadei, ordonând scenele demențiale, năucitoare, care îi apăreau în fața ochilor minții, și invitând o parte din pacea de dincolo de geam să se i se prelingă în suflet. Dar nu se alese decât cu amintirea Ouroboros-ului, pe care se pomeni, după scurt timp, mâzgălindu-l pe blocnotesul din fața ei.

Renunță la încercarea de a-l ignora. Căută un număr în memoria celularului, apoi îl apelă. Mike Boustany, istoricul care lucra la proiect alături de ea, răspunse după ce telefonul sună de patru ori, modulațiile plăcute ale vocii sale fiind înlocuite de o îngrijorare sinceră, presantă. Încă nu auzise de răpirea lui Ramez și vestea îl surprinse. Păru cu atât mai șocat când află că ea fusese de față la ambele răpiri.

O întrebă ce se petrecea. Mia nu se simțea constrânsă să-i ascundă ceva. El o ascultă, păstrând tăcerea în cea mai mare parte a timpului, evident uluit de ceea ce i se întâmplase.

– Cred că mă poți ajuta într-o privință, Mike, încheie ea. Ce știi despre Ouroboros?

– Șarpele care-și înghite coada? Apare în câteva gravuri, pe zidurile unor temple feniciene. Despre asta e vorba?

– Nu. Mă interesează o reprezentare mult mai recentă. Probabil din secolul al X-lea.

Îi povesti despre imaginea din încăperea subterană și de pe carte.

El știa foarte multe despre Confreria Neprihănirii, dar nu vedea care ar fi putut fi legătura ei cu Ouroboros-ul. Mia ar fi vrut să-i dezvăluie mai multe, dar simțea că era mai bine să nu pomenească despre *hakeem* și acea casă a ororilor pe care o stăpânise. Îi spuse, în schimb, că era oarecum nedumerită în privința semnificației simbolului și aduse în discuție tot ce aflase din lecturile ei despre învățații arabi și persani din epocă.

Un subiect despre care el știa foarte multe.

– Uite ce nu pot să înțeleg, încheie ea. Cineva e dispus să verse o grămadă de sânge ca să pună mâna pe cartea asta, dar învățații vremii nu voiau să pună în practică nimic de rău augur. Și atunci, ce poate să fie în carte?

Boustany chicoti ușor.

– Trebuie să fie vorba despre *ikseer*.

– Despre ce? Ce tot spui acolo?

– E cea mai veche dintre aspirațiile omului. Vezi, tu privești lucrurile dintr-un punct de vedere rațional.

Ea se încruntă.

– Așa mi se spune mereu.

– Ai citit despre realizările ușor de demonstrat ale acestor învățați-filozofi. Dar după cum știi, ei nu se limitau la practicarea unei singure discipline. Erau interesați de toate cunoștințele omenirii, voiau să stăpânească forțele misterioase ale naturii și să devină luminile călăuzitoare ale tuturor științelor. Așa că studiau medicina, fizica, astronomia, geologia... aveau minți înfometate și atât de multe descoperiri de făcut. Disecau cadavre, enunțau postulate

despre funcționarea sistemului solar... Și, mai curând sau mai târziu, singurul lucru care le acapara cu lăcomie atenția era alchimia.

– Alchimia? Tipii ăștia erau savanți, nu șarlatani.

Boustany îi răspunse cu voce la fel de calmă ca suprafața unui lac.

– Alchimia era o știință. Dacă n-ar fi fost ea, am aprinde și acum focul frecând două bețe.

Pe urmă o conduse înapoi, către primele zile ale relației incomode dintre știință și religie și către începuturile alchimiei. Îi povesti cum despărțiseră vechii greci știința – care la vremea aceea consta mai ales în studiul astronomiei și în explorarea așa-numitei *khemeia*, ceea ce însemna „a amesteca laolaltă" substanțele – de religie, fapt ce avusese urmări deosebite.

– Știința a înflorit ca o vocație rațională a învățaților și a filozofilor, îi spuse Boustany. Lucrurile s-au schimbat când Ptolemeu, unul dintre generalii lui Alexandru cel Mare, a devenit regele Egiptului. Alexandria – orașul ce poartă numele marelui cuceritor care l-a fondat – a devenit centrul studiilor progresiste, așa cum o dovedește biblioteca sa legendară. Invadatorii au fost impresionați de cunoștințele desăvârșite de *khemeia* ale egiptenilor, cu toate că erau amalgamate cu religia lor și cu obsesia vieții după moarte. Așa că grecii au preluat atât știința, cât și religia. *Khemeia* s-a întrețesut cu misticismul, iar cei care o practicau erau considerați adepții dubioși ai unor taine tenebroase. Alături de astrologi, au devenit tot atât de temuți ca preoții. Ei s-au grăbit să-și însușească această imagine, savurându-și noul statut de vrăjitori și magicieni, și și-au strâns rândurile, retrăgându-se în spatele vălului secretomaniei. În strădania de a-și alimenta propriul mit, și-au

ascuns lucrările sub un simbolism pe care nu-l puteau pricepe decât inițiații. Deosebirea dintre știință și magie a devenit de nedesluşit. Şi, ca urmare, știința – adevărata știință – a început să se împleticească. Această mentalitate i-a împins pe savanți să lucreze izolându-se unii de alții și să nu-și împărtășească reușitele – sau eșecurile. Mai rău, a atras impostorii și șarlatanii, care au discreditat știința încă și mai mult. Ispita provocării supreme ridicate de *khemeia* – transformarea metalelor inferioare în aur – a ajuns să predomine. Şi totul a scăpat de sub control până când au apărut două forțe care au făcut tot ce le-a stat în putință ca să înăbuşe știința în Europa: teama împăratului roman Diocleţian că aurul ieftin avea să-i submineze guvernarea, motiv pentru care a poruncit să fie arse toate lucrările de *khemeia;* și ascensiunea creştinismului, care a nimicit-o fără milă, considerând-o o învățătură eretică, păgână. Aşa că științele grecești au fost epurate din Imperiul Roman creştinat. Totuși, Orientul a preluat ștafeta și a dus-o mai departe.

În secolul al VII-lea, triburile arabe și-au unit armatele și, călăuzite de o nouă religie, au părăsit peninsula Arabică și s-au răspândit pe teritoriul Asiei, al Europei și al Africii. Când au cucerit Persia, au descoperit rămăşitele științei grecești, care supraviețuiseră. Scrierile i-au intrigat. *Khemeia* a devenit *al-kheemia*, prefixul *al* fiind articolul hotărât din limba arabă. Soarta încredințase alchimia greco-egipteană în mâinile cărturarilor arabi. În următorii cinci sute de ani, a rămas în grija lor. Iar ei au slujit-o cu sârguință, adoptând cunoștințele pe care le primiseră moștenire și făcând progrese însemnate.

Acea epocă de aur și-a găsit sfârșitul în urma invaziei barbarilor mongoli și turci. În cele din urmă, cruciații aveau să aducă vestigiile cunoștințelor științifice ale arabilor

înapoi, în Europa. În avangarda reîntoarcerii cunoștințelor pierdute ale grecilor în căminul lor european s-au aflat mai ales creștinii din peninsula Iberică, odată ce au recuperat teritoriile Spaniei și Portugaliei din mâinile maurilor. Mulțumită traducătorilor care au trudit în Toledo și în alte centre culturale din regiune, progresele științifice ale Orientului au dobândit o nouă viață în Occident.

Al-kheemia a devenit alchimie și, peste câteva secole, avea să primească numele mult mai respectabil de chimie.

– Acești filozofi-savanți au realizat lucruri măreție în domeniul pe care îl numim acum chimie, o informă Boustany. Au sintetizat acizii, au aliat metalele și au obținut substanțe noi. Dar una dintre aceste substanțe s-a bucurat de o atenție deosebită vreme de veacuri întregi.

– Aurul, spuse categoric Mia.

– Bineînțeles. Posibilitatea ispititoare de a obține aur a reușit întotdeauna să-i seducă, fără greș, chiar și pe savanții cu cea mai sănătoasă judecată. Într-un anumit moment al carierei, fiecare dintre ei a ajuns să fie obsedat de singurul lucru care îi tenta în mod deosebit pe stăpânii lor, califii și imamii: transformarea metalelor inferioare în aur.

Mia cugetă asupra spuselor lui. În apartamentul lui Corben, frunzărise o scurtă biografie a lui Jabir ibn Hayyan – pe care europenii aveau să-l numească mai târziu *Geber*. Acesta reușise să prepare o serie de acizi foarte puternici, dar se ocupase într-o mare măsură și cu succes de transmutarea metalelor. Mia nu acordase prea multă atenție acelui amănunt, căci, chiar dacă așa ceva ar fi fost posibil, ceea ce ea nu credea, nu-l considera – ca să folosească adjectivul preferat al lui Corben – *relevant* în lumina descoperirilor din laboratorul *hakeem*-ului.

– Mă îndoiesc că e vorba despre asta.

– De ce?

– Am omis ceva, adăugă ea, cu o oarecare ezitare. Există un tip despre care credem că s-ar putea afla în spatele celor întâmplate. Face... nişte experimente medicale ciudate.

Pentru o clipă, Boustany rămase fără grai.

– Pe oameni?

– Da.

Istoricul păstră tăcerea, cântărindu-şi răspunsul.

– Atunci poate că individul umblă într-adevăr după *ikseer*.

– Iar *ikseer*-ul ăsta! Despre ce naiba vorbeşti?

– Despre o obsesie la fel de veche ca timpul însuşi. În *Epopeea lui Ghilgameş*, una dintre cele mai vechi legende scrise consemnate de istorie, se vorbeşte despre asta.

În scurta vreme care trecuse de când se cunoşteau, Boustany căpătase obiceiul de a o tachina. Ceea ce era adesea plăcut. Dar în momentul acela trebuia să afle despre ce era vorba.

Istoricul îi povesti despre Avicenna şi despre ceilalţi filozofi-savanţi, pentru care piesa lipsă din jocul de puzzle era declanşatorul, catalizatorul care ar fi putut stimula amalgamarea corectă a metalelor inferioare. Tradiţia antică îi făcuse să presupună că acesta era o pulbere uscată. Grecii îl numeau *xerion*, ceea ce înseamnă uscat. În limba arabă, cuvântul căpătase forma *al-ikseer*. Sute de ani mai târziu, europenii aveau să se refere la nedescoperitul *al-ikseer* numindu-l *elixir*. Şi, pentru că savanţii acelei epoci erau consideraţi şi filozofi, iar despre catalizator se presupunea că ar fi provenit din pământ, a mai devenit cunoscut şi sub numele de „piatră filozofală".

– Se credea că această substanță legendară era atât de grozavă, încât alchimiștii i-au atribuit în curând și alte puteri, adăugă Boustany. Pe lângă proprietatea de catalizator ce ar fi ajutat la făurirea unei neînchipuite bogății, ar mai fi avut și harul de a vindeca bolile. În cele din urmă, au ajuns să creadă că putea oferi nemurirea. Așa și-a dobândit numele de potențial *al-ikseer* al vieții – un elixir al vieții – iar *al-kheemia* a devenit o dublă străduință de a realiza două vise strâns legate între ele: aurul și nemurirea. În mințile alchimiștilor, între cele două s-a înfiripat o legătură profundă. Aurul în sine era indestructibil: nu se învechea. Unii dintre savanți au găsit chiar și metode de a-l ingera – de obicei sub formă de pulbere – socotind că era el însuși un elixir, ajungând apoi să fie chiar mai căutat pentru că era perceput ca o substanță ce împiedica îmbătrânirea, decât pentru frumusețea sa neștirbită de trecerea timpului și pentru valoarea sa monetară. Noțiunea de elixir al vieții, continuă Boustany, a inclus teoria arhetipală a îmbătrânirii, pe care o punea pe seama pierderii unei anumite substanțe vitale. Acesta era, de fapt, motivul pentru care trupurile se zbârceau și se chirceau înainte de a înceta cu totul să mai funcționeze. Taoiștii numeau substanța respectivă *ching* și o descriau drept o suflare esențială, indispensabilă vieții. Aristotel, Avicenna și nenumărați alții credeau totodată că, pe măsură ce îmbătrânea, trupul își pierdea „umiditatea internă". Medicul vienez Eugen Steinach își sfătuia pacienții să practice *coitus reservatus* ca să-și recapete tinerețea – adică să apeleze la o metodă de a-și păstra lichidul vital pe care noi o numim acum vasectomie. Un alt chirurg, Serge Voronoff, credea că, de vreme ce îmbătrânesc într-o mai mică măsură decât celelalte celule ale corpului, celulele reproductive conțin, probabil, un hormon

al antiîmbătrânirii. Într-o încercare nechibzuită de a transfera o mai mare cantitate a elixirului magic înapoi în organism, el a grefat testicule de maimuță pe cele ale pacienților săi, cu rezultate cumplite, așa cum era de așteptat. Nici măcar credincioșii fervenți în viața de după moarte nu păreau să stea în calea goanei disperate pe urmele longevității: în anii 1950, bătrânul papă Pius al XII-lea ținea permanent în preajma sa șase medici personali. Un chirurg elvețian pe nume Paul Niehans i-a injectat glandele unor fetuși de miel. Pe lista impresionantă a pacienților care frecventau clinica lui Niehans din localitatea elvețiană Montreux se regăseau capete încoronate și vedete de la Hollywood. Așa se face, conchise Boustany, că de-a lungul timpului, alchimiștii și șarlatanii au născocit tot felul de poțiuni și de elixire, izvoare ale tinereții, care puteau să completeze sau să înlocuiască „esența" pierdută a vieții. Locul căruțelor negustorilor ambulanți a fost luat de raioanele suplimentare ale magazinelor universale și de internet, iar cel al vânzătorilor de ulei de șarpe a fost preluat de pseudosavanții care fac reclamă hormonilor, mineralelor și altor cure miraculoase, care promit să redea organismelor noastre vigoarea tinereții și care își susțin afirmațiile cu prea puține și prea superficiale argumente științifice. Dar obiectul căutărilor e același. E ultima frontieră, singura pe care o mai avem de cucerit.

Mia oftă, posomorâtă.

– Deci bănuiesc c-avem de-a face cu un nebun.

– Așa s-ar părea.

Mia lăsă telefonul din mână, chinuită de ideea că eticheta de savant dement, pe care o ținea la distanță când se gândea la răpitorul mamei ei, nu era, probabil, prea departe de adevăr.

39

Hakeem se afundă în fotoliul din biroul său, simțindu-se desfătător de învigorat. Tratamentul matinal, un obicei săptămânal pe care îl respecta cu religiozitate de ani de zile, îl întărise, ca de obicei. Savură aerul răcoros al toamnei, trăgându-l în piept cu sorbituri mari și lacome, în timp ce amestecul de hormoni și steroizi îi curgea prin vene și îl făcea să-și simtă pielea parcă electrizată. Goana lor îi limpezea capul și ochii și îi ascuțea simțurile, aproape făcând ca în jurul lui totul să se miște mai încet. Era cea mai plăcută beție pe care și-o putea imagina, mai ales că nu implica pierderea controlului, ceea ce, în cazul său, ar fi fost de neconceput.

Măcar dacă oamenii ar fi știut ce pierdeau.

În plus, veștile din Beirut erau promițătoare. Omar și oamenii lui puseseră mâna pe asistentul universitar. Unul dintre ei fusese ucis, iar altul grav rănit – cineva trebuia să se ocupe de el, deoarece o vizită la spital, fie și la unul dintr-o zonă prietenoasă a orașului, ieșea din discuție, iar omul era, după toate aparențele, prea grav rănit pentru a fi trecut clandestin peste graniță – dar, una peste alta, operațiunea fusese un succes.

Era o rușine că americanul nu fusese ucis. *Hakeem* simțea că interesul acestuia începea să devină o problemă. Era prea aproape de cele petrecute, prea... hotărât. Omar îl informase că luase și laptopul lui Evelyn Bishop și dosarul din apartamentul ei. Un dosar. O procedură standard în cazul unei astfel de cercetări, sau era vorba de mai mult decât atât? Da, era adevărat că fusese răpită o americancă, iar compatrioții ei luau asta mai în serios decât mulți

alții, dar hotărârea și încăpățânarea individului dădeau de bănuit că la mijloc stătea ceva mai mult decât atât.

Oare știa ce se afla de fapt în joc?

Îi ordonase lui Omar să ia măsuri suplimentare de precauție după aceea. Misitul irakian putea telefona din clipă-n clipă. Cartea avea să fie a lui în curând. Totul mergea bine. Mai mult decât bine.

Știa cumva, cu claritatea oferită de noua doză care i se învolbura în organism, că de data asta era, în sfârșit, cu adevărat aproape. Închise ochii și inspiră profund, savurând perspectiva succesului iminent. În timp ce gândurile îi alunecau nestingherite, imaginile căminului său i se năpustiră în minte.

Amintiri vagi. Din momentul când observase, pentru prima oară, ofrandele neobișnuite aduse în capelă. Din momentul când devenise pentru prima oară conștient de moștenirea lui deosebită.

*

Bineînțeles că mai intrase în capelă și în alte rânduri. Crescuse acolo, în Neapole, un oraș în care, chiar și în zilele acelea, numele strămoșului său mai era încă șoptit cu voce înăbușită. Dar vizita făcută atunci, la nouă ani, îi deschisese ochii asupra misterelor trecutului.

În ziua respectivă, bunicul lui îl dusese în capelă. Îi plăcea să-și petreacă timpul îi tovărășia bătrânului. Avea ceva robust și liniștitor. Băiatul – pe atunci se numea Ludovico – simțea, chiar și la vârsta aceea fragedă, respectul impus de bunicul său tuturor celor din jur. El însuși tânjea după o asemenea forță interioară, mai ales pe terenul de joacă al școlii, unde băieții mai mari și mai voinici îl

necăjeau din pricina obârşiei sale. În Neapole, crucea di Sangro era greu de purtat.

Bunicul îl învăţase să se fie mândru şi să ţină cont de moştenirea familiei. Erau principi, pentru numele lui Dumnezeu, şi în afară de asta, geniile şi vizionarii erau adesea luaţi în râs şi persecutaţi de contemporanii lor. Tatăl lui Ludovico nu fusese interesat să înţeleagă ce se ascundea în trecutul lor, preferând să rămână fără nici o putere şi să se scuze, la modul penibil, pentru strămoşii lui. Ludovico era altfel, iar bunicul observase asta şi se ocupase de educaţia lui. Îl instruise, spunându-i că înaintaşul lor realizase multe lucruri uimitoare. Da, fusese numit în toate felurile, de la vrăjitor până la alchimist diabolic. Zvonurile care susţineau că făcea experienţe abjecte pe subiecţi nevinovaţi circulau din abundenţă. Unii credeau că totul era în legătură cu obţinerea unor *castrati* tot mai valoroşi, referindu-se la acei cântăreţi castraţi în mod ilegal, care fermecau publicul şi scoteau în evidenţă opera italiană în secolele al XVII-lea şi al XVIII-lea. Alţii mergeau şi mai departe, susţinând că principele omorâse şapte cardinali nemulţumiţi de preocupările lui şi că poruncise să se facă scaune din oasele şi din pielea lor.

După părerea bunicului, asemenea discuţii trădau intelectul limitat, imaginaţia sărăcăcioasă şi, inevitabil, pizma detractorilor lui Raimondo di Sangro. La urma urmelor, străbunul lor făcuse parte din prestigioasa Accademia della Crusca, un club al literaţilor de elită ai Italiei, care se bucura de o înaltă stimă. Inventase tipuri noi de arme de foc, de genul carabinei care se încărca prin partea din spate a ţevilor, precum şi focuri de artificii revoluţionare. Crease ţesături impermeabile şi perfecţionase noile tehnici de colorare a marmurei şi a sticlei. Dar, mai

presus de toate, înălțase un monument de o forță nepieritoare: Cappella San Severo, capela sa personală din inima orașului Neapole.

Hakeem își aducea aminte de vizita făcută împreună cu bunicul său, cea care îi hotărâse soarta. Alături de intrare, în partea de jos a zidurilor exterioare, erau ferestrele zăbrelite ale beciului care adăpostise cândva laboratorul prințului. În interior, mica biserică în stil baroc strălucea de splendoarea celor mai frumoase picturi și lucrări de artă. Statuile de marmură, dintre care cea mai vestită era *Cristo velato*, creația lui Giuseppe Sammartino, te fascinau prin perfecțiunea detaliilor, având trăsăturile perfect vizibile în spatele unui văl subțire de marmură. Chiar și în zilele noastre, experții continuă să se întrebe cum a fost posibilă realizarea unui asemenea efect.

Bunicul său îl condusese dincolo de ea, către o statuie sculptată de Francesco Queirolo, numită *Dezamăgire*. O altă minune de dincolo de un văl, care îl înfățișa pe tatăl principelui încercând să se elibereze din strânsoarea unei plase, ajutat de un tânăr înaripat. Bunicul îi explicase băiatului că statuia era reprezentarea omului care încearcă să scape din capcana falselor credințe, cu ajutorul intelectului.

Subsolul găzduia ale minunății. O scară îngustă, în spirală, cobora către laboratorul principelui, unde în două vitrine de sticlă erau păstrate scandaloasele „mașinării anatomice", cu scheletul unui bărbat într-una dintre ele, și o femeie gravidă în cealaltă, cu venele, arterele și organele ireproșabil conservate, datorită unui procedeu de îmbălsămare necunoscut și care continua să uimească.

De-a lungul anilor, bunicul îi dezvăluise tânărului Ludovico tot mai multe detalii legate de viața misterioasă a

străbunicului său. Îi povestise că principele fusese obsedat de atingerea perfecțiunii organismului uman. *Castrati* erau cântăreți desăvârșiți. Mașinăriile anatomice făceau parte din încercarea sa de a realiza un organism uman perfect. Piatra lui funerară purta o inscripție care i se potrivea ca o mănușă: „Un om admirabil, născut pentru a îndrăzni orice." Era plasată deasupra unui mormânt gol: trupul fusese furat. Dar, într-un anumit moment al vieții, obsesia sa luase o turnură dramatică. Și, când Ludovico împlinise optsprezece ani, bunicul îi dezvăluise ce anume dăduse aripi obsesiei principelui.

Îi încredințase totodată și jurnalele lui Raimondo di Sangro, plus un alt obiect pe care îl prețuia mai presus decât orice: un talisman, un medalion înfățișând un șarpe care și înghițea coada, pe care tânărul îl purtase de atunci mereu și continua să o facă și acum.

Dezvăluirea îl înflăcărase pe Ludovico, ducându-l dincolo de cele mai mărețe vise – sau de cele mai cumplite coșmaruri – ale bunicului său.

Totul începuse destul de bine. Ludovico excelase în studiile sale și își obținuse doctoratul în medicină geriatrică și în biologie celulară – *cum laude* – la Universitatea din Padova. Ajuns un biogenetician eminent, condusese un laborator finanțat cu dărnicie din cadrul Universității, studiind celulele stem, mecanismele hormonale și diviziunea celulară. Dar, cu timpul, începuse să simtă constrângerile științei oficiale. Începuse să forțeze nota și să pună sub semnul întrebării limitele acceptate ale eticii biomedicale. Experimentele sale deveneau tot mai riscante. Tot mai extremiste.

Printr-o întorsătură amară a sorții, bunicul său murise cam în aceeași perioadă. Părinții încercaseră să-l crească pe

Ludovico ca pe un bun catolic şi fusese învăţat, atât acasă, cât şi la şcoală, că moartea ne-a fost hărăzită de Dumnezeu şi că nimeni în afară de El nu poate oferi nemurirea. Bunicul său încercase să minimizeze efectele spuselor lor şi, prin moartea lui, prin acest singur eveniment funebru, cuvintele i se adeveriseră. Ludovico îşi dăduse seama că nu stătea în firea lui nici să accepte moartea, nici să se lase înfrânt de ea. Nu avea să cedeze fără luptă. Mormântul – al lui şi al celor pe care îi îndrăgea – mai avea de aşteptat.

Dragostea nu putea birui moartea. Ştiinţa avea să o facă.

Şi, pornind de la această idee, experimentele lui deveniseră din ce în ce mai puţin acceptabile. Ieşiseră, în scurt timp, în afara legii. La Universitate i se făcuseră mizerii, fiind astfel silit să plece, urmărit de iminenta ameninţare a unei chemări în faţa justiţiei. Nici un laborator din Occident nu dorea să mai aibă de-a face cu el.

Totuşi, Universitatea din Baghdad îi oferise o cale de ieşire din impas. Şi în cele din urmă îl condusese – sau cel puţin aşa spera acum – către descoperirea care îi preocupase strămoşul.

*

Cu mintea stimulată de substanţele chimice care i se învârtejeau în organism, se pomeni revenind asupra evenimentelor din ultimele zile, întorcându-le pe toate părţile şi privindu-le din cu totul alte unghiuri. În ciuda euforiei aproape extatice pe care i-o stârnise perspectiva pe a pune mâna pe misitul irakian şi pe carte, gândurile nu reuşeau să-i ocolească pe profesoara americană şi pe iubitul ei de mult pierdut. Ideea continua să-l frământe şi să-i submineze

seninătatea, de parcă un senzor aflat undeva, în interiorul trupului său, ar fi intrat în funcțiune.

Și în starea aceea de excitare a tuturor simțurilor, o altă piesă a jocului de puzzle, o revelație încântătoare, erupse din adâncurile subconștientului său.

Cum de nu mi-am dat seama mai devreme?

Făcu, în grabă, un calcul mental. Ținând cont de ceea ce-i spusese Omar despre vârsta fiicei ei, totul părea să se potrivească.

Nu părea. Chiar se potrivea de minune.

Cățeaua vicleană, cugetă el. Păstrase aceea mică nestemată numai pentru ea.

Sări în picioare și își traversă biroul cu pași mari, alergând pe plăcile de gresie în timp ce ordona, cu voce răstită, să fie însoțit până în pivniță.

*

Evelyn sări în sus imediat ce auzi cheia în broasca ușii. Nu știa nici de cât timp se afla acolo, nici dacă era zi sau noapte. Izolarea inumană din celulă îi anulase simțurile fizice. Nu știa cu certitudine decât că nu era întemnițată de prea multă vreme și că, dacă între ceea ce i se întâmpla și răpirile petrecute până atunci în Beirut exista vreo legătură, mai avea încă mult, foarte mult de așteptat.

Ușa se deschise brusc și inchizitorul ei pași înăuntru. De data asta era fără halat, fapt care nu o liniști decât într-o mică măsură. El inspectă în grabă celula, ca un director sever de hotel care trece în revistă o cameră de oaspeți, apoi se așeză pe marginea patului ei. În ochi îi strălucea privirea intensă a unui maniac, care îi stârnea o neliniște profundă.

– Cred că, în timpul ultimei noastre conversații, ai uitat să menționezi un mic amănunt, îi spuse cu un aer jucăuș.

Ea nu era sigură la ce anume se referea, dar, indiferent despre ce ar fi fost vorba, părea mult prea încântat că îl descoperise pentru ca asta să fie de bun augur.

– Acest Casanova vagabond al tău, zise el, strâmbându-se cu o condescendență enervantă. Tom Webster. Sunt uimit de sentimentele încă atât de puternice pe care i le porți, de nevoia ta de a-l proteja. Dacă te gândești cum te-a lăsat.

Se aplecă privind-o satisfăcut, de parcă s-ar fi delectat cu teama ei față de micul lui joc intimidant și, când o făcu, Evelyn îi văzu medalionul printre nasturii cămășii. Nu avu nevoie decât de o scurtă privire ca să recunoască simbolul Ouroboros-ului și, chiar din clipa aceea, știu că el îi ascundea – așa cum o făcuse și Tom – o mulțime de lucruri despre vechii ocupanți ai încăperii de la Al-Hillah.

– Gravidă, adăugă el, cu voce tăioasă. Nu mă înșel, nu-i așa? Mia... E fiica lui, nu-i așa?

40

O voce de bărbat întrerupse gândurile mohorâte ale Miei.

– Probabil că dumneavoastră sunteți Mia Bishop.

Se întoarse. Tipul care stătea în fața ei îi întinse mâna.

– Bill Kirkwood. Îl căutam pe Jim.

În timp ce îi strângea mâna, îi privi chipul. Era un bărbat atrăgător, dar avea ceva distant, rezervat, o atitudine ezitantă, care o stingherea.

– Nu știu unde e, îi răspunse. M-a lăsat aici cam de vreo oră.

– Ah. El păru să șovăie o clipă, apoi adăugă: Îmi pare rău pentru ceea ce i s-a întâmplat mamei dumneavoastră.

Mia nu știa ce ar fi trebuit să-i răspundă. În cele din urmă, găsi ceva.

– Presupun că ține de specificul locului.

– Nu, în ultima vreme, nu mai e așa. Ne-a luat pe toți prin surprindere. Totuși, sunt sigur că va scăpa cu bine.

Mia dădu din cap, lăsând ca între ei să se așternă o liniște jenantă.

– Am auzit că ați avut o altă aventură gen Vestul Sălbatic, își luă el inima-n dinți.

Mia ridică din umeri.

– Se pare că am un talent de a ajunge la locul nepotrivit în momentul nepotrivit.

– Ați putea privi lucrurile și așa. Pe de altă parte, faptul că v-ați aflat acolo în seara aceea și că ați anunțat ce i s-a întâmplat mamei dumneavoastră ar putea să-i salveze viața.

Chipul ei străluci. Ideea îi aduse o ușoară consolare.

– Sper să fie așa. O cunoașteți?

Kirkwood dădu din cap.

– Puțin. UNESCO. Noi finanțăm o parte dintre explorările ei de aici. E o femeie excepțională și mie îmi inspiră cel mai profund respect. Iar toată povestea asta e atât de... îngrozitoare. Eu aș vrea să știu, Mia... Putem să ne tutuim?

– Sigur că da.

– Cum ți s-a părut?

– La ce te referi?

– Ai fost ultima persoană care a văzut-o înainte de răpire, îi reaminti Kirkwood. Ți s-a părut că era agitată dintr-un anumit motiv? Sau poate îngrijorată?

– Nu în mod deosebit. Era oarecum tulburată din cauza lui Farouk – știi, misitul irakian – apariția lui, ca din senin, o luase prin surprindere. Dar altfel...

Vocea i se stinse când observă că privirea lui alunecase către birou și se oprise asupra blocnotesului. Era acoperit de notițele le care le luase în timp ce vorbea la telefon și presărat cu desene ale Ouroboros-ului.

Intrigat, Kirkwood își lăsă capul pe o parte.

– Simbolul de pe una dintre cărți, spuse, și cuvintele părură pe jumătate constatare, pe jumătate întrebare. Din Irak.

Mia se simți ușor buimăcită.

– Da, răspunse, oarecum surprinsă fiindcă el aflase asta.

– Știi ce reprezintă?

– Se numește Ouroboros. Nu știu prea multe despre el, se hotărî ea să adauge, nefiind sigură cât de multe putea să dezvăluie.

Se sili să zâmbească, știind foarte bine că surâsul nu i se reflecta în privire. Se întrebă dacă el observase.

– Crezi că răpitorii umblă, de fapt, după cartea asta? o întrebă Kirkwood.

Mia simțea două impulsuri contradictorii. El își dădu probabil seama, pentru că se grăbi s-o scoată din încurcătură.

– E în ordine. Mă străduiesc, alături de Jim, s-o aduc pe Evelyn înapoi. El mi-a povestit discuția voastră. Spunea că l-ai dus în apartamentul ei. Făcu o pauză. Aici suntem cu toții de aceeași parte, adăugă cu o umbră de zâmbet, aplecându-se ca să-i studieze notițele.

Ea se relaxă și dădu din cap, încuviințând.

– E singurul lucru care face legătura între Evelyn, încăperile societății secrete, carte și *hakeem*. Trebuie să aibă o semnificație.

El o privi uluit, înnegurându-se.

– *Hakeem?*

Ei i se puse un nod în gât. Știuse că o dăduse în bară chiar din clipa în care rostise cuvântul. Bâjbâi, căutând ceva care s-o scoată din încurcătură, dar nu-i veni nici o idee.

– E... știi, în Baghdad, se bâlbâi. Poate că ar trebui să-l întrebi pe Jim despre asta.

Din fericire, în clipa aceea apăru Corben. Îl însoțea un alt bărbat, mai tânăr, pe care Mia nu-l cunoștea. Avea părul scurt, castaniu, gâtul gros, și purta un costum bleumarin, fără cravată. Când dădu cu ochii de Kirkwood, Corben păru surprins și îl salută cu o scurtă înclinare a capului. În timp ce acesta îi răspundea, Mia sesiză neliniștea abia perceptibilă din expresia lui Corben, care își coborâse ochii spre birou, unde mâzgălelile ei stăteau la vedere. Agentul CIA arătă către însoțitorul său cu un gest al capului.

– El e Greg, îi spuse Miei. O să te conducă la hotel imediat ce ești gata de plecare și o să rămână cu tine. O să te instalăm la Albergo. E un mic hotel din Ashrafieh – partea creștină a orașului – unde o să fii în siguranță.

– OK.

– Acolo stau și eu, adăugă Kirkwood, înainte de a se întoarce spre agentul CIA. Ceva nou, în urma ascultării telefonului?

– Încă nimic, zise Corben.

– Și ce ai de gând să faci?

– Iau o mașină și mă întorc în oraș, ca să fiu cât mai aproape. Poate c-avem o șansă. Se întoarse spre Mia. Te sun mai târziu, ca să mă asigur că totul e în ordine.

– O să mă descurc, zise ea.

Corben o privi, apoi dădu din cap către celălalt agent, ca și cum i-ar fi spus: *Îți aparține.*

– Noroc! Și ține-ne la curent, spuse Kirkwood când Corben se răsucea de călcâie, gata de plecare.

– Te anunț imediat ce am noutăți.

Dintr-un anumit motiv, Mia nu-l credea prea dornic să facă asta. Mai mult decât atât, i se părea chiar oarecum circumspect în privința lui Kirkwood. Ceea ce însemna, probabil, că și ea ar fi trebuit să fie.

*

Kirkwood sălta capacul de plastic și extrase o ceașcă de cafea din automatul plasat în holul clădirii anexă. Se aventură să soarbă o înghițitură. În mod surprinzător, nu era deloc rea.

Rememoră scurta sa discuție cu Mia. Era limpede că ea, și implicit Corben, știa mult mai multe decât era dispusă să spună. În timpul întrunirilor, Corben nu specificase că răpitorii ar fi manifestat vreun interes deosebit pentru vreunul dintre artefacte, și nici nu-i pusese la curent cu descoperirea camerelor subterane, făcută de Evelyn. Cu toate astea, era limpede că Mia știa despre amândouă.

Și era sigur că agentul CIA nu scosese nici un cuvânt despre *hakeem*. Cu toate că acesta reprezenta, fără îndoială, un element esențial al ecuației. Mia spusese că *hakeem* se afla în Baghdad, ceea ce era cu atât mai interesant.

Știa că *hakeem* însemna „doctor", iar asta nu-i cădea deloc bine. Simțea o neliniște bine înrădăcinată. Erau lucruri pe care nu le cunoștea. Iar misitul irakian era departe de a se afla în siguranță. Trebuia să afle ce se petrecea

în realitate, iar punctul de plecare era Corben. Ceea ce nu avea să fie simplu. Legăturile lui Kirkwood cu Națiunile Unite erau tari ca fierul, lucru care nu se putea spune despre relațiile sale cu comunitatea serviciilor de informații. Totuși, Națiunile Unite jucaseră un rol semnificativ – uneori cu un anumit scop, alteori din întâmplare – în timpul războiului din Irak, și mai ales pe durata întregului eșec legat de armele de distrugere în masă. Kirkwood își putea folosi relațiile ca să exploateze acel filon, în timp ce căuta alte mijloace de pătrundere în afacerile interne ale Agenției.

Avea nevoie și de mai multe informații despre trecutul Miei, dar acestea se puteau obține prin alte metode. Nu credea că avea să fie prea complicat.

Sorbi încă o dată din ceașcă, își scoase telefonul din buzunar și formă un număr.

41

Corben se uită la ceas. Era douăsprezece fără un sfert. Încă cincisprezece minute.

Stătea de o jumătate de oră într-un Nissan Pathfinder, așteptând. Ceea ce nu-l deranja. Îi plăcea tihna. Pentru că avea timp să privească lucrurile în ansamblu, calm și metodic, să evalueze diversele opțiuni care îi stăteau în față. Întotdeauna era nevoie de mai multe opțiuni. În meseria lui, lucrurile evoluau rareori conform unui plan gata stabilit.

Se întinse ca să-și dezmorțească oasele, sorbi ultima înghițitură din cafeaua espresso dublă pe care o cumpărase și aruncă paharul de hârtie în spațiul pentru picioare din

spate. Cofeina îi invada acum organismul – și era bine. Sau poate că nu erau decât speranțele care îi însuflețeau așteptarea.

Își coborî privirea către scaunul de alături și își scoase din toc revolverul Ruger MP9. Era un obiect mic, urât, dar extrem de eficient. Îi verifică încărcătorul. Era plin. Treizeci și două de gloanțe. Apăsă pe cartușul de deasupra, simți încordarea arcurilor, îl roti ușor, asigurându-se că era plasat așa cum trebuia, apoi împinse încărcătorul la loc, în poziția inițială. Se asigură că pistolul era setat pe foc automat. Ceea ce însemna că își putea expulza întreaga încărcătură în mai puțin de cinci secunde. În mâinile unui cocainoman care trăgea la întâmplare, probabil că majoritatea gloanțelor și-ar fi greșit ținta. Însă el avea destulă experiență pentru ca un astfel de tir să aibă efect.

În toc mai avea încă trei încărcătoare, toate pline. Ținea și un Glock 31 agățat de curea. Nu era încărcat decât cu șaptesprezece gloanțe, dar erau de calibrul .357 și puteau pătrunde prin tabla unei mașini ca prin hârtie.

Avea nevoie de toată puterea de foc.

Cântărise bine lucrurile și ajunsese la concluzia că, în ciuda riscurilor sporite, trebuia să acționeze de unul singur. Reușise să-l convingă pe șeful filialei CIA, pe motiv că Farouk se speria cu ușurință și că trebuia abordat atât cu viteza fulgerului, cât și cu extrem de multă băgare de seamă. Ivirea unei armate de agenți sub acoperire l-ar fi făcut s-o rupă la fugă.

Se gândise, pentru o clipă – pentru o foarte scurtă clipă – să o ia cu el pe Mia. Farouk – care avea să se aștepte la apariția unei mașini pline de polițiști libanezi – nu-l cunoștea pe Corben. Nu avea de ce să se simtă îmboldit să-i acorde încredere. Dar Farouk și Mia se văzuseră în

seara răpirii lui Evelyn. Fără îndoială că prezența ei la locul de întâlnire l-ar fi liniștit pe irakian într-o oarecare măsură, dar era o opțiune pe care nu o putea lua în considerare, ținând cont de cât de periculoasă ar fi putut deveni acțiunea și de situația prin care trecuse ea deja dimineață. Prezența ei nu era indicată și l-ar fi stânjenit în mod serios pe Corben, într-un moment în care trebuia să gândească și să acționeze cu repeziciune.

Nu avea de gând să-i implice nici pe detectivii Fuhud, nu acum, când nu avea idee în care dintre ei se putea încrede. Știa că avea să fie probabil nevoit să înfrunte o mașină încărcată cu pistolari. Dar spera să poată ajunge la Farouk înaintea lor și să evite transformarea acelui colț al Beirutului în care se afla irakianul într-un alt poligon de tragere.

De fapt, aceasta era întrebarea-cheie. De unde urma să sune Farouk? Ținând cont de semnalul furnizat de telefonul lui Ramez, răpitorii se aflau în cartierul Malaab, în extremitatea sudică a orașului. Corben trebuia să se plaseze într-un loc de unde avea șanse să ajungă la Farouk înaintea lor. Studiase harta metropolei și eliminase câteva zone pe care era puțin probabil să le prefere un imigrant ilegal cu accent irakian puternic și cu bani puțini. Estul Beirutului era una dintre ele. Ca și centrul orașului. Iar partea de sud a acestuia era un fief exclusivist, unde nu era permis accesul străinilor.

Nu mai rămânea decât Beirutul de Vest.

Corben se hotărâse să aștepte în afara complexului Concorde. Era situat pe unul dintre drumurile principale care tăiau zona vestică a Beirutului în diagonală și în preajma altor artere largi de circulație pe care le putea folosi ca să traverseze orașul, dacă ar fi fost necesar. Dacă

telefonul venea de undeva de lângă Universitate, locul unde fusese văzut Farouk ultima oară, Corben urma să se afle mai aproape de el decât echipa de bătăuşi, având o şansă acceptabilă de a-l găsi înaintea lor. Presupunând că nu aveau pe cineva în avangardă, în aşteptare.

Dăduse o raită prin arsenal, după arme, scoţând şi o vestă antiglonţ Kevlar care, judecând după întepeneala propriului său spate, nu fusese concepută pentru a oferi prea mult confort. Totodată, se hotărâse să folosească una dintre maşinile fără plăcuţe de înmatriculare cu numărul ambasadei. Dacă urma să dea de necaz, nu voia ca vehiculul să poată fi identificat cu uşurinţă.

În casca Bluetooth a celularului său pârâi vocea Leilei:

– Recepţionăm ceva.

– Se pare că au scos, în sfârşit, telefonul lui Ramez din gaura aia în care l-au ţinut până acum, adăugă Olshansky.

Corben auzi în fundal o discuţie în limba arabă, vocile răpitorilor venind din boxele din cartierul general al lui Olshansky. Cuvintele deveniră mai clare. Şi-l imagină pe bărbatul care le rostea şi care ar fi putut fi şeful bandei, cel pe care îl văzuse în afara locuinţei lui Evelyn. Leila acţiona cu repeziciune, vorbind intermitent, în fiecare dintre pauzele făcute de vocea bărbatului:

– Îi spune lui Ramez că aproape a sosit momentul... Îl întreabă dacă înţelege exact ce trebuie să-l pună pe Farouk să facă... Ramez spune că înţelege. Nu-l aud prea bine, dar pare îngrozit... Îi aminteşte că a promis să-l elibereze dacă o face... Zice că poate să-şi ţină gura, că nimeni n-o să afle nimic, lucruri de genul ăsta... Urmă o pauză, apoi vocea reveni. Tipul îi spune să stea liniştit, fiindcă totul o să fie în ordine. Să fie atent. Să nu facă nici o greşeală. Acum îşi ţine viaţa în propriile mâini. Totul depinde de

el. Bărbatul tăcu o clipă, apoi reîncepu să vorbească. Acum le cere oamenilor lui să pregătească mașina, traduse Leila.

*

Pentru a patra oară în ultima jumătate de oră, Farouk îi întrebă pe bărbatul așezat alături de el cât e ceasul.

Stătea într-o cafenea mică din Basta, o zonă sărăcăcioasă și aglomerată a orașului, la mare depărtare de zgârie-norii placați cu marmură și de restaurantul McDonald's cu valet în parcare. Labirintul de străzi înguste era blocat de mașini oprite la întâmplare și de cărucioare șubrede, hârțânându-se din toate încheieturile, pline cu mâncare, haine ieftine și DVD-uri piratate. Zona mișuna de negustori de antichități, a căror marfă ocupa o prea mare parte a trotuarelor înguste, silind pietonii să meargă pe mijlocul străzii. Farouk ținea minte locul; îl mai vizitase cu mulți ani în urmă, când făcuse afaceri cu doi misiți locali cărora le vânduse niște artefacte mesopotamiene; dar nu-i mai văzuse de atunci și nu voia să riște luând legătura cu ei.

Era un loc numai bun să-ți pierzi urma, să te ascunzi de oamenii legii.

Nu se simțea bine în hainele lui, care puteau; nu-și mai amintea când făcuse ultima baie. După întâlnirea cu Ramez, nu se mai întorsese în piața-grădină Sanayi'i. Devenea paranoic când se gândea să revină în același loc pentru o a doua noapte. În schimb, își pierduse timpul prin Basta, hoinărind prin cafenele vechi și prin bazare și hrănindu-se cu *ka'ik* și cu suc cumpărat de la vânzătorii ambulanți. Își petrecuse noaptea ghemuit lângă peretele unei cripte din cimitirul din preajmă, agitându-se în așteptarea întâlnirii de la ora amiezii. Care tocmai sosise, după spusele

bărbatului uşor iritat aşezat alături de el, cu o narghilea cu miros de miere.

Îi mulţumi, se ridică de pe scaun şi se îndreptă către tejghea cu inima la gât, târşindu-şi picioarele pe lângă câţiva jucători de table. Îl întrebă pe patron, un bărbat rotofei, cu o mustaţă imensă, dacă putea folosi telefonul – lucru despre care îi mai vorbise şi înainte – reasigurându-l că era vorba de o convorbire locală. Omul îi aruncă o privire circumspectă înainte de a-i întinde un aparat fără fir.

Farouk se întoarse cu spatele, căută într-unul dintre buzunare şi scoase bucata mototolită de hârtie pe care Ramez scrisese numărul de telefon. Se aşeză la bar, trase un fum reconfortant din ţigară şi îl formă.

*

Pentru Ramez, lumea din jur se târa cu o încetineală nefirească în vreme ce el număra secundele în gând.

Continua să fie legat de scaun, cu sacul mucegăit pe cap. Era insuportabil de înăbuşitor şi nu făcea altceva decât să accentueze durerea care îi zvâcnea în tâmple. Nu putea suporta chinul de a fi nevoit să stea locului, aşteptând şi rugându-se ca Farouk să dea telefon, aşa cum promisese.

Senzaţia de disconfort se înteţi când deveni conştient de durerea care îl înjunghia în vintre şi înţelese că băşica udului cerea cu disperare să fie golită, dar nu era momentul să aducă vorba despre aşa ceva.

Ştia că aveau să-i scoată sacul de pe cap, *dacă* şi *când*... Nu, doar *când*, fără nici un *dacă*. *Dacă* nu putea exista. Trebuia să se concentreze asupra acelui *când* – asupra momentului când avea să sune telefonul. Bineînţeles că nu

se puteau aştepta să vorbească cu Farouk având sacul pe cap. Şi poate că doreau să-i mai dea nişte instrucţiuni în timpul convorbirii. Se gândi că trebuia să ţină ochii închişi, pentru cazul că ei s-ar fi temut că avea să-i poată identifica, sau măcar să privească în jos, evitând contactul vizual. Ar fi vrut să-i întrebe despre asta, dar se hotărî să n-o facă, temându-se că le-ar fi putut atrage atenţia asupra unui lucru pentru care nu-şi făceau prea multe griji. Încercă să nu se gândească la ce ar fi însemnat dacă şi-ar fi făcut griji – aşa cum ar fi fost de aşteptat.

Soneria telefonului îl făcu să tresară cu forţa unui şoc electric – care se dublă când cineva îi smulse sacul de pe cap.

Se strădui să se obişnuiască cu lumina rece a neonului din subsolul lipsit de ferestre, fără a reuşi încă să-şi focalizeze privirea. I se păru că îl recunoaşte pe bărbatul aplecat deasupra lui, că îl văzuse în clipa când fusese înghesuit în maşină. Tipul îi studia telefonul, care sună din nou. Îşi închipui că răpitorul se asigura că nu era sunat de la unul dintre numerele din memoria aparatului – cel de la care suna Farouk n-ar fi trebuit să fie recunoscut.

Ramez îi întâlni privirea. Nu izbuti să se uite în altă parte. Tot ce îşi spusese despre evitarea contactului vizual fusese dat uitării. Bărbatul – brunet, tuns scurt, cu ochi înfricoşători şi apatici – îl fixă în tăcere, cu o asemenea ferocitate încât avu senzaţia că se sufocă. Îi arătă un deget avertizator şi ameninţător, îi azvârli o privire care însemna *Atenţie*, fără a lăsa loc de îndoială, şi apăsă butonul de recepţie al telefonului înainte de a i-l lipi de ureche.

– *Ustaz* Ramez?

Asistentul universitar răsuflă uşurat. Era Farouk – îşi amintea că îi spuse *ustaz* – profesor – când stătuseră de

vorbă. Dădu din cap către răpitorul său, plin de speranță. Bărbatul îl încurajă în tăcere, cu un gest identic, făcându-i semn să vorbească și, apropiindu-și capul de al lui, înclinând telefonul astfel încât să-l poată auzi și el pe irakian.

– Da, Farouk.

Vocea lui Ramez era puțin cam prea stridentă și și-o potoli imediat, străduindu-se să nu pară excesiv de agitat.

– Mă bucur că m-ai sunat. E totul OK?

Își simțea gura uscată, slobozind cuvintele ca pe niște ghemotoace de vată. Își linse buzele.

– Ai vorbit cu ei? întrebă Farouk, cu o disperare evidentă în glas.

– Da. Am vorbit cu detectivii de la secția Hobeish, cei care se ocupă de caz. Le-am spus tot ce m-ai rugat tu.

– Și?

Ramez aruncă o privire într-o parte, către răpitorul lui. Bărbatul dădu încurajator din cap.

– Sunt de acord să facă tot ce ai cerut. Nu-i interesează obiectele și n-au de gând să te trimită înapoi, în Irak. Dar au o nevoie disperată de ajutorul tău, ca s-o poată elibera pe Evelyn.

– Ești sigur? Ai vorbit cu cineva care are autoritate?

– Am discutat cu șeful detectivilor, îl asigură Ramez. Mi-a spus că garantează personal totul. Nici o acuzație și protecție neîntreruptă, până când se termină povestea asta. Pe urmă ești liber să faci ce vrei. Dacă se termină cu bine, te ajută chiar să obții acte de rezidență.

Ramez văzu că celălalt tăcea și se întrebă dacă nu cumva exagerase.

– Sunt disperați, Farouk. Vor s-o găsească și tu ești singura lor speranță. Au nevoie de tine.

– Mulțumesc, murmură în sfârșit Farouk. Mulțumesc, *ustaz* Ramez. Cum aș putea să te răsplătesc? Mi-ai salvat viața.

– Nu-ți face probleme din cauza asta, răspunse simplu Ramez, în timp ce, în sufletul lui, un val de vinovăție se ciocnea cu unul de ușurare. Își ținu agitația în frâu.

– Ce vor să fac?

Ramez își repezi privirea către răpitor. Momentul adevărului. Bărbatul dădu din cap. Era timpul să facă propunerea.

– Nu trebuie decât să stai acolo unde ești. Nu pleca nicăieri. Ei așteaptă telefonul meu, zise Ramez, străduindu-se cu disperare să-și stăpânească tremurul vocii. Vor veni să te ia. Așteaptă să le spun unde să vină. Făcu o pauză, cu un ghem de spini în gât, înainte de a întreba: Unde ești, Farouk?

Urmară patru secunde de tăcere, fără nici o îndoială cele mai lungi din viața plină de evenimente a asistentului universitar.

Pe urmă Farouk începu să vorbească.

42

În timp ce asculta cuvintele temătoare ale lui Farouk, Corben pornise deja motorul. Vocea Leilei îi bubui în cască.

– E într-o cafenea din Basta. Trebuie s-o iei pe centură și s-o părăsești înainte de porțiunea suspendată.

Corben aruncă o privire peste umăr, văzu un gol de cincisprezece metri între el și o altă mașină care se apropia, și hotărî ce avea de făcut. Răsuci volanul și apăsă pedala de

accelerație până la podea. Pathfinder-ul țâșni din locul său de parcare, făcu o întoarcere în U, cu cauciucurile scrâșnind, și porni ca o rachetă în direcția opusă.

În timp ce accelera către vechea casă a radiodifuziunii, Corben își derulă în minte harta orașului și înjură în sinea lui. Știa unde se afla Basta și, dacă nu se înșela, el și echipa de bătăuși se aflau cam la aceeași distanță față de locul unde se ascundea Farouk. Fiecare secundă conta.

– Leila, știi poziția exactă din Basta?

Corben era conștient că drumul pe străzile înguste și pline de obstacole din zona pieței putea fi o problemă.

– Da, o să aștepte lângă o moschee mare. Spune-mi când ajungi pe rampa de ieșire de pe centură și te ghidez către ea.

– Ce se-ntâmplă cu Ramez?

– I-a spus lui Farouk să nu se miște de acolo și să aștepte, fiindcă vor ajunge în scurt timp. Leila tăcu o clipă. Tocmai au închis.

*

Ramez își urmări din priviri răpitorul, care închise telefonul și le ordonă oamenilor săi s-o ia din loc. Erau doi, unul mai vârstnic și unul mai tânăr decât șeful. Amândoi afișau aceeași expresie dură, lipsită de orice emoție și de cea mai vagă urmă de omenie. Părăsiră încăperea în grabă, lăsându-l singur cu răpitorul său.

– A fost bine, nu-i așa? Am făcut exact ce mi-ați cerut, nu? întrebă asistentul universitar, respirând acum precipitat.

– *Azeem*, răspunse scurt bărbatul – *perfect*.

Ramez își simți lacrimile izvorându-i din ochi în timp ce îl privea dând din cap și aruncându-i apoi cu nepăsare telefonul în poală. Își coborî ochii spre celular, apoi și-i înălță spre răpitor, zâmbind nervos, cu inima galopând, cu nervii gata să se frângă, convingându-se, în ciuda logicii și a celui mai elementar bun-simț, că avea să fie eliberat.

Iluzia firavă îi fu secerată cu cruzime când celălalt își scoase pistolul de la centură, îl ridică brusc, direct către fruntea lui Ramez, și apăsă pe trăgaci.

*

În vreme ce Pathfinder-ul trecea în goană pe lângă un taxi masiv din preajma pieței-grădină Sanayi'i, Corben auzi în cască două împușcături rapide, urmate de o a treia, câteva secunde mai târziu. Împușcătura de control. Ca să se asigure. Mușchii i se crispară. *Nemernicii.*

Știa că era inevitabil. Derulase deja totul în minte și nu își făcea nici o iluzie în privința modului de operare al bandei. Nu mai aveau nevoie de asistentul universitar, după ce li-l oferise pe Farouk pe un platou de argint. Corben nu crezuse nici o clipă că Ramez ar fi avut de ales. Odată ce puseseră mâna pe el, era ca și mort, orice ar fi făcut. Mai putea hotărî doar câtă durere avea să îndure înainte de a vorbi la telefon.

Auzi un scâncet în căști. Știa că era Leila.

– Jim, ai auzit asta? interveni vocea lui Olshansky.

– Da, răspunse el, plat.

Știa că oricui îi era greu să audă așa ceva, dar nu avea timp s-o consoleze pe Leila. Era necesar ca ea – și Olshansky – să se concentreze.

– Leila, am nevoie de indicațiile alea.

Trecură două secunde, apoi auzi un fornăit și vocea ei reveni, înăbușită și tremurând.

– Unde ești?

– Tocmai am intrat pe centură.

Șoseaua suspendată care lega Beirutul de Est de cel ce Vest se contura în fața lui.

– După tunel, trebuie s-o iei pe prima rampă de ieșire.

Vocea ei era acum mai limpede și, remarcă el, mai dură.

Mai avea de parcurs o distanță de două minute.

*

În timp ce mașina alerga pe proaspăt construitul bulevard care tăia orașul în două, privirea lui Omar era ațintită drept înainte. Trebuia să reușească. În voia pe Farouk. Cu disperare.

Ultimele două zile fuseseră sub așteptări. Se mândrea cu eficiența lui rece, un stilet într-o lume de securi greoaie. Însărcinările de genul celor pe care le primise de când începuse toată povestea erau pâinea lui. Dar pierduse deja doi oameni – trei, de fapt, dacă îl punea la socoteală și pe cel cu umărul zdrobit, cu toate că erau la fel de ușor de înlocuit ca mașinile pe care le stricase în timpul întâlnirilor – iar micul rahat cu ochi mai era încă în libertate.

Și americanul devenise un ghimpe în coastă, unul de o importanță majoră. I se pusese în drum, iar asta era de neiertat. Trebuia să se socotească cu el la un moment dat, indiferent de implicații. Avea să găsească el o cale. Sincronizarea era totul. Nu trebuia decât să aștepte momentul oportun, una dintre frecventele căderi politice ale țării. Când fapta sa nu avea să fie remarcată decât de cei a căror

opinie o aprecia, adevărul fiind îngropat sub alte griji mai presante.

Văzu drumul curbându-se către piața de antichități și le spuse celor trei bărbați care îl însoțeau să-și verifice armele. Nu avea de gând să se întoarcă fără prada lui.

*

Când ieși din tunel, pătrunzând pe centură, Corben călcă frâna. Un zid de mașini îi bloca drumul. Șoseaua suspendată, cu patru benzi, era principala arteră care lega cele două părți ale orașului. Orice obstacol – o încăierare între doi șoferi, un camion vechi, avariat, o mașină mutilată de tirul unui lunetist – sugruma traficul, reducându-l la o singură bandă. Ambuteiajele întâmplătoare, neașteptate, erau o parte integrantă a vieții conducătorilor auto din Beirut. Oamenii le rezolvau, de obicei, cu inventivitate. Mersul pe contrasens era o posibilitate de a folosi drumurile într-o manieră mai flexibilă. Dar, din nefericire, centura era prevăzută cu o barieră centrală masivă, insurmontabilă. Iar rampa de ieșire la care trebuia să ajungă Corben se afla la o sută de metri distanță.

Nu reușea să vadă ce anume provocase ambuteiajul. Se uită în urmă. Două mașini se opriseră alături de el, dar în spatele lui nu se afla nimic. Împinse maneta de viteze în marșarier și apăsă pe accelerație. SUV-ul se clătină, porni înapoi și pătrunse în tunel. Acesta era prea scurt pentru a aprinde farurile și, din cauza trecerii bruște de la strălucirea soarelui la beznă, îi era greu să spună dacă spre el venea sau nu vreo mașină. Avu nevoie de o secundă pentru ca ochii să i se obișnuiască cu întunericul și, când o

făcură, observă un automobil care se năpustea drept asupra lui, în plină viteză.

Înjură în gând, ridicând piciorul de pe accelerație și aducându-și mașina cât mai aproape de zid. Cea care se apropia ocoli către stânga, făcând ca o alta, care venea din urmă, să fie nevoită să frâneze puternic ca s-o evite, și trecu în goană pe lângă el, umplând tunelul cu urletul claxonului. Corben acceleră din nou și își conduse SUV-ul cu spatele, evitând milimetric o altă mașină și ieșind în sfârșit la lumina soarelui.

Își continuă drumul până ce ajunse la o rampă de urcare ce ducea către intersecția de deasupra tunelului, apoi călcă frâna, ieși din marșarier și se avântă în susul pantei.

– Am fost nevoit să dau înapoi ca să ies din tunel, strigă el în telefon. Mă îndrept către intersecția principală de deasupra.

Leila se grăbi să-i răspundă.

– OK, trebuie să o iei pe prima stradă la dreapta și apoi imediat la stânga. Continuă să mergi și o să vezi remiza de pompieri pe partea dreaptă.

Corben îi urmă instrucțiunile, dar înainta cu încetineală. Pe străzile înguste, traficul era dens, iar mașinile parcate în mod bizar și vânzătorii ambulanți îi transformau drumul într-o cursă cu obstacole. Secundele prețioase se transformau în minute în vreme ce își conducea SUV-ul prin toată harababura, strigând, claxonând și cerându-le șoferilor, prin semne, să-și dea la o parte mașinile printre care înainta cu greu, până ce ajunse în sfârșit la remiza de pompieri.

– Văd remiza, exclamă.

– Ia-o la dreapta și mergi mai departe, îi strigă Leila. În stânga ta e zidul cimitirului. Virează la stânga imediat

după el și o să vezi o moschee la vreo cincizeci de metri în față, pe dreapta ta. Acolo trebuie s-aștepte Farouk.

Corben aproape că sări peste mașinile din fața lui și zări, în sfârșit, moscheea. Era plasată între două bazaruri vechi, cu antichități. Se apropie cu viteză redusă, aducându-și în fața ochilor minții fotografia lui Farouk din dosarul lui Evelyn în timp ce scruta strada, în căutarea lui sau a echipei de atac a *hakeem*-ului.

Îl văzu pe Farouk. Misitul irakian stătea acolo agitat, așteptând, așa cum fusese instruit.

43

Irakianul era de neconfundat, chiar și într-un loc în care nu s-ar fi putut spune că ieșea în evidență. Postura lui – prudent, azvârlind priviri furișe în susul și în josul străzii, străduindu-se să se piardă în fundal – îi confirmă identitatea.

În timp ce parca alături de moschee, agentul CIA privi către mașinile care veneau din sens opus și se mai uită o dată în oglinda retrovizoare, îngrijorat de sosirea iminentă a echipei de atac. Își coborî geamul când opri.

Farouk îl studie. Corben realiză că observase, probabil, interesul pe care i-l acorda, pentru că pe fața lui se așternu teama înainte de a trage cu ochiul în direcția opusă, de parcă ar fi căutat o cale de scăpare, și de a se retrage cu câțiva pași.

Corben ieși din mașină, încercând să se miște atât de repede pe cât o putea face fără să-l sperie pe Farouk. Își ridică mâinile, într-un gest împăciuitor.

– Farouk! Sunt un prieten al lui Evelyn. Trebuie să vii cu mine.

Irakianul își aruncă privirea în susul străzii și înapoi, către Corben, continuând să se îndepărteze de el, cu spaima transformându-i-se în panică.

– Farouk, ascultă-mă! Ramez a fost răpit azi-dimineață, de aceeași oameni care au luat-o pe Evelyn. Ai fost atras într-o capcană. Nu polițiștii vin după tine, ci răpitorii. În clipa asta sunt pe drum.

– Nu, murmură Farouk, înainte de a se răsuci pe călcâie, luând-o la goană.

Corben se încruntă și o rupse la fugă pe urmele lui, croindu-și drum prin furnicarul de pietoni ce îi stăteau în cale. Farouk nu se mișca prea repede, așa că se apropie de el cu iuțeală. Irakianul se uită peste umăr înainte de a se repezi, pe neașteptate, într-un bazar cu antichități. Corben intră după el.

De-a lungul aleilor înguste se înșirau tot soiul de prăvălii în care nu se putea intra decât din interiorul bazarului. În pasajele de trecere era o învălmășeală de mobile, câteva foarte vechi, însă cele mai multe fiind falsuri fabricate în zonă, după standarde extrem de precise. Corben îl zări pe Farouk retrăgându-se în întunericul din stânga lui. Se repezi după el, ocolind măsuțe turcești din lemn incrustat și scaune în stil Ludovic al XVI-lea și zburând printre negustorii uluiți, care țipau în urma lui. Ajunse la o intersecție și îl văzu pe Farouk în dreapta sa, îndreptându-se către un pasaj ce ducea spre o altă intrare, care dădea într-o stradă laterală. Storcându-și toate rezervele de energie, Corben acceleră și recuperă distanța, ajungându-l pe Farouk chiar înainte de ieșire. Făcu un salt și îl

înhățã, împingându-l într-o parte și lipindu-l de vitrina unui vânzător de covoare.

– Ce faci? se răsti la el, scuturându-l de guler. N-avem timp pentru prostiile astea. Pot să ajungă aici în orice clipă. Eu încerc să-ți salvez viața.

Farouk se holbă la el cu ochi împietriți. Buzele îi tremurau în timp ce își căuta cuvintele.

– Dar Ramez...

– Ramez e mort, scrâșni Corben. Vrei să i-o iei pe urme?

Ochii lui Farouk se stinseră, în timp ce stătea acolo, neizbutind să facă altceva decât să clatine din cap.

– Haide, îi porunci Corben, arătând către intrarea principală.

Când intrară în pasajul care dădea în stradă, Corben îl zări pe ucigașul ciupit de vărsat. Era pe trotuar, chiar în fața bazarului, scrutând împrejurimile în căutarea unei urme a țintei sale.

Agentul CIA îl împinse pe Farouk înapoi, în spatele unui dulap voluminos ce ocupa o bună bucată a culoarului, și își scoase arma. Făcu un semn din cap către Farouk, cerându-i să păstreze tăcerea, și aruncă o privire afară. Individul era în același loc, cercetând încruntat strada, cu o nemulțumire cruntă radiind din ochii lui pierduți în fundul capului.

Îi bloca drumul către mașină.

Corben se uită peste umăr, asigurându-se că pasajul era liber, și îl împinse pe Farouk înapoi, în bazar. Ocoliră mobilele expuse și intrară pe aleea lăturalnică pe care o luaseră și înainte.

– Haide, îl îndemnă el, conducându-l înapoi, către intrarea laterală care îi sărise în ochi mai devreme.

Privi afară, convingându-se că strada îngustă era liberă, înainte de a ţâşni dintre exponate împrăştiate. O luă încet pe trotuarul stricat, privind printre pleoape până când ochii i se obişnuiră cu lumina prăfoasă a zilei, asigurându-se că Farouk venea imediat în urma lui şi ţinându-şi pistolul în jos şi cât mai aproape de picior, ca nu cumva stârnească panică.

Ajunse la colţul străzii şi aruncă o privire furişă către moschee. Pathfinder-ul era la o jumătate de cvartal în josul drumului, chinuitor de aproape. La vreo cincisprezece metri mai departe stătea şeful asasinilor, care continua să se foiască prin faţa intrării în bazar. Pe partea cealaltă a străzii, ceva mai aproape de el, Corben zări o berlină Mercedes, parcată în lungul altei maşini. Îl văzu pe bărbatul ciupit de vărsat aruncând o privire către şofer, care îi răspunse clătinând din cap. Trebuia să mai aibă cel puţin încă un om pe undeva prin preajmă, dar Corben nu reuşi să-l descopere. Aşteptă o clipă, alegându-şi momentul.

– Hai, îi spuse lui Farouk, scoţându-l din ascunzătoare.

Se puse în mişcare, mergând repede şi ţinându-l pe Farouk aproape, încercând să profite la maximum de acoperirea pe care i-o ofereau pietonii, cu mâna strânsă pe mânerul pistolului, cu ochii alunecând în dreapta şi în stânga.

Era la o lungime de braţ de maşină când dintr-o cafenea de pe dreapta ţâşni un bărbat tânăr, cu priviri agitate şi gura ca o simplă crăpătură. Se recunoscură instantaneu – şi reciproc. Individul îşi scoase arma şi se ghemui în spatele unui bătrân care tocmai ieşea din cafenea. Mâna lui Corben plană în aer o fracţiune de secundă, căutând o linie clară de ochire, pe care n-o găsi. Bătrânul înspăimântat ţipă şi se trase într-o parte, lipindu-se de perete. Ţinta lui Corben continua să fie parţial acoperită, iar el rămase cu degetul

pe trăgaci. Îl înhăță pe Farouk, care era în spatele lui, și-i puse arma la gât.

– Ei, după asta umbli, nu? Vrei să-l omor? îi spuse către ucigaș.

Îl împinse pe Farouk înainte, menținându-se în spatele lui. Cu coada ochiului, văzu că zgomotul atrăsese atenția tipului ciupit de vărsat de dincolo de Pathfinder, care își scotea arma. Avantajul lui Corben nu putea dura mai mult de una sau două secunde. Se apropie de SUV și îl zări pe asasinul ieșit din cafenea, acum neacoperit de trecători, și privind în jur derutat. Își îndreptă arma spre el și îi trase în piept două gloanțe de calibrul .357, care îl făcură să sară în sus, căzând apoi cu spatele peste mese și peste scaune.

– În mașină, acum! strigă agentul CIA către Farouk, împingându-l spre portiera pasagerului.

Jur-împrejur, oamenii o rupseră la fugă sau se ghemuiră, căutându-și adăpost. Îl văzu pe șeful ucigașilor venind în goană dinspre intrarea bazarului și trimise două gloanțe în direcția lui înainte de a deschide portiera, aruncându-se în mașină. Apăsă pedala de accelerație.

– Ghemuiește-te! îi strigă lui Farouk, apăsându-i capul în jos, în timp ce Pathfinder-ul se năpustea în stradă, către Mercedesul parcat.

Chibzuind în grabă, decise imediat că nu era suficient să plece pur și simplu. Se afla într-un labirint de străzi înguste și nu putea ști dacă la un moment dat traficul nu s-ar fi blocat. Urmăritorii l-ar fi ajuns repede. Avea nevoie de un avantaj în plus.

Când trecea în goană prin dreptul Mercedesului, călcă brusc frâna și mașina se opri pe neașteptate, clătinându-se, cu cauciucurile scrâșnind. Își scoase Glock-ul și îl

îndreptă spre ea. Șoferul luat prin surprindere se aruncă într-o parte, iar Corben trase în grabă de trei ori în cauciucul din față, făcându-l praf. Ceea ce avea să le ofere mai mult timp. Apăsă din nou accelerația până la podea și demară cu un alt scâșnet de cauciucuri, dar în timp ce prindea viteză, îl văzu pe al patrulea ucigaș ieșind de pe o stradă laterală, din partea lui Farouk, îndreptându-și arma către Pathfinder și apăsând pe trăgaci. Gloanțele străpunseră tabla exact în clipa când, în oglinda retrovizoare, îl surprinse pe șeful bandei strigând către pistolar. Corben știa că îl ocăra fiindcă îl pusese în primejdie pe Farouk. *Hakeem* îl voia pe irakian viu, motiv pentru care agentul CIA îl folosise ca să-l deruteze pe primul trăgător.

Scrută strada care i se întindea înainte, încercând să-și amintească cel mai rapid mod de ieșire din gaura de șobolani prin care rătăceau. Atunci auzi geamătul lui Farouk. Se întoarse și îl văzu tresărind de durere, cu o pată stacojie lățindu-i-se alarmant sub coaste.

44

Corben parcurse cu greu o distanță de vreun kilometru și jumătate, strecurând Pathfinder-ul prin traficul de după-amiază. Misitul își tot privea rana, nevenindu-i să-și creadă ochilor, apăsând-o cu mâinile scăldate în sânge, așa cum îl învățase Corben, murmurând tot timpul ceva ca pentru sine și deplângându-și soarta în limba arabă.

Corben stătea cu un ochi lipit de oglinda retrovizoare, dar nu zărea nici urmă de oamenii *hakeem*-ului. Știa că Farouk suferea, dar irakianul trebuia să mai rabde puțin, până

ce se convingea că erau în siguranță. În cele din urmă, în preajma canalului lat de beton care era albia acum secatului râu Beirut, vira, ieșind de pe drumul principal, intră pe o alee prăfuită și opri lângă niște garaje vechi, închise.

– Lasă-mă să arunc o privire, îi spuse lui Farouk înainte de a întinde mâna spre el, studiindu-i iarăși cu atenție rana.

Se vedea limpede că glonțul trecuse prin partea dreaptă a trupului, unde pătrunsese prin șale pentru a ieși pe deasupra șoldului. Farouk nu avea dureri insuportabile, ceea ce însemna, probabil, că stomacul și ficatul nu-i fuseseră atinse și, dat fiind faptul că mai trăia încă, era sigur că aorta nu-i fusese secționată. Dar Corben știa că trebuia să existe o vătămare internă, iar sângerarea nu se oprise, deși nu era abundentă.

Trebuia să ia o decizie. Farouk respira acum sacadat, în rafale puternice. Se uita la Corben cu ochi măriți de spaimă, așteptând o consolare.

– Cum e?

– Se pare că ți-a ratat organele importante. O să-ți revii. Își roti privirile prin mașină, dar nu găsi nimic pe care să i-l dea ca să-și preseze rana. Continuă s-o apeși cu mâinile. Ajută la oprirea sângerării.

Irakianul își puse amândouă mâinile pe rană și se strâmbă de durere. Sudoarea i se prelingea pe față și, când vorbi, îi tremurară buzele.

– Știi unde e cel mai apropiat spital?

Corben se gândise deja la asta.

– Nu vreau să risc lăsându-te la un spital, îi spuse cu hotărâre. Indivizii ăștia au legături peste tot. N-ai fi în siguranță acolo. Am de gând să te duc la ambasadă. E la o distanță de numai douăzeci de minute de aici.

Expresia feței lui Farouk trecu de la perplexitate la o oarecare ușurare. Ambasada era o alegere potrivită. Probabil că-și aduseseră acolo cei mai buni doctori.

Se lăsă pe spate și închise ochii, de parcă ar fi vrut să se rupă de lume. Corben cuplă maneta de viteze și demară.

– Trebuie să-mi spui câteva lucruri. Cine e pe urmele tale?

– Habar n-am, răspunse Farouk, cutremurându-se când roata se lovi de o umflătură a asfaltului vechi, crăpat.

– Ei, trebuie să ai, cât de cât, o idee. Cum au aflat tipii ăștia despre artefacte? Cum au ajuns la tine?

Lăsându-se mai jos în scaun, irakianul îi povesti despre Abu Barzan, care îi ceruse să se ocupe de intermedierea vânzării comorii lui ascunse; despre Hajj Ali Salloum, care găsise un cumpărător; despre el însuși, care spusese că în tranzacție nu era inclusă cartea cu simbolul Ouroboros-ului; despre clientul lui Ali, care voia întreaga colecție; despre asasinii plătiți care își făcuseră apariția în magazinul lui Ali; și despre mașina de găurit electrică.

– De ce n-ai vrut să vinzi și cartea? îl întrebă Corben.

Remușcările și regretele întunecară chipul lui Farouk.

– Știam că *Sitt* Evelyn avea să fie interesată și că avea să-mi dea o mână de ajutor în schimbul ei.

Corben dădu din cap.

– Erai cu ea, în Irak, când a descoperit încăperea subterană.

Vorbele lui sunau mai degrabă a afirmație decât a întrebare. Faptul că știa atât de multe păru să-l uimească la început pe Farouk, însă după aceea se mai relaxă întru câtva.

– Da. Își petrecea o grămadă de timp străduindu-se să-i descifreze semnificația. Și, când l-au ucis pe Hajj Ali, am

fost nevoit să fug, știind că sunt pe urmele mele, dar fără să am habar.

Corben analiză situația cu repeziciune. Totul se potrivea perfect cu modul în care vedea el cele petrecute, iar acum avea o imagine completă. Însă o întrebare crucială rămăsese fără răspuns.

– Și unde e?

– Ce anume?

– Cartea. Unde e?

Farouk sări ca ars, apoi răspunse:

– E în Irak.

Ca și cum s-ar fi așteptat ca americanul să fi știut asta de la bun început. Corben se întoarse spre el, surprins.

– Cum?

– Toată colecția e încă la Abu Barzan, unde altundeva ar putea fi? Azvârlea cuvintele în grabă și cu disperare. N-are de gând să-mi dea nimic înainte de a avea cu ce să plătesc. Nici măcar n-a adus obiectele la Baghdad, era prea periculos să călătorească avându-le asupra lui. Le ținea la Mosul.

– I-ai spus lui Ramez că le ai, ripostă Corben.

– I-am spus că le vând, protestă Farouk. El trebuie să-și fi închipuit că le-am adus aici. Nu sunt la mine.

Corben privi încruntat drumul dinaintea lui, căzând pe gânduri. Luase și asta în calcul, dar chibzuise că era mult mai probabil ca Farouk să fi avut cartea asupra lui, aducând-o în Liban și lăsând-o la loc sigur în timp ce o căuta pe Evelyn.

– Acest Abu Barzan e în Irak?

– Cred, răspunse Farouk, șovăind. Probabil s-a întors la Mosul.

Corben spumega în sinea lui, cu mintea alergând. Arborele de posibilități pe care le luase în considerare înainte de a-l găsi pe Farouk fusese retezat, devenind inutil.

– Ai numărul lui de telefon?

– Bineînțeles.

Corben își scoase celularul.

– Care e?

Farouk îl privi cu teamă.

– Ce vrei să-i spui?

– Eu n-am de gând să-i spun nimic. Tu o să vorbești cu el. O să-i spui c-ai găsit un cumpărător. Asta te-a rugat, nu-i așa? Ce număr are?

*

În timp ce Corben apăsa tastele telefonului, Farouk se simți dintr-odată neliniștit din cauza bărbatului care îl salvase – sau cel puțin pretindea că o făcuse. Același bărbat care, cu câteva momente mai devreme, îi îndesase un pistol în față și blufase, jucându-se cu viața lui.

I se învârtea capul, pleoapele i se îngreunaseră și senzația de arsură din zona șalelor era tot mai puternică. Își blestemă norocul, își blestemă soarta și îl blestemă pe Dumnezeu însuși, dorindu-și să fi putut da timpul înapoi, dorindu-și să nu se fi gândit niciodată la Evelyn și la interesul ei pentru șarpele care își înghițea coada, dorindu-și să fi lăsat lucrurile în voia lor, să fi dat obiectele cumpărătorilor găsiți de Ali, să-și fi dus degetele la frunte în semn de recunoștință, și să fi luat banii.

Până și Baghdadul era mai bun decât situația în care se afla acum.

Corben ascultă o clipă, apoi îi întinse telefonul. Farouk îl luă cu o mână tremurătoare. Scâncetul lui îndepărtat și neuniform îi răsună în ureche. După ce sună de vreo două ori, se auzi vocea răgușită, de fumător înrăit, a lui Abu Barzan.

– Cine sunteți?

– Farouk.

Observă că vocea celuilalt era, într-un fel, mai puternică decât ar fi fost normal și auzi un aparat de radio în fundal. Își spuse că era posibil să se afle într-o mașină.

– Farouk, tună Abu Barzan, mai încântat ca niciodată. Unde naiba ești? Adăugă o cascadă de obscenități pline de haz, după care continuă: am încercat să te sun, dar telefonul tău e mort.

– Sunt cu un cumpărător, zise Farouk fără ocolișuri. Vrea obiectele.

Corben îi aruncă o privire grăbită. Farouk reuși, cumva, să schițeze o jumătate de zâmbet.

– E prea târziu, îl informă Abu Barzan, chicotind plin de sine și adăugând o altă înjurătură pitorească. Le-am vândut deja.

Vestea îl izbi pe Farouk ca un trăsnet.

– Cum adică le-ai vândut?

– Acum sunt pe drum, mă duc să le livrez.

Lui Farouk îi crescu inima.

– Deci le mai ai încă?

– Sunt aici, cu mine.

– Păi, eu îți spun că am un cumpărător.

Farouk văzu că tonul lui alarmat îl făcuse pe Corben să-și întoarcă ochii spre el, reacție care îi stârni un val de îngrijorare. Se strădui să-și regăsească sângele rece și clătină din

cap cu un aer liniștitor, dându-i de înțeles că nu era nici o problemă.

– Păi, vinde-i altceva, spunea Abu Barzan. Prăvălia aia a ta are un subsol plin de vechituri nepreţuite, nu-i aşa?

– Ascultă-mă cu atenție, şuieră Farouk în telefon, încercând să nu pară agitat şi descurajat. Niște tipi umblă după una dintre cărțile pe care le vinzi. Niște oameni răi. L-au omorât pe Hajj Ali, i-au mai omorât şi pe alții. Au răpit-o pe o prietenă a mea, au răpit o femeie din cauza cărții, iar eu tocmai am fost împuşcat, pricepi?

– Ai fost împuşcat?

Urmă o altă serie de obscenități, dar de data asta nu-i erau adresate lui Farouk.

– Da.

– Eşti bine?

Farouk tuşi.

– O să supraviețuiesc.

– Atunci, cine a fost răpit?

– O femeie, o americancă. O arheologă de aici, din Beirut.

– Eşti în Beirut?

– Da, răspunse Farouk exasperat. Ascultă-mă, tipii ăştia nu glumesc. Vor veni după tine.

Abu Barzan ridică din umeri.

– Îmi pare rău că treci prin aşa ceva, dar nu e problema mea. Eu mă întâlnesc mâine seară cu cumpărătorul. I le dau, îmi iau banii şi, mai departe, e treaba lui. Dar îți mulțumesc că m-ai avertizat. O să-mi țin deschis al treilea ochi.

Farouk se strâmbă şi oftă din greu. Avea senzația că se scufunda în el însuşi. De fapt, nu era surprins. Abu Barzan nu era doar un porc abject, ci şi un câine împuțit, care

ar fi fost în stare să-și vândă propriii copii dacă ar fi găsit un cumpărător care să nu fie scârbit de genele lor mizerabile.

– Nu închide, îi spuse, apoi se întoarse spre Corben cu buzele zvâcnindu-i de durere și de frustrare. Zice că le-a vândut. Că în clipa asta e pe drum, ca să le livreze.

Agentul CIA căzu pe gânduri, în timp ce continua să conducă.

– Mai are cartea? întrebă apoi.

Farouk dădu din cap și-l întrebă pe Abu Barzan despre carte, descriindu-i elementele ei distinctive. Abu Barzan îi răspunse că, din câte știa el, o avea. În înțelegere intra toată marfa.

– Întreabă-l cât primește pentru tot lotul, îi spuse Corben lui Farouk.

Irakianul înțelese imediat că așa trebuia să joace, dădu din cap și întrebă. Abu Barzan izbucni în râs.

– Clientul tău are buzunare adânci?

– Da, accentuă Farouk la capătul puterilor.

– Trei sute de mii de dolari. Bani gheață, veni răspunsul.

El îl repetă pentru Corben cu o figură surprinsă, impresionată, care părea să spună: *Asta e o sumă imensă.*

– O să-i dau patru, zise Corben după un moment de gândire.

Farouk făcu ochii mari. Apoi transmise oferta. Abu Barzan îl luă peste picior.

– Asta a venit cam repede. Tipul ăla e serios?

– Bineînțeles că e.

– Ar face bine să fie. Tonul lui Abu Barzan era mai mult decât sever. Când era vorba de bani gheață, nu glumea. Atunci, spune-mi ceva. Ce e atât de deosebit la cartea asta?

– Nu știu și nici nu-mi pasă, i-o trânti Farouk. Eu nu fac altceva decât să încerc să salvez viața femeii.

– Scutește-mă de reclamele subtile, se poate? Abu Barzan respiră adânc, șuierător. Foarte bine. Sunt interesat. Dar trebuie să-mi sun clientul. Pot să-i ofer măcar șansa de a-mi face o ofertă mai bună decât tipul ăsta al tău.

Farouk îl puse la curent pe Corben. Agentul CIA îi ceru să întrebe cât avea să dureze.

– Mi-a telefonat astăzi, zise Abu Barzan. O să-l sun acum. Care e numărul tău?

Corben îl învăță să spună că urmau să sune ei din nou, peste cinci minute. Farouk o făcu, apoi închise, în timp ce Pathfinder-ul intra pe șoseaua principală de pe coastă. Dealurile între care se afla clădirea ambasadei se conturau în depărtare.

Farouk se încovrigă pe scaun și respiră adânc, străduindu-se să-și alunge durerea arzătoare din măruntaie și alinându-se cu gândul că era încă în viață și cu speranța că – în ciuda așteptărilor – lucrurile s-ar fi putut termina mai bine pentru el decât pentru prietenul său Ali.

45

În curtea din spatele clădirii anexe, Kirkwood se lăsă pe spătarul băncii, rămânând în așteptare. Era extrem de frustrat, nu reușea să pună întrebările pe care ar fi trebuit să le pună și simțea cum alunecau pe lângă el minutele prețioase, în timp ce nu putea decât să stea și să aștepte. Tocmai se uita încă o dată la ceas când auzi telefonul.

Văzu cine îl suna și se încruntă. Se ridică în picioare, își roti privirile ca să se asigure că nimeni nu trăgea cu urechea, apoi răspunse.

– Tocmai am primit un telefon de la un cumpărător interesat, îi tună vocea lui Abu Barzan în ureche. Amice, îmi oferă mai mult decât tine pentru întreaga colecție.

– Credeam că aveam o înțelegere, replică Kirkwood, iritat.

– Aveam, și încă o mai avem. Dar e o ofertă frumoasă, iar eu sunt om de afaceri, înțelegi?

Un cumpărător real, un concurent, sau doar o încercare de a obține mai mulți bani? se întrebă Kirkwood. Oricare ar fi fost adevărul, trebuia să intre în joc.

– Cât îți oferă? întrebă cu prefăcută răbdare.

– Patru sute de mii.

Kirkwood căzu pe gânduri. Un alt cumpărător așa, din senin. Oferind cu mult mai mult decât valora colecția. Dacă era vorba de același grup care o răpise pe Evelyn, atunci, în caz că intrau în posesia obiectelor, ea nu le mai era de nici un folos. Ca să nu mai spunem că n-avea de gând să lase pe nimeni altcineva să pună mâna pe ele. Nu atât de ușor.

– Îți dau cinci, dar cu o singură condiție. Nu mai jucăm încă o dată jocul ăsta. Și vreau să fii atent când ajungi aici. Știi că eu sunt corect, n-o să-ți fac probleme. Dar există niște indivizi periculoși.

– Așa am auzit, încuviință Abu Barzan. Îți spun eu cum facem. Îmi dai șase sute și toată colecția e ta. Inclusiv cartea.

Kirkwood simți o gheară în piept. Abu Barzan n-ar fi trebuit să știe despre carte. Kirkwood nu voia nici să muște momeala, nici să dea impresia că îi era chiar atât de ușor să plătească.

– OK, spuse, după ce îl lăsă să fiarbă o clipă. Șase sute. Dar e un preț enorm și tu o știi foarte bine.

– Oh, o știu, crede-mă. Ne vedem mâine seară.

– Acest nou cumpărător, întrebă Kirkwood, în grabă. Mi-ai putea spune câte ceva despre el?

Abu Barzan scoase un chicotit gutural.

– Îmi pare rău, amice. Nu e decât un alt american, tot atât de nebun ca tine. Care încearcă să pună mâna pe carte. Poate că ar trebui să mă agăț de ea, ce părere ai?

Kirkwood își stăpâni cu greu indignarea.

– Nu ți-aș recomanda-o, ripostă el scurt.

Abu Barzan râse din nou, batjocoritor.

– Liniștește-te. Din câte am auzit, se pare că e blestemată. O să mă descotorosesc de ea cu plăcere. Nu uita de banii în plus.

După care închise.

Kirkwood se holbă o clipă la telefon, apoi îl dădu deoparte. Se gândi la coincidență și simți că ceva nu era în ordine. Pe noul ofertant îl interesa cartea în mod deosebit. Singurii oameni despre care știa că ar fi putut lua legătura cu Abu Barzan erau răpitorii lui Evelyn și misitul irakian pe care încerca Corben să-l aducă. Oare eșuase? Oare irakianul căzuse în mâinile răpitorilor?

Se îndreptă spre vila principală și urcă până în biroul ambasadorului. Secretara îl informă că acesta era într-o ședință care avea să mai dureze în jur de o oră. Kirkwood îi mulțumi. Ieși din nou, traversă curtea îndreptându-se către anexă și se duse la biroul de presă.

Mia era acolo, exact unde o lăsase mai devreme. Citea ceva scris cu litere mărunte, accesat prin internet, părând profund absorbită de lectură. Nu se vedea nici un

titlu, iar scrisul era prea mic ca să-şi poată da seama despre ce era vorba.

– Ai vreo veste de la Corben? o întrebă.

– Nu.

Avea o expresie îngrijorată. Îşi privi ceasul. Kirkwood se uitase deja la al lui. Ştia că ora douăsprezece trecuse. Când îşi ridică privirea şi o întâlni pe a Miei, îşi văzu neliniştea reflectată în ochii ei.

Telefonul de la amiază fusese dat. Aveau să primească veşti în curând.

*

Pathfinder-ul părăsi şoseaua aglomerată de pe coastă şi începu să urce către Awkar. Motorul SUV-ului gemu când şoseaua largă se îngustă, transformându-se într-un şir de curbe care urcau, şerpuind, pe pantele muntelui Liban. De-a lungul drumului se înşirau clădiri nesistematizate şi asimetrice, care se răreau, iar în spaţiile din ce în ce mai largi dintre faţadele lor de piatră se zărea o tot mai mare parte a pădurilor luxuriante de dincolo de ele.

Corben îl sună pe Olshansky şi îi dădu numărul celularului lui Abu Barzan. Îi spuse că avea nevoie de poziţia lui exactă şi că era cel mai probabil să se afle în Irakul de Nord. Adăugă şi că telefonul era folosit în momentul acela şi era interesat şi de identitatea interlocutorului.

Se asigură că Olshansky înţelesese că trebuia să-şi folosească toate resursele în acest scop.

Ajunseseră la zece minute distanţă de ambasadă şi ştia că nu are la dispoziţie prea mult timp în care să-şi cântărească opţiunile. Trebuia să-l sune din nou pe Abu Barzan, cu toate că bănuia deja care avea să fie rezultatul. În afară

de asta, încă nu era pregătit să suporte amestecul celorlalți, care aveau să tabere asupra sa imediat după intrarea în ambasadă.

Observă un drum lateral pe care îl mai folosise și pe care intră după ce încetini. Era o fâșie îngustă de asfalt plin de găuri. Merse de-a lungul ei, trecu pe lângă câteva case răzlețite și pe lângă niște clădiri joase, care cedară curând locul pădurii de pini. Drumul deveni neted înainte de a începe să coboare, într-o succesiune de curbe strânse. Era la vreun kilometru și jumătate distanță de șoseaua principală când intră într-un mic luminiș și opri motorul.

Era un loc izolat, răcoros din cauza frunzișului de deasupra – des și străbătut, când și când, de câteva raze diafane de soare. Tăcerea era mormântală, cu excepția țârâitului de împerechere al numeroșilor greieri, care răsuna în jurul lor.

Farouk studie cu atenție copacii, apoi se întoarse, nedumerit, spre Corben:

– De ce ne-am oprit aici?

– Nu vreau să dau telefonul de la ambasadă.

Irakianul părea uluit.

– De ce nu?

– Prefer să lămuresc povestea asta înainte de sosirea noastră acolo, răspunse calm Corben. Nu-ți face griji. Suntem la două minute distanță. O să ajungem înainte de a-ți da seama.

Se uită la ceas. Era timpul. Își luă celularul, găsi penultimul număr apelat și apăsă pe butonul verde. Soneria țârâi peste câteva secunde. I-l întinse lui Farouk când îl auzi pe Abu Barzan răspunzând, după ce telefonul sunase o singură dată.

Irakianul ascultă o clipă, înainte de a se întoarce către Corben, cu chipul schimonosit de durere și de disperare.

– Clientul lui a oferit șase sute.

Corben se așteptase la o asemenea sumă. Știa că nu avea rost să contraliciteze. Artefactele nu valorau nici pe departe atât de mult, ceea ce însemna că celălalt cumpărător era interesat de același obiect care îl interesa pe el și că era probabil dispus să plătească oricât ca să-l obțină. Se gândi, totuși, să ofere mai mult. De unde avea să facă rost de bani era o altă problemă. Dar înainte de a apuca să răspundă, băgă de seamă că Farouk părea să-l asculte încă pe Abu Barzan. Chipul irakianului se înnegură și mai tare.

– Zice că n-are rost să-i oferi mai mult, îi transmise el, respirând cu greutate. Clientul știe că are obiectele asupra lui, ceea ce înseamnă că, dacă cineva omoară oameni pentru a intra în posesia lor, e evident că nu el e acela. Și că e mai mult decât încântat de preț. Ne mulțumește fiindcă l-am ajutat să-l ridice, dar târgul a fost încheiat.

Corben se încruntă. Cartea îi aluneca printre degete. Trebuia să obțină un avantaj și singurul atu pe care îl putea juca putea să dea rezultate în aceeași măsură în care putea să dea greș, în funcție de atitudinea lui Abu Barzan – pe care nu avea timp să o aprecieze – și de măsura în care se va lăsa intimidat. Se hotărî să facă o încercare.

– Vorbește engleza?

Farouk încuviință.

– Dă-mi telefonul.

Irakianul mormăi o scurtă introducere, îl convinse pe Abu Barzan să nu închidă, apoi îi dădu lui Corben celularul. Era lipicios din cauza sângelui.

– Nu pot să-ți ofer mai mult decât clientul tău, spuse agentul CIA, dar aș vrea să te gândești mai bine la oferta mea.

– Îmi pare rău, amice, chicoti Abu Barzan. Știu că clientul meu e real, știu că o să primesc banii mâine și c-o să mă întorc la Mosul fiind un om foarte bogat, dar despre tine nu știu nimic. În afară de asta, voi aveți o vorbă în America, nu? Care zice că banii vorbesc, iar minciunile umblă.

– Trebuie să te gândești la câteva lucruri, îi spuse Corben, calm. Nu e vorba doar de bani. Sunt în slujba guvernului Statelor Unite și mă pot gândi și la lucruri mai rele decât faptul că ți-am datora o mare favoare. Ținând cont de modul în care evoluează lucrurile în Irak, o să mai rămânem acolo o vreme. Și s-ar putea să descoperi că a avea un prieten în sistem e un lucru util în zilele astea, înțelegi ce-ți spun?

Abu Barzan amuți o clipă. Când vorbi din nou, tonul lui relaxat și batjocoritor fusese înlocuit de un dispreț glacial.

– Crezi c-o să mă convingi să te ajut spunându-mi că lucrezi pentru guvernul american? Crezi că poți să faci ceva pentru mine în Irak?

Atitudinea lui era limpede.

– E mai bine să-ți fim îndatorați decât să ne sâcâi, asta e sigur, ripostă Corben cu voce egală, știind că nici asta nu avea să meargă.

– Acum mă amenințI? scuipă Abu Barzan drept răspuns, continuând cu un torent de înjurături. Era pe la jumătatea lui când Corben închise.

Farouk se uita la el cu ochi rotunzi, nedumeriți.

– Ce-a spus?

Corben clătină ușor din cap.

– Nu e interesat.

Farouk oftă adânc.

– Atunci nu avem nimic pe care să-l negociem în schimbul lui *Sitt* Evelyn.

Ceea ce era adevărat. Dar Corben știa la cine era cartea. Iar acum îi avea numărul de telefon.

Abu Barzan îi spusese lui Farouk că era în drum către locul stabilit pentru livrarea mărfii și adăugase că urma să primească banii „mâine seară". Ceea ce îi oferea lui Corben un răgaz ceva mai lung de douăzeci și patru de ore în care să-i dea de urmă. Dacă Abu Barzan călătorea și trebuia să rămână în legătură cu clientul lui, probabil că nu avea timp, sau nu risca, să-și schimbe telefonul. Corben era destul de încrezător în șansele lui Olshansky de a-l localiza.

Trecând totul în revistă, Corben își spuse că lucrurile nu merseseră prea rău. Bineînțeles că descoperirea existenței unui alt cumpărător complica lucrurile. Pe de altă parte, cineva pe care Corben era interesat să-l găsească, cineva care începuse să se ascundă cu succes în umbră cu mult înainte ca agentul CIA să fi adulmecat ceva, era împins la lumină. Iar asta, în sine, era o evoluție bine-venită a evenimentelor.

Nu mai rămânea decât Farouk. Stătea acolo, respirând șuierat, gemând și umplând de sânge mașina împrumutată de la ambasadă.

Corben mai văzuse răni ca a lui. Știa că, la televizor, oamenilor care fuseseră împușcați li se spunea întotdeauna că erau norocoși fiindcă nu le fusese rănită „decât" carnea și că, peste câteva zile, puteau să se foiască de colo-colo, nemaiavând de arătat nimic altceva decât un bandaj mare, alb. Însă în realitate lucrurile stăteau cu totul altfel. Pentru

majoritatea rănilor produse prin împușcare era nevoie de spitalizare și de perfuzii. Infecțiile se instalau repede, în majoritatea cazurilor. Iar pentru o rană ca a lui Farouk ar fi fost nevoie, în cel mai bun caz, de internare și de tratament adecvat, măcar de o lună. Și era extrem de probabil să-i simtă urmările, într-un fel sau altul, tot restul vieții.

Iar asta era o problemă. Așa cum îi spusese lui Farouk, un spital nu ar fi fost un loc sigur, nu l-ar fi apărat de *hakeem*, date fiind legăturile celui din urmă cu forțele de poliție libaneze. În plus, ultimul lucru pe care și-l dorea Corben era ca *hakeem* să afle că Farouk fusese împușcat. Și, chiar dacă acesta nu punea mâna pe Farouk imediat, tot ar fi căpătat informațiile aflate deja de Corben, care n-ar mai fi avut nici un avantaj asupra lui.

Detectivii Fuhud s-ar fi implicat în toată povestea. Și șeful filialei CIA. Și, probabil, presa. Fiecare mișcare, fiecare decizie luată de Corben, sau pe care ar fi vrut s-o ia, ar fi ajuns sub microscop. S-ar fi amestecat, de asemenea, ambasadorul și guvernul libanez. Dacă descopereau cum stăteau lucrurile cu obiectele vândute de Abu Barzan și reușeau să intre în posesia lor, ar fi aranjat un schimb cu *hakeem* și i le-ar fi cedat, obținând astfel eliberarea lui Evelyn. Și *hakeem* ar fi dispărut oricum, chiar dacă nu ar fi putut ajunge la Farouk sau dacă nu ar fi avut loc nici un schimb. Ceea ce excludea opțiunea spitalizării.

Nu-l putea ține pe Farouk nici la ambasadă. Acolo nu exista nici o unitate medicală. Ar fi fost destul de rău dacă Farouk murea la spital, dar dacă murea la ambasadă... Ambasadorul era un tip onorabil, cu principii, care nu ar fi ascuns prezența lui Farouk nici față de Departamentul de Stat, nici față de autoritățile locale. Moartea lui Farouk pe teritoriul Statelor Unite ar fi declanșat o furtună de rahat care

ar fi stricat totul. Corben nu ar mai fi obținut ceea ce urmărea.

Privind lucrurile cu sânge rece, nu vedea la ce altceva i-ar mai fi putut fi de folos irakianul. Fusese târât în mijlocul evenimentelor din pură întâmplare și acum, după ce îi spusese tot ce știa despre Abu Barzan, devenise o prezență inutilă.

Mai mult decât inutilă. Reprezenta un risc.

Indiferent din ce perspectivă ar fi privit lucrurile, Corben nu-l vedea atrăgând altceva decât întrebări, obstacole, complicații și necazuri. Ceea ce însemna că, de fapt, nu prea avea de ales.

Se întoarse spre Farouk. Irakianul rănit părea un animal schilodit, încovrigat și scăldat în sânge. Fața îi strălucea de sudoare și, în lumina difuză din pădure, părea mai degrabă cadaverică decât palidă. Tremura din tot trupul și mâinile lui zvâcnind, acoperite cu un strat de sânge, continuau să apese, docile, peste rană. Se holba la Corben cu ochi înspăimântați, pe jumătate morți, care abia mai reușeau să rămână deschiși. Își deschise gura uscată, cu buze crăpate, dând să spună ceva, dar Corben îi ceru, cu un gest calm, să stea liniștit.

– Îmi pare rău, spuse apoi, aplecându-se asupra lui.

Farouk îl privi cu o nedumerire plină de spaimă.

Brațele lui Corben se repeziră către el. O mână îi ajunse în spatele capului, ținându-i-l nemișcat. Cealaltă i se așeză pe față, strângându-l cu putere și astupându-i gura și nasul.

Ochii lui Farouk se căscară și brațele i se ridicară, biciuind aerul, dar nu mai avea pic de vlagă în ele. Una dintre mâinile lui Corben zvâcni în jos, trântindu-i un pumn în preajma rănii, ceea ce îl făcu să scoată un urlet înăbușit de durere, aplecându-se înainte. Corben îl îndesă înapoi,

în spătarul scaunului, și continuă să-l împiedice să respire. Farouk începu să tușească și să hârâie, scoțând un sunet grav, gâlgâitor, cu ochii ieșiți din orbite în timp ce se holba la Corben cu o groază instinctivă. Acesta își înteți strânsoarea, simțind cum se secătuia puterea irakianului, simțind cum ultimii stropi de viață îi părăseau trupul stâlcit, până când rezistența lui inutilă încetă cu desăvârșire.

46

Prin fereastra acelei încăperi a biroului de presă în care se afla, Mia zări Pathfinder-ul trecând pe lângă clădirea anexă și îndreptându-se către partea din spate a complexului. Geamul din partea șoferului era coborât, îngăduindu-i să-l vadă pe Corben, care conducea SUV-ul către parcarea plasată într-un adăpost acoperit, situat la distanță de vila principală, ca o măsură suplimentară de precauție față de mașinile-capcană.

Sări în picioare și privi pe fereastră, cu pulsul accelerându-i-se în timp ce își concentra privirea asupra mașinii. Unghiul din care se uita nu-i permitea să vadă dacă era cineva pe locul pasagerului. Secundele se târâră, interminabile, până ce din spatele construcției ca un buncăr ce adăpostea parcarea apăru, în sfârșit, Corben.

Moralul Miei căzu la pământ. Era singur.

Încă și mai rău, era acoperit de ceva care nu putea fi decât sânge. Și, de parcă asta n-ar fi fost de ajuns, privirea încruntată, sinistră, care îi înnegura chipul, spunea totul.

Mia simți cum i se înmuiau genunchii. Se lăsă să alunece înapoi, pe scaun, conștientizându-și sfâșierea profundă din adâncul sufletului.

Nici urmă de Farouk. Nici o șansă de a face rost de carte. Nimic de oferit în schimbul mamei ei.

*

Corben închise ochii și lăsă potopul de apă fierbinte să se reverse pe trupul său îndurerat, scăpându-l de sfârșeala care îl cuprinsese. Sala de gimnastică era un liman izolat, fără ferestre, în adâncurile subsolului clădirii anexă, și cabina sa de duș îi oferea acum lui Corben un scurt răgaz în care să scape de sângele și de mizeria a ceea ce devenise cea mai intensă dintre zilele trecute de la trimiterea lui în Beirut.

Se gândise, cu mare grijă, ce anume să le spună șefilor săi – șeful filialei și ambasadorul – înainte de a-i suna, punându-i în alertă, în timp ce conducea mașina către ambasadă. Farouk fusese împușcat. Mortal. Nu apucase să-l ducă la spital. Și în momentul acela, nu exista decât o singură soluție: trebuia să fie sigur că răpitorii nu aveau cum să afle că murise. Pentru că altfel ar fi putut presupune că taina ascunzătorii relicvelor pierise odată cu el și că, așa stând lucrurile, nu mai aveau ce obține în schimbul lui Evelyn.

Nu putuse aduce cadavrul la ambasadă, care era, practic, teritoriul Statelor Unite. Nu li-l putea încredința nici polițiștilor. Ținând cont cât de multe legături păreau să aibă în rândurile acestora, răpitorii ar fi aflat de moartea lui cu mult înainte să i se răcească leșul. Trebuia să-l facă să

dispară. Cel puțin pentru o vreme, oricum. Ca să câștige timp, să poată găsi o altă metodă de a o elibera pe Evelyn.

Așa că intrase în adâncul pădurii din estul orașului pe o potecă îngustă, foarte rar folosită, și aruncase cadavrul acolo. Nu era nimeni prin preajmă. Și, dacă în cele din urmă, ar fi fost descoperit, atât el, cât și ambasada puteau nega orice amestec. Da, Corben plecase cu el în mașină, dar irakianul fusese rănit în schimbul de focuri, după care profitase de primul blocaj de trafic ca să sară din SUV și s-o rupă la fugă. S-ar fi putut susține, ca ipoteză pe de-a-ntregul plauzibilă, că indivizii care îl urmăreau și care îl uciseseră pe asistentul universitar îl ajunseseră din urmă. Până atunci, întreaga afacere avea să fie încheiată și nimeni nu-și va mai face griji pentru soarta unui imigrant ilegal, și mai ales a unui irakian.

Era adevărat că nu avusese ales. Fusese o decizie dură, pe care trebuise să o ia, acolo și atunci. Altminteri ar fi pus în primejdie ținta tuturor eforturilor sale. Ceea ce nu avea de gând să facă. Trofeul către care își întindea mâna era mult prea important.

Își alungă îndoielile, iar gândurile îi alunecară, curând, către ceva mai eficient. Olshansky obținuse o localizare preliminară a celularului lui Abu Barzan. Era în nordul Irakului, așa cum își închipuise. Semnalul aparatului rătăcea undeva în estul Turciei, în apropiere de granița siriană. Olshansky avea nevoie de ceva mai mult timp ca să-i stabilească locul cu mai multă precizie. Îi spusese lui Corben că nu se îndoia c-o să poată da de urma persoanei care îl interesa, dar că era ceva mai greu să o descopere pe cea cu care se afla în legătură, apoi adăugase, în jargon tehnic, niște amănunte despre incompatibilitatea rețelelor de comunicații, pe care Corben nu le mai luase în seamă.

Poziția nu-l surprinsese. Un cumpărător din străinătate nu s-ar fi aventurat să vină în Irak ca să primească obiectele, iar Mosul – de unde venea Abu Barzan – nu era departe de granița cu Turcia. Corben cunoștea destul de bine zona. Era predominant kurdă, de ambele părți ale frontierei, ca și orașul Mosul. Își închipui că aranjaseră ca tranzacția să aibă loc în Batman, în Mardin sau în Diyarbakir. În cele trei localități existau aeroporturi deservite de companiile aeriene locale și de zboruri charter și toate erau la câteva ore de mers cu mașina de granița turco-irakiană.

Era o tranzacție pe care Corben nu voia s-o rateze.

Dezvăluirea lui Farouk despre un cumpărător dispus să plătească mai mult decât valora micul tezaur al lui Abu Barzan îi pusese toate planurile sub semnul întrebării. Până în momentul acela, *hakeem* fusese ținta lui principală, singurul om de pe radarul său despre care știa că își urmărește visul ignorând orice altceva, fără nici o milă. În ochii lui, cumpărătorul misterios era acum cel puțin tot atât de important ca *hakeem*. Reușise cumva să afle, înaintea acestuia, că respectiva carte era disponibilă. I-o luase înainte în privința achiziționării ei. La naiba, s-ar fi putut, la fel de bine, să știe mult mai multe decât *hakeem* despre semnificația ei. Întrebarea era dacă știa destul de multe pentru a-l face pe *hakeem* irelevant pentru planurile lui Corben, sau opera lui era incompletă? Găsise deja tratamentul, sau avea nevoie de resursele și de facilitățile excepționale ale *hakeem*-ului ca să-și transforme visul în realitate?

În vizorul lui Corben erau acum două ținte. Una urma să-l caute, în mod inevitabil: *hakeem* avea să presupună că îl avea pe Farouk – și cartea – și era posibil să vrea să negocieze. Cealaltă se îndrepta către întâlnirea sa discretă din estul Turciei. Corben trebuia să ajungă acolo la timp, dar

era necesar să găsească un mod de a o face în condițiile alese de el însuși și fără să-și implice colegii de la ambasadă. Din acest punct de vedere, despre tranzacția iminentă nu mai știa nimeni, cu excepția cumpărătorului misterios și a lui Abu Barzan. Voia ca, pe moment, lucrurile să rămână astfel, măcar până când reușea să-și aranjeze călătoria în Turcia după bunul său plac. Trebuia să-și aleagă cuvintele cu grijă dacă voia să își atingă scopul fără să atragă atenția în mod excesiv.

Sfârșitul jocului era, oricum, aproape.

*

Kirkwood studia chipul lui Corben în timp ce îi asculta raportul cu o neliniște profundă. Lucrurile nu merseseră conform planului. Agentul CIA se mișcase cu iuțeală, asta era adevărat. Nu avuseseră garanția că puteau intercepta convorbirea lui Ramez și, cu atât mai puțin, că puteau ajunge la Farouk mai repede decât răpitorii. Corben se descurcase remarcabil, reușise să pună mâna pe irakian înaintea lor și aproape că ar fi putut transforma totul într-o reușită, dacă ghinionul n-ar fi făcut ca un glonț să-și găsească drumul spre trupul lui Farouk.

Trecu în revistă chipurile celorlalți bărbați din încăpere. Ambasadorul și Hayflick, șeful filialei, îl ascultau, de asemenea, cu atenție pe Corben, care prezenta rațiunile în baza cărora acționase.

– Așadar, cu ce ne-am ales? întrebă ambasadorul. Știm unde a ascuns obiectele pe care le caută răpitorii lui Bishop?

Corben clătină din cap.

– N-am avut când să scot asta de la el. Era în stare de șoc, vorbea incoerent, în arabă, înainte ca organismul să-i cedeze.

Ambasadorul dădu din cap, posomorât.

Kirkwood îl fixa pe Corben cu privirea. Se întrebă dacă agentul avea idee că nu exista nici o ascunzătoare. Telefonul lui Abu Barzan ridicase în mintea lui Kirkwood o serie de întrebări supărătoare și, de vreme ce Farouk nu încăpuse pe mâna răpitorilor, celălalt ofertant nu putea fi unul dintre ei. Iar în privința sincronizării, coincidența era prea bătătoare la ochi pentru a nu se gândi că celălalt putea să fie în legătură cu Corben, dacă nu cumva era el însuși.

Ceea ce conducea către o serie de concluzii derutante. Una ar fi fost că era foarte posibil ca agentul CIA să fi știut de apropiata tranzacție din Turcia. Iar cealaltă că, date fiind planurile sale secrete, s-ar fi putut ca eliberarea lui Evelyn, teafără și nevătămată, să nu reprezinte pentru el o prioritate.

– Crezi că răpitorii vor încerca să intre în legătură cu noi? îl sondă Kirkwood.

– N-au încotro, presupuse Corben. În momentul de față, ei cred că îl avem pe Farouk, deci își închipuie că știm și locul unde își ascunde comoara. Și ei asta vor. Mă gândesc că ne vor căuta și ne-o vor oferi pe Evelyn în schimbul ei. Sau, cel puțin, sper că o vor face. În clipa asta, e singura noastră șansă de a o elibera.

În încăpere se lăsă o tăcere sumbră.

Nu e suficient, își spuse Kirkwood. Nu-l liniștea nici strategia așteaptă-și-roagă-te, nici tranzacția cacealma, dacă răpitorii sunau într-adevăr. Simțea nevoia să impulsioneze lucrurile.

– Trebuie să le dăm un semn, sugeră el. Un mesaj. Să-i anunțăm că suntem gata să negociem. Se întoarse către ambasador. Poate că ai putea da o declarație de presă. Ceva de genul: „Așteptăm un cuvânt din partea răpitorilor, pentru a găsi o rezolvare și pentru a le oferi tot ce este necesar în scopul orientării acestei situații către un final reciproc avantajos." Sau ceva similar.

Chipul ambasadorului se înnegură.

– Știi care e politica noastră în privința negocierilor publice cu teroriștii. Vrei să apar la televizor și să-i invit să facem un schimb?

– Nu sunt teroriști, îi reaminti Kirkwood. Sunt contrabandiști de antichități.

– Ei, haide, Bill! E o subtilitate pe care n-o s-o remarce nimeni. Pentru majoritatea telespectatorilor, sunt unul și același lucru.

Kirkwood se încruntă, frustrat.

– Dacă ar face-o fiica lui Evelyn Bishop? O femeie care transmite un apel emoționant, pentru eliberarea mamei sale?

– Nu văd nici o problemă în asta, ceda ambasadorul. Bine. O să aranjez ceva. Dar o să fie dificil să ducem la bun sfârșit o astfel de cacealma, ținând cont că nu avem obiectele.

– Dacă primim telefonul și vor să negocieze, o s-o eliberăm oricum, îl asigură Hayflick. Putem aranja lucrurile astfel încât să fie în avantajul nostru.

Kirkwood se întoarse spre Corben. I se păru că observase o umbră de îngrijorare dincolo de expresia lui dură, dar chipul agentului nu trăda prea multe. Acceptă sugestia dând ușor din cap, dus pe gânduri.

Undeva în mintea lui Kirkwood apăruse o altă idee, străduindu-se să-i capteze atenția. Senzația că avea să fie

inevitabil era tot mai puternică. În privința asta, el și partenerii săi căzuseră de acord. *Fă tot ce-ți stă în putință ca s-o eliberezi pe Evelyn fără să compromiți proiectul. Dar, dacă n-o să ai încotro, folosește cartea.* Pentru că nu o văzuse încă, nu era sigur că renunțând la ea ar fi dat în vileag totul, dar ar fi putut pune în pericol munca lor, expunând riscurilor o moștenire pe care o dețineau de sute de ani.

Hotărârea nu trebuia luată imediat. Nu avea nici o importanță atâta vreme cât răpitorii nu stabileau un contact. Simți o vibrație în buzunar și își scoase telefonul. Aruncă o privire, verificând identitatea interlocutorului. Era principalul său om de legătură de la Națiunile Unite.

– Îmi cer scuze, trebuie să preiau convorbirea, le spuse celorlalți, în timp ce se ridica, îndepărtându-se de masă.

Vocea tăioasă de la capătul celălalt intră direct în subiect.

– Treaba aia despre care m-ai întrebat... acel *hakeem*. Cred că am ceva pentru tine.

*

Cuvintele pline de căință care se revărsau din gura lui Omar îl înfierbântară pe *hakeem*.

– A scăpat, *mu'allimna*. Americanul a pus mâna pe el.

Hakeem fierbea, nevenindu-i să creadă. Cum era posibil ca Omar să-l dezamăgească – încă o dată? I se oferiseră toate avantajele necesare. Dispunea de resurse, avea relații, avea arme și, cu toate astea, eșuase.

Omar își îndruga explicațiile și scuzele, dar el îl reduse la tăcere, ocărându-l cu sălbăticie. Nu voia să afle amănunte. Nu-l interesau decât rezultatele. Și avea nevoie de oameni care să-i poată face rost de ceea ce îi era ne-

cesar. După ce se termina toată povestea, avea să se ocupe de înlocuirea lui Omar. Îi trebuia cineva mai demn de încredere. Mai capabil. Cineva care să își îndeplinească însărcinările.

Își lăsă respirația să de domolească și se concentră asupra următoarei mișcări. Mai avea încă un atu. Putea să capete ceea ce îl interesa în schimbul femeii, nu se îndoia de asta. Dar tranzacția era riscantă și, ținând cont de palmaresul recent al lui Omar, nu avea câtuși de puțin garanția că reușea s-o scoată la capăt fără să lase nici o urmă. *Hakeem* nu era dispus să își asume riscuri inutile, iar stupiditatea lui Omar făcea ca unul imens să nu poată fi evitat. Schimburile de ostatici nu erau niciodată lipsite de pericole, pentru nici una dintre părți.

Prin venele sale fierbea altceva, ceva cu mult mai otrăvitor decât întrezărita amenințare a schimbului: americanul îi umilise încă o dată oamenii, ceea ce însemna că îl umilise pe el însuși. Era un afront personal, o insultă gravă, pe care o considera intolerabilă și de neiertat. Ofensa trebuia pedepsită. Ordinea trebuia reinstaurată.

– Sună-ți legăturile. Imediat. Vreau să știu tot ce e de știut despre americanul ăsta, se răsti el. Totul.

47

Din adăpostul camerei ei de hotel, Mia se privea la televizor, cu o detașare calmă. Se uita cu ochii pierduți dincolo de ecran, de parcă propria ei față s-ar fi conturat în mod straniu, întorcându-i privirea în vreme ce recita cuvintele alese cu grijă ale apelului pe care i-l înmânase

Corben înainte de a o lăsa în seama reprezentantului de presă al ambasadei. Nu reușea să fixeze imaginea de pe ecran. Îi crea senzația unei lumi alternative, a unui univers paralel, fantastic, pe care îl vedea printr-o spărtură a unui continuum de tipul *Matrix*, excepție făcând faptul că nu era vorba de așa ceva. Totul era real. Categoric și indiscutabil.

Cu inima grea, telefonase la locuința mătușii din Nahant, exact înaintea conferinței de presă. Îi răspunsese chiar ea, cu o voce senină care dădea de înțeles că încă nu citise nimic despre răpire. În timpul unui scurt schimb de tachinări, își adunase curajul și îi povestise mătușii, cu mare grijă, cele întâmplate. Fusese o conversație dificilă, dar mătușa ei era o femeie puternică și, cu toate că părea extrem de îngrijorată, primise totul cu stoicism. Mia îi atrăsese atenția asupra conferinței de presă, asigurând-o că se făceau toate eforturile pentru a o găsi pe Evelyn și a o aduce înapoi nevătămată și adăugând că da, desigur, și ea avea să fie prudentă. Încheiase convorbirea simțind în piept o strângere dureroasă.

Închise sonorul televizorului și medită asupra noutăților sumbre relatate de Corben. Cu Farouk mort și neștiind unde ascunsese artefactele, nu aveau ce să ofere în schimbul lui Evelyn. O veste cu adevărat proastă. Se gândise să se întoarcă în apartamentul mamei sale, să caute printre lucrurile ei, să vadă dacă nu putea găsi o altă carte, ceva purtând simbolul șarpelui, pe care să-l poată folosi, ceva care să-i ispitească pe răpitori să facă un schimb, dar Corben îi spulberase speranțele. El fusese deja acolo, făcuse asta. În apartament nu era nimic care să poată înlocui cartea. În plus, în momentul acela, totul era inutil. Nemernicii nu încercaseră să stabilească nici un contact.

Speră – se rugă – fără cuvinte, că aveau s-o facă. Trebuia s-o facă. Ce rost avusese s-o răpească, dacă nu cereau nimic în schimbul ei?

Emisiunea de știri trecu la un alt eveniment. Opri televizorul și își roti privirile prin încăpere. Îi displăcea singurătatea aceea cumplită și se întoarse cu gândul la noaptea precedentă, la apartamentul lui Corben. Cu toate că abia îl cunoscuse, prezența lui era reconfortantă. Își dădu seama că, în scurtul timp scurs din clipa când îl văzuse pentru prima oară, trecuseră împreună prin mai multe decât trăise vreodată alături de oricare alt bărbat. Se întrebă dacă să-l sune, să afle dacă avea noutăți, dar își abandonă gândul, convinsă că ideea nu era bună.

Aruncă o privire către pat și știu că somnul nu avea să vină decât dacă îl silea, dacă îl mituia, dacă îl momea. Își luă cardul de deschidere a ușii și celularul și se îndreptă spre ieșire.

*

În camera sa de zi cufundată în întuneric, Corben închise televizorul și porni către dormitor. Fusese o zi cumplită – probabil cea care îl pusese cel mai mult la încercare, în toată viața lui. O suportase alimentat de un torent de adrenalină, dar izvorul secase acum cu desăvârșire. Simțea oboseala luptei în fiecare por al trupului, care plângea după un răgaz. Iar el nu avea de gând să se împotrivească.

Se așeză în pat și stinse luminile. Jaluzelele de camuflaj anulau lumea exterioară, lăsându-i mintea să divagheze. Se împotrivi o vreme, agitându-se cu încăpățânare, în jurul sarcinilor care îi stăteau înainte.

Gândurile i se concentrară asupra telefonului pe care i-l dăduse Evelyn Bishop lui Tom Webster. Corben îi ceruse unui analist de la Langley, specializat în procesarea datelor, să introducă numele în sistem. Apăreau prea multe coincidențe – numele era surprinzător de frecvent. Corben îi dăduse analistului vârsta aproximativă și câteva date fundamentale, ca să îngusteze câmpul cercetărilor, dar pentru a ataşa numele de o persoană era nevoie de timp.

Își mută atenția asupra unei probleme mult mai presante. Conform ultimei actualizări primite de la Olshansky, negustorul irakian se oprise peste noapte la Diyarbakir, un orășel din sud-estul Turciei, aflat la vreo douăzeci și cinci de kilometri de granița siriană. Corben își închipuise că se ducea la Mardin, care era cu vreo două ore mai aproape de granița cu Irakul. Amândouă localitățile aveau aeroporturi, dar cel din Diyarbakir era mai mare, așa cum era și orașul, și vizitatorii nu riscau să atragă prea mult atenția. Cu ajutorul triangulației, Olshansky îl localizase pe negustor în interiorul unui cerc cu raza de cincizeci de metri, ceea ce, în cazul unui loc atât de îndepărtat ca Diyarbakir, era cât se putea de bine.

Corben trebuia să-și facă un plan pentru a putea ajunge acolo fără să-și alerteze colegii aflați la fața locului. Agenția avea oameni în zonă, dar el nu intenționa să delege sarcina. Voia să ajungă acolo el însuși și nu dorea ca Hayflick sau altcineva să afle adevărul în această privință. Se gândi că putea folosi urmărirea telefonului, de care se ocupa Olshanski, ca să-și justifice călătoria. Putea să spună că era vorba de un ins pe care îl sunase Farouk de la cafenea. O persoană care prezenta interes. Diyarbakir nu era decât la cinci sute de kilometri distanță. Zborul acolo cu un mic avion nu avea să dureze mai mult de două ore.

Era primul lucru de care trebuia să se ocupe în dimineața următoare, dacă voia să fie la fața locului în momentul apariției cumpărătorului misterios.

Gândul la întâlnirea aceea îi făcu plăcere și îl cufundă în somnul de care avea o nevoie disperată.

*

Cu două etaje deasupra camerei ocupate de Mia, Kirkwood își ridică ochii de pe ecranul laptopului și urmări declarația ei televizată fără să-i acorde toată atenția. O mai văzuse pe unul dintre celelalte posturi locale. Atașații de presă ai ambasadei făcuseră treabă bună, așa cum făcuse și Mia; răpitorii mamei ei aveau să primească mesajul, fără nici o îndoială.

Atenția îi fusese atrasă în altă parte, așa că ochii i se opriră pe ecranul laptopului și asupra fișierului sinistru pe care i-l trimisese, prin e-mail, omul său de legătură de la Națiunile Unite. Îl citise deja o dată, iar acum o făcea pentru a doua oară.

Conținea dosarul *hakeem*-ului.

Dosarul arunca lumină asupra lui Corben, agentul însărcinat să-i dea de urmă. Corben însuși era descris temeinic. Misiunile lui reprezentaseră baza activităților de teren ale Agenției din Orientul Mijlociu, fără să aibă nimic condamnabil și fără prea multe greșeli. Informațiile referitoare la *hakeem* erau cele care îl șocaseră pe Kirkwood.

Oamenii lui din Irak menționaseră că cineva se interesase de Ouroboros de vreo câteva ori în ultimii ani, dar nu reușiseră niciodată să descopere cine se ascundea în spatele cercetărilor. Sub guvernarea lui Saddam, oamenilor le era frică să vorbească. Cu atât mai mult în acest caz.

Răsfoi din nou dosarul, cu pieptul strâns în gheara repulsiei. Descoperirile din Irak erau mai mult decât atroce. Autopsiile unora dintre cadavrele găsite în urma raidului din complexul *hakeem*-ului confirmaseră, cu detalii înspăimântătoare, la ce anume lucra acesta. Erau puține îndoieli asupra scopurilor cercetărilor sale.

Multe dintre tehnicile pe care le testa fuseseră experimentate pe animale de laborator, mai ales pe șoareci, și se bucuraseră de diverse grade de succes în privința întineririi și a prelungirii vieții. Problema era că *hakeem* nu folosea șoareci. Făcea aceleași experiențe pe oameni.

Una dintre ele, întreprinsă cu vâlvă de neurologii italieni și americani la începuturile anilor 1990, consta în transplantarea unor țesuturi din glanda pineală a șoarecilor mai tineri la cei mai bătrâni și viceversa. Simplu spus, șoarecii bătrâni întineream, iar cei tineri îmbătrâneau. Primii aveau un aspect mai sănătos, erau în stare să alerge în jurul cuștii și să-și învârtească roțile cu o vigoare uimitoare și trăiau mai mult decât cobaii de control de aceeași vârstă; cei din urmă își pierdeau lustrul blănii, deveneau mai înceți în mișcări, până la un punct în care nu mai erau în stare să facă o serie de lucruri elementare pe care le realizau cu ușurință înainte de transplant, și mureau curând. Autopsiile animalelor demonstraseră, de asemenea, că o parte dintre organele interne ale șoarecilor bătrâni cărora li se transplantaseră țesuturile celor tineri prezentau semne uluitoare de întinerire. Și, dat fiind faptul că glanda pineală este responsabilă de producerea hormonului numit melatonină, reîntinerirea era pusă pe seama creșterii nivelului de melatonină secretat de animalele receptoare, fapt care iscase o adevărată isterie a suplimentelor de melatonină.

Cu toate acestea, întregul tablou nu era chiar atât de promițător: savanții care analizaseră cu mai multă atenție rezultatele descoperiseră că șoarecii folosiți pentru experimente aveau un defect genetic care îi împiedica, practic, să secrete melatonină. Fapt pentru care era absurd să pui îmbunătățirea metabolismului lor pe seama acesteia, ceea ce dovedea că melatonina nu era responsabilă pentru viața lor mai sănătoasă și mai lungă, dar nu nega faptul că, în realitate, arătau mai tineri și trăiau mai mult. Ceva avea acest efect. Dar nu melatonina.

Autopsiile demonstraseră că scopul unora dintre experiențele *hakeem*-ului era de a verifica dacă grefele și transplanturile de glandă pineală aveau același efect asupra oamenilor. Să faci astfel de experiențe pe ființe umane nu era simplu. Glanda pineală, care la om are dimensiunile unui bob de mazăre, este localizată în miezul creierului. Este activă până la pubertate, iar la vârsta adultă se calcifiază, încetându-și secreția hormonală. Ceea ce înseamnă că singurele glande pineale care merită să fie extrase provin de la copii și de la adolescenți, la ele ajungându-se cu ajutorul microchirurgiei endoscopice, iar operația este complexă și delicată, implicând mari riscuri pentru donator.

Dar asta nu era o piedică, atunci când aveai la-ndemână o rezervă nesfârșită de puștani.

O altă problemă majoră era reprezentată de faptul că experimentele de prelungire a vieții se făceau, de obicei, pe specii cu o durată scurtă de viață, pentru ca rezultatele să poată fi observate și consemnate într-un interval rezonabil de timp. Efemeridele erau ideale, datorită duratei lor de viață de numai o zi. Limbricii, care trăiesc în jur de două săptămâni, erau folosiți de asemenea în mod frecvent, ca și șoarecii de laborator, deși durata lor de viață,

de circa doi ani, îi împiedica să fie cobaii ideali. În cazul oamenilor, era nevoie de perioade mult mai lungi de supraveghere pentru a se putea constata o schimbare semnificativă. Ceea ce însemna că, după ce erau supuși tratamentelor extreme ale *hakeem*-ului, subiecții rămâneau în detenție vreme de luni de zile, sau chiar de ani, înainte ca rezultatele să devină observabile.

Autopsiile demonstraseră că *hakeem* nu se juca doar cu glanda pineală. Din repertoriul său făceau parte și altele, cea pituitară și timusul de pildă, precum și testiculele la bărbați și ovarele la femei. În cazul unora dintre victime, își limitase experiențele la studiul efectelor diverșilor hormoni și enzime asupra organismului. Activitatea lui era remarcabil de avangardistă, incluzând atât substanțe de prelungire cromozomială, cum era telomeraza, cât și materiale mai recente de genul proteinei PARP-1. Avea la dispoziție echipamente de ultimă oră și era, fără nici o îndoială, un chirurg îndemânatic și un specialist de frunte în biologia moleculară.

Subiecții experiențelor sale aveau parte, fără excepție, de o moarte oribilă. Unii dintre bărbații, femeile și copiii aduși în sala lui de operații reprezentau pepiniera de diverse organe care îi erau necesare, fiind apoi eliminați. Ceilalți, primitorii, aveau parte de perioade lungi de viață în care îndurau efectele operațiilor lui demente și, când organismele lor cedau, *hakeem* îi deschidea, fără să-și facă vreo problemă de conștiință, ca să arunce o privire asupra organelor care nu funcționaseră cum ar fi trebuit, înainte de a le azvârli rămășițele în gropi comune.

Kirkwood era scârbit. În gâtlej îi ardea un ghem de furie. Mai auzise despre savanți care o șterseseră în țări mai puțin scrupuloase, ca să-și poată continua experimentele

groteşti fără să-şi facă griji din pricina comitetelor de etică. Dar asta era cu totul altceva. Trecea cu mult dincolo de ceea ce considerase el vreodată drept omeneşte posibil.

Era răul în stare pură.

Cea mai şocantă parte a întregii poveşti era că, în conformitate cu cele menţionate în dosar, Corben fusese însărcinat să-l găsească pe *hakeem*.

Nu să-l oprească. Ci să-i exploateze talentele.

Aşa ceva nu se întâmpla pentru prima oară. Guvernele dădeau întotdeauna cu plăcere uitării păcatele trecutului, oricât ar fi fost de cumplite, şi se prindeau în horă cu diavolul dacă astfel puteau pune mâna pe rezultatele unor cercetări inovatoare şi valoroase. Cel al Statelor Unite se numărase printre primele care adoptaseră acest model. O făcuse cu savanţii nazişti, specialişti în rachete. O făcuse cu ruşii experţi în armament nuclear, chimic şi biologic. Şi se părea că era încântat să facă acelaşi lucru cu acest *hakeem*.

Misiunea lui Corben era să îl găsească pe *hakeem* şi să-l aducă la ordine. Răpirea lui Evelyn îi oferise un mijloc de a intra în legătură cu el. Dar asta însemna, că în ochii agentului, ea era un material consumabil. O cale de a-şi atinge scopul. Atât şi nimic mai mult.

Se întoarse la telefonul neaşteptat primit de Abu Barzan. De la ofertantul surpriză. Chiar în momentul când Farouk era rănit mortal. În timp ce se afla în custodia lui Corben. Înainte de a muri.

Cât de departe erau pregătiţi să meargă?

Trebuia să-şi modifice planurile.

Se întrebă cine altcineva mai era la curent. Oare erau implicaţi cu toţii? Hayflick, şeful filialei CIA – probabil. Ambasadorul – poate că nu. Kirkwood nu sesizase aşa ceva

în comportarea lui, dar pe de altă parte oamenii ăştia îşi câştigau traiul mințind.

Trebuia să-i sune pe ceilalți, să-i pună la curent cu descoperirile sale. Ştia că aveau să fie de acord. Era necesar să scurtcircuiteze misiunea lui Corben, chiar dacă astfel ar fi pus proiectul în pericol. De asta depindeau viața lui Evelyn şi viețile nenumăraților nevinovați care ar fi nimerit pe masa de operații a monstrului.

Imaginile victimelor *hakeem*-ului îl pândeau din spatele fiecărui gând. Ştia că somnul nu avea să-l fure cu prea mare grabă.

*

O rafală de bufnituri înfundate îl făcu pe Corben să se trezească, tresărind.

Sări abia înregistrând imaginea fantomatică a ceasului deşteptător de pe noptieră, care arăta 2.54 A.M., în timp ce creierul său începoşat încă mai încerca să intre în funcțiune şi se străduia să proceseze o serie de zgomote aflate la limita pragului auditiv: paşi repezi, furişându-se în grabă pe podeaua de gresie a apartamentului, venind direct către el.

Înțelese ce se întâmpla şi mâna i se afundă instinctiv în sertarul noptierei, în căutarea armei, dar exact în clipa când dădu cu degetele de mânerul ei, uşa dormitorului se izbi de perete şi înăuntru se năpustiră trei bărbați, cărora nu le putu desluşi trăsăturile în întuneric. Cel din frunte închise sertarul cu o lovitură de picior, trântindu-l cu putere peste încheietura lui Corben. El se răsuci de durere, întorcându-se la timp ca să zărească brațul ridicat al intrusului arcuindu-se şi căzând ca trăsnetul asupra lui.

I se păru că întrezărise în mâna lui o armă și, o fracțiune de secundă mai târziu, lovitura îi nimeri țeasta, azvârlindu-l brusc într-un întuneric absolut.

48

Atmosfera de pe tersasa hotelului Albergo era liniștitoare și discretă, o schimbare plăcută după freamătul haotic din barul hotelului în care locuise Mia până atunci.

Nu mai fusese acolo niciodată. Printre tufele de iasomie și printre smochinii pitici erau pierduți câțiva oameni în separeurile întunecate ale acelei oaze suspendate, care se ridica deasupra acoperișurilor orașului și a mării de dincolo de el. Găsi un colț retras și se afundă curând în îmbrățișarea liniștitoare a unui martini. E. B. White numea băutura „elixirul său de liniște", ceea ce se potrivea de minune în momentul acela, din punctul ei de vedere.

Era prea pierdută în propriile sale gânduri ca să observe că era singura persoană neînsoțită din local. În ultimele patruzeci și opt de ore se întâmplaseră atât de multe, iar mintea ei era preocupată de o grămadă de lucruri.

Se uita după un chelner care să-i reumple paharul, când apăru Kirkwood, care i se alătură. Băură împreună un rând și schimbară cu stângăcie câteva vorbe, comentând pe scurt farmecul hotelului și contradicțiile orașului. Mia văzu că gândul lui era în altă parte. În ochi îi radia o neliniște profundă și era limpede că îl obseda ceva.

El făcu primul pas înapoi, către torentul necruțător împotriva căruia înotau.

– Am văzut emisiunea televizată. Te-ai descurcat excelent. O să aibă efect. *Hakeem* o să primească mesajul, fără nici o îndoială. Vor suna.

– Şi pe urmă? întrebă Mia. Nu avem ce să le oferim şi ne chinuim să punem la cale un fel de cacealma...

Îşi lăsă cuvintele să se piardă.

– Tipii de la ambasadă îşi cunosc meseria, o asigură Kirkwood. Vor lua totul în calcul. Au reuşit să ajungă la Farouk înaintea oamenilor *hakeem*-ului, nu-i aşa?

Mia observă că nici el nu era încântat de perspectivă, dar îi aprecie efortul.

– Da, şi uite ce întorsătură grozavă au luat lucrurile!

Kirkwood reuşi să încropească o jumătate de zâmbet.

– Am oameni în Irak, care se ocupă de asta. Nu mă îndoiesc că vor găsi ceva.

– Ce? Ce anume ar putea găsi, ca să schimbe lucrurile?

De fapt, nu avea nici un răspuns pe care i l-ar fi putut da. Un chelner se apropie şi le refăcu discret provizia de gustări, apoi Kirkwood spuse, schimbând în mod surprinzător subiectul:

– N-am ştiut niciodată că Evelyn are o fiică.

– N-am stat în preajma ei, zise Mia. Am locuit împreună cu mătuşa mea, la Boston. Ei, în apropiere de Boston.

– Şi tatăl tău?

– A murit înainte de naşterea mea.

Peste chipul lui trecu o umbră.

– Îmi pare rău.

Ea ridică din umeri.

– Au fost împreună. În Irak. În încăperea aceea. Şi peste o lună, el a murit într-un accident de maşină. Îşi ridică ochii spre Kirkwood. Glasul i se înnegură cu desăvârşire.

Șarpele ăsta care își înghite coada e un talisman al dracului de norocos, nu-i așa?

Kirkwood păstră tăcerea și dădu din cap, posomorât.

– Adică, ce naiba o fi în capul nebunului ăluia? se trezi ea întrebând, furioasă. Vrea să reînvie vreo molimă biblică, sau chiar se așteaptă să descopere o poțiune magică, menită să-i aducă nemurirea? Vreau să spun că nu știu nici măcar cum ai putea să încerci să porți o discuție logică cu un om ca ăsta.

Kirkwood ridică o sprânceană.

– Crezi că *hakeem* e în căutarea unui soi de izvor al tinereții? De unde ți-a venit ideea asta? I-am văzut dosarul. Nu se pomenește nimic despre așa ceva.

Mia îi ignoră referirea la dosar și, aproape luându-se singură în râs, îi povesti conversația despre elixire pe care o avusese cu Boustany.

Kirkwood sorbi din paharul său, părând să-i cântărească spusele. Lăsă apoi băutura jos și o privi.

– Păi, tu ești geneticiana. Tu ar trebui să-mi spui. Ideea asta e, într-adevăr, chiar atât de nebunească?

– Te rog! îl luă ea peste picior.

El nu-i răspunse cu aceeași monedă. Vorbea serios.

– Chiar mă întrebi dacă așa ceva e posibil? zise ea.

– Mă gândeam, pur și simplu, la transplanturile de față, care acum câțiva ani erau considerate imposibile. Acum se fac. Dacă te gândești la progresele medicinii în ultimii câțiva ani... e uluitor. Și reușitele se țin lanț. Am realizat harta genomului uman. Am clonat o oaie. Țesuturile cardiace tocmai au fost create, cu succes, din celule stem. Așa că eu unul nu știu. O fi posibil.

– Sigur că nu e, ripostă Mia, respingând ideea.

– Am văzut o dată un documentar. Despre un savant rus, de prin anii 1950 – cred că îl chema Demihov – care studia transplantul de cap. Ca să demonstreze că era posibil, a grefat capul și partea de sus a corpului unui cățeluș pe un buldog vârstnic, creând astfel un câine cu două capete. Creatura era bine mersi și a supraviețuit vreme de șase zile. Ridică din umeri. Și ăsta e numai unul dintre experimentele sale, despre care știm.

Mia se aplecă spre el, cu siguranță de sine în privire.

– Transplanturile se referă la reconectarea nervilor și a vaselor de sânge și poate că într-o bună zi și a măduvei spinării. Dar asta e cu totul altceva. Aici e vorba de a împiedica celulele noastre, ADN-ul nostru, țesuturile și organele noastre să se degradeze odată cu fiecare respirație. E vorba de erorile din replicarea ADN-ului, despre bombardarea celulelor organismului cu radicali liberi, ceea ce în timp produce modificări dăunătoare, conducând la degradare. Este vorba despre uzură.

– Păi, tocmai ăsta e punctul meu de vedere. Nu ne referim la timp, ci la kilometraj, sublinie el. Vorbești despre celulele care se deteriorează și se distrug, ceea ce nu e totuna cu a spune că au fost programate să dureze un anumit timp, după care mor. E ca și cum ți-ai cumpăra o pereche nouă de tenișI. Îi porți, ți-i pui când faci jogging, tălpile se uzează și se rup. Dacă nu-i porți, nu se dezintegrează după câțiva ani petrecuți în cutia lor. Din cauza asta murim, nu? Nu există nici un cronometru care să-i spună organismului că i s-a terminat timpul. Nu suntem programați să murim, nu-i așa?

Mia se foi în scaun.

– Ăsta nu e decât un mod de a gândi.

– Dar unul care are câștig de cauză în momentul de față, nu crezi?

Mia știa că avea dreptate. Era o specializare cu care flirtase ea însăși, numai că în cele din urmă se orientase într-o altă direcție, știind că cercetările legate de combaterea îmbătrânirii erau ruda stânjenitoare, despre care nimeni nu voia să vorbească. Biogerontologia – studiul îmbătrânirii – trecea prin vremuri grele, începând din, ei bine, de prin Jurasic. În cercurile oficiale, nu se situa prea departe de șarlataniile alchimiștilor sau de escrocheriile vânzătorilor de ulei de șarpe din alte vremuri. Savanții serioși, care se agățau de credința tradițională că îmbătrânirea e inevitabilă, se temeau că și-ar fi putut alege un obiectiv sortit eșecului și, cu atât mai mult, că s-ar acoperi de ridicol dacă ar întreprinde o asemenea cercetare. Organismele guvernamentale nu erau dispuse să o finanțeze. O eliminau, considerând-o un vis irealizabil, de toxicoman, și nu erau dispuse să fie surprinse acordând fonduri pentru un studiu pe care electoratul lor îl considera irealizabil – pentru că așa i se spusese și asta învățase. Chiar și atunci când se aduceau argumente convingătoare și se făceau progrese importante, paznicii băierilor pungii nu se apropiau de ea, pentru că aveau o serie de convingeri religioase adânc înrădăcinate: Oamenii îmbătrânesc și mor. Moartea e o binecuvântare, indiferent dacă ne dăm sau nu seama de asta. Bineînțeles că cei buni vor dobândi nemurirea – dar numai în rai. Și nu trebuia nici măcar să-ți treacă prin gând să discuți în contradictoriu cu președintele Consiliului de Bioetică. Combaterea îmbătrânirii era, chiar într-o mai mare măsură decât Al Qaeda, o amenințare diabolică la adresa demnității viitorului nostru de ființe umane.

Caz închis.

Cu toate acestea, într-un context mai larg, savanții obținuseră succese spectaculoase în privința prelungirii vieții. Speranța medie de viață – numărul mediu de ani pe care se așteaptă să-i trăiască un om – oscilase între douăzeci și treizeci de ani pe aproape toată durata istoriei omenirii. Balanța se înclina în jos din cauza unei singure cauze principale: mortalitatea infantilă. Pentru fiecare persoană care izbutea să scape de ciumă, să evite lovitura unei săbii și să atingă optzeci de ani, mureau trei sau patru copii. De aici, media redusă. Progresele din domeniile medicinii și igienei – apa curată, antibioticele și vaccinurile – le îngăduiseră bebelușilor să supraviețuiască, atingând vârsta adultă, ceea ce făcuse ca această medie să crească în mod spectaculos în ultima sută de ani, în cadrul a ceea ce se numește prima revoluție a longevității. Ajunsese la patruzeci de ani în secolul al XIX-lea, la cincizeci pe la 1900 și în prezent era în jur de optzeci de ani în țările dezvoltate. În vreme ce șansa omul primitiv de a atinge o sută de ani era de una la douăzeci de milioane, cea a omului contemporan era de una la cincizeci. De fapt, începând din 1940, speranța medie de viață crescuse cu câte trei luni în fiecare an. Se dovedise că demografii care preziseseră existența unei limite superioare a acesteia se înșelaseră cu desăvârșire.

Diferența crucială consta în faptul că prelungirea vieții se datora dezvoltării vaccinurilor și antibioticelor, care nu erau concepute pentru a ajuta la atingerea țelului de a prelungi viața, ci mai degrabă la combaterea bolilor, un scop a cărui noblețe nu putea fi contestată. Diferența de nuanță era esențială. Iar o schimbare de paradigmă în privința atitudinii adoptate de lumea medicală față de îmbătrânire avuse loc cu foarte puțin timp în urmă, când se

trecuse de la a o percepe ca fiind inevitabilă și predestinată la a o considera ceva mai puțin draconic: o boală.

Se putea apela la o analogie simplă cu sintagma de *maladie a lui Alzheimer*, folosită până de curând numai în cazul persoanelor sub o anumită vârstă – în jur de șaizeci și cinci de ani – afectate de această formă de demență. Vârsta odată depășită, nu mai erai bolnav – erai *senil*, pur și simplu, și nu avea rost să se ia măsuri în această privință. Ținea de procesul de îmbătrânire. Schimbarea se produsese în anii 1970, când un dement de nouăzeci de ani primise un tratament similar cu cel aplicat unuia de patruzeci afectat de maladia Alzheimer – acum se considera că amândoi sufereau de o boală pe care cercetătorii medicali se străduiau din greu să o înțeleagă și să o vindece.

În mod similar, „vârsta bătrâneții" era acum privită, din ce în ce mai mult, ca o boală. O boală uimitoare, complexă, cu multe fațete. Dar o boală.

Iar bolile pot fi vindecate.

Descoperirea-cheie care generase această nouă abordare era înșelător de simplul răspuns la întrebarea: „De ce îmbătrânim?" Răspunsul era, într-o formulare simplă, că îmbătrânim pentru că, în natură, nimic altceva nu a mai făcut-o.

Sau, mai exact, aproape nimic nu o făcuse vreodată.

Vreme de mii de ani – pe efectiv întreaga durată a evoluției omenirii – în sălbăticie și departe de grija cu care ne răsfață societatea civilizată și de progresele acesteia, oamenii și animalele ajungeau cu mare greutate la o vârstă înaintată. Prădătorii, bolile, foamea și intemperiile făceau ravagii. Nu aveau nici o șansă să îmbătrânească.

Iar natura este preocupată, dintotdeauna, să se asigure că organismele sale se reproduc, că speciile se perpetuează –

atât şi nimic mai mult. Tot ceea ce se cere de la organismele noastre, singurul scop căruia i-am fost destinaţi din punct de vedere al evoluţiei, este să atingem vârsta reproducerii, să avem copii şi să-i hrănim până când sunt capabili să supravieţuiască pe cont propriu.

Atâta tot. Ăsta e singurul lucru de care se sinchiseşte natura.

Dincolo de asta, eram de prisos – oamenii şi animalele deopotrivă. Toate celulele din care suntem făcuţi nu aveau nici un motiv de a ne ţine în viaţă mai mult decât atât.

Şi, de vreme ce nu aveam nici o şansă de a supravieţui cu mult peste vârsta reproducerii, eforturile naturii erau concentrate – pe bună dreptate – pe asigurarea sorţilor de a atinge acea vârstă şi de a ne reproduce. Selecţia naturală nu se sinchisea decât de posibilitatea noastră de a atinge vârsta reproducerii şi – pe bună dreptate şi din nefericire pentru cei care voiau să rămână ceva mai mult pe lume – alesese o durată mai scurtă de viaţă în care să ne îndeplinim menirea, pentru că totul era, astfel, mai eficient: timpul dintre generaţii era mai scurt şi amestecul de gene era mai complex, ceea ce oferea o adaptabilitate sporită la ameninţările din mediul înconjurător. Toate acestea însemnau că procesul – îmbătrânirea – care nu se manifestase niciodată în natură, în sălbăticie, nu avea cum să evolueze pe cale genetică.

În timp ce ne făcea să evoluăm, natura nu ştia ce înseamnă îmbătrânirea. Cu alte cuvinte, îmbătrânirea nu era inclusă în programarea noastră genetică.

Ceea ce condusese către o perspectivă nouă, radicală, asupra îmbătrânirii.

Dacă nu suntem programaţi să murim, dacă murim din cauza uzurii – după cum se argumentează în prezent – atunci poate, doar poate, am putea fi reparaţi.

49

Mirosul arzător, neaşteptat, al unor săruri aromatice asaltă simţurile lui Corben, readucându-l la viaţă.

Deveni imediat conştient de durerea ascuţită care îi vibra în ceafă şi se simţi ciudat de incomod. Realiză că mâinile şi picioarele îi erau legate unele de altele, cele din urmă fiindu-i îndoite către spate. Şi era încă în boxeri. Gura şi obrajii îi erau apăsate pe ceva dur şi ţepos care aducea cu şmirghelul şi îşi simţea gâtul uscat. Încercă, instinctiv, să-şi lingă buzele, dând în schimb peste solul arid. Scuipă pietrişul şi tuşi.

Îşi repezi privirile în jur, grăbindu-se să studieze împrejurimile, şi văzu că zăcea pe pământ, culcat pe o parte în aer liber, pe un soi de câmpie. Unde era linişte. Farurile unei maşini parcate îl scăldau în lumină; dincolo de ele, văzu că era încă noapte, cu toate că din spatele şirului de munţi din dreapta sa răzbătea licărirea palidă a zorilor.

Un lanţ muntos. Către est. Memoră ideea, ghicind că se afla undeva în valea Bekáa. Şi era aproape dimineaţă, ceea ce însemna că zăcuse fără cunoştinţă cel puţin două ore – fapt care se potrivea cu durata drumului din Beirut până acolo, mai ales la acea oră a nopţii, când drumurile erau pustii.

Toţi nervii îi zvâcniră, revenind la viaţă şi semnalând existenţa mai multor zone dureroase şi a unor vânătăi pe

întregul corp. Încercă să-și schimbe poziția cu una mai puțin incomodă, dar efortul îi fu răsplătit cu o lovitură ascuțită de bocanc în coaste, având ca efect o durere mistuitoare în toată partea laterală a corpului.

Stând încă pe o parte, cu obrazul și coastele afundate în solul bolovănos, se încovrigă, forțându-și cătușele de nailon de la încheieturi. Își răsuci fața în sus și îl văzu pe tipul ciupit de vărsat coborându-și cu răutate privirea către el.

– *Khalas*, auzi o voce răstită. Destul.

Sesiză o mișcare cu coada ochiului. Bărbatul care vorbise se apropia, trecând prin strălucirea orbitoare a farurilor. Din poziția lui dezavantajoasă, Corben nu-i putea desluși decât pantofii – de piele, părând foarte scumpi – și pantalonii de culoare închisă. Fața se înălța undeva, departe, în afara câmpului său vizual.

Bărbatul veni drept spre Corben, până când ajunse cu pantofii la câțiva centimetri de ochii lui. El încercă să se rostogolească încet, cu stângăcie, lăsându-se mai pe spate, dar picioarele îndoite îi împiedicară mișcarea. Bărbatul se mulțumea să stea acolo, holbându-se în jos, către el, de parcă ar fi fost o insectă. Agentul CIA nu reușea să-i deslușească trăsăturile, dar putea să vadă că era suplu, bărbierit cu grijă și cu păr argintiu, destul de lung.

Senzația de vulnerabilitate și neajutorare era alarmantă. Ca și cum ar fi vrut i-o confirme, bărbatul își ridică piciorul și îl aduse deasupra lui, apoi apăsă încet, punându-i talpa pantofului pe nas, fără să se lase de la bun început cu toată greutatea, dar făcând-o treptat, din ce în ce mai mult, zdrobindu-i nasul și obrajii și generând o durere cumplită, în timp ce capul i se strivea de pământ.

Corben încercă să se răsucească, eliberându-se, dar piciorul celuilalt îl ţintuise la pământ. Scoase un ţipăt chinuit, înăbuşit pe jumătate, cerându-i să înceteze.

Bărbatul nu o făcu, prelungindu-i chinul alte câteva secunde, înainte de a-şi îndepărta în sfârşit piciorul. Îi aruncă o privire cruntă, studiindu-l.

– Ai ceva pe care îl vreau, spuse cu vocea condimentată de un dispreţ rece.

Corben scuipă nisipul şi pietrişul din gură.

– Iar tu ai pus mâna pe ceva – pe cineva – pe care îl vrem noi.

Bărbatul îşi ridică din nou piciorul, lăsându-l să planeze, ameninţător, deasupra feţei lui Corben. El nu tresări. Celălalt rămase aşa preţ de o secundă, de parcă ar fi fost pe punctul de a zdrobi un gândac, înainte de a-şi retrage piciorul.

– Nu cred că eşti într-o poziţie care să-ţi permită să joci dur, îi spuse el calm. Vreau cartea. Unde e?

– N-o am.

Dincolo de năuceală, Corben îi remarcă accentul. Sud-european, cu siguranţă. Poate italian. Îşi propuse să ţină minte.

Bărbatul dădu aprobator din cap către cineva din spatele lui Corben. Înainte de a putea vedea cine era, o altă lovitură ascuţită i se înfipse în coaste. Urlă de durere.

– Ţi-am spus că n-o am, fir-ar al dracului!

Bărbatul păru surprins.

– Bineînţeles c-o ai. Irakianul e în mâinile tale.

– Încă n-o am, e bine? O s-o am mâine.

Vocea lui Corben era plină de mânie. Reuşi să deslueşească mai limpede figura celuilalt, dar vederea îi era încă obstrucţionată de pantoful acestuia, iar în ceea ce mai

rămăsese din câmpul său vizual strălucea lumina orbitoare a farurilor.

– N-o avea la el, adăugă furios.

– M-am săturat de jocuri. Dă-mi cartea, sau îți transform viața în iad. Ceea ce, după cum vezi, face parte dintre talentele mele.

Corben îi privi cu înverșunare.

– O să-ți dau cartea. Vreau să ajungă la tine. Dar mai vreau și altceva.

– Oh? făcu celălalt, cu vocea marcată de uimire.

Corben își simțea pulsul zvâcnindu-i în urechi.

– Știu la ce lucrezi.

Buzele bărbatului se strânseră a îndoială.

– Și la ce lucrez?

– Ți-am văzut laboratorul. În Saddamiya. Gropile comune. Organele interne. Banca de sânge.

Corben îl studie. Vederea i se limpezea și trăsăturile celuilalt deveneau clare. Își concentră privirea asupra lui, adăugând:

– Am fost acolo, *hakeem*.

Și observă tresărirea, semnul de recunoaștere. În clipa aceea, știu că își găsise omul.

Până atunci, bănuise, presupusese că doctorul din Baghdad era în spatele răpirii lui Evelyn, dar nu fusese sigur. Nu văzuse nici o fotografie a *hakeem*-ului, nici nu-i auzise vocea și, cu atât mai puțin nu-l întâlnise în persoană. Și cu toate că nu așa sperase – nici pe departe – că avea să dea ochii cu bestia, ea era acolo, în fața – sau mai degrabă deasupra – lui.

Fu năpădit de un amestec confuz de oroare și exaltare.

– Am pus niște experți în medicină legală să arunce o privire, continuă el. Au examinat cadavrele, urmele lăsate

de intervențiile chirurgicale, echipamentele pe care le-ai lăsat în urmă. Organele interne din recipiente. Concluziile lor au fost... surprinzătoare.

Se opri, cântărind reacția celuilalt. *Hakeem* îl privea impasibil, cu buzele strânse și ochii îngustați, ca niște fante subțiri. Corben îl lăsă câteva clipe, așteptând ca vorbele sale să-și facă efectul, apoi întrebă:

– Ai înțeles unde vreau să ajung?

– Vă interesează cercetările mele, nu-i așa? *Hakeem* îl lua peste picior, cu nepăsare. Ai venit aici ca să-mi oferi binecuvântarea și patronajul guvernului american, dacă împart cu voi rezultatele muncii mele?

– Nu. Ochii lui Corben se înăspriră. Nu ale guvernului american. Doar ale mele.

50

– Din câte am citit eu, îi spuse Kirkwood Miei, gemenii monozigoți au exact aceleași gene, dar nu trăiesc la fel de mult și nu mor din aceeași cauză – și nu mă refer la cazul în care unul e lovit de un autobuz. Studiile au demonstrat că ADN-ul fiecăruia suferă propriile sale mutații. Dacă îmbătrânirea ar fi fost înscrisă în codul genetic, atunci înaintarea în vârstă i-ar fi afectat în același mod. Dar nu e așa. Celulele organismului lor se deteriorează la întâmplare, așa cum se întâmplă cu oricare dintre noi.

Mia sorbi din nou din pahar.

– Îți dai seama ce implică această „reparare" a noastră? Vorbim despre celule precum cele ale creierului sau ale inimii, care nu mai sunt înlocuite atunci când mor, despre

mutațiile cromozomiale care generează cancerul, despre acumulările de proteine din interiorul și din exteriorul celulelor... Există mai multe moduri distincte în care trupul uman se distruge în timp.

– Vrei să spui că o face din cauza uzurii, zâmbi Kirkwood.

– Păi, viața înseamnă uzură, nu-i așa? ridică Mia din umeri. N-am de gând să mă mut într-o mănăstire lipsită de stres din Tibet și să-mi petrec zilele fredonând melodii de succes și meditând, ca să câștig vreo două decenii de viață în plus.

– După Beirut, s-ar putea să fie puțin cam plictisitor, glumi el.

– De fapt, dacă mă gândesc mai bine, în momentul ăsta m-aș bucura să am parte de ceva plictiseală.

Kirkwood dădu din cap cu înțelegere, apoi expresia lui deveni serioasă.

– Nu vreau să spun decât că este posibil. Dar că, deocamdată, nu știm cum. Despre cancer se crede că e vindecabil, nu-i așa? Ne ocupăm de asta. S-ar putea să nu-i găsim leacul în următoarea sută de ani, dar avem șanse să reușim într-o bună zi. Face parte din modul nostru de operare. Până cu nu mult timp în urmă, principala cauză a morții erau infecțiile, începând de la cele produse de un simplu virus și până la epidemiile de gripă. Ciuma era considerată un blestem trimis de Dumnezeu. Am aflat între timp că nu era așa. Acum, după ce am învins aceste boli, trăim destul de mult ca să ne confruntăm cu cele de inimă și cu cancerul. Cu o sută de ani în urmă, se credea că acestea sunt incurabile, spre deosebire de infecții. Se presupunea că provin din interiorul trupului. Acum știm că

altul e adevărul. Și, odată ce le vom înfrânge, cine poate spune care vor fi efectele asupra restului organismului?

Mia îl studie, curioasă.

– Pari să știi al naibii de multe despre toate astea.

Kirkwood zâmbi.

– Într-un fel, am investit în așa ceva.

Ea îl privi, neștiind cum să-i interpreteze spusele. El făcu o pauză, de parcă ar fi vrut să-i alimenteze incertitudinea, apoi adăugă:

– O facem cu toții, nu-i așa? Cred că nimeni nu vrea să moară mai devreme decât ar trebui.

– Deci ești într-adevăr interesat de asta? Nu cumva te înfometezi și iei vreo două sute de pastile pe zi?

Mulți biogerontologi de frunte apelau la un program riguros de exerciții fizice – singura cale unanim acceptată către o viață mai sănătoasă și mai lungă. Și totodată se tratau singuri cu vitamine și antioxidanți și își alegeau cu grijă regimul alimentar. Cel din urmă era uneori împins cu nechibzuință către extreme, deoarece se știa că reducerea severă a caloriilor prelungește viața – a animalelor, nu a oamenilor – cu toate că cei mai mulți erau de acord că tratamentul prezenta deficiențe serioase la capitolul calitate-contra-cantitate.

– Îmi port de grijă, bineînțeles, acceptă el. Tu n-o faci?

Ea își ridică paharul, cu un gest plin de sarcasm.

– Cu asta și cu ceva gloanțe – o metodă nu tocmai ideală, dacă speri să treci dincolo de bariera sutei de ani, zise ea în bătaie de joc.

Își lăsă paharul jos și privi chipul bărbatului. Sub expresia lui se ascundea ceva, o prudență dincolo de care nu izbutea să răzbată.

– Totuși, serios vorbind, insistă ea, ești mult mai incitat de povestea asta decât un om care își poartă, pur și simplu, de grijă.

– Păi, n-avem la Națiunile Unite un mic departament – Organizația Mondială a Sănătății? Am făcut parte dintr-o serie de comitete. Avem o gamă întreagă de inițiative legate de îmbătrânire, care se referă, în cea mai mare măsură, la îmbunătățirea calității vieții persoanelor în vârstă. Însă găzduim, totodată, o serie de dezbateri și pregătim studii complete, pe care îmi fac timp să le citesc – pentru că mă interesează. Își concentră privirea asupra ei. Tu ai cunoștință de toate progresele pe care le face biologia moleculară. Știința și tehnologia trec printr-o perioadă de dezvoltare exponențială. Rata ei accelerată are puterea de a transforma perspectivele îndepărtate într-un viitor tangibil. Lucruri pe care credeam că le vom realiza în sute de ani s-ar putea face în numai câteva decenii. Organele interne pentru transplanturi s-ar putea obține din celule stem; iar acestea pot fi injectate în organism, pentru a-l reface. Posibilitățile nu au limite. Și nu vorbesc despre niște visuri îndepărtate, cum ar fi inteligența artificială și nanotehnologia. Vorbesc despre ceea ce știm că e realizabil. Dacă organismele noastre se pot repara, dacă uzura celulară poate fi oprită sau remediată o dată, nu există nici un motiv pentru care procesul să nu se poată repeta. Ar fi ca și cum ți-ai duce mașina la service după fiecare zece mii de kilometri. Ceea ce ne-ar putea face să trăim mult mai mult, sau, dacă ducem această noțiune până la concluzia logică, am putea să fim – de fapt, am impresia că o mulțime de savanți par convinși că într-adevăr suntem – în pragul dobândirii nemuririi pe cale medicală. Iar dacă *hakeem*

umblă după asta... s-ar explica al naibii de multe lucruri, nu-i așa?

Chipul Miei se crispă, ea părând să ia în considerare această posibilitate.

– Tu chiar crezi că niște alchimiști primitivi, care și-au scris lucrările acum o mie de ani, ar fi putut să descopere ceva despre care noi abia începem să înțelegem că ar fi posibil?

Kirkwood ridică din umeri.

– În Grecia antică, mucegaiul era folosit ca antibiotic. Savanții l-au perfecționat și l-au numit penicilină cu mai puțin de o sută de ani în urmă, dar el exista de mii de ani. Ca și aspirina. Nu mă îndoiesc că știi c-o foloseau și fenicienii tăi, așa cum făceau și asirienii, băștinașii americani și nenumărate alte popoare. La urma urmelor, nu e vorba să proiectezi rachete. E un simplu proces de oxidare al unui praf luat de pe scoarța sălciilor. Acum știm că toată lumea ar trebui să ia zilnic o mică doză, ca să țină bolile de inimă la distanță. Chiar ieri citeam despre chilieni, care au redescoperit recent remediile folosite de triburile Mapuche pentru diverse boli și își dau seama cât de eficiente sunt. Mai există încă o mulțime de alte lucruri despre care nu știm nimic. Nu e nevoie decât de un singur preparat, poate de un anihilator puternic al radicalilor liberi, care ar putea repara distrugerile provocate de oxidare în celulele organismului uman. Un singur preparat. Nu e imposibil să concepi așa ceva.

– Și totuși, ripostă ea, în ciuda a tot ceea ce știm, cu toate cunoștințele pe care le deținem, n-am fost în stare să-l preparăm.

– Observația ta ar fi valabilă dacă s-ar face o grămadă de eforturi pentru a preveni îmbătrânirea, dar nu e așa.

De fapt, foarte puțini oameni se ocupă de asta. Nu s-ar putea spune că savanții ar avea motive să lucreze într-un asemenea domeniu. Fiecare oficial guvernamental, fiecare lider al Bisericii și fiecare savant „mortalist" le spune că nu e posibil și, chiar presupunând că ar fi, ni se tot repetă că nu e un lucru pe care să ni-l dorim. Mass-media se grăbește să sară pe orice pare promițător, ceea ce are ca efect transformarea oricărei activități serioase într-o glumă falnică. Orice om de știință bine intenționat care acordă atenție acestui domeniu se teme – pe bună dreptate – să nu fie inclus în masa de șarlatani care „vând" tinerețe și sunt nominalizați la Premiul Lâna de Argint[1]. Știu că, începând din clipa când menționează că activitatea lor are legătură cu tratamentele antiîmbătrânire, orice finanțare încetează – nici măcar nu mai folosesc termenul; acum totul e deghizat sub o altă denumire, *medicina longevității*. Se tem că vor ajunge să se ocupe de ceva care are nevoie de decenii pentru a da rezultate, pentru a dovedi că are efect asupra oamenilor – lucru care poate fi extrem de descurajator când riști să dai greș și să fii luat tot timpul în râs... Tu ești geneticiană. Te-ai implica în așa ceva?

Mia clătină din cap, posomorâtă. Se părea că întregul ei câmp de acțiune era minat în ultima vreme.

– Înțelegi ce vreau să spun, continuă el. Știi ce părere are guvernul despre activitatea ta. Nu sunt pregătiți nici măcar să susțină cercetarea în domeniul celulelor stem. La fel stau lucrurile și în cazul Bisericii. Așa că finanțarea și stimulentele materiale sunt inexistente. Dar situația e în schimbare. Noii magnați îmbătrânesc. Și sunt interesați. Nu vor să moară dacă nu este absolut necesar. Iar așa ceva

[1] Premiu acordat celor mai sfruntate false remedii antiîmbătrânire (n. tr.).

se descoperă fie printr-un noroc, fie cu multă trudă și cu o grămadă de bani. Cât am cheltuit pentru Proiectul Manhattan? Sau ca să trimitem oameni pe Lună? Sau cu războiul din Irak? Încercarea de a repara organismul uman, de a eradica bolile și ravagiile pe care le face bătrânețea nu merită a zecea parte din aceste fonduri? Sau măcar a suta parte? Nu avem nici măcar atât. Știi câți oameni mor zilnic din cauza bolilor vârstei înaintate? O sută de mii. O sută de mii de decese pe zi. Se întrerupse și ridică din umeri. Poate că merită să ne gândim la asta.

Își lăsă paharul jos și i se adresă cu ardoare.

– Să nu mă înțelegi greșit. Nu vreau să-l apăr pe *hakeem*, dacă se ocupă de așa ceva. Metodele lui trec dincolo de demență. E un monstru care merită să fie eviscerat și sfâșiat în patru. Dar poate – doar poate – ceea ce caută el nu e chiar o nebunie. Și dacă nu este, imaginează-ți ce s-ar întâmpla când ar fi descoperit.

Mia își termină băutura și se lăsă pe spătarul scaunului. Posibilitățile pe care le întrezărea o amețeau.

– Cred că încep să înțeleg măsura în care s-a dedicat unui asemenea scop. Dacă el crede că este cât de cât realizabil... Chipul îi străluci în urma revelației. Probabil că-și dorește cu disperare să pună mâna pe cartea aia. Ceea ce ne-ar putea ajuta s-o aducem pe mama înapoi.

– Fără nici o îndoială. Ai discutat ceva despre asta cu Jim?

Ea clătină din cap.

– Până acum o oră, nu eram sigură că ar fi ceva de discutat. De ce?

– Mă întrebam cum vede el lucrurile în această privință. Noi doi n-am stat de vorbă decât despre detaliile operațiunii în desfășurare.

– E de părere că tipul lucrează la o armă biologică. Poate că ar fi bine să știe și toate astea. O să-l sun dimineață.

Kirkwood se crispă, stânjenit.

– Eu aș lăsa-o baltă. Adevărul e că toată povestea nu-i afectează planurile.

– Da, dar dacă este posibil, dacă ăsta e scopul cercetărilor pe care le face *hakeem*... poate că ar schimba lucrurile.

Chipul lui Kirkwood se întunecă.

– Nu în bine, în ceea ce privește salvarea lui Evelyn.

Gravitatea neașteptată a vorbelor lui trimise asupra Miei un val tot atât de neașteptat de îngrijorare.

– Ce vrei să spui?

Preț de o clipă, Kirkwood își feri privirea, cântărindu-și cuvintele. Se aplecă spre ea, rămânând la fel de încruntat.

– Gândește-te la asta: Jim e agent guvernamental. Dacă așa ceva e posibil, dacă ei știu că de asta se ocupă de fapt *hakeem*... Crezi că i-ar da cartea unui nebun? Sau crezi că ar păstra-o în secret?

51

Replica lui Corben îl luă pe *hakeem* prin surprindere i-l făcu să amuțească, dar numai pentru o clipă.

– Și se presupune că ajutorul și patronajul tău sunt chiar mai atractive decât ale guvernului american, asta vrei să spui?

Corben privi în sus, către el, vorbindu-i cu voce calmă și fermă:

– Mi s-a cerut să te caut. Să-ți iau urma. Dar asta a fost acum patru ani. De atunci s-au schimbat multe.

Își modifică puțin poziția, încercând să micșoreze disconfortul cauzat de solul bolovănos.

– Toată harababura cu armele de distrugere în masă ne-a paralizat, continuă el. *Notă informativă* a devenit o expresie murdară, sinonimă cu o invenție a Casei Albe. Ne-a transformat în niște paria. Mișcarea pacifistă și presa ne-au criticat cu sălbăticie. Oamenii, inclusiv șeful meu, au fost concediați sau transferați. Prioritățile s-au schimbat. Toată lumea era ocupată să înjunghie pe la spate, să arate cu degetul și să alerge de colo-colo, încercând să-și salveze fundul, așa că o mulțime de chestii s-au pierdut în învălmășeală. Dosarul tău a fost unul dintre ele. Agenția și-a pierdut interesul.

– Dar tu n-ai făcut-o, remarcă sec *hakeem*.

– Nu aveam nici o certitudine. Era posibil să fii doar o pierdere de timp, o vânare de vânt. Făceai experiențe, dispuneai de toate resursele și de toți cobaii umani de care aveai nevoie, dar nu știam dacă munca ta dăduse rezultate. Și ai dispărut ca la carte. Ar fi trebuit s-o las baltă. Să trec mai departe. Dar exista simbolul ăla, săpat în peretele uneia dintre celulele tale. Șarpele care își devorează coada. Procesarea datelor nu a scos la lumină nimic relevant, dar când am făcut niște cercetări de modă veche prin arhiva noastră din Langley, am găsit ceva. Un dosar vechi, dat de mult uitării. Raportul unui agent de la Vatican. Un memoriu despre un caz vechi, din secolul al XVIII-lea, în care erau implicați simbolul șarpelui care își devorează coada, un fals marchiz și un principe care era convins că marchizul nu îmbătrânise nici măcar cu o zi în mai bine de cincizeci de ani. Corben observă maxilarul *hakeem*-ului, care

devenise mai proeminent. Și asta, reluă el, m-a făcut să mă întreb dacă nu erai decât un alt șarlatan – Dumnezeu știe că există destui – sau dacă aveai într-adevăr ceva concret. Așa că mi-am păstrat mintea deschisă. Îi știi pe detectivii ăia care nu lasă niciodată nerezolvat un caz, dacă i-a marcat? Tu erai cazul meu. Dacă ceva din toate astea era real, îmi găsisem găina cu ouă de aur care avea să mă scoată din groapa dezgustătoare a muncii de agent de informații, palma răsunătoare trasă pe obrazul ticăloșilor nerecunoscători și ipocriți din D.C., care sunt mai mult decât fericiți să se folosească de noi și să ne spânzure apoi ca să ne uscăm în bătaia vântului, calea pe care să plec în lumina asfințitului, sorbind șampanie pe bancheta din spate a unui Maybach.

Ceea ce era adevărat, sau cel puțin fusese înainte de convorbirea telefonică cu Abu Barzan. În clipa aceea Corben nu mai era sigur că *hakeem* era cea mai directă cale către izvorul tinereții, presupunând că exista așa ceva. Nu înainte de a descoperi ce știa misteriosul cumpărător. Dar nu voia ca *hakeem* să afle asta. Oricum, nu încă dacă mai dorea să se întoarcă întreg înapoi, la Beirut.

– După Baghdad, încheie el, am fost trimis aici. Mi-am ținut ochii căscați și urechile ciulite, în cazul că se ivea ceva. Și ai apărut tu. Tonul i se aspri. Nimeni altcineva nu știe că ești implicat. Nimeni nu știe că am făcut legătura. Își închipuie toți că e vorba de niște contrabandiști care se bat pe prada de război. Asta i-am făcut să creadă. Și pot face ca lucrurile să rămână așa.

Hakeem își luă ochii de la el, dând din cap aproape imperceptibil, ca pentru sine însuși, părând să mediteze asupra vorbelor lui.

– Ce crezi că mi-ai putea oferi mai mult decât am deja? întrebă în cele din urmă.

– O, mă pot gândi la o serie de lucruri. Acces la reţeaua noastră de informaţii, la resursele noastre. Cercetare. Îţi pot oferi şi o reţea de siguranţă. Nu ştiu unde te ascunzi de când s-a prăbuşit Baghdadul, dar partea asta de lume nu e cea mai stabilă şi, dacă în jurul tău totul sare din nou în aer, s-ar putea să-ţi doreşti să te muţi într-un loc care... să-ţi dea mai puţine dureri de cap. Mă pot ocupa de asta. Acte noi, o nouă identitate. Şi, dacă ai ceva pe care şi-l doreşte toată lumea, ceva pentru care oamenii sunt dispuşi să plătească bani frumoşi, atunci pot să fiu omul tău de paie. Pot să-ţi servesc drept acoperire şi să legalizez totul. Şi nu-i nevoie să-ţi spun eu că se pot face o grămadă de bani.

Hakeem rămase impasibil, privind fix în jos, către Corben, de parcă ar fi meditat asupra spuselor lui.

– N-aş crede, replică după o clipă, pe acelaşi ton dispreţuitor, făcând un semn din cap către cineva din spatele lui.

Corben fu străbătut de un val de panică. Se încordă, dornic deslușească ce anume se petrecea, dar nu reuşi.

– Cum adică, n-ai crede?

Din direcţia maşinii apăru un bărbat care aducea o servietă de mici dimensiuni. *Hakeem* o deschise, capacul ridicat împiedicându-l pe Corben să-i vadă conţinutul. Apoi îşi afundă mâinile în ea. Când reapărură, ţineau o seringă şi un mic flacon. Dădu din cap către bărbatul din spatele lui Corben. Tipul ciupit de vărsat se întinse şi îl înşfăcă pe Corben, ţintuindu-l locului în timp ce *hakeem* afundă acul în flacon, transferându-i conţinutul în seringă.

– Adică tu îmi spui unde e cartea, oamenii mei mi-o aduc, iar eu hotărăsc dacă te mai las sau nu să trăiești.

– Nu e nevoie de asta, îți spun că...

Ciupitul de vărsat îl lovi pe Corben în pântece, lăsându-l fără aer. Își simți brațul răsucit, simți un garou care îi era aplicat în grabă mai jos de umăr, în timp ce *hakeem* se apleca, făcând să țâșnească o bulă de aer din seringă.

– Unde e cartea?

Ochii lui Corben se fixară asupra acului.

– Ți-am spus că n-o am.

Hakeem îi injectă lichidul. Câteva secunde mai târziu, dogoarea i se năpusti în vene, transformându-i sângele în lavă. El urlă de durere, cu figura amenințătoare a *hakeem*-ului planând asupra lui, urmărindu-l cu o curiozitate detașată.

– Unde e cartea?

– N-o am, urlă Corben.

Hakeem apăsă mai mult pistonul seringii.

– Unde e cartea?

Corben avea senzația că pielea i se prăjea la un foc interior. Ochii i se încețoșaseră, înecați în lacrimi.

– În Turcia, izbucni el. Cartea e în Turcia.

Hakeem scoase acul. Pârjolul se retrase, parcă evaporându-i-se prin degetele mâinilor și ale picioarelor.

– Continuă.

Corben respiră adânc, tremurând încă.

– Farouk, misitul irakian care a venit s-o vadă pe Evelyn... N-o avea la el. Nu făcea decât să intermedieze vânzarea. Iar negustorul care o are e pe drum, ca să livreze toată marfa unui alt cumpărător.

Ultimele cuvinte aprinseră interesul *hakeem*-ului în mod vizibil.

– Alt cumpărător? Cine e?

– Nu știu.

Hakeem ridică amenințător acul.

– Nu știu, insistă Corben. N-a vrut să-mi spună. Am încercat o contraofertă, dar celălalt a oferit și mai mult.

Nu vroise să-i vorbească despre celălalt cumpărător și înjură în sinea lui, remarcând că *hakeem* se gândea, fără nici o îndoială, la același lucru la care se gândise și el, disperat fiind să descopere cine era celălalt individ interesat.

– Unde are loc schimbul?

– Încă nu știu, zise Corben. Îl urmărim. Se pare că își petrece noaptea în Diyarbakir. Tranzacția se va face mâine. Se încruntă la răpitorul său. Dacă vrei cartea, o să fii nevoit să lucrezi împreună cu mine. Sunt singura persoană care poate obține informația de la oamenii noștri de la spionaj și, dacă nu apar mâine dimineață la birou, totul se anulează.

Pe buzele *hakeem*-ului jucă un zâmbet palid.

– Oh, sunt sigur că poți obține informația prin telefon. Nu-mi pot imagina că agenții CIA trebuie să semneze condica de prezență în fiecare dimineață. Atât timp cât nu uiți să dai telefonul de control.

Hakeem era bine informat. Știa că Agenția obișnuia să le ceară agenților de pe teren să dea telefon în fiecare dimineață, la o oră prestabilită, ca să confirme că totul era OK. Urmărit cu atenție de Corben, *hakeem* păru să cântărească lucrurile, după care adăugă:

– Ce scuză aveai de gând să folosești ca să-ți justifici mica excursie la Diyarbakir?

– Le-aș fi spus că trebuia să verific o persoană căreia îi telefonase Farouk. Fără să pomenesc de carte.

Hakeem dădu din cap.

– Vreau cartea aia! Și chiar mai mult decât atât, vreau să știu cine e celălalt cumpărător. O să te duc la Diyarbakir fără să afle oamenii tăi. Dar între timp prefer să te țin aproape. Dacă mai târziu o să ai nevoie de o justificare, o să le poți spune că te-am răpit din apartamentul tău și te-am silit să ne-nsoțești. Îl fixă pe Corben cu insistență. Du-i pe oamenii mei acolo unde are loc tranzacția asta. Întoarce-te cu cartea și cu cumpărătorul și o să putem sta de vorbă despre viitorul nostru comun. Facem târgul?

Privirea lui Corben se oțeli. Dădu din cap. Nu prea avea de ales. Tipul era, cel puțin, metodic. Mai aveau ceva de discutat.

– Cum rămâne cu femeia? Cu Evelyn Bishop? Ai auzit anunțul ambasadorului. Mi-aș consolida poziția dacă aș aduce-o înapoi la un moment dat.

Hakeem ridică din umeri.

– Cum spuneam. Adu-mi cartea și cumpărătorul. Poate că, după asta, o să poți pune în scenă o evadare miraculoasă și o s-o eliberezi și pe ea.

Aruncă o privire întrebătoare către bărbatul ciupit de vărsat și îi spuse ceva în limba arabă. Corben se încordă ca să se uite peste umăr și îl văzu pe ucigaș scoțând telefonul celular dintr-un buzunar. Îi îndepărtase bateria, pe care o ținea în mână.

Hakeem dădu din cap, apoi puse cu grijă seringa în servietă și le făcu semn oamenilor lui s-o ia. Se întoarse cu spatele și se îndepărtă, gesticulând scurt către ceilalți. Aceștia se apropiară de Corben.

– Deci e adevărat? strigă agentul CIA în urma lui.

El își văzu de drum.

– Funcționează? strigă din nou Corben, insistând.

Hakeem se opri și se întoarse, cu colțurile gurii întredeschise într-un zâmbet strâmb și subțire.

– Sper că n-o să te străduiești să afli prea multe. Îți pot găsi oricând un loc în mica mea clinică. Ne-am înțeles?

Corben își pironi ochii într-ai lui. Realiză că era imposibil să-l ții în frâu și știu că trebuia să-și schimbe planurile în consecință. Dacă celălalt cumpărător își cunoștea marfa, avea să se descotorosească de *hakeem*. În clipa aceea, gândul de a-l vinde sau – chiar mai bine – de a-i trimite un glonț în frunte părea să-i ofere o satisfacție imensă.

Hakeem se urcă în mașina care îl aștepta. Se îndepărtă în timp ce oamenii lui se strânseră în jurul lui Corben, îi astupară gura cu bandă adezivă, îl ridicară în picioare și îl cărară ca pe un taur legat fedeleș, aruncându-l apoi în portbagajul unei mașini, pe care îl închiseră cu zgomot

52

Lumina prăfoasă a dimineții conspiră cu claxoanele mașinilor și cu vânzătorii ambulanți ca să alunge somnul Miei. De fapt, nu dormise bine, în ciuda confortului oferit de patul moale. Ca și cum întreaga poveste despre posibilitatea ca dorința nebunească a *hakeem*-ului să nu fie chiar atât de nebunească n-ar fi fost suficientă, ultimele cuvinte ale lui Kirkwood îi învolburaseră mintea într-un vârtej năucitor. Probabil că nici cele trei pahare de martini nu-i fuseseră de nici un ajutor în această privință.

Kirkwood avea dreptate. Era bine să țină asta sub tăcere, cel puțin până după eliberarea lui Evelyn. Ceea ce însemna că trebuia să o ascundă lui Corben.

Întorcându-se cu gândul înapoi, își aminti că, atunci când îl văzuse pe Corben pentru prima oară în preajma lui Kirkwood, simțise că agentul CIA se purta cu o oarecare suspiciune. Care ar fi putut fi adevăratul motiv? Oare știa mai multe decât îi povestise? Rememoră conversația lor despre laboratorul din Baghdad. Corben sugerase că ar fi fost vorba de niște arme biologice, dar nu-i oferise o explicație satisfăcătoare despre motivul care îl îndemna pe *hakeem* să caute codicele, repetând – în mod enervant, după părerea ei – că amănuntul nu avea nici o relevanță în privința eliberării lui Evelyn. Dacă experimentele *hakeem*-ului aveau legătură cu longevitatea, atunci experții CIA descoperiseră asta deja, cu siguranță.

Ceea ce însemna că intenționau să păstreze secretul.

Sau ea se înșela, lucru care i se păru posibil. Sau, dacă speculațiile făcute împreună cu Kirkwood în timpul nopții se apropiau de realitate, Corben îi ascundea anumite lucruri. Fapt care, își reaminti ea, nu ar fi fost chiar atât de șocant. Era agent CIA. Avea de îndeplinit o misiune. Nu-și pierdea somnul pentru că nu-i spusese ei întreg adevărul.

Pe de altă parte, ea nu știa prea multe despre Kirkwood. În comportamentul lui se simțea o anumită rezervă, o ezitare, aproape o stinghereală legată de ceva anume. Dar radia totodată un calm și o încredere care veneau dintr-o cunoaștere împinsă către perfecțiune. Totuși, de fapt nu știa nimic despre el. Apăruse la Beirut cu intenția de a ajuta la eliberarea lui Evelyn, era de la Națiunile Unite, și cam atâta tot. Mia își dădu seama că și ea trebuia să fie prudentă față de Kirkwood. Erau valabile aceleași motive care o făceau să se îngrijoreze din pricina lui Corben.

Își simțea gura uscată și stomacul îi chiorăia, nemulțumit. Hotărând că asta se putea rezolva mai repede la restaurant

decât apelând la serviciul în cameră, își trase repede niște pantaloni comozi și o cămașă și se îndreptă către restaurantul hotelului.

Aștepta liftul pierdută în gânduri când ușile acestuia se deschiseră cu un bâzâit. Înăuntru era Kirkwood. La picioarele lui stăteau o servietă diplomat argintie și un rucsac. Părea gata de plecare.

Mia intră în lift, plimbându-și privirile de la el la bagaje și înapoi. Avea un nod în gât.

– Pleci?

Fața lui se crispă, de parcă ar fi fost prins asupra unui fapt nepermis.

– Nu, mă... mă întorc diseară.

Ea dădu din cap, simțindu-i stânjeneala. Se hotărî să-l sondeze ceva mai adânc.

– Știi, m-am gândit la discuția noastră și cred că ar fi bine să-i dau de știre lui Jim. Îi studie chipul. Poate c-o să fie de folos.

*

Nici Kirkwood nu dormise bine. Conversația purtată cu Mia în barul de pe terasă îl întorsese pe dos. O împinsese către adevăr, apoi dăduse înapoi. Ceea ce o lăsase cu o mulțime de întrebări. Întrebări care o puteau vârî în necaz.

Corben și șefii lui aveau, fără nici o îndoială, propriile lor planuri. Kirkwood știa că Evelyn era sacrificabilă. Mia nu reprezenta cine știe ce amenințare pentru ei, dar dacă începea să pună prea multe întrebări, transformându-se într-o bătaie de cap, era posibil să se simtă amenințați. Iar el știa cum procedau într-un asemenea caz.

Mai făcuse aceeaşi greşeală şi în alte rânduri. Păstrând tăcerea asupra adevăratei semnificaţii a şarpelui care îşi devora coada, pusese oamenii în pericol. Nu voia s-o repete.

Şi, cu siguranţă, nu voia să i se întâmple Miei.

– Hai să discutăm ceva mai mult despre asta înainte de a o face, spuse în timp ce ieşeau din lift.

Mătură holul cu privirea şi îl văzu pe agentul însărcinat s-o păzească citind un ziar în preajma uşii de la intrare. Acesta dădu din cap către Mia, care îi răspunse la salut înainte de a se întoarce spre Kirkwood.

– Ştiu că ai îndoieli legate de motivele lui Jim, insistă ea, dar mie mi-a vorbit cu foarte multă sinceritate despre informaţiile pe care le deţine Agenţia şi...

– Te rog, Mia, o întrerupse el, trebuie să ai încredere în mine în privinţa asta.

Se uită la ceas şi se strâmbă. Îşi dorea să-i fi spus totul în noaptea care trecuse. Dimineaţă, ceva mai devreme, se gândise s-o sune în cameră, s-o pună la curent cu ceea ce se petrecea, dar se stăpânise.

O luă deoparte, ducând-o într-un mic bar-bibliotecă, în afara razei vizuale a agentului. Înăuntru nu mai era nimeni.

– Dimineaţă am fost contactat pe internet de cineva din Irak, minţi el. Am dat de ştire prin oamenii pe care-i avem acolo, pe teren. Ne-am implicat într-o foarte mare măsură în încercarea de a pune la adăpost moştenirea istorică a ţării, mai ales după eşecul de la Muzeul Naţional, de acum patru ani. În trecut, am oferit recompense şi amnistii, iar strategia a dat rezultate. Ne-a fost de folos şi în privinţa creării unei reţele de oameni de legătură în comunitatea negustorilor de antichităţi. Oricum, credem că ştim cine are obiectele pe care încerca Farouk să le vândă. Un misit din Baghdad care îl cunoaşte – în fine, îl cunoştea –

i-a spus unuia dintre oamenii noştri că îi pomenise despre ele. I-a povestit că Farouk se ocupa de intermedierea tranzacţiei, în folosul unui alt comerciant, un bărbat din Mosul.

Kirkwood ocolise partea dificilă şi se întorsese la adevăr.

– Farouk nu avea obiectele asupra lui, în Beirut. De aceea se folosea de fotografiile polaroid.

– Deci cartea e încă la Mosul?

Ochii ei străluceau de interes.

– Nu. E în Turcia. Făcu o pauză, studiind reacţia Miei înainte de adăuga, fără să stea prea mult pe gânduri: Mă duc acolo, s-o recuperez. Vino cu mine. Îţi povestesc restul în avion.

*

Mia era asaltată de întrebări şi de sentimente confuze.

Nu era sigură de Kirkwood, dar, pe de altă parte, nu mai era sigură nici de Corben. Singura persoană în care se putea încrede cu adevărat în privinţa apărării intereselor lui Evelyn era ea însăşi. Dacă acea carte care îi putea elibera mama era într-adevăr în Turcia, trebuia să facă tot ce-i stătea în puteri ca s-o vadă ajunsă cu bine în mâinile lor – sau mai degrabă într-ale ei. Dar o nesiguranţă sâcâitoare se străduia să-i capteze atenţia, să o avertizeze.

– Nu pot pleca cu tine aşa, pur şi simplu, obiectă ea.

– Te rog, Mia, insistă Kirkwood. Există o serie de lucruri pe care nu le ştii.

Asta o înfurie.

– Cum ar fi? Se răsti ea.

El oftă plin de îndoieli.

– Uite, iartă-mă, dar... aseară nu am fost pe de-a-ntregul sincer cu tine. După ce ai pomenit despre *hakeem* atunci, la ambasadă, am reușit să fac rost de dosarul lui. Ea îi sesiză îngrijorarea profundă din glas. Lucrurile despre care am discutat azi-noapte... Exact de asta se ocupă el. Iar Corben și oamenii lui o știu.

Colțurile gurii ei coborâră.

– Experimentele?...

Știa deja răspunsul. Kirkwood dădu din cap, posomorât.

– Asta e ceea ce îi interesează.

Mia nu știa încotro să se întoarcă, dar o certitudine își tăia drum prin hățișul din mintea ei: nu se putea încrede în Corben. Nu și de acum înainte. În privința lui Kirkwood încă nu se putea pronunța, dar nu prea avea de ales. Trebuia să riște.

– Ce-i spun agentului de acolo? întrebă arătând către bărbatul care îi asigura securitatea.

– Nu-i spui nimic.

– Stă lângă ușă ca să-mi poarte de grijă. N-o să mă lase să plec de aici alături de tine, fără să ceară aprobarea lui Jim.

Îi rosti numele simțindu-l pe limbă ca pe o otravă. Kirkwood se încruntă, căzând o clipă pe gânduri.

– Restaurantul de alături face parte din hotel, dar are o intrare separată, ceva mai departe pe stradă. Probabil că au aceeași bucătărie. Afară mă așteaptă o mașină. Întoarce-te în camera ta, ia-ți pașaportul și tot ce crezi că-ți mai e de folos, coboară pe scări în restaurant și ieși pe acolo. Eu o să te aștept după colț.

Era gata să plece, când Kirkwood îi puse mâna pe braț.

– Te rog, Mia. Ai încredere în mine. Nu-l înfrunta pe Jim în privința asta. Nu încă. Nu înainte de a ști că avem

cartea în mâinile noastre, în siguranță. Nu vreau să dau nimănui nici o șansă de a ne împiedica s-o folosim pentru eliberarea lui Evelyn.

Ea îl studie în grabă. Ochii îi străluceau de sinceritate. Fie spunea adevărul, fie era un mincinos de-a dreptul spectaculos. Oricum ar fi fost, avea s-o afle în curând. Dădu din cap și o luă către lift.

*

Kirkwood privi în urma ei cu un nod în stomac. Zarurile fuseseră aruncate. Nu mai putea da înapoi.

Se uită la ceas și se hotărî să ia o măsură de precauție la care se gândise deja. Își scoase celularul și formă numărul spionului lor din Irak, cel care le atrăsese atenția asupra lui Abu Barzan. Era un om de încredere. O garantau anii de colaborare, loialitatea verificată deja în două rânduri și un onorariu serios.

Nu putea risca să-l sune el însuși pe Abu Barzan. Era sigur că, dacă individul care făcuse contraoferta pentru carte era într-adevăr Corben, atunci el și spionii cu care colabora știau despre Abu Barzan și îi aflaseră numărul de telefon. Probabil că îi puseseră telefonul sub urmărire. Iar Kirkwood prefera să nu își trădeze încă interesul în fața lor.

Iscoada răspunse fără întârziere. El îi spuse ce avea de făcut. Trebuia să acționeze repede. Și, pe de altă parte, să se asigure că nu-l sperie pe Abu Barzan. Îi ceru să-l sune apoi de la un alt număr de telefon și să-l anunțe care avea să fie noul loc de întâlnire.

Închise, își luă servieta diplomat și rucsacul și porni spre ușă.

53

La optzeci de kilometri distanţă către est, Corben era întins pe un pat îngust, rotindu-şi privirile prin celula lui dezolant de albă. Mica încăpere era lipsită de ferestre şi el nu avea idee ce oră era, însă nu dormise şi nu credea că trecuseră mai mult de câteva ore de când demarase maşina în al cărei portbagaj fusese îndesat.

Încercă să-şi închipuie prin ce treceau ceilalţi prizonieri din complexul *hakeem*-ului. Şi-o imagină pe Evelyn Bishop şi se întrebă cât de aproape se afla şi dacă avea să mai vadă vreodată lumina soarelui.

În mintea lui se contura o imagine şi toate piesele păreau să se potrivească. Se afla fie într-un oraş din nordul Libanului, fie în Siria. Se gândi că cea de-a doua variantă părea mai apropiată de realitate. Accentul asasinului ciupit de vărsat şi al amicilor lui le trăda limpede naţionalitatea. Corben nu vorbea prea bine limba arabă, dar puţinul pe care îl ştia îi permitea să deosebească diferitele accente – libanez, irakian, palestinian, sirian. Acum, după ce îi auzise vorbind, le putea identifica accentul. Şi drumul cu maşina se încadra în profil. Cel puţin cea de-a doua parte, în timpul căreia fusese conştient. O şosea şerpuitoare, în sus, pe munte şi apoi în jos, o oprire şi nişte discuţii – probabil la trecerea graniţei – apoi alte drumuri şerpuite, ducând către un oraş care răsuna de babilonia asurzitoare a chemărilor la rugăciune, mult mai izbitoare decât în Beirut.

Trebuia să fie Damascul.

Gândul îl înfurie. Era oraşul către care se îndreptase prima – şi evidenta – lui presupunere în 2003, când îşi primise în mod oficial însărcinarea şi încercase să-şi imagineze

unde se refugiase *hakeem*. Mulți dintre apropiații lui Saddam își croiseră drum într-acolo, ca să evite capturarea. În ciuda animozității profunde și îndelungate dintre cele două țări, dușmanii înverșunați găseau uneori motive de a se ajuta reciproc, ca urmare a avantajelor de moment și a coincidenței obiectivelor.

Însă Corben știa că, în cazul *hakeem*-ului, aranjamentul nu avea nimic în comun cu politica.

Dar totul avea sens. Probabil că își găsise protectori care îi puteau oferi aceeași susținere de care se bucurase la Baghdad. I se furniza tot ce îi era necesar. Mica lui casă de oaspeți îi ocupa tot timpul. Iar atunci când se iveau complicații – sau oportunități – de genul celor din ultimele câteva zile, avea la dispoziție forțe umane specializate și lipsite de scrupule, gata să i se pună la dispoziție cu promptitudine.

Și, vorbind de lup, auzi zgomotul ușii care se deschidea. *Hakeem* stătea în prag. Era însoțit de Omar, ucigașul ciupit de vărsat, și de încă doi bărbați înarmați.

– E timpul să semnezi condica, îl anunță *hakeem*.

Îi făcu semn lui Omar, care scoase telefonul lui Corben și îi puse bateria la loc.

– Trebuie să afli cu exactitate coordonatele GPS ale negustorului irakian, adăugă ridicând un deget avertizator. Nu uita, treizeci de secunde. Nici una în plus.

Corben se ridică, fiind încă în boxeri, și făcu ce i se ceruse. Luă legătura cu Olshansky. Se părea că, la ambasadă, nimeni nu observase ceva în neregulă. Și nici n-ar fi avut de ce; atâta vreme cât telefona la timp, nu se aprindea nici un semnal de alarmă.

– Ținta ta nu s-a deplasat de azi-noapte, îl informă Olshansky. E încă în același loc din Diyarbakir, dar a intervenit ceva. L-a sunat cineva din Irak.

– Cine?

– Nu știu. Convorbirea a fost prea scurtă ca să-l pot identifica. Interlocutorul i-a cerut doar să închidă, să scoată bateria din telefon și să-l sune din nou, de la un alt aparat.

Corben avu grijă ca această complicație neașteptată să nu-i schimbe expresia. Își păstră sângele rece și, fără nici un tremur în voce, îi ceru lui Olshansky ultimele coordonate GPS ale celularului irakianului.

– Ești sigur că le vrei? întrebă specialistul. Cred că a aflat că e urmărit, după convorbirea aia. Probabil că a plecat de mult.

– Tu mulțumește-te să mi le dai, spuse Corben simplu.

Olshansky păru oarecum surprins, dar îi făcu pe plac.

– Încă ceva, adăugă apoi. Celularul din Geneva pe care am încercat să-l localizez nu mai e în Elveția. Semnalul lui a trecut de la un satelit și de la un server la altul înainte de a se pierde într-un infern digital, dar urma sa indică limpede o schimbare a zonei. Am intrat în legătură cu un colaborator al meu de la NSA care se străduiește, cu prioritate, să-l localizeze pentru noi. Tipul crede c-o să reușească să-i stabilească poziția până la sfârșitul zilei.

– Fă-o mai repede. Îmi trebuie, răspunse Corben scurt, în timp ce evalua cu repeziciune informația.

Avea anumite suspiciuni în legătură cu locul spre care se îndrepta posesorul celularului.

Hakeem îl privi bănuitor și îi făcu semn să închidă, iar Corben îi dădu ascultare după ce îi ceru lui Olshansky să-l țină la curent dacă semnalul telefonului irakianului își schimba coordonatele. Omar se grăbi să-i ia înapoi aparatul și să-i scoată bateria. Indivizii erau versați în privința acoperirii urmelor digitale, își spuse Corben. Țineau telefonul lui Ramez deschis ca să nu piardă apelul lui

Farouk, dar nu aveau să facă același lucru cu al lui. Astfel el nu va putea să identifice mai târziu locul în care se află bârlogul *hakeem*-ului în oraș.

Îi dădu acestuia coordonatele, despre care știa că erau probabil inutile, dar nu avea de ales. Trebuia să vadă ce va face mai departe. În timp ce le rostea, Omar le tastă pe un aparat portabil – era clar că asasinul știa limba engleză, observă Corben – care afișă o hartă a granitei Siriei cu Turcia și a orașului Diyarbakir. Omar dădu din cap, satisfăcut.

Peste trăsăturile acviline ale *hakeem*-ului se așternu un zâmbet subțire.

– E timpul de plecare, spuse, făcându-i semn lui Omar să-l aducă pe Corben.

La rândul său, Omar îi făcu semn unuia dintre oamenii lui, care îi întinse un teanc de haine împăturite și niște bocanci. El le aruncă la picioarele americanului. Corben se grăbi să și le tragă peste boxeri – pantaloni largi, kaki, pulover gri-închis din bumbac și bocanci militari. Omar scoase niște cătușe din plastic și îi ceru, cu un semn al capului, să-și apropie mâinile. Corben se supuse în silă. Omar i le fixă, apoi scoase un sac negru. Îl înhăță pe Corben de umeri și îl răsuci cu brutalitate, pregătindu-se să i-l tragă peste cap.

– *Yalla, imshi*, mârâi. Mișcă-te!

Corben se săturase să tot fie tratat ca un nimic, era prea mult pentru o singură zi..

– Ia mâna, scârnăvie, se răsti, eliberându-și brațul și îmbrâncindu-l pe Omar. O fac singur.

– *Imshi, wlaa*, zbieră celălalt înșfăcându-l și împingându-l în ușă.

Corben opuse rezistență, dar *hakeem* interveni, ordonându-i omului să se retragă. Omar aruncă o privire furioasă

către Corben, apoi îi îndesă sacul în mâini și făcu un pas înapoi.

*

Cu urechea lipită de ușă, Evelyn ascultă cu atenție zgomotele din afara celulei. Auzise o ușă descuindu-se i se temuse că o altă victimă fusese adusă sau, mai rău, aleasă pentru o altă ședință de tortură cu gazda lor dementă.

În loc de asta, auzi un bărbat vorbind în limba engleză. Un american. Nu reușea să înțeleagă ce spunea, dar părea să fie sănătos. Iar acum auzi zgomotul unei încăierări și înțelese că voiau să-l ducă în altă parte. Bărbatul se împotrivise.

Panica îi potopi rațiunea. Nu se hotăra ce să facă. O parte din ea ar fi vrut să strige, să-i semnaleze celuilalt prizonier prezența ei. Dacă evada, sau dacă era eliberat, putea da de știre că ea era încă în viață. Dar o altă parte a ei era îngrozită. Îngrozită că i-ar fi putut face necazuri bărbatului, îngrozită că ar fi putut fi pedepsită pentru nesupunere.

Nu putea lăsa să-i scape însă ocazia. La naiba cu consecințele!

– Ajută-mă! strigă din toate puterile. Mă numesc Evelyn Bishop. Sunt cetățean american. Am fost răpită din Beirut. Te rog, anunță ambasada. Lovi de mai multe ori cu pumnii în ușa solidă, de neclintit. Ajută-mă! Trebuie să ies de aici. Te rog! Spune cuiva, oricui!

Rămase neclintită o clipă, cu nervii sleiți de efort, cu trupul istovit, încordat de spaimă și chinuit de o speranță disperată, și ascultă, așteptând o reacție.

Nu se auzi nimic. Se lăsă încet pe podea, cu un zvâcnet nervos în colțul buzelor, și se cuprinse cu brațele tremurânde.

*

Corben înmărmuri la auzul țipetelor lui Evelyn. Se întoarse și își plimbă ochii peste șirurile de uși care mărgineau coridorul lung, întrebându-se în care celulă era ea. Părea să fie alături, dar sunetele înăbușite puteau veni din oricare dintre încăperile învecinate.

Dar asta nu avea, oricum, nici o importanță. Nu se afla într-o postură în care să fi putut face ceva pentru ea.

Aruncă o privire spre *hakeem*. Era impasibil. Părea să studieze reacția lui Corben. Buzele lui subțiri schițară apoi un zâmbet fin.

– Depinde de tine, spuse sardonic. Vrei să fii erou? Sau vrei să fii nemuritor?

Corben se lăsă pătruns de înțelesul cuvintelor. Detesta faptul că acel monstru, acea întrupare dementă a răului, putea să-l năucească astfel, să-l îmboldească, să-l tenteze. Îl urî pentru asta; mai mult decât atât, se urî pe sine însuși pentru că nu era în stare să se opună. Un pact cu diavolul. Nu funcționase niciodată, nu-i așa? Dacă ar fi avut ocazia, acolo și atunci, să își înfrângă răpitorii, să le zboare creierii și s-o elibereze pe Evelyn și pe ceilalți, oare ar fi făcut-o?

Nu era sigur. Dar se văzu nevoit să admită că, dacă ar fi avut de ales, probabil n-ar fi făcut-o. Erau prea multe în joc. Premiul era prea mare.

Se încruntă la *hakeem*, apoi îi dădu răspunsul: își trase gluga pe cap. Și, în bezna acelui lințoliu, speră că răsunetul

obsesiv al țipătului lui Evelyn nu avea să-i rămână în conștiință, ca un stigmat, pentru prea multă vreme.

Pe vecie însemna, într-adevăr, prea mult.

54

Avionul Beechcraft King Air survolă coasta luxuriantă a Mediteranei, purtat de cele două turbopropulsoare gemene spre nord, în direcția Turciei. Miei nu-i fusese greu să se strecoare neobservată din hotel. Mașina lui Kirkwood era parcată după colț. La aeroport nu trebuia îndeplinite nici un fel de formalități, ea și Kirkwood fiind conduși direct către micul avion care îi aștepta, cu elicele în mișcare. Decolă imediat ce se urcară la bord. Era evident că Organizația Națiunilor Unite era stăpână pe situație la Beirut, mai ales de când câteva mii de soldați din trupele sale asigurau pacea în sudul țării.

Diyarbakir era situat la nord-est de Beirut și culoarul de zbor traversa Siria în diagonală, însă spațiul aerian al acesteia era controlat cu strictețe. Kirkwood preferase un traseu mai discret, chiar dacă era ceva mai lung. Aveau să zboare către nord, menținându-se în afara spațiului aerian sirian, până ce ajungeau pe coasta Turciei. Acolo urmau să vireze către est, spre centrul țării, îndreptându-se spre Diyarbakir.

Mia își desprinse privirea de țărmul îndepărtat de la orizont când Kirkwood i se realătură, după o discuție cu piloții. Bărbatul se așeză în fața ei și desfăcu harta pe care o ținea în mână.

– Prietenul lui Farouk se numește Abu Barzan, o informă. Ieri a trecut granița pe aici, pe la Zakho, și a intrat în Turcia.

Întinse degetul spre hartă, indicând punctul de trecere a frontierei aflat în apropierea extremității unde se întâlneau Turcia, Siria și Irakul.

– E în Diyarbakir.

Îi arătă un oraș situat la vreo optzeci de kilometri spre nord față de granița siriană.

– Acolo își întâlnește clientul? întrebă ea.

Kirkwood dădu din cap.

– Ne așteaptă doi antreprenori particulari. Ne vor conduce la el.

Totul se petrecea prea repede. Mia nu știa ce să înțeleagă din evoluția neașteptată a evenimentelor.

– Cum ai reușit să-i dai de urmă?

El ezită.

– N-a fost prea greu, o lămuri împăturind harta. Mosul e un oraș mai mic decât Baghdadul, iar el s-a lăudat că a dat lovitura.

– Cum o să obții cartea?

Kirkwood păru stânjenit de întrebare.

– O să ne dea cartea și restul obiectelor, iar noi, în schimb, n-o să-l trimitem înapoi în Irak, ca să fie pus sub acuzare.

– Dar cumpărătorul? Ar putea fi amestecat în toată povestea asta, nu-i așa?

Kirkwood clătină din cap.

– Probabil că nu e decât un comerciant de antichități din Londra sau din Frankfurt, presupuse el, respingând ipoteza Miei. N-are de ce să ne preocupe. Nu trebuie decât să luăm cartea și s-o dăm în schimbul lui Evelyn.

Ea se încruntă. Nu mai auzise nimic despre asta de când făcuse apelul televizat și nu se simțea deloc bine pentru că nu mai era în contact cu ambasada – și nici măcar cu Corben.

– Nu știm dacă răpitorii au stabilit legătura.

– O vor face. Putem să convocăm o altă conferință de presă, să anunțăm că am prins niște contrabandiști, să ne asigurăm că am adus cartea în centrul atenției. O privi cu o hotărâre îndârjită. Nu-ți face griji. Ne vor suna. O să mă ocup de asta.

Mia dădu din cap și își întoarse ochii spre fereastră, pierdută în gândurile ei. După o clipă, vocea lui Kirkwood o smulse din starea de reverie.

– Ce s-a-ntâmplat?

Pe chipul ei se așternu o expresie de oboseală.

– E greu de crezut că facem asta. Că așa ceva poate exista cu adevărat. Clătină din cap și râse batjocoritoare, dar totul ținea mai degrabă de extenuare decât de altceva. E ca inelul lui Frodo[1]. Tentează omul cu puterea sa supranaturală, cu promisiunea unei vieți îndelungate. Se joacă cu inimile noastre atât de ușor coruptibile.

Kirkwood își strânse buzele a îndoială.

– Nu aș numi-o câtuși de puțin corupție. Moartea e o imensă irosire a talentelor. Și a înțelepciunii.

În timp ce King Air atingea în treacăt șuvița subțire a norilor, discutară despre schimbările profunde pe care le-ar fi putut declanșa un potențial „leac" al îmbătrânirii, despre transformările zguduitoare ale modului nostru de viață. Suprapopularea era o problemă evidentă. După apariția hominizilor pe planetă, fusese nevoie de optzeci de

[1] Aluzie la romanul *Stăpânul Inelelor* de J.R.R. Tolkien (n. tr.).

milioane de ani ca să ajungem în număr de un miliard, la începutul anilor 1800. După mai bine de o sută de ani, în 1930, apăruse miliardul al doilea, iar de atunci încoace s-a mai adăugat câte unul la fiecare aproximativ cincisprezece ani. Sporul de populație provenea, aproape în întregime, din țările mai puțin dezvoltate; de fapt, în celelalte abia dacă se năștea destui copii pentru ca numărul locuitorilor să se mențină constant. Cu toate acestea, existența simultană a cinci sau zece generații ale aceleiași familii ar fi condus către tot soiul de probleme sociale. Ar fi fost nevoie de mai multe resurse naturale, de mai multă hrană și de mai multe locuințe. Printre altele, sistemele de asistență socială și de asigurare a pensiilor ar fi avut nevoie de o revizuire mult mai substanțială decât cea care se impunea deja. Iar relațiile interumane s-ar fi schimbat la modul radical.

Căsătoria – oare această instituție ar mai însemna ceva când nimeni nu s-ar mai aștepta cu adevărat să rămână alături de cealaltă persoană vreme de două sute de ani? Copiii – cum ar crește și cum s-ar purta față de părinții lor? Schimbările s-ar extinde și asupra muncii. Cariera. Pensionarea. Oare oamenii ar trebui să muncească pe durata întregii vieți? Probabil. Ar putea face față acestei situații, din punct de vedere mental? Ce s-ar alege de ideea că bătrânii trebuie să se retragă pentru a le face loc tinerilor? S-ar mai găsi loc pentru ca oricine să poată fi promovat? Dar implicațiile mai puțin evidente, de genul condamnărilor la închisoare? Amenințarea unei întemnițări de treizeci de ani ar mai reprezenta o piedică în calea cuiva care se așteaptă să trăiască două sute?

Cu cât discutau mai mult, despicând firul în patru, cu atât mai mult realiza Mia că, dacă o asemenea posibilitate ar

fi fost reală, fiecare aspect al vieții pe care îl cunoștea ar fi trebuit redefinit în mod radical. Nu-i analizase niciodată implicațiile, nu trecuse dincolo de conjunctura științifică și de idealizatele ce-ar-fi-dacă, dar gândindu-se la potențialul real, era o perspectivă extrem de descurajantă, ba chiar înfricoșătoare.

– Am trăi într-o eră „postumană", zise Kirkwood. Asta umple de groază instituțiile conservatoare și religioase. Pe de altă parte, teama lor e irațională. Lucrurile nu s-ar întâmpla peste noapte. Schimbarea s-ar produce treptat. Modul de „reparare", dacă va fi descoperit vreodată, ar fi adus la cunoștința tuturor și oamenii, ei bine, oamenii n-ar mai îmbătrâni. Sau ar face-o foarte, foarte încet. Iar lumea s-ar adapta. Noi suntem deja extrem de diferiți de cei care-au trăit acum o sută de ani. Din punctul lor de vedere, suntem deja „postumani". Și se pare că ne descurcăm destul de bine cu longevitatea sporită, cu progresele medicinei și cu inovațiile tehnologice.

Dar Mia știa că, pe de altă parte, bunul-simț și mai binele nu triumfau întotdeauna. Teama de schimbare, combinată cu o privire condescendentă, arogantă și grandilocventă asupra lumii, era deja pregătită să împiedice o astfel de descoperire. Dincolo de mentalitatea dogmatică și conservatoare, guvernanții erau speriați de potențialele costuri – fără să țină cont de posibilele economii imense din domeniul sănătății, datorate dispariției bolilor cronice implicate de îmbătrânire – și de schimbările la nivel organizatoric atrase de o mărire semnificativă a duratei de viață. Marile companii farmaceutice erau încântate să ne privească trupurile năruindu-se și să ne vândă medicamente care să țină în frâu boala. Cremele antiîmbătrânire, suplimentele nutritive și hormonii, care nu aveau cu adevărat efect,

erau de asemenea extrem de rentabile – profitul ajungând, de fapt, la şase miliarde de dolari pe an.

– Cei care sunt împotrivă, conchise Kirkwood, sunt fie oameni profund credincioşi, fie filozofi care, oricum, nu trăiesc în lumea reală. Ne compară cu florile care înfloresc sau apelează la alte analogii stupide ca să preamărească importanţa morţii, îi citează pe filozofii greci şi romani şi, inevitabil, Scriptura. Pentru ei, viaţa e definită de moarte. Eu aş afirma exact contrariul: viaţa e definită de ambiţia, de nevoia, de impulsul de a evita moartea. Asta e ceea ce ne face să fim oameni. De asta avem doctori şi spitale. Suntem singura specie care e conştientă de propria sa mortalitate, singura specie dotată într-adevăr cu aptitudinile, inteligenţa şi conştiinţa de sine necesare pentru a aspira să o înfrângă. E o ambiţie pe care o nutreşte omul de la primul său pas pe această planetă. Face parte din procesul nostru de evoluţie.

Mia îl privi cu atenţie şi dădu din cap. Era de acord cu el, dar un gând supărător îi strângea inima ca o gheară.

– Şi, ca s-o aducem pe mama înapoi, trebuie să lăsăm toate astea pe mâinile unui psihopat?

*

Kirkwood văzu confuzia şi nesiguranţa care înnegurau faţa Miei. Şi el îşi pusese aceeaşi întrebare.

Detesta faptul că era nevoit să o mintă, să amâne inevitabilul. Voia să-i spună întregul adevăr, acolo şi atunci, dar de fiecare dată când încerca, ceva îl trăgea înapoi. Ştia că avea să fie nevoit s-o facă. Însă continua să i se pară cumplit de dificil să o privească în ochi şi să-i spună ceea ce ea încă nu ştia.

Ceea ce îl frământa și mai rău era dosarul *hakeem*-ului. Kirkwood venise la Beirut cu o misiune bine stabilită: să dea o mână de ajutor la eliberarea lui Evelyn, încercând în același timp să păstreze secretul în siguranță. Dosarul *hakeem*-ului schimbase totul. Nenumărate victime avuseseră parte de o moarte oribilă și multe altele erau în primejdie.

Trebuia să fie oprit. Kirkwood și partenerii săi erau de acord în această privință. Era mai presus decât toate celelalte obiective. Decât Evelyn. Decât secretul însuși.

Unde îi conducea asta pe el, pe Evelyn și pe Mia – era o cu totul altă problemă.

55

Prin pânza de sac care-i acoperea capul, Corben se concentră asupra huruitului elicopterului. Sunetul era mai răgușit, mai grav, diferit de al aparatelor Huey, Blackhawk și Chinook, cu care era obișnuit. Scaunul în care fusese îndesat îi confirma suspiciunile. Era plasat în lateral, paralel cu peretele cabinei, era tapițat cu un material aspru și rigid, pus peste o umplutură subțire, iar rama de metal îi pătrundea supărător în coapse.

Elicopterul era militar. De fabricație rusească. Un Mil, fără îndoială.

Avea s-o afle în curând, pentru că simți că aparatul încetinea, executând un viraj strâns, ambele acțiuni sugerând iminența aterizării. Așa cum era de așteptat, se zdruncină și începu să coboare.

Nu era sigur în privința duratei călătoriei, dar ceea ce îi spuneau simțurile se potrivea cu lungimea drumului pe care presupunea că îl făceau: în jur de două ore de zbor. Viteza se încadra lejer în plaja elicopterelor mari.

Ajunseră la sol în scurt timp. Fu îmbrâncit afară din cabină și auzi pe cineva strigând niște ordine înainte ca rotorul să revină la puterea maximă, apoi fu izbit de suflul de aer stârnit de paletele elicei. În timp ce elicopterul se îndepărta, se folosi de foarte probabilul moment de neatenție a răpitorilor ca să-și ridice mâinile prinse în cătușe de nailon și să-și tragă sacul de pe cap. Omar îl surprinse și se răsti la el plin de furie, dar era prea târziu. Corben zări aparatul Mi-25, care vira, îndreptându-se spre sud. Nu reuși să deslușească nici un marcaj identificator pe flancul camuflat, dar era un elicopter militar, și numai una dintre țările aflate la o distanță de câteva ore de mers cu mașina față de Beirut deținea așa ceva.

Îi adresă lui Omar un rânjet scurt, arătându-i degetul mijlociu, fără vorbe, apoi se uită în jur. Omar adusese încă trei bărbați. Cărau după ei un arsenal impresionant: Corben văzu două puști cu lunetă, mai multe puști-mitralieră și două pachete cu echipament suplimentar. Totul confirma că sponsorul *hakeem*-ului, indiferent cine ar fi fost, avea o putere demnă de luat în seamă. Părea să aibă acces la resurse importante și la o putere de foc semnificativă, ca și la o aparent inepuizabilă rezervă de carne de tun. Putuseră să zboare direct către Turcia, cât ai bate din palme, fără îndoială grație relației simbiotice, gen dușmanul-dușmanului-meu, dintre Turcia și Siria, ambele state fiind angajate în strădania în plină desfășurare de a sufoca aspirațiile naționaliste ale kurzilor.

Corben înțelese că toate planurile pe care și le făcuse despre o posibilă colaborare cu *hakeem* erau extrem de nechibzuite. El însuși un tip inflexibil, acesta avea, evident, o serie de sponsori de categorie grea, cărora le dădea socoteală. Oricine ar fi fost, investiseră în el din belșug. Ideea de a invita la petrecerea lor un agent de informații american le-ar fi creat probleme serioase.

Ceea ce nu-i displăcea neapărat lui Corben. Căpătase o repulsie serioasă față de tip și față de talpa de piele a pantofilor săi lucrați manual. Aștepta cu nerăbdare ocazia de a i-o vârî pe gât, dacă se dovedea că misteriosul cumpărător i-ar fi putut fi de folos.

Îl văzu pe Omar scoțând telefonul pe care i-l luaseră și montându-i bateria înainte de a și-l pune la loc în buzunar și de a privi la dispozitivul GPS. Corben studie împrejurimile. Aterizaseră într-un luminiș de pe un deal scund, la marginea unei zone întinse, plate și aride. Mici petice de verdeață punctau marginile unui fluviu, Tigrul, care o străbătea, ondulându-se către sud, de unde traversa, întregul Irak. Spre nord, la vreun kilometru și jumătate distanță, era vechiul oraș Diyarbakir, conturându-se neclar pe o colină înaltă, deasupra șesului arid.

Omar se apropie și îi întinse lui Corben telefonul.

– N-ai nici un mesaj, îi spuse, vorbind cu un accent puternic. Deci poziția lui Abu Barzan e neschimbată.

– E neschimbată, confirmă Corben. Dar e mai bine să-l ținem deschis de acum înainte, pentru cazul că mă sună să anunțe vreo schimbare.

Dacă Olshansky nu rezolva problema în curând, situația ar fi putut deveni încordată. Trebuia să găsească o ieșire și s-o folosească.

– Îl țin la mine, zise Omar. Deocamdată.

Corben zâmbi. Un zâmbet care nu-i ajunse la ochi.

– *Intal rayyis, ya Omar.* Tu eşti şeful.

Sesiză o mişcare şi văzu două SUV-uri prăfuite care se apropiau. Omar le făcu semn cu mâna şi strigă către oamenii săi, ordonându-le să urce. În câteva minute erau pe drum.

*

Pe pista de aterizare, avionul King Air era aşteptat de unul dintre consilierii de securitate ai lui Kirkwood. Erau tipicii foşti agenţi operativi SAS[1], sau ai Forţelor Speciale, serviciile lor fiind la mare preţ de când cu haosul care luase în stăpânire Irakul. La cererea lui Kirkwood, el şi Mia debarcară într-un colţ izolat al micului aerodrom, departe de orice ochi indiscreţi. Se instalară pe bancheta din spate a unei maşini care îi aştepta, o Toyota Land Cruiser cu geamuri fumurii, în timp ce mercenarul, un australian care le spuse că se numeşte Bryan, le luă paşapoartele pentru a fi ştampilate. Peste câteva clipe, părăseau fără probleme aeroportul, îndreptându-se către Abu Barzan.

– Ai luat legătura cu el? îl întrebă Kirkwood pe australian.

– Da, confirmă acesta. A fost oarecum deranjat de schimbarea locului de întâlnire, dar i-am spus că e o simplă măsură de precauţie. Unul dintre oamenii mei e acolo, cu el.

Mia îi ascultă cu o uşoară surprindere.

– Ce schimbare a locului de întâlnire? Ştie că vii?

[1] Special Air Service, Serviciile Aeriene Speciale (n. tr.).

– Azi-dimineață i-am cerut să-și modifice poziția, îi spuse Kirkwood. Pentru cazul în care Corben și ceilalți ar fi pe urmele lui.

Mia avea impresia că ceva nu se potrivea.

– E sub pază, sau altceva de genul ăsta? Adică, nu te temi că te-ar putea lăsa baltă, pur și simplu?

Kirkwood păru să-i înțeleagă suspiciunile.

– Îți explic totul când ajungem la el, promit.

*

Cele două SUV-uri prăfuite străbătură un pod îngust de beton și începură să urce către Diyarbakir. Orașul se dezvoltase, devenind capitala kurdă a Turciei de Est. Partea sa veche, amplasată pe o colină înaltă, era înconjurată de un zid de apărare gros, bizantin. Doar Marele Zid Chinezesc era mai mare. Era construit din blocuri de bazalt negru, includea cinci porți impozante, care răspundeau în orașul vechi, și pe circumferința sa erau presărate șaisprezece donjoane. Construcțiile mai noi, aflate dincolo de marginea exterioară, se întindeau până pe câmpia din jur.

De pe bancheta din spate a vehiculului din frunte, Corben își studia răpitorii. Omar stătea alături de el, privind coordonatele GPS de pe ecranul dispozitivului pe care îl ținea în mână, iar unul dintre oamenii lui stătea pe locul din față, alături de localnicul de la volan. În cea de-a doua mașină erau ceilalți lachei ai lui Omar și un alt șofer.

Tocmai se întreba dacă va avea noroc înainte de a-i fi descoperită cacealmaua, când telefonul lui începu brusc să-și susure melodia. Omar aruncă o privire pe ecran, apoi

i-l întinse în timp ce-şi scotea pistolul, pentru a-i înfige ţeava în gât.

– Ai grijă ce spui.

Corben îi ignoră comentariul, mulţumindu-se să ia telefonul. Trase cu ochiul la ecran. Era Olshansky.

– Unde naiba eşti? îl întrebă tehnicianul. Văd că telefonul tău sună într-un mod de-a dreptul ciudat.

– Nu-ţi face griji din pricina asta, ripostă Corben. Ce ai pentru mine?

Olshansky părea entuziasmat.

– Tipul de la NSA l-a localizat pe interlocutorul misterios, din Elveţia. N-o să-ţi vină să crezi.

Corben se uită la Omar cu detaşare.

– E în Turcia, îi spuse lui Olshansky, cu voce plată.

– Nu doar în Turcia, amice. E în Diyarbakir.

– Unde anume în Diyarbakir?

– Ultima localizare îl plasa la aeroport – nu, stai aşa! Tocmai a intrat în alt careu. E în drum către oraş. Tonul lui Olshansky se schimbă, trădând îngrijorarea. Ei, te simţi bine?

– Mă simt perfect. Să mă anunţi când se opreşte undeva.

Corben închise brusc, apoi se răsuci ca să se uite pe geam, măturând şoseaua cu privirea.

– Ăsta e drumul care vine de la aeroport? îl întrebă pe Omar.

Omar repetă întrebarea în limba arabă, adresându-i-o şoferului. Omul dădu din cap. Corben se întoarse şi privi şoseaua din urma lor. Era pustie.

– Spune-i şoferului să parcheze undeva, într-un loc ferit. Cumpărătorul nostru e în drum către oraş.

56

Peisajul scăldat în soare dintre aeroport și orașul de pe colină era arid și dezolant. Șoferul Miei și al lui Kirkwood fu nevoit să oprească de mai multe ori, pentru că sătenii în haine zdrențuite să-și mâne turmele de oi și capre, procesiunile apatice fiind escortate de escadroane de muște și lăsând în urmă un miros urât, înțepător.

Land Cruiserul ajunse, în cele din urmă, la podul de beton și se îndreptă spre oraș. Clădirile construite cu economie, înșiruite în apropierea drumului, erau un amestec cu totul întâmplător și dezordonat de vechi și de nou, multe fiind desfigurate de afișe electorale pe jumătate sfâșiate și de firmele țipătoare ale magazinelor amplasate la parter. Strada era ticsită de camionete și de berline supraîncărcate, care transportau orice, de la pepeni verzi până la frigidere.

Șoferul își croia drum prin aglomerație, continuându-și cursa cu obstacole. Nici el, nici pasagerii săi nu observară cele două SUV-uri prăfuite parcate pe traseul lor, la adăpostul unei cisterne mari, care descărca apă.

*

Când Land Cruiserul se strecură pe lângă SUV-ul în care era Corben, ceva din aspectul lui îi atrase atenția. Era acceptabil de curat, în bună stare și, cu toate că prin geamurile fumurii nu se putea desluși mare lucru, când mașina se îndrepta către ei îl întrezări pe bărbatul de pe scaunul pasagerului, un tip cu pielea albă și părul de culoarea nisipului, care purta ochelari de soare. Cu siguranță era omul lor. Venea de la aeroport și nu părea a fi localnic.

– Acolo. Îi arătă maşina lui Omar. E cumpărătorul nostru. Urmăriţi-l.

Omar îi ordonă şoferului s-o facă. Cele două SUV-uri demarară, intrând în trafic şi păstrând două sau trei maşini între ele şi Land Cruiser.

În aşteptare, muşchii lui Corben se încordară. Nu putea fi absolut sigur că era vorba despre vehiculul cumpărătorului, dar simţea că nu se înşelase. Oricum, avea să-i afle în curând, de la Olshansky, destinaţia finală.

Aruncă o privire spre Omar. Omul *hakeem*-ului dădu uşor din cap către el, înainte ca ochii săi apatici să se rotească, revenind asupra obiectului urmăririi.

Land Cruiserul trecu prin tunelul unei porţi mari de piatră, pătrunzând în oraşul vechi. Casele mult mai vechi şi mai scunde de aici erau construite din benzi distincte, alternante, de piatră albă şi bazalt roşu-închis. Moscheile abundau, cu minaretele înălţându-se ca nişte suliţe deasupra peisajului dens al oraşului. Trotuarele accidentate, cu asfaltul crăpat, erau pline de bărbaţi, majoritatea purtând tradiţionalii şalvari negri, şi de femei cu baticuri albe. Din strada principală radiau altele, înguste şi întunecate, pe care copiii se jucau în umbră.

Cele două SUV-uri urmăreau Land Cruiserul de la o distanţă sigură. Se opriră dincolo de colţul unui magazin mare, în vreme ce ţinta lor trase în faţa unei case alăturate.

Afară aşteptau doi bărbaţi. Unul era arab, iar celălalt occidental. Amândoi păreau gata de drum. Omar îl întrebă pe şofer unde se aflau. Acesta îi spuse că ajunseseră la Hassan Pasha Ham, un vechi caravanserai care găzduia acum magazine cu suvenire şi cu covoare.

Corben nu-l asculta. Îşi ţinea ochii pironiţi asupra Land Cruiserului, ale cărui portiere se deschideau.

Bărbatul cu păr de culoarea nisipului ieși primul, studiind împrejurimile cu ochi experimentați. Ochelarii de soare și umflătura hainei lui kaki, de camuflaj, sub care se ascundea tocul pistolului, îi dădură de înțeles că era un mercenar. Schimbă câteva vorbe cu occidentalul care aștepta în fața casei, în timp ce se deschideau și portierele din spate.

Corben o văzu pe Mia coborând prima. Și, ca și cum asta nu ar fi fost de ajuns, apariția lui Kirkwood, care ieși în urma ei, îi aduse conexiunile cerebrale încă nesolicitate într-o stare de concentrare extremă.

Se așteptase să-l vadă pe Webster. Mintea lui se grăbi să descifreze evoluția evenimentelor. Era limpede că Webster și Kirkwood lucrau mână-n mână. Ceea ce explica în mare măsură apariția lui Kirkwood la Beirut și interesul pe care îl manifestase.

Se uită la Omar, care o văzuse de asemenea pe Mia, dar nu-l cunoștea pe Kirkwood. Și se mulțumi să dea din cap, fără să-și trădeze mulțumirea.

Perfect.

57

Mia coborî din Land Cruiser și se uită la australian, care îi întinse lui Kirkwood servieta diplomat argintie. Acesta din urmă se întoarse spre ea.

– Acordă-mi un minut, se poate? Lasă-mă să mă asigur că tipul n-o să ne facă nici un fel de necazuri.

Mia dădu din cap. Kirkwood intră în casă împreună cu australianul, lăsând-o afară, alături de celălalt mercenar,

un sud-african pe nume Hector, și de omul lui Abu Barzan. Cei doi bărbați o întâmpinară cu câte o înclinare scurtă a capului – arabul studiind-o ceva mai insistent decât celălalt – înainte de a-și aduce aminte de misiunea lor și a se concentra asupra străzilor și a clădirilor din jur.

Orașul părea să fi intrat în toropeala specifică amiezii din Orientul Mijlociu. Strada era liniștită, iar clienții care intrau sau ieșeau din bazar erau puțini. În josul unei alei laterale, înguste și pavate cu piatră, câțiva puștani care nu se lăsaseră înfrânți de letargia generală jucau fotbal în picioarele goale, sub niște sfori pline-ochi de rufe. Mia îl privi pe unul dintre băieți care sălta mingea în repetate rânduri, lovind-o cu picioarele, cu genunchi și cu coapsele, și se alese cu aplauzele prietenilor săi.

Kirkwood întrerupse distracția de moment a Miei, invitând-o să i se alăture. Ușa de la intrare dădea direct într-o cameră de zi, simplu și sărăcăcios mobilată și impregnată cu un miros stătut de nicotină. Însoțitorul lor australian era acolo, alături de trei arabi care, constată ea, fumau cu toții.

– Iată-l pe Abu Barzan, spuse Kirkwood, arătându-i un bărbat îndesat, cu bărbie triplă, părul vopsit într-un negru-intens, mustață stufoasă de aceeași culoare și o aluniță proeminentă pe obrazul stâng.

– Sunt foarte încântat să vă cunosc.

Abu Barzan zâmbi, legănându-și țigara pe buza de jos, în timp ce îi lua cu entuziasm mâna între labele lui mari și asudate.

– Acesta este *Kaak* Mohsen, zise el, folosind cuvântul kurd care însemna „frate" și gesticulând către un bărbat mai vârstnic și mai rezervat, care îi ură Miei bun venit în

tăcere, cu o jumătate de plecăciune. Dragul meu prieten ne-a pus cu amabilitate casa sa la dispoziție, imediat ce a fost anunțat, adăugă Abu Barzan, accentuând cuvintele și aruncându-i o privire lui Kirkwood, care îi aprobă spusele dând din cap cu recunoștință. Și nepotul meu, Bashar, încheie irakianul, arătând un bărbat mai tânăr, burtos și chelit prematur.

Mohsen îi oferi Miei omniprezenta ceașcă de ceai îndulcit din belșug. Ea luă o sorbitură, privind în spatele bărbaților și remarcând panoplia de arme din încăpere. Pe un bufet de lângă ușa care ducea spre restul casei erau două carabine, iar nepotul lui Abu Barzan ținea un pistol-mitralieră AK-47 și avea un revolver îndesat sub curea. Văzu și servieta diplomat argintie a lui Kirkwood, așezată pe masa din colțul încăperii. Bryan, mercenarul australian, părea s-o păzească. Pe podea, alături de masă, erau mai multe lăzi de lemn, pline cu obiecte înfășurate în saci din pânză moale.

Privirea i se opri asupra lui Kirkwood.

– Are cartea? îl întrebă.

– A, acea faimoasă carte! Abu Barzan râse satisfăcut, gutural, cu burta ondulându-i-se în tandem cu respirația greoaie. Da, desigur că am adus-o pentru dumneavoastră. Aici, spuse, apoi se apropie de masă clătinându-se greoi, luă o pungă mică și o întinse către ei. Asta e cea care vă interesează, nu-i așa?

Desfăcu învelișul protector scoase la lumină codicele și îl ridică plin de mândrie.

Chiar și din partea opusă a camerei, Mia deslușì șarpele care își devora coada. Întreaga încăpere părea să vibreze de promisiuni și de speranțe. Abu Barzan așeză cu hotărâre cartea pe masă.

– Vă rog.

Îi invită cu un gest să se apropie. Kirkwood se uită la Mia, apoi se apropie de masă aproape cu veneraţie. Mia i se alătură. El întinse mâna să ia codicele, dar Abu Barzan îi adresă un zâmbet întrebător, aşezându-şi calm degetele ca nişte cârnăciori deasupra obiectului. Kirkwood înţelese şi îi făcu lui Bryan un semn din cap. Cu un fior de nelinişte, Mia îl urmări pe australian în timp ce ridica servieta diplomat, întinzându-i-o unui Abu Barzan radios, care se retrase plin de respect.

Ea vru să întrebe ce se petrecea, dar Kirkwood luă în mână codicele, captându-i atenţia. Îl ţinea astfel încât Mia să-l poată examina odată cu el. Coperta se afla într-o stare remarcabil de bună. Ouroboros-ul era gravat cu meticulozitate pe piele, cu fiecare solz reliefat. Kirkwood se uită la Mia, cu chipul radiindu-i agitaţia şi speranţa, apoi deschise cartea, cu mare grijă.

Trebuia citită de la dreapta la stânga, ca orice scriere în limba arabă. Pagina de gardă avea o prelungire albă, care se putea îndoi, aşa cum se obişnuia în epocă. În centrul primei pagini era un text în scrierea Naskhi.

Imediat ce sorbi din ochi cuvintele, chipul lui Kirkwood se schimonosi de dezamăgire.

– Ce e? întrebă Mia.

– E o altă carte, zise el, scuturând din cap cu disperare. Se numeşte *Kitab al Kayafa*, citi cu voce tare. *Cartea Principiilor.*

Descoperind că el ştia să citească în limba arabă, pe faţa Miei se aşternu pentru o scurtă clipă uimirea. Îl urmări cu interes dând pe rând paginile şi aruncând câte o privire grăbită pe fiecare dintre ele. Indiferent ce ar fi căutat, era limpede că nu se afla acolo.

Rămase tăcută în timp ce el se întorcea la prima filă și ochii îi fură imediat atrași de rândurile scrise de mână, cu alfabetul latin, care fuseseră adăugate după toate aparențele mult mai târziu, în colțul de sus.

– Ce scrie? E în franceză? întrebă ea, străduindu-se să priceapă scrisul puternic stilizat.

– Da, confirmă Kirkwood.

Citi pentru sine însuși, fără vorbe. Ea îi studie chipul. Era pierdut în gândurile sale, de parcă restul lumii încetase să mai existe pentru el. Indiferent ce ar fi fost scris pe foaia de hârtie, textul părea să pătrundă în adâncul inimii lui. Ea așteptă răbdătoare, nevrând să-l stinghereacă, până când nu-și mai putu ține incitarea în frâu.

– Ce scrie?

– E un mesaj, îi spuse el cu un aer solemn. De la un bărbat pe moarte către soția lui de mult pierdută.

Tăcu, evident reflectând încă asupra cuvintelor pe care abia le citise. După un scurt moment, reîncepu să vorbească.

– Scrie: „Iubitei mele Thérésia. Cât de mult tânjesc să te revăd, să-ți spun cât de cumplit îmi lipsești, să mai simt încă o dată dogoarea îmbrățișării tale și să-ți arăt ceea ce știu acum că ține de realitate, pentru că totul e adevărat, iubita mea. Tot ce am sperat e adevărat. Am văzut-o cu propriii mei ochi, dar până și descoperirea așteptată o viață întreagă pălește când mă gândesc cum am plătit-o, adică renunțând la viața alături de tine și de iubitul nostru fiu, Miguel. Adio." Și e semnată „Sebastian".

Pe chipul lui dansa o expresie nedumerită. Își lăsă capul pe o parte, de parcă ar fi cântărit înțelesul unui cuvânt, apoi dădu pagina și începu să citească. Găsi ceva, după care mai întoarse o pagină, se cufundă în lectura ei, apoi trecu la o

alta și la cea care o urma. Ochii i se aprinseră pe măsură ce parcurgeau textul, devorând cuvintele în limba arabă, și pe chip i se ivi deodată un zâmbet larg.

– Ce e? întrebă Mia, cu ochii pironiți asupra lui. Ce e?

– Este... minunat, spuse el, radiind. E adevărat, Mia. E adevărat.

58

– Vezi, uită-te aici, de exemplu, se entuziasmă Kirkwood, spune că „memoria bărbaților și femeilor din noua societate va fi pusă la încercare așa cum nu s-a mai întâmplat niciodată" și stabilește metodele prin care se poate depăși situația asta. Iar aici – se întoarse la pagina precedentă – vorbește despre modul în care se vor descurca bărbații și femeile cu numeroșii lor descendenți din noua lume. Nu doar bărbații. Bărbații și femeile.

– Nu înțeleg, mărturisi Mia.

Kirkwood încă își mai ordona gândurile.

– Ăsta e un cod de legi, un ghid referitor la etică și la relațiile interumane. Stabilește regulile și principiile de viață într-o societate în care viața omului s-a modificat în mod esențial.

– Pentru că trăiește mai mult?

– Da. E vorba despre adaptarea la noua longevitate. Și se referă la bărbați și femei, înțelegi? Bărbați *și* femei. Clătină din cap. După atâția ani, a găsit-o. Chiar a găsit-o!

Spusele lui Kirkwood nu aveau nici un sens.

– Despre ce vorbești?

– Sebastian Guerreiro. Și-a dedicat întreaga viață descoperirii formulei corecte și asta l-a costat totul – soția, fiul – dar a reușit în cele din urmă. A reușit. Probabil că a găsit o altă carte sau o serie de cărți tăinuite, o altă încăpere secretă, precum cea descoperită de mama ta – numai că aceasta conținea formula completă. E adevărat. Kirkwood radia. Există!

Mintea Miei era năpădită de un roi de întrebări.

– De unde știi? Vreau să spun că această carte ar putea fi o simplă teorie. De unde știi că nu e doar un tratat filozofic care studiază modul în care ar putea funcționa o societate dacă ar exista o asemenea substanță?

– Pentru că Sebastian știa deja o parte a formulei, îi povesti Kirkwood. Găsise – adică îi fusese încredințată – o carte similară cu asta. Aceeași copertă, același stil... Descria o serie de experiențe făcute cu ajutorul unei substanțe care părea să împiedice îmbătrânirea. Experiențele conduseseră la o formulă, la un mod de preparare a unui elixir, dar cartea era incompletă. Ultima parte lipsea. Sebastian nu știa ce cuprindea restul cărții. Nu știa dacă avuseseră succes, dacă exista o formulă completă, una care să funcționeze într-adevăr, sau dacă nu era vorba decât de descrierea unor experimente eșuate care ar fi trebuit îmbunătățite.

– Cartea asta nu conține formula?

– Nu, dar îi confirmă existența. Caligrafia ei e identică cu a cărții pe care o avea Sebastian.

– Ai văzut-o?

– Da, mărturisi Kirkwood, după o ușoară ezitare. E vorba despre aceeași societate secretă, despre același grup, sunt sigur de asta.

Mia își simțea capul învârtindu-se.

– De unde știi toate astea? Cine a fost Sebastian?

– A fost un inchizitor portughez. Kirkwood o privi cu o tentă de profundă mândrie așternută pe chip. Și strămoșul meu.

*

Pe acoperișul unei clădiri cu un singur etaj situată puțin mai jos și vizavi de casa lui Mohsen, Corben auzea cuvintele lui Kirkwood în căștile conectate la un microfon direcțional manevrat de Omar. Arabul îi aruncă o privire. Asculta și el și, după cum dădea din cap, părea să înțeleagă totul.

– Strămoșul tău? întreba Mia, furioasă. Ce naiba se întâmplă aici? Și tu cine ești?

– Te rog, Mia! Doar... te rog!

Kirkwood tăcu, apoi îl auziră adresându-i-se lui Abu Barzan, pe care îl întrebă:

– Unde ai găsit cartea asta?

– Nu știu, eu... nu sunt sigur, se auzi bâlbâiala nu tocmai convingătoare a vocii unui irakian, aparținându-i evident lui Abu Barzan.

– Nu mă lua așa, ai înțeles? După tot ce am făcut ca să ajungem aici! Ai fost deja plătit cu o mică avere. Unde ai găsit astea? insistă Kirkwood, cu violență.

După o scurtă pauză și după ceea ce sună a fum tras cu putere din țigară, irakianul îi răspunse, în sfârșit:

– Am dat peste ele într-un sat Yazidi. Un locșor din munți, la nord de Al Amadiyya, în apropiere de graniță. Se numește Nerva Zhori, recunoscu, oarecum cu mâhnire.

– Mai erau și alte cărți cu simbolul ăsta pe copertă? întrebă Kirkwood, cu încordare. Ai mai văzut și altceva asemănător cu asta?

– Nu știu. *Mokhtar*-ul satului – termen care se referea la omologul unui primar – m-a rugat să trec pe la un depozit cu tot felul de fleacuri învechite, ca să văd dacă dădeam peste vreun obiect pe care l-aș fi putut cumpăra, zise Abu Barzan. Am luat câteva lucruri, niște cărți vechi, câteva amulete. Nu le păsa ce iau, nu voiau decât niște bani gheață. De când cu războiul, oamenii sunt disperați, sunt nevoiți să vândă orice ca să facă rost de bani.

– Odată ce mama ta o să fie în siguranță, trebuie să mergem acolo. Trebuie să stăm de vorbă cu acest *mokhtar* și să descoperim cum a ajuns cartea la ei.

– De ce? întrebă Mia.

– Pentru că Sebastian a dispărut undeva în Orientul Mijlociu, în timp ce era în căutarea formulei, îi explică Kirkwood, ardoarea din glasul său răzbătând printre șuierăturile paraziților din microfonul direcțional. Și asta e prima dată când dăm peste un indiciu referitor la ceea ce i s-a întâmplat și la locul unde și-a găsit sfârșitul.

Omar își ridică mâna, apăsându-și degetul pe cască și, o secundă mai târziu, se întoarse către Corben, dând din cap de parcă ar fi spus *nu avem nevoie de mai mult.* Corben îi răspunse tot cu un gest al capului, o clătinare scurtă, sugerând un *nu încă*, dar Omar nu era interesat. Își întinsese deja mâna după stația de emisie-recepție și, abia murmurând, lansă ordinul de a ucide.

59

– Stai o clipă, insistă Mia, încă nu mi-ai răspuns la întrebare. Cum adică e strămoşul tău? Cine eşti? Ce faci aici, de fapt?

– E o poveste lungă. Kirkwood privi în jur, evident stânjenit de existenţa spectatorilor. Hai să ducem totul în avion. O să-ţi povestesc restul acolo.

Două pocnete înfundate tulburară liniştea din afara casei. Cu excepţia lui Bryan, care stătea cel mai aproape de fereastra din faţă, ceilalţi abia dacă le auziră.

– Nu, izbucni Mia. Îmi povesteşti acum. M-am săturat ca tu şi Corben să-mi tot dezvăluiţi câte o picătură din ceea ce credeţi voi că...

– Linişte, o întrerupse scurt Bryan.

Se apropie pas cu pas de canatul ferestrei. Mia şi Kirkwood tăcură, urmărindu-l cu privirea în timp ce se uita pe după perdeaua de dantelă, folosind peretele drept acoperire. Colegul lui şi omul lui Abu Barzan erau întinşi la pământ. Sub capul sud-africanului se forma o baltă de sânge. Arabul sângera din zona pieptului. Nici unul nu mai mişca.

– La podea, ordonă Bryan, scoţându-şi pistolul şi îndepărtându-se dintr-un salt de fereastră. Avem oaspeţi.

Se uită din nou afară, măturând cu privirea acoperişurile de vizavi. Întrezări un lunetist care lua linia de ochire şi se ghemui la adăpostul peretelui exact în clipa când alte două gloanţe silenţioase loviră geamul şi se zdrobiră de plăcile de gresie ale podelei, împroşcând partea din faţă a încăperii cu aşchii de sticlă spartă.

Bryan făcu un salt înapoi şi trimise câteva gloanţe către acoperiş în vreme ce, în spatele lui, ceilalţi îşi căutau

adăpost. Kirkwood înhăță cartea și o împinse pe Mia în spatele mesei, încercând să găsească o cale de scăpare. Abu Barzan înhăță servieta diplomat într-o mână și prinse, cu stângăcie, un pistol în cealaltă. Nepotul lui și gazda se întinseră și ei după arme și toți trei se retraseră către ușa din spatele încăperii.

– Mai există vreo altă ieșire? strigă Kirkwood către Abu Barzan.

Irakianul masiv era pe jumătate ghemuit, măturând agitat ferestrele cu privirea și retrăgându-se tot mai mult către adâncurile casei.

– Da, în spate, spuse el. Pe aici.

De lângă fereastră, Bryan mai trase câteva gloanțe, golindu-și încărcătorul, înainte de a se grăbi să dea înapoi, alăturându-li-se lui Kirkwood și Miei.

– Câți ai reușit să vezi? întrebă Kirkwood.

– N-am văzut decât lunetistul. Fără să stea pe gânduri, Bryan împinse un încărcător plin în locașul pistolului. Cine sunt tipii ăștia?

– Nu știu, răspunse Kirkwood, în timp ce mai multe împușcături distrugeau încuietoarea ușii din față, pe care un bocanc militar o deschise imediat dintr-o lovitură.

– Adăpostiți-vă, zbieră Bryan, apoi răsturnă masa, pe care o trânti cu partea laterală pe podea, și se aruncă în spatele ei, pentru a se apleca apoi în afară, în căutarea unei ținte.

De dincolo de ușă răbufni un șuvoi de rafale de foc, care măturară camera într-o tăcere ireală înainte ca unul dintre atacatori să dea buzna înăuntru, trăgând în timp ce se ghemuia, îndepărtându-se de intrare. Bryan îl văzu și trase de câteva ori în direcția lui, nimerindu-l în coapsă. Bărbatul țipă de durere, prăbușindu-se în spatele unei

canapele. Când Bryan se aplecă în afară, încercând să-l lichideze, un alt pistolar își repezi brațul înăuntru și trase două gloanțe silențioase, dintre care unul îl nimeri pe australian în umăr. El se cutremură de durere și se aruncă înapoi, în spatele mesei, verificându-și rana sângerândă cu mâna teafără.

– Ieșiți prin spate, le șopti lui Kirkwood și Miei printre dinții strânși, cu broboane de sudoare prelingându-i-se pe frunte.

Kirkwood protestă.

– Nu te putem lăsa așa...

– Plecați, prietene, ieșiți dracului de aici înainte de a fi prea târziu.

Apoi țâșni afară din adăpost și trase în tot ce mișca în direcția ușii, secerându-l pe primul bărbat, pe care îl rănise, și făcându-l pe celălalt să se retragă.

– Haide! strigă Kirkwood întorcându-se spre Mia și sări din spatele mesei, cu codicele încă sub braț.

Ea îl urmă, menținându-se imediat lângă el, și se năpustiră prin ușa care ducea în spatele casei. Se strecurară pe lângă scările ce urcau către etaj și intrară în bucătărie. Abia ce puseseră piciorul în harababura din încăpere când auziră mai multe focuri de armă și bufnituri, după care Abu Barzan se înapoie singur, dând buzna pe ușă. Încă nu apucase să intre cu totul când ochii lui îi întâlniră pe ai Miei, iar ceva îl lovi din spate, trimițându-l grămadă pe podea și făcându-l să se zvârcolească de durere în timp ce o pată stacojie îi înflorea pe coapsa stângă.

– Înapoi, în partea cealaltă, repede! strigă Kirkwood, împingând-o pe Mia din nou în casă.

Ea își desprinse ochii de irakianul căzut și se grăbi către camera de primire.

*

Cu mușchii crispați și cu mâinile încă imobilizate de cătușele de plastic, Corben stătea alături de Omar, urmărindu-l pe primul bărbat înarmat care se repezea înăuntru.

Îi văzuse pe cei doi paznici de afară seceraţi de lunetist, care tocmai ajunsese lângă ei. Omar trimisese deja trei bărbați în spatele casei și Corben știa că aveau să taie orice cale de retragere. În clipa aceea nu putea face nimic. Se mulțumea să stea lângă perete, așteptând momentul potrivit, în speranța că se va ivi o ocazie și privindu-i neajutorat pe oamenii lui Omar, care își vedeau de treabă.

Știa că li se ceruse să nu-l rănească pe cumpărătorul american – îl auzise pe Omar repetând ordinul în mai multe rânduri – și se simțea învăpăindu-se de furie la gândul că Mia era încolțită în „pavilionul de tir". Omar nu spusese nimic despre ea.

Auzi împușcături în spatele clădirii, apoi un foc de baraj izbi cadrul ușii. Omar se încruntă, cu ochii către casă, ascultă cu atenție și îi ordonă lunetistului să intre. Acesta dădu din cap, aruncă o privire înăuntru, își repezi un braț într-acolo și trase de câteva ori. Mormăitul de durere care veni din interior îi dădu de înțeles lui Corben că și cel de-al doilea însoțitor al lui Kirkwood fusese lovit. Se uită la Omar. Auzise și el. În ochii lui sticli un licăr de demență când le ceru oamenilor săi să-și lichideze adversarul.

*

În camera de primire, Bryan fixă ultimul încărcător și mai privi o dată în fața casei. Ambii trăgători erau adăpostiți. Nu mai putea rămâne în spatele mesei răsturnate – mai

curând sau mai târziu, aveau să năvălească asupra lui. Umărul îl durea acum mai tare, rana se răcea repede, iar pierderea de sânge începea să-l năucească. Trebuia să acționeze.

Se aplecă în afară, văzu o mișcare și trase de câteva ori, cu băgare de seamă, înainte de a o lua la fugă, aplecat și în mare viteză, către ușa prin care dispăruseră ceilalți. Îl văzu pe trăgătorul de afară aruncând o privire înăuntru și trimise două gloanțe în direcția lui când ajunse în cadrul ușii.

Trecu dincolo de ea și se grăbi către spatele casei. Ajunse în dreptul scărilor odată cu Mia și Kirkwood, care se întorceau din bucătărie. Nu era semn bun – își făcuse planul să iasă prin spate, pe urmele lor.

– Pe aici! strigă după ce o văzu pe Mia ridicându-și ochii.

Din fața casei se auziră brusc ordine grăbite, în limba arabă, și bărbatul pe care nu-l rănise veni după el. Bryan se adăposti pe scară, numără în gând două secunde, apoi sări și îl doborî pe celălalt cu o împușcătură în piept, aruncându-l la podea ca pe un calup de untură.

Atunci îl nimeri în spate primul dintre cele trei gloanțe.

*

Mia abia dacă urcase câteva trepte, cu Kirkwood imediat în urma ei, când un mic potop de foc se izbi de pereții coridorului îngust de dedesubt, în jurul lui Bryan. Se uită în jos și îl văzu pe australian adăpostindu-se și ripostând, fiind însă lovit în spate peste câteva secunde, de un intrus care îi urmărise prin bucătărie.

La vederea bărbatului care se prăbușea în timp ce gloanțele îi brăzdau carnea, simți un spasm de groază, dar se

oțeli și-și sili picioarele să continue să urce. Se năpusti cu înfrigurare pe trepte, în salturi, cu Kirkwood pe urmele ei, și ajunse curând la etajul întâi. Scările continuau, îndreptându-se către un alt nivel.

– Nu te opri! zbieră Kirkwood, dar ea urca deja, lăsându-se complet în voia instinctelor.

Încă un set de trepte și ajunse sub o trapă orizontală de lemn, cu un lacăt vechi, care – din mila cerului – nu era încuiat. O împinse, o deschise și se năpusti afară, pomenindu-se pe acoperișul plat al casei. Kirkwood se cățără după ea și trânti trapa în urma lui, dar pe dinafară nu avea nici un lacăt și nu se zărea nici un obiect greu cu care să o blocheze. Mătură acoperișul cu privirea, găsi o bucată ruginită de armătură și o îndesă prin urechile trapei. Avea să reziste, dar nu prea mult.

Mia se răsuci, cercetând din priviri micul spațiu văruit în alb și punându-și speranțele într-un miracol. Centrul era ocupat de un coteț mare de porumbei, plasat alături de trapă. Îl ocoli cu pași mari, cu nervii întinși la maximum, cu mintea alergându-i, grăbită să treacă în revistă posibilitățile de salvare, care se dovediră inexistente: casa era izolată, înconjurată de străzi și de pasaje din toate părțile.

Nu aveau unde să fugă.

60

Corben se uita la Omar care, cu arma în mână, cerceta camera din față înainte de a-l smuci ca pe un câine în lesă, silindu-l să străbată casa în goană.

Îl văzu pe bărbatul rănit de lângă uşă şi ajunse lângă el din câţiva paşi. Era căzut, îngrămădit lângă perete, şi nu arăta câtuşi de puţin bine. Trupul celui de-al doilea trăgător intrat în încăpere zăcea la picioarele lui. Omar se adăposti în spatele uşii deschise şi strigă în lungul holului, cerând să fie pus la curent. Drept răspuns, cineva zbieră că un tip pe nume Rudwaan era mort – unul dintre cei doi oameni expediaţi de Omar în spatele casei sau cel de-al treilea membru al echipei lui de atac, ori poate unul dintre şoferii care îi întâmpinaseră – dar că şi cel de-al doilea mercenar fusese ucis, iar americanul şi fata fugiseră la etaj.

Cu privirea plină de furie, Omar îl înşfăcă pe Corben de gât şi îl trase după el în casă. Se întâlniră cu supravieţuitorul care venea din spate. Cadavrul celuilalt mercenar angajat de Kirkwood era la piciorul scării, încovoiat şi scăldat în sânge.

Omar se uită în sus, cugetă preţ de o nanosecundă, apoi se întoarse spre Corben. Îşi ridică pistolul şi îi propti ţeava sub bărbie. Îl sfredeli cu privirea, cu furia revărsându-i-se din fiecare cicatrice a feţei ciupite de vărsat.

Corben nu se clinti. Fie murea acolo, fie avea o şansă.

Lacheul *hakeem*-ului se răsti la omul lui, cerându-i să rămână locului şi să-l supravegheze pe american, apoi o luă la goană pe scări, pe urmele lui Kirkwood şi ale Miei.

*

Kirkwood şi Mia ocoleau năuciţi acoperişul, încercând să găsească o cale de scăpare şi privind neliniştiţi de la parapetul jos care îi înconjura către trapă şi înapoi.

Ocoliseră acoperișul de-a lungul marginilor și reveniseră în punctul de plecare. Bărbații înarmați aveau să apară în curând. Era cazul să facă ceva.

Kirkwood se îndreptă către cel mai îngust spațiu care îi despărțea de o altă clădire și îi strigă Miei să-l urmeze. Ajunseră la margine și se opriră. De acoperișul plat al bazarului de alături, care era lung și plin de proeminențe care le-ar fi oferit adăpost, îi despărțea un spațiu de aproape doi metri. Dar era vorba de o săritură peste un hău de adâncimea a trei etaje, la baza căruia se zărea pasajul îngust și prăfuit.

– Poți să sari? o întrebă Kirkwood, cu disperare în glas, privind înapoi, către trapa care s-ar fi putut deschide în orice clipă.

– Ești nebun? zbieră ea.

– Poți, insistă el.

– Nu sar.

Trapa zăngăni, lovită cu putere.

Ochii lui Kirkwood se înfipseră într-ai Miei.

– Poți s-o faci, îi strigă el cu sălbăticie. Trebuie s-o faci!

Trapa vibră sub forța altei lovituri. Se întredeschise, cu balamalele tremurând. Nu avea cum să mai reziste mult. Mia se uită la acoperișul bazarului, apoi la Kirkwood.

– Sari, și eu îți arunc cartea. Nu mă aștepta. Pleacă. Încearcă să ajungi la una dintre ambasadele noastre și insistă să vorbești cu un ambasador, neapărat cu un ambasador, înțelegi?

Mia părea să privească în interiorul lui, cu mintea potopită de o rafală de întrebări și de emoții. Trapa se cutremură din nou, cu un zgomot surd.

– De ce faci asta? îl întrebă. Cine ești? De ce ar trebui să am încredere în tine?

Fiecare întrebare se înfigea în inima lui ca o lance. Simți o durere cumplită și, în același timp, o furie turbată.

– Fiindcă am fost împreună cu mama ta în încăperea aia din Al-Hillah, îi spuse.

Pe chipul ei apăru o expresie de nedumerire desăvârșită.

– Fiindcă sunt aproape sigur că sunt tatăl tău, adăugă el cu disperare, simțind că sufletul îi era smuls din trup acolo și atunci.

Încă o bufnitură sonoră și, de data asta, trapa ceda. Kirkwood și Mia se răsuciră în aceeași clipă, în timp ce ucigașul cu fața ciupită de vărsat țâșnea din deschizătură, cățărându-se pe acoperiș.

– Du-te! îi porunci el.

Mia se uită la pasajul întunecat de dedesubt, își ridică ochii spre bărbatul care tocmai îi spusese că îi era tată și dădu din cap. Era prea stupefiată ca să mai răspundă, cu mintea înecată sub un potop de întrebări. Se mulțumi să facă doi pași înapoi, se avântă și se aruncă în aer.

Coșmarul ținu mai puțin de o secundă, timp în care picioarele ei biciuiră aerul, înainte de a cădea cu violență pe acoperișul bazarului, rostogolindu-se pe suprafața lui prăfuită. Se ridică sărind în picioare, cu dinții clănțănind și cu capul învârtindu-i-se din cauza aterizării greoaie, și se repezi către parapet.

Kirkwood era acolo și, când o zări ridicându-se, fața i se destinse într-un zâmbet radios, de ușurare. Din spatele lui se năpustea o umbră. Același bărbat ciupit de vărsat văzut de Mia în Beirut, de fiecare dată, de când începuse toată nebunia. Avea în mână un pistol.

– E în spatele tău! strigă ea.

Kirkwood aruncă o privire peste umăr, se întoarse spre Mia, își plecă ochii, se uită pentru o ultimă oară la cartea

pe care o strângea în mâini și, cu o singură mișcare fluidă, o azvârli către ea.

Cartea se învârti în aer, răsucindu-se în jurul ei înseși, un străvechi și nepreţuit disc zburător, înainte de a ateriza în braţele Miei exact în clipa în care ucigașul ajungea lângă parapet. Ea îl văzu ridicându-și arma și ochind-o, văzu moartea gata să-și întindă mâna din ţeava pistolului ca să-i smulgă viaţa, numai că bărbatul pe care îl cunoștea sub numele de Bill Kirkwood fandă către agresor și îl înșfăcă, împingându-i braţul într-o parte și trimiţând glonţul în lături, în văzduhul neclintit.

– Fugi, strigă el, luptându-se cu ucigașul înarmat.

Și, în ciuda tuturor dorinţelor ei arzătoare, a tuturor emoţiilor și a tuturor instinctelor care o pironeau locului, Mia fugi.

*

În întunecimea de la piciorul scării, Corben se uita la bărbatul agitat care îl păzea, ascultând alături de el răsunetul loviturilor repetate de deasupra lor. Se părea că Mia și Kirkwood se încuiaseră într-o cameră. Omar era pe punctul de a pătrunde înăuntru, Corben nu se îndoia de asta.

Totul avea să se sfârșească în curând. Dacă voia să încerce ceva, trebuia s-o facă acum. Un singur om îl păzea. Un amărât. Petrecerea putea să înceapă.

Cadavrul mercenarului angajat de Kirkwood bloca scările. Mai departe, pe coridor, era întins pe podea unul dintre pistolarii morţi ai lui Omar. Alături de braţul lui se zărea ceva interesant.

Corben susţinu privirea nervoasă a paznicului, apoi se uită într-o parte, coborându-și ochii către leșul omului

lui Omar, după care se întoarse din nou spre paznic, prefăcându-se surprins.

– Cartea! E acolo, uite.

Arătă către podeaua însângerată. Şi făcu un pas către trăgătorul mort, cu un ochi ţintă la paznic, studiindu-i reacţia. Omul ţipă la el, ameninţându-l, dar Corben îl privi până când acesta îşi feri privirea, apoi continuă să înainteze şi ridică vocea mai tare.

– E cartea, secătură, pricepi? *Al kitab.*

Făcu încă un pas, ridicându-şi mâinile încătuşate într-un gest de neputinţă şi arătând apoi în jos.

– *Al kitab*, repetă el. Pe asta o vrea *mu'allim* al tău, idiotule.

Celălalt continuă să strige, îşi ridică arma şi, neştiind ce ar fi trebuit să facă, privi agitat spre scară, pe urmele lui Omar. Corben luase o hotărâre, avea o poziţie avantajoasă şi nu intenţiona să dea înapoi. Continuă să se aplece, zbierând:

– E cartea, pricepi? *Al kitab*, înţelegi?

Apoi se întoarse cu spatele, înhăţă pistolul cu amortizor al mortului, se răsuci pe călcâie, gata să-l înfrunte pe arabul cu ochii măriţi de uimire, şi apăsă pe trăgaci, sperând până la Dumnezeu – în care nu credea – că încărcătorul nu era gol şi schimbând astfel tabăra în timp ce în pieptul paznicului pătrundea o rafală gloanţe, aruncându-l pe spate şi trântindu-l pe podea, ca pe un morman însângerat.

*

Pe acoperiş, Omar îl îmbrânci pe Kirkwood izbindu-l furios cu capul şi se ridică în picioare. Îl ţinu la distanţă,

amenințându-l cu arma, în vreme ce inspecta acoperișul bazarului de alături. Nici urmă de Mia sau de carte.

Îl înșfăcă pe Kirkwood de gât și îl săltă în picioare. Aruncă o ultimă privire spre bazar, apoi renunță și îi strigă americanului să se miște. Îl împinse prin trapă și îl mână pe scări în jos, împungându-l în spate cu pistolul.

Era livid.

Pierduse cartea, deși fusese chiar acolo, deși n-ar fi trebuit decât să întindă mâna. Dar avea ceea ce își dorea *hakeem*-ul cu și mai multă ardoare: cumpărătorul. Viu și nevătămat. Gata să fie interogat. Dar acțiunea nu fusese succes, nu din toate punctele de vedere. Pe lângă carte, pierduse și mulți oameni.

Trebuia să părăsească repede locul. Fără îndoială că poliția turcă era deja pe drum, alertată de focurile de armă.

Când ajunseră la baza scărilor, îl văzu pe Corben întors cu spatele către ei. Furios, se răsti la omul în a cărui pază îl lăsase. Corben se răsuci încet spre el, părând inofensiv, cu expresia tot atât de grăitoare ca o coală albă de hârtie.

Și, în întunecimea de pe holul prăfuit, Omar nu îi văzu arma din mână, nici măcar atunci când scuipă un glonț de 9 milimetri, care țâșni din țeavă croindu-și drum către fruntea lui.

61

Kirkwood îl văzu pe Omar prăbușindu-se alături de el și rostogolindu-se pe ultimele trepte cu capul înainte,

până când rămase nemișcat, ca un morman diform și murdar, la picioarele lui Corben. Acesta ridică ochii spre el.

– Unde-i Mia? întrebă cu disperare.

Kirkwood îl privi cercetător. Încă mai analiza dezlănțuirea de evenimente din ultimele minute. Ucigașii erau arabi – probabil oamenii *hakeem*-ului – însă agentul CIA venise împreună cu ei. Ceva nu se potrivea.

– Ce cauți aici?

Corben părea ocupat să rumege el însuși lucrurile.

– M-au înhățat azi-noapte.

– Cum au aflat despre întâlnirea asta? insistă Kirkwood. Prin voi? Îl țineți pe Abu Barzan sub observație?

Nu se străduia să-și mascheze tonul acuzator al vocii. Fapt care nu-l tulbură pe Corben.

– N-avem timp pentru asta, ripostă el fără menajamente. Unde e cartea?

– E la Mia. Și, crede-mă, ea a plecat de mult. Kirkwood îl studie, pândindu-i reacția. Și n-ai cum să-i găsești vreo vină, după toate minciunile pe care i le-ai spus, pretinzând că salvarea mamei ei se află pe locul unu în topul priorităților tale.

Corben se uită după Mia pe scări, apoi înfruntă privirea lui Kirkwood.

– Așa cum se află, evident, în al tău, ripostă el, cu cinism. Adică ăsta e singurul motiv pentru care te afli aici, nu-i așa? N-are nimic de-a face cu descoperirea formulei după care umbla strămoșul tău.

Raționamentele lui Kirkwood se poticniră la auzul replicii. Corben n-avea de unde să știe asta – dacă nu cumva trăsese cu urechea. Ceea ce însemna că nu ajunsese acolo ca prizonier. Colabora deja cu *hakeem* – numai că era evident

că planurile i se schimbaseră, ținând cont că tocmai îl omorâse pe omul care părea să conducă echipa de atac.

Corben aruncă o privire spre ușa din față, apoi se aplecă asupra cadavrului lui Omar și scoase dintr-unul dintre buzunare un cuțit, de care se folosi ca să-și elibereze mâinile. Își frecă încheieturile ca să pună sângele în mișcare, apoi își recuperă telefonul dintr-un alt buzunar al arabului și se grăbi să-i verifice bateria. Era complet încărcată. O scoase și o puse deoparte, se întoarse către leșul lui Bryan, luă pistolul-mitralieră care îi atârna de umăr și îi cotrobăi prin buzunare. Dădu peste câteva încărcătoare suplimentare, pe care le luă, ceea ce făcu și cu cheile Land Cruiserului, pe care le căuta de fapt.

Kirkwood îl văzu privind scurt spre partea din spate a casei, ca și cum l-ar fi surprins ceva.

– Haide, îi porunci Corben, pășind peste trupul lui Omar și pătrunzând în adâncul locuinței.

– Unde mergem?

Corben nu răspunse. Kirkwood îl urmă în bucătărie. Agentul CIA verifică în grabă aleea din spate, apoi se întoarse înăuntru. Abu Barzan zăcea într-un colț al încăperii, cu fața în jos, într-o baltă de sânge întunecat. Servieta diplomat era la picioarele lui. Corben o ridică. Se întoarse. Kirkwood stătea alături. Îi adresă o privire sarcastică și întinse mâna după servietă. Agentul CIA clătină ușor din cap.

– Cred c-o s-o țin eu. Ca să mă asigur că ajunge cu bine înapoi, la Națiunile Unite. Nu vrem să se piardă tocmai acum, nu-i așa?

Un zâmbet subțire și batjocoritor răzbătu dincolo de expresia lui severă.

Kirkwood îi susținu o clipă privirea, apoi încuviință frustrat, în tăcere. Era evident că nu se mai tratau cu mănuși. Nu avea nici un rost să pretindă că nu pricepuse. Se uită în jos și dădu cu ochii de una dintre armele irakienilor, un pistol căzut pe podea, alături de el. Era tentant de aproape.

Și Corben îl văzuse.

Mușchii lui Kirkwood se încordară. Întâlni privirea agentului CIA. Era ca și cum fiecare ar fi putut citi gândurile întipărite pe chipul celuilalt.

– Nu e o idee bună, îl avertiză Corben.

– Afară ar mai putea fi și alții, ripostă el. Încă un trăgător ți-ar putea fi de folos.

Celălalt clătină din cap, respingând ideea.

– S-a terminat cu toți. Arătă cu țeava pistolului spre ușa din spate, făcându-i semn s-o ia înainte. Să mergem!

*

Stând ghemuită în spatele parapetului de pe acoperișul bazarului, Mia strângea cu putere codicele între degetele încleștate. Arunca întruna priviri nervoase înapoi, către casa din care scăpase, dar se părea că nimeni nu mai avea de gând să iasă prin trapă, luând-o pe urmele ei. Numai că asta nu reușea s-o liniștească. Inima continua să-i bată nebunește în timp ce căuta să dea un sens tuturor celor întâmplate, și mai ales spuselor lui Kirkwood – sau cum l-o fi chemat în realitate.

Fiindcă sunt aproape sigur că sunt tatăl tău.

Ceea ce era lipsit de sens. Nu avea cum să fi fost împreună cu Evelyn la Al-Hillah. Pentru că de atunci trecuseră

treizeci de ani, iar el părea să nu fi împlinit nici măcar patruzeci.

Încă nu era pregătită să accepte singura explicație posibilă.

În afară de asta, mai spusese și că străbunul lui se aflase în căutarea formulei complete a elixirului. Că era incompletă. Și dacă era incompletă, însemna că nu funcționa, iar el nu avea cum s-o folosească.

Își alungă din minte întreaga teorie. Pur și simplu, nu era posibil. Nu avea cum. O mințise, asta trebuia să fie. Era o concluzie rațională și liniștitoare, de care ar fi trebuit să se agațe, numai că nu se simțea în stare s-o facă. Îl privise în ochi când rostise cuvintele acelea, când îi spusese despre străbunul lui, Sebastian, despre codice, când îi dezvăluise cine era. La el, totul radia de sinceritate. Avusese aceeași senzație când îi vorbise în avion și mai înainte, în barul de pe terasa hotelului. Nu mințise. Nu se îndoia de asta, dintr-un anumit motiv pe care încă nu reușea să-l înțeleagă.

Iar asta însemna că tot ce crezuse că era imposibil trebuia revizuit, pus sub semnul întrebării și – dacă instinctul nu o înșela – reconsiderat, înlăturându-i-se prefixul *im*.

Auzi o mișcare dedesubt și își furișă privirea pe deasupra parapetului. Îngheță când îl zări pe Kirkwood, mergând pe aleea îngustă din partea laterală a casei. În spatele lui era un alt bărbat. Își întinse gâtul deasupra muchiei, ca să vadă mai bine, și îi stătu inima când își dădu seama că era Corben.

Ce caută aici?

Nu era sigură că asta avea vreo importanță și apariția lui îi ridică moralul. Reușise să-l salveze pe Kirkwood din

mâinile oamenilor *hakeem*-ului și erau amândoi în siguranță.

Era gata să sară în picioare, făcându-și cunoscută prezența, când în timp ce îi urmărea înaintând de-a lungul străzii, pe lângă cadavrul omului lui Abu Barzan și al celuilalt bodyguard al lui Kirkwood, mai observă și altceva. Corben mergea în spatele lui Kirkwood. Avea cureaua unui pistol-mitralieră trecută peste umăr și ducea servieta diplomat. Ținea ceva și în mâna cealaltă. Un revolver.

Întregul limbaj al trupurilor celor doi părea de rău augur. Încordarea dintre ei era sesizabilă, se desprindea din felul în care pășea Kirkwood în fața lui Corben.

Aproape ca și cum ar fi fost prizonier.

*

Corben mergea în spatele lui Kirkwood, conducându-l către Land Cruiser, cu servieta diplomat într-o mână și cu pistolul cu amortizor în cealaltă. În timp ce se apropiau de SUV, inspecta calm casele din jur. Zări un băiat care îi privea pe furiș de la o fereastră deschisă, înainte de a fi tras înapoi de mama lui speriată. Simți mișcare și în spatele celorlalte ferestre. Trebuia să se grăbească. Probabil că polițiștii turci erau deja pe drum – se aflau întotdeauna în alertă în zonă, în acel fief al militanților separatiști kurzi din PKK – și, până una-alta, el nu avea nici un interes să le dea explicații, nici lor, nici oricui altcuiva.

Ajunseră la Land Cruiser. Avea geamurile lăsate în jos și Corben văzu că portierele nu erau încuiate.

– Urcă în mașină, îi ordonă lui Kirkwood cu voce scăzută, tăioasă, și nu face nici o prostie.

Kirkwood se așează pe locul pasagerului, iar el aruncă servieta diplomat și pistolul-mitralieră pe bancheta din spate. Își ridică ochii, studiind acoperișurile de deasupra lor. Nu o vedea nicăieri, dar știa că trebuia să fie pe undeva, urmărindu-i cu privirea.

– Mia! strigă el către înălțimi. Haide, ieși de acolo. Nu mai e nici un pericol. Trebuie să plecăm imediat.

*

Mia stătea ghemuită în timp ce ecourile vocii lui Corben se ridicau către ea. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie părăsită acolo, în acel colț de lume îndepărtat și dezolant, singură, înconjurată de cadavre. În ochii minții ei, analogia cu filmul *Expresul de la miezul nopții* prindea viață într-un mod din ce în ce mai alarmant. Vroia să creadă că agentul CIA era de partea lor, că se afla acolo ca să-i salveze, că se străduia să-i aducă mama înapoi. Era clar că îi omorâse pe oamenii *hakeem*-ului. Ceea ce trebuia să fie un semn bun. Și ce dacă știa despre experiențe? Ce dacă nu-i spusese despre ce era vorba de fapt? Mare scofală! Ea nu avea „nevoie s-o știe". Și asta nu însemna că agentul nu se străduia s-o salveze pe Evelyn.

– Mia! strigă din nou Corben. Trebuie să plecăm. Haide!

Închise ochii, își imagină mașina în care se aflau Corben și Kirkwood plecând fără ea și gândul o îngrozi. Nu se putea descurca singură.

Își înfrânse emoțiile contradictorii și, cu stomacul strâns ghem de teamă că făcea o greșeală imensă, se ridică în picioare.

*

În Land Cruiser, Kirkwood de simți invadat de un val de neliniște la auzul strigătelor lui Corben. Trebuia să facă ceva. Nu era sigur că agentul CIA ar mai fi fost interesat de prezența Miei după ce punea mâna pe carte. Ea știa prea multe. Trebuia s-o prevină.

Întinse mâna, deschise brusc portiera și sări din mașină.

– Mia, rămâi acolo! strigă, plimbându-și privirea pe acoperișurile din jur. Stai deoparte!

Corben se repezi după el și îl trânti la pământ, la câțiva metri de SUV. Îl înhăță de guler și îi îndesă pistolul în față. Kirkwood se încruntă, sfidător.

– Ce ai de gând să faci, să mă-mpuști?

Corben îl țintui locului o clipă, clocotind de furie și de frustrare.

– Ridică-te, îi porunci, trăgându-l în picioare și împingându-l către Land Cruiser.

Se opri lângă mașină, aruncă o ultimă privire către acoperișuri, îl împinse pe Kirkwood înăuntru, apoi se urcă și el.

*

Miei i se tăie respirația când îl văzu pe Kirkwood coborând dintr-un salt și luând-o la fugă pe stradă. Și se crispă când Corben îl prinse, îl trânti la pământ și îl împinse înapoi, la mașină.

Se ascunse din nou, îl privi pe agentul CIA urcându-se în urma lui Kirkwood și inima i se strânse când auzi vibrația motorului, care prinse viață înainte ca SUV-ul să demareze scrâșnind și să dispară dincolo de colț.

Se ridică în picioare, năucă, cu sângele pierit din obraji. Privi în jos, spre strada pustie. Land Cruiserul plecase într-adevăr, lăsând în urmă o dâră de praf și două cadavre. Oameni uluiți și curioși ieșeau, cu prudență, din casele alăturate și din bazar.

Își coborî privirea spre cartea veche din mâna ei și văzu că unghiile i se înfipseseră adânc în coperta de piele. Simți nevoia să sfâșie obiectul acela blestemat și să-și scuipe plămânii urlând de mânie, dar se uită în jur, zări ceva ce părea să fie casa unei scări și o luă într-acolo.

62

Mia se strecură afară din bazar pe una dintre intrările laterale, ajungând pe aleea pietruită de pe care apăruseră Corben și Kirkwood. Văzu că, pe măsură ce oamenii își dădeau seama că primejdia trecuse, sporea și agitația din fața intrării casei de pe strada principală, așa că se furișă în sens opus, revenind pe alee.

Când dădea colțul, observă că din casă ieșea, împleticindu-se, o siluetă greoaie. Era Abu Barzan. Bărbatul imens înainta încet, cocârjat, cu o mână apăsată pe coapsă și cu pantalonii leoarcă de sânge. Pe alee erau presărate mai multe cadavre. Se opri lângă unul dintre ele și se ghemui, trecându-și mâna peste fața mortului. Mia înțelese că dăduse peste trupul nepotului său.

Se apropie încet de arab. El se întoarse și o privi, respirând adânc și cu greutate. Avea ochii îndurerați, pe jumătate închiși, și fața cu bărbie dublă îi strălucea de sudoare.

– Îmi pare rău, murmură ea, evitând să se uite cu prea mare atenție la bărbatul căzut la picioarele lui.

Abu Barzan se mulțumi să dea din cap cu stoicism, cu o expresie mânioasă, sfidătoare.

– Lasă-mă să arunc o privire, zise Mia, arătând către rană.

El nu reacționă. Ea întinse mâna șovăind și îi sfâșie pantalonul în zona rănii, descoperind-o. În stratul gros de carne de pe coapsa lui se vedeau atât gaura prin care intrase glonțul, cât și cea prin care ieșise. Observând că sângerarea nu era intensă și ținând cont că el mai respira încă și se putea ține pe picioare, se gândi că, probabil, artera femurală nu-i fusese secționată nici de glonț, nici de vreo frântură de os. Ceea ce excludea riscul de a-și pierde viața din pricina sângerării, dar trebuia pansat cât mai repede, ca să se oprească hemoragia și să se evite o infecție.

– Cred că n-a fost zdrobit nici un os, comentă ea, dar rana trebuie curățată.

Din depărtare se auzi, estompat, urletul unei sirene. Abu Barzan îi aruncă o privire îngrijorată.

– Trebuie să plec, mormăi, și începu să se îndepărteze șchiopătând.

– Așteaptă! Mia îl urmă, pășind peste bărbații căzuți. Trebuie să mergi la un spital.

El respinse propunerea cu o fluturare de mână.

– La spital? Ești nebună? Sunt pe jumătate kurd scuipă, peste umăr. Cum crezi că aș putea să explic toată istoria asta?

Ea dădu din cap, cu un aer sumbru.

– Nici eu nu sunt sigură că știu cum aș putea-o explica.

Abu Barzan o măsură preț de o clipă.

– Haide, o îndemnă apoi.

Mia își strecură brațul pe sub umărul lui, ajutându-l să nu-și lase greutatea pe piciorul rănit, și se furișară pe aleile înguste și întunecoase ale orașului vechi.

*

Corben scoase Land Cruiserul din oraș și îl îndreptă înspre sud, către Mardin, uitându-se tot timpul cu atenție în oglinda retrovizoare. Trebuia să ia o decizie importantă și, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât devenea mai convins că era în stare s-o facă. Îl avea pe Kirkwood, care putea dezlega misterul dacă i se oferea motivația potrivită, iar Corben era expert în a găsi stimulente. Avea la dispoziție o scurtă perioadă în care își putea permite să intre în rolul băiatului rău: fusese răpit în somn, ușa apartamentului său putea servi drept dovadă. Avea să spună că fusese prizonierul *hakeem*-ului. Acționase cu arma la tâmplă. Nu era nevoie de mai mult.

Problema era Kirkwood. Nu-l putea lăsa să-i scape. Pentru că știa ceea ce știa. Mia – cu ea se putea descurca, cu un strop de viclenie. În privința lui Kirkwood era mai complicat.

– Chiar lucrezi pentru Națiunile Unite? îl întrebă.

Își ținea pistolul pe genunchi.

– Lucram ultima dată când am verificat, răspunse Kirkwood plat, privind drept înainte, cu chipul lipsit de orice expresie.

Corben dădu din cap, impresionat.

– Șase sute de mii. Nu s-ar putea spune că e o nimica toată. Aștepta zadarnic o reacție. Câți sunteți?

Sesiză licărul de nedumerire din privirea celuilalt.

– Despre ce vorbești?

– Câți sunteți voi, cei interesați de obiectul ăsta? Adică, ești tu și Tom Webster, nu? sondă Corben terenul. Ai fost în stare să-ți faci apariția, cât ai clipi, cu o servietă plină cu bani gheață. Cred că aveți la dispoziție niște resurse frumușele.

Kirkwood îi ignoră comentariul.

– Unde mergem?

– Umblăm amândoi după același lucru. Aș zice s-o facem până la capăt. În afară de asta, mi-e dor de munți. De aerul curat al înălțimilor. E bun pentru plămâni, adăugă impasibil.

Granița irakiană era la o distanță de două ore de mers cu mașina. Se întrebă dacă era cazul să sune, să-și anunțe șeful că fusese răpit, să-i spună că reușise să scape și că acum îl urmărea pe traficantul aflat în spatele răpirii și să-i ceară să dea un telefon care să-i garanteze că putea trece nestingherit granița. Se decise să n-o facă, preferând să-și mai prelungească pentru scurt timp șederea în umbră. Și, cu toate că nu avea asupra lui nici pașaport, nici un alt act de identitate, pe bancheta din spate se afla un document de călătorie mult mai eficient: o servietă plină cu dolari. Știa că acolo, pe tărâmul disperării, câteva dintre acele bancnote verzi aveau să-i deschidă majoritatea ușilor. Al Amadiyya nu era departe de locul unde se aflau. Dacă totul mergea șnur, putea ajunge în satul despre care vorbise Abu Barzan la căderea nopții.

– Ce ai de gând să faci cu cartea, dacă e acolo? întrebă Kirkwood, fără ocolișuri. Nu-mi pot imagina că guvernul nostru e pregătit să se descurce cu așa ceva. Să păstreze starea de fapt și tot restul. Se întoarse și îl privi în ochi. Pentru că ăsta e planul, nu-i așa? Îngroap-o – alături de toți cei care știu ceva despre ce e vorba.

Corben surâse cu superioritate și chicoti scurt.

– Poate. Dar nu e și planul meu.

Kirkwood ridică o sprânceană.

– Oh?

Corben îl aruncă o privire fugară, cu colțurile gurii încrețite într-un zâmbet strâmb.

– Să spunem că abordez viața dând dovadă de un spirit ceva mai întreprinzător. Făcu o pauză. Întrebarea este ce planuri aveți voi pentru ea.

– O lume mai bună pentru toți, răspunse Kirkwood, părând impresionat de atitudinea binevoitoare a lui Corben. *Pentru toți*, în adevăratul sens al cuvântului.

Corben ridică din umeri.

– Atunci cred că suntem pe aceeași lungime de undă.

– Cu excepția unui mic detaliu supărător. Eu nu sunt pregătit să ucid pentru ea.

– Poate că încă n-ai fost pus în fața acestei opțiuni.

– Și dacă am fost?

Insinuarea îl intrigă pe Corben, dar nu se trădă.

– Atunci aș spune că eu sunt mai preocupat decât tine de transformarea lumii într-un loc mai bun, ripostă el cu nonșalanță.

– Și unde se încadrează Evelyn Bishop în toată povestea asta? La pierderi colaterale?

– Nu neapărat.

Corben îi aruncă o privire. Unealta cu care putea fi impulsionat Kirkwood tocmai ieșise singură la lumină.

– Ajută-mă să descifrez totul și nimic n-o să mă încânte mai mult decât să-l fac praf pe *hakeem* și s-o eliberez.

În așteptarea reacției lui Kirkwood, înălță o sprânceană și zâmbi în sinea lui. Îl pusese pe gânduri, ceea ce era

bine. Însemna că avea să-şi petreacă mai puţin timp încercând să-şi recapete libertatea.

Se decise să-l împingă şi mai mult în aceeaşi direcţie.

– Apropo, când aveaţi tu şi Webster de gând să-i spuneţi Miei că tatăl ei trăieşte?

*

Tonul glumeţ al agentului CIA îl făcu pe Kirkwood să se crispeze. Cel puţin Corben nu ştia tot adevărul, îşi reaminti el. Cel puţin, nu ştia că el era Tom Webster.

Se întoarse cu gândul la ceea ce auzise, probabil, Corben în Diyarbakir şi rederulă conversaţia în gând. Agentul CIA şi închipuia pesemne că formula nu dădea rezultate pentru nimeni. De aceea nu făcuse legătura.

Să lăsăm lucrurile aşa cum sunt, îşi spuse.

Numele sub care îl cunoştea Evelyn îl duse cu gândul către ea. Se simţea mistuit de vinovăţie. Dacă atunci, la Al-Hillah, i-ar fi spus adevărul, poate că ar fi fost mai prudentă. Ar fi ştiut că secretul atrăgea oameni periculoşi. Întotdeauna se întâmpla aşa. Apăreau ca din senin, imediat ce apucau să-l adulmece. Ăsta era mersul lumii. Nu se schimbase de sute de ani.

Evelyn n-ar mai fi fost răpită. Iar el ar fi ştiut că avea o fiică. O fată care ar fi crescut având un tată. S-ar fi asigurat de asta. Ar fi găsit o cale.

Îşi reaminti cum îl privise Mia când îi spusese adevărul şi se simţi devastat pentru a doua oară, sfâşiat şi pustiit pe dinăuntru, unde nu mai rămase decât o gaură neagră, larg căscată.

Cel puţin, se gândi simţind o vagă alinare, cel puţin ea era acum în siguranţă.

*

În camera plină de fum de țigară, Mia stătea pe un scaun șubred. Sorbea dintr-un pahar cu apă, în timp ce bătrânul slab și vânos, cu mâinile pătate de sânge, termina de pansat rana lui Abu Barzan.

Negustorul de antichități o condusese pe străzile dosnice ale orașului vechi către casa unei cunoștințe. În ciuda ocazionalelor încăierări fratricide, toți kurzii împărtășeau ura față de dușmanul comun și se ajutau unii pe alții când era vorba să se ferească de ghearele MIT, agenția turcă de informații – varianta locală a *mukhabarat*-ului.

În încăpere se mai aflau încă trei bărbați, toți localnici și fumând. Vociferau în limba kurdă, discutând în contradictoriu între ei și cu Abu Barzan. Mia nu reușea să înțeleagă ce spuneau, dar se vedea limpede că erau furioși din cauza celor întâmplate. La urma urmelor, fusese ucis unul dintre ai lor, nepotul lui Abu Barzan, iar discuția se referea, evident, la natura repercusiunilor – și a potențialelor represalii.

Doctorul își termină treaba și părăsi încăperea, luându-i pe ceilalți cu el și lăsând-o pe Mia singură cu Abu Barzan. În timp ce șuvițele de fum se subțiau, între ei se lăsă o liniște de plumb; pe urmă irakianul se întoarse spre ea.

– Încă mai ai cartea.

Codicele stătea pe masă la vedere, în fața ei. Mia dădu din cap, cu gândurile departe.

– Ce ai de gând să faci?

– Nu știu.

În timp ce doctorul pansase rana lui Abu Barzan, ea chibzuise fără să găsească vreun răspuns.

– Nu mă pot duce la ambasadă. Nu mai știu în cine să mă încred.

Îi povesti despre cele petrecute la Beirut și despre răpirea lui Evelyn. Obrajii lui se împurpurară de furie când îl puse la curent cu ceea ce știa despre *hakeem*. Saddam folosise deja gaze paralizante împotriva kurzilor. Nu s-ar fi putut spune că erau poporul lui preferat. Era posibil – chiar foarte probabil – să-și fi selectat cobaii din rândurile lor.

Îi povesti și despre Corben, dar se mulțumi să-l prezinte pe Kirkwood drept un oficial de la Națiunile Unite, care încerca să dea o mână de ajutor, și evită să repete spusele lui de pe acoperiș. Pe care continua încă să le frământe în minte.

Chipul cu fălci căzute al arabului fu traversat de o expresie plină de scepticism.

– Bărbatul de la Națiunile Unite. Cel care a cumpărat asta – arătă cu un deget gros către codice – ai încredere în el?

La început, întrebarea o surprinse pe Mia, care își aduse apoi aminte că îl văzuse pe Kirkwood înmânându-i arabului servieta diplomat argintie. Totul prinse contur.

– A fost clientul tău de la bun început, nu-i așa?

Abu Barzan dădu din cap.

– Șase sute de mii de dolari. Pierduți.

Oftă cu dezolare. Mia se încruntă când gândurile i se întoarseră la Corben. Undeva în mintea ei, o idee părea să se înfiripe, dar ea nu reușea să pună punctul pe „i". Își aminti că îl văzuse pe Corben ducând servieta diplomat, dar ceva nu se potrivea. Era singur. Nici un fel de întăriri, nici o echipă SEAL, nici un fel de forțe turce care

să-i dea ajutor – și, la urma urmelor, turcii erau aliații Statelor Unite.

Acționa pe cont propriu. Un agent solitar.

Se cutremură, străbătută de un fior de îngrijorare. Kirkwood. Căzuse în mâinile lui Corben. Și era singura ei șansă de a-și elibera mama.

Încercă să-și imagineze care ar fi putut fi următoarea mișcare a agentului CIA. Evelyn nu conta în ochii lui, asta era evident Îi ucisese pe oamenii *hakeem*-ului, ceea ce nu era cea mai fericită metodă de a anunța că intenționa să stabilească o legătură cu el. Corben își urma propriile planuri.

Iar asta însemna că avea să se ducă după carte. Și că se îndrepta spre un loc anume.

– Vrei să-ți recapeți banii? îl întrebă pe Abu Barzan, cu vocea iluminată de speranță.

Irakianul își ridică ochii spre ea, cu o figură tristă, năucită.

– Poți să ne treci pe amândoi peste frontieră? adăugă Mia cu respirația tăiată.

63

Soarele trasase un arc, pierzându-se dincolo de orizontul cețos al amiezii, când Land Cruiserul trecu granița, pătrunzând în Irak. Corben oprise în fața unei tarabe cu fructe, pe drumul din afara orașului Idil, în apropierea frontierei, și luase două sticle cu apă și niște banane pentru el și prizonierul său. Îl dezlegase pe Kirkwood – căruia îi încătușase încheietura mâinii drepte de mânerul

portierei, ca să se asigure că nu încerca să fugă – şi se uşuraseră amândoi pe marginea şoselei. Pe urmă Corben condusese pe lângă un şir lung de camioane-cisternă goale şi autobuze, care aşteptau să intre în Irak, şi parcase în faţa punctului de frontieră turcesc. Soldatul de serviciu, grosolan şi ultrazelos, fusese repede redus la tăcere de un ofiţer mult mai maleabil, care, cu ochii sticlind la vederea sumei ce echivala cu mai multe salarii lunare, le oferise cu generozitate o hartă a regiunii înainte de a le permite să părăsească ţara.

Corben şi Kirkwood traversaseră apoi zona-tampon, delimitată cu sârmă ghimpată, care despărţea cele două frontiere. Fâşia lipsită de vegetaţie era şi mai dezolantă decât câmpiile pe care le despărţea. După o sută de metri, ajunseseră la punctul de frontieră irakian, unde un paznic într-o uniformă de camuflaj îşi îndesase de asemenea cu voioşie în buzunar un mic rulou de bancnote şi se grăbise să-şi fluture mâna, făcându-le semn să treacă. Odată convins că mita oferită la graniţă nu dăduse rateuri şi că nu-i urmărea nimeni, Corben opri la o staţie de benzină de lângă Zakho. Făcu plinul maşinii şi se uită pe hartă, căutând Nerva Zhori. Nu izbuti să localizeze sătucul de la bun început, dar, după o tresărire de îngrijorare, îl observă, marcat cu cele mai mărunte litere şi ascuns între munţi, aproape pe graniţa cu Turcia.

Trebuiau să se îndrepte spre sud, către Dahuk, şi să vireze apoi la stânga, către nord-est, trecând pe lângă Al Amadiyya şi în zona de podiş. Se uită la ceasul maşinii, îşi ridică ochii, văzu cât de sus ajunsese soarele şi făcu în gând un calcul rapid. Era de părere că, dacă nu dădeau peste nişte obstacole majore, puteau ajunge înainte de apusul soarelui.

Împături harta, trase cu ochiul la Kirkwood şi călcă pedala de acceleraţie.

*

De pe bancheta din spate a unui Peugeot vechi, Mia privea peisajul monoton, stâncos și sterp care se derula dincolo de geamul deschis. Nu se vedea nici măcar un copac; în schimb, drumul era mărginit de un șir de stâlpi electrici, cu sârmele dintre ei atârnând letargice, curbate către pământ. Îi aduceau aminte de sârmele de telegraf din Vestul Sălbatic, ceea ce se potrivea, se gândi ea, dată fiind ziua – de fapt, zilele – de care avusese parte.

Abu Barzan era așezat alături, respirând șuierat între două fumuri trase cu sete din țigară. Pe scaunele din față stăteau alți doi bărbați, pe care îi cunoscuse în casa doctorului. Mia pierduse șirul țigărilor aprinse de irakian și de prietenii săi în timpul călătoriei. Pe pantalonul lui se deslușea o zonă de culoare mai închisă, acolo unde sângele se infiltrase prin bandaj, dar pata nu se mărea. Se părea că doctorul din Diyarbakir făcuse treabă bună, însă nu era mai puțin adevărat că, trăind într-o regiune atât de agitată, avea probabil destulă experiență.

În ciuda rănii lui Abu Barzan, se hotărâseră să urce în mașină și să plece imediat din Diyarbakir. Aleseră un drum mai lung decât cel pe care credeau ei că o luase Corben. Nu puteau risca să treacă granița în mod oficial, pe la Zakho, cu rana de glonț a lui Abu Barzan. Iar Mia nu avea pașaport; își lăsase geanta în Land Cruiser. Și nici nu știau dacă Corben nu apelase la oamenii de legătură pe care îi avea în rândurile serviciului de informații turc, ca să înăsprească, în urma lui, controalele de la graniță – pentru orice eventualitate. Așa, aveau să meargă optzeci de kilometri către est, pe șoseaua principală care se întindea

de-a lungul graniței, până la poalele munților Chiy-Linik. Acolo urmau să treacă frontiera clandestin.

Traversară două orășele de graniță, cu clădiri din blocuri de zgură, apoi locul câmpiei fu luat de dealuri unduitoare. În depărtare se înălța un lanț de munți impozanți și drumul deveni în curând șerpuitor, urcând cu repeziciune, iar mașina uzată se înclină pe o parte.

Când părăsiră șoseaua principală, îndreptându-se spre sud printr-o vale îngustă, soarele dispăruse dincolo de piscurile semețe de deasupra lor. Prin vale curgea un râuleț și Peugeotul merse încă trei kilometri, tresăltând de-a lungul lui, pe drumul pietruit ce dădea într-un luminiș; acolo îi așteptau patru bărbați cu chipuri aspre. Aduseseră catâri – încărcați cu tot ce era necesar și înșeuați, după cum observă Mia cu recunoștință – și erau înarmați cu pistoale-mitralieră Kalașnikov și carabine.

Șoferul opri motorul. Mia coborî și se uită la prietenii lui Abu Barzan, care îl ajutau să coboare din mașină. Făcură schimb de sărutări energice pe obraji, însoțite de bătăi cu palma pe spate și îmbrățișări puternice, și deplânseră cu fervoare rana irakianului. Ritualul plin de pasiune odată încheiat, Abu Barzan se întoarse spre Mia.

– Acum plecăm, spuse, simplu, invitând-o să se urce pe catârul asaltat de muște care aștepta alături de el.

Ea își ridică ochii către munții înfricoșători ce păreau să se prăvălească asupra lor și încuviință.

*

La șaisprezece kilometri dincolo de Al Amadiyya, Corben viră, intrând pe un drum șerpuitor de țară care se îndrepta spre nord. Transmisia cu tracțiune integrală a Land

Cruiserului era supusă unui adevărat antrenament și gemea, protestând, în vreme ce SUV-ul se străduia să urce muntele pe o potecă pentru catâri.

– Abu Barzan a spus că e un sat „Yazidi", își aminti Corben, luptându-se cu volanul în încercarea de a evita pietroaiele mai mari care le stăteau în drum. Știi ceva despre ei?

– Numai că sunt adoratori ai diavolului, menționă Kirkwood cu un zâmbet strâmb.

Corben ridică din umeri.

– E bine de știut.

Era o eroare frecventă, dar în clipa aceea, când vedea iritarea așternută pe chipul lui Corben, Kirkwood găsea în ea un strop de plăcere.

Mai exact, Yazidi, numită și „Cultul Îngerilor", era o mică sectă pacifistă, ce rezista în mijlocul Islamului de sute de ani. Se spunea că religia ei, care includea elemente zoroastriste, maniheiste, iudaice, creștine și islamice, ar fi fost cea mai veche din lume. Yazidi respingeau conceptele de păcat, diavol și iad și credeau în purificarea și mântuirea prin metempsihoză – transmigrația sufletelor – și, da, îl venerau pe Satan, dar numai ca înger căzut, care se căise, dobândind iertarea lui Dumnezeu, și fusese reprimit în rai, devenind mai-marele celorlalți îngeri. Saddam avusese o aversiune deosebită față de Yazidi. Popularizase eticheta de *închinători la diavol* și o folosise pentru a crea o prăpastie între ei și kurzi. După primul război din Golf, în timpul represaliilor asupra kurzilor, satele Yazidi făcuseră obiectul incursiunilor brutale și al jafurilor. Bărbații fuseseră uciși, iar familiile lor obligate să plătească gloanțele folosite pentru execuții.

Peisajul era din ce în ce mai luxuriant, din ce în ce mai asemănător cu cel din munții cu păduri dese aflați mai departe, către nord. Pe măsură ce Land Cruiserul înainta cu greutate pe poteca abruptă, scăderea temperaturii devenea demnă de luat în seamă. Când observară fuioarele subțiri de fum care se spiralau către cerul serii, de asfințit nu-i mai despărțea nici măcar o oră. Satul le apăru în fața ochilor la puțin timp după aceea.

Corben parcă SUV-ul pe acostamentul îngust, alături de cărarea stâncoasă. Își puse în buzunar un mic teanc de bancnote de o sută de dolari, își îndesă pistolul la spate, sub curea, și se uită la Kirkwood.

– Ajută-mă în privința asta, iar eu o să te ajut s-o eliberezi pe Evelyn, ai cuvântul meu, îi reaminti.

Celălalt nu păru convins.

– Nu s-ar putea spune că am de ales, nu-i așa?

– Și tu vrei cartea. Hai să-i dăm de urmă. Putem rezolva restul mai târziu.

Kirkwood ridică din umeri și dădu din cap. Corben știa că spusese adevărul afirmând că n-avea de ales. Dar mai știa și că era greu să reziști tentației obiectului pe care s-ar fi putut să-l găsească în sat.

Descătușă încheietura lui Kirkwood și porniră la drum.

Nerva Zhori era o așezare mică, dintr-un colț uitat de lume, cuibărită la adăpostul oferit de un prag de pe panta abruptă a versantului. De ambele părți ale uliței prăfuite se întindeau ziduri joase de piatră, întrerupte de porți din metal ruginit; dincolo de curțile mici, în care se zăreau roabe și materiale de construcție, erau case scunde din chirpici, ghemuite printre plopi răzleți, cu o latură proptită în coasta muntelui și cu o alta privind în jos, către poala dealului și către pădurea de dedesubt. În munții aceia,

lutul era materialul de construcție preferat; până și acoperișurile de stuf erau acoperite cu un strat gros de pământ uscat. Ulița era punctată de câteva camionete vechi, uzate. Un cârd de rațe o traversa legănându-se, în timp ce vacile și caii pășteau pe terenurile necultivate din spatele caselor, din peticele de iarbă înaltă presărate pe solul arid. Recoltele fuseseră adunate de mult și iarna aspră din ținuturile muntoase se apropia cu pași repezi.

Cei doi bărbați înaintau către centrul satului, urmăriți de privirile câtorva localnici. Doi copii și o bătrână își lăsară treburile baltă ca să-i urmărească trecând. Acolo, sus, nu ajungeau prea mulți vizitatori, dar Yazidi erau renumiți pentru caracterul lor blajin și tolerant și pentru ospitalitate. Cei doi își salutară gazdele dând scurt și prietenos din cap și li se răspunse cu prudență. Corben studie chipurile sătenilor care îi priveau cu o oarecare nervozitate și se opri asupra unui băietan.

– Știi englezește? îl întrebă.

Tânărul scutură din cap.

– *Aawiz itkallam maa il mokhtar* – trebuie să vorbesc cu șeful, spuse Corben, sperând că băiatul înțelegea limba arabă – Yazidi erau kurzi și vorbeau în kurmanji, un dialect răspândit în nordul teritoriului acestora. Își însoți vorbele de gesturi, întinzându-se și strecurând în palma băiatului o bancnotă de o sută de dolari, după care repetă: *Mokhtar*.

Tânărul ezită, apoi dădu din cap cu neliniște. Își îndesă bancnota în buzunarul din spate al pantalonilor și le făcu semn să-l urmeze.

Corben îi adresă lui Kirkwood un gest triumfător al capului și o porniră pe urmele ghidului lor.

*

În timp ce convoiul tăcut urca poteca șerpuitoare, Mia simțea o senzație de arsură prelingându-i-se de-a lungul spatelui și al picioarelor. Se urcaseră în șeile catârilor cu ore în urmă și, cu toate că urmaseră drumul obositor fără nici o întrerupere, nu avea impresia că s-ar fi apropiat de țintă.

Trecuseră pe lângă ciobani înarmați cu puști, care își păzeau turmele de oi și capre de haitele rătăcitoare de lupi și hiene – iar gândul la acestea nu făcea decât să-i sporească îngrijorarea – și pe lângă contrabandiști care își conduceau pe munte măgarii împovărați din greu cu țigări, luând cunoștință unul de prezența altuia cu mormăieli și priviri vigilente, stăruitoare.

Munții erau străbătuți de nenumărate poteci, iar autorităților din ambele părți ale frontierei le era imposibil să le acopere pe toate, așa că renunțaseră, pur și simplu. Granița avea fisuri, dar trecerea ei presupunea un nivel de implicare și de iscusință pe care Mia tocmai începea să-l priceapă.

Peisajul din jurul lor era mult diferit de câmpia aridă pe care o lăsaseră în urmă. Văile adânci, cu ape repezi, despicau șirurile spectaculoase de munți înălțate semeț deasupra lor. Pădurile de arbori de fistic și pâlcurile de plopi punctau terenul de altfel neprimitor, brăzdat de un labirint de cărări tainice.

– Cât mai avem? întrebă Mia.

Abu Barzan repetă întrebarea către unul dintre oamenii săi, apoi îi răspunse:

– O oră. Poate ceva mai mult.

Mia răsuflă adânc, apoi își adună puterile, îndreptându-și spatele. Își continuă drumul cu hotărâre, mânată de

furia de a fi fost înşelată, de nevoia de a afla adevărul despre tatăl ei şi de cea, mult mai disperată, de a-şi găsi mama.

*

Băiatul îi conduse pe Corben şi Kirkwood pe lângă o camionetă Toyota stricată, apoi printr-o curte plină de praf. Casa cuibărită lângă deal nu se deosebea nicidecum de celelalte. Nu s-ar putea spune că aduce cu Gracie Mansion[1], medită Corben, mergând pe urmele ghidului către uşa din faţă.

Băiatul o împinse şi strigă, anunţând prezenţa lor. O voce morocănoasă îi răspunse din adâncurile casei. El îşi scoase pantofii, lăsându-i alături de alte încălţări scâlciate. Corben îi urmă exemplul, ceea ce făcu şi Kirkwood.

Agentul CIA îşi aruncă privirile prin casă în timp ce treceau printr-o bucătărie mică şi dincolo de uşa care dădea într-un coridor cu tavanul scund. Când ajunseră în dreptul unei alte camere, privi în podea şi, în clipa când trecea pragul, dădu să conştientizeze ceva care nu se potrivea. În interiorul încăperii, pe dalele podelei erau urmele estompate ale unor încălţări. Se încordă, instinctiv, dar era prea târziu. O ţeavă dură, de oţel, îl împungea în spate.

Înainte de a reuşi să se răsucească, zări silueta zveltă, familiară, stând turceşte în lumina palidă, cu părul argintiu pomădat, şi studiindu-l cu detaşare, cu o privire de gheaţă. Se instalase pe podea – în cameră nu se vedea nici o mobilă, cu excepţia unor perne împrăştiate pe lângă pereţi – cu mica sa trusă medicală alături. Lângă el era un

[1] Reşedinţa oficială a primarului New Yorkului (n. tr.).

tip vânjos, înarmat până-n dinți, cu brațele groase încleștate pe umerii unui localnic îngrozit. Corben presupuse că era *mokhtar*. Omul transpira din abundență și își freca antebrațul.

Restul încăperii îi intră imediat în raza vizuală. Într-un colț, un televizor funcționa în tăcere. Într-o sobă de tablă trosnea un foc anemic. Lângă ea, trei bărbați țineau sub amenințarea armei o femeie și patru copii – un băiat în ultimii ani ai adolescenței și trei fete.

– Mă bucur că ați reușit să ajungeți la noi, îi anunță *hakeem*, cu voce seacă. Tocmai purtam cea mai edificatoare discuție cu putință.

64

Corben se răsuci iute, cu mâinile biciuind aerul ca să-și înșface pistolul îndesat la spate, dar nu o făcu destul de repede. Adversarul său își ridică brațele cu viteza fulgerului, izbindu-l cu patul Kalașnikovului, care îl nimeri direct în falcă. Se prăbuși cu un zgomot surd, cu țeasta amorțită de durerea chinuitoare.

Străduindu-se să-și refocalizeze privirea, se întoarse și îl văzu pe *hakeem* ridicându-se în picioare și apropiindu-se cu doi pași. Dar, spre surprinderea lui, altceva părea să-l intereseze. Trecu pe lângă el, îndreptându-se spre Kirkwood.

– Deci acesta e cumpărătorul nostru misterios, spuse el, plimbându-și ochii pe chipul lui cu o fascinație nemascată. Și numele tău e?...

Lăsă întrebarea să atârne în aer. Kirkwood se mulțumi să stea neclintit, privindu-l fără să-i răspundă. *Hakeem*

chicoti scurt și, fără să-și ia ochii de la el, ridică seringa pe care o ținea în mână, adresându-i-se lui Corben:

– Ai vrea să fii atât de amabil încât să-l instruiești pe oaspetele nostru în privința puterilor mele de convingere?

Corben se ridică, gemând.

– Spune-i ce vrea să știe, se supuse el, în silă. Crede-mă, asta o să te scape de ceva durere.

Ochii *hakeem*-ului continuau să-l țintuiască pe Kirkwood și în privire i se citea o umbră de automulțumire.

Kirkwood se uită la bărbatul care își freca antebrațul. Îmbrăcat în veșmintele tradiționale locale, *mokhtar*-ul părea copleșit de durere și, avu el impresia, de rușine.

– Kirkwood. Bill Kirkwood.

– Și n-ai vrea să mai adaugi și alte nume? îl hărțui *hakeem*. Nu? Tăcu o clipă, studiindu-și prada. Foarte bine. Deocamdată o să lăsăm asta deoparte. Pe față îi juca o privire nedumerită. Nu văd cartea nicăieri. Unde e?

– N-o am, răspunse Kirkwood, cu răceală.

Hakeem înălță sceptic din sprâncene.

– N-o are, interveni Corben. I-a dat-o fiicei lui Evelyn Bishop. Probabil că în clipa asta e condusă către ambasada noastră.

Hakeem medită asupra informației, apoi ridică din umeri.

– Presupun că n-are nici o importanță. Oricum nu conține formula, nu-i așa? Adică, tu însuți ai spus-o. Și n-aveai de ce să minți. Îl studie cu atenție, după care adăugă: Nu în fața domnișoarei Bishop. Pe ea nu vrei s-o minți, nu-i așa?

Lui Kirkwood îi îngheță sângele în vene. Înțelese că *hakeem* ascultase, probabil, totul. Mintea îi alerga, încercând să rememoreze fiecare cuvânt rostit în camera aceea.

– Şi cu toate astea, te-ai grăbit încoace, continuă *hakeem*. Ca să vorbeşti cu omul ăsta. Arătă, cu un deget elegant, către victima lui aşezată pe podea. Ce sperai să afli de la el?

Kirkwood păstră tăcerea.

– Poate sperai să afli ce s-a întâmplat cu strămoşul tău? Şi, cu puţin noroc, ce anume a descoperit? *Hakeem* se apropie de fereastră şi privi îndelung dincolo de ea. Un tip fascinant, strămoşul ăsta. Un om cu multe talente. Şi cu multe nume, adăugă în bătaie de joc. Sebastian Guerreiro. Marchizul de Montferrat. Contele de St Germain. Sebastian Botelho. Iar astea nu sunt decât cele pe care le cunoaştem. Nu e mai puţin adevărat că, din câte îmi închipui, a avut parte de o viaţă intensă, nu-i aşa?

Kirkwood simţi fiecare nume prăbuşindu-i-se în stomac, ca o încărcătură de cărămizi. Nu avea rost să se prefacă. Individul era, evident, foarte bine informat.

– De unde ai aflat toate astea?

– Ei bine, dacă ştii totul despre strămoşul tău, răspunse *hakeem*, cu semeţie, trebuie să fi auzit vorbindu-se şi despre unul dintre ai mei. Poate că numele îţi spune ceva. Raimondo di Sangro.

Cărămizile se transformară brusc în acid. Kirkwood ştia foarte bine numele.

Hakeem se propti în faţa lui, cu ochii debordând de un interes sinistru.

– Ceea ce conferă sintagmei *cerc închis* un înţeles cu totul nou, nu eşti de aceeaşi părere?

Chipul lui căpătă o expresie mai serioasă.

– O să fac economie de timp, pentru noi toţi. Aşa cum spuneam, eu şi amabila noastră gazdă – *hakeem* dădu disprețuitor din cap către *mokhtar* – tocmai purtam o mică

discuție încântătoare. Care mi-a confirmat că, pe astfel de coclauri, amintirile legate de generațiile trecute coboară mult în timp.

Arătă către pereții camerei.

Kirkwood se uită în jur și înțelese despre ce vorbea. Portretele decolorate ale strămoșilor *mokhtar*-ului se conturau, neclare, privind în jos din spatele sticlei învechite. Erau plasate la loc de cinste, pe peretele principal al încăperii.

– Oamenii n-au jocuri video și televiziune prin cablu care să-i distreze, continuă *hakeem*. În schimb, se adună în jurul focului, spunându-și unul altuia povești despre experiențele prin care au trecut în viață. Și Yazidi au, în mod aparte, o tradiție orală fenomenal de puternică, bazată probabil pe necesitate, ținând seama că unele dintre cele mai sacre scrieri ale lor nu mai există de mult.

Cartea lor sfântă, *Mashaf Rash* – *Cartea Neagră* – se pierduse de multă vreme. Cei mai mulți erau convinși că fusese luată de englezi și că era ținută sub cheie într-un muzeu undeva în Anglia. În locul ei îi aveau pe povestitorii tradiționali, care puteau s-o recite pe de rost, din scoarță-n scoarță.

– Și se pare că bunicul acestui om de treabă i-a povestit o dată despre un bărbat care a coborât din munți, un bărbat care era cel puțin șeic. Delira, fiind pradă unei febre cumplite – febră tifoidă sau holeră, după bănuielile mele – iar, în ultimele ore ale vieții, a vorbit în mai multe limbi, niște limbi pe care localnicii nu le mai auziseră niciodată. A stârnit ceva agitație, ceea ce e ușor de înțeles.

– A murit aici? întrebă Kirkwood.

– Așa s-ar părea, confirmă sardonic *hakeem*. Eram pe picior de plecare, ca s-aruncăm o privire la mormântul lui. Nu vrei să-l vezi?

65

LISABONA, PORTUGALIA - MARTIE 1765

Sebastian dădu pinteni calului, îndepărtându-se de port cu o senzație de mulțumire deplină. În serile limpezi și aurii, ca aceea, Lisabona era un oraș cu adevărat magnific, iar el se bucura că se întorsese.

Trecuse mult prea mult timp.

Întoarcerea în țara - ca să nu mai vorbim de orașul - de baștină îl neliniștise, dar se văzuse nevoit să o facă, independent de voința lui. Aidoma metropolei, renăștea el însuși, ceea ce era - pentru amândoi - un progres important față de precedentele lor întrupări.

În dimineața de 1 noiembrie 1755, de Ziua Tuturor Sfinților, orașul fusese devastat de un cutremur catastrofal. Când începuse prima zguduitură, bisericile erau ticsite de credincioși care își cinsteau morții. Cea de-a doua urmase după patruzeci de minute. Apele fluviului Tejo ieșiseră din matcă și se năpustiseră în Lisabona, măturându-o aproape în întregime de pe suprafața pământului. Flăcările făcuseră restul. La căderea nopții, orașul era un teren viran, care ardea mocnit. Muriseră peste treizeci de mii de oameni și mai toți supraviețuitorii rămăseseră fără adăpost.

Marchizul de Pombal, adevăratul conducător al Portugaliei, abordase urmările dezastrului cu o grijă și cu o eficiență exemplare. Adăposturi și spitale fuseseră improvizate în mare grabă, iar armata fusese mobilizată ca să le aducă provizii celor aflați la ananghie. Și racolase arhitecți vizionari, care remodelaseră cu repeziciune vechiul oraș medieval, preschimbându-l într-o uluitoare capitală europeană.

Renașterea Lisabonei nu se petrecuse doar în plan fizic. Datorită modului în care făcuse față calamității, prestigiul lui Pombal era în creștere, ceea ce îi permisese să scape țara de forțele cu care se lupta de multă vreme. În ochii lui Sebastian, faptul că Pombal dizolvase Ordinul Iezuit, îi surghiunise membrii și îi transformase cartierul general în spital avea o importanță aparte. Palatul Inchiziției, năruit de cutremur, n-a mai fost reconstruit niciodată.

Sebastian și Thérésia sosiseră la Lisabona în plină perioadă de reconstrucție. Lipsa arhivelor și optimismul molipsitor îi conveneau celui dintâi de minune. Toți cei care și-l aminteau din vremea petrecută ca inchizitor muriseră de mult. Și, odată cu expulzarea iezuiților, toate fantomele care supraviețuiseră celor mai negre dintre zilele sale dispăruseră în sfârșit, fără nici o urmă.

Contele de Saint Germain își reluase, așadar, primul nume, cel ales de părinți, Sebastian. Ca precauție, renunțase la cel de familie, preferând în schimb numele de fată al mamei sale, Botelho. Își investise banii într-o mică fabrică de zahăr din cartierul Alfama, preschimbând trestia brută, adusă din Brazilia, într-un aliment pe care îl exporta în întreaga Europă. Afacerea era înfloritoare, ceea ce se putea spune și despre căminul lui. Nunta cu Thérésia fusese o ceremonie modestă, desfășurată în biserica din Tomar, iar fiul lor, Miguel, se născuse doi ani mai târziu.

În ziua când părăsise Parisul împreună cu Thérésia, îndepărtase o altă umbră din trecut.

Chipul ei radios îi stăruia în minte în vreme ce călărea pe lângă arcadele clădirilor din Plaça do Comércio, îndreptându-se spre casă. Afacerile din ziua aceea fuseseră încununate de succes, contractul se încheiase în mod satisfăcător.

Dădu pinteni calului și porni în plin galop, savurând aerul proaspăt și sărat în timp ce ocolea apele strălucitoare ale Mar de Palha – marea interioară, „de paie" – înainte de a o lua spre nord, pătrunzând între dealurile unduitoare ce înconjurau orașul.

În clipa când i se spuse că Miguel era încă afară, călărind împreună cu Thérésia, căzu pradă unei sentiment de teamă nedefinită. Îi cumpărase de curând primul ponei și mamei lui îi făcea plăcere să-l urce pe mica șa a acestuia și să-l plimbe în jurul lacului de pe moșie. Sebastian știa că nu rămâneau niciodată afară până la o oră atât de târzie, mai ales în perioada aceea a anului, după ce soarele dispărea printre dealurile din preajmă, capitulând în fața frigului nopții.

Nu se mai obosi să-și ia calul și coborî povârnișul, mărind pasul în timp ce își croia drum printre pâlcurile de măslini și lămâi. Când ieși în goană dintre copaci și zări poneiul, care păștea liniștit și singur, îi sări inima din piept. Se grăbi într-acolo, cercetând malul lacului cu ochi plini de spaimă, și o văzu pe Thérésia zăcând pe pământ cu fața în jos, la o sută de metri de țărm. Miguel era în apropiere, pe un afloriment stâncos, așezat alături de un bărbat pe care Sebastian îl recunoscu, chiar și de la distanța aceea, după atitudinea lui amenințătoare.

Bărbatul se ridică în picioare, strângându-și cu putere degetele în jurul mânuței copilului, în vreme ce Sebastian se grăbea în ajutorul Thérésiei. Din fericire, încă respira. Nu se vedea nici o urmă de sânge, nici o tăietură și nici o rană. Era doar năucită. Sebastian își închipui că di Sangro o lovise, doborând-o, înainte de a-i smulge fiul.

– Miguel, murmură ea îngrijorată, revenindu-și la atingerea soțului său.

El îi făcu un semn din cap, scoțându-și în grabă haina și îndesându-i-o sub tâmplă, apoi se ridică, gata să-și înfrunte călăul.

Chipul și ținuta lui di Sangro dovedeau că, după ultima lor întâlnire din Paris, avusese parte de un deceniu de necazuri și frustrări. Umerii îi căzuseră, părul i se transformase într-o claie căruntă, pielea îi era zbârcită și palidă. Principele înalt, sprinten și nesățios, din Neapole dispăruse. Nu mai rămăsese decât carapacea lui ruinată, distrusă de scurgerea timpului și de propria obsesie. Doar setea care îi ardea în ochi nu se stinsese.

– Dă-i drumul băiatului! urlă Sebastian.

Di Sangro nu se clinti.

– Îmi ești dator, *marquese. Occhio per occhio, dente per dente.*

Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Își scoase pumnalul de la cingătoare și îl apropie de obrazul copilului.

Sebastian înțelese. Fiul lui di Sangro nu supraviețuise după ce îl rănise în noaptea aceea, în Île de la Cité.

– Tu ai venit după mine, spuse el feroce, întinzând un deget acuzator către principe și încercând zadarnic să-și țină mânia în frâu. Tu l-ai pus în pericol.

– Exact așa cum îți pui tu fiul în pericol refuzându-mă, ripostă di Sangro.

Sebastian făcu un pas înainte, dar celălalt se grăbi să-l înșface mai bine pe băiat, proptindu-i vârful lamei în gât.

– *Tranquillo, marquese*, îl avertiză. Ești suficient de aproape.

Sebastian se opri și își ridică palmele deschise, într-un gest împăciuitor.

– Îmi pare rău pentru fiul tău, spuse cu regret sincer, continuând să-l fixeze pe di Sangro cu privirea. Dă-i drumul. Pe mine mă vrei.

– N-am ce face cu tine, i-o tăie furios principele. Nu vreau decât secretul tău. Spune-mi adevărul acum și poate c-o să-l iau drept *soldi di sangue*. Preț al sângelui. Poate că astfel, adăugă el cu jale, moartea fiului meu nu va mai fi în van.

– Continui să-ți închipui că am ceea ce cauți, zise Sebastian calm, ținându-și mâinile în față, departe de trup, și apropiindu-se de principe prudent, cu pași măsurați.

– Știu că..., începu di Sangro, apoi vocea prinse să-i tremure.

Sebastian era acum la cinci metri de el și, la fiecare pas, ceva se schimba în expresia principelui. În ochii lui obosiți pâlpâi nedumerirea în timp ce studia chipul celuilalt. Colțurile gurii îi coborâră ușor.

– Ai... ai îmbătrânit? întrebă, slăbind puțin strânsoarea în care ținea copilul, încă privindu-l țintă.

Nu, ochii nu-l înșelau.

Din ziua în care fugise din Paris împreună cu Thérésia, Sebastian încetase să mai ia elixirul. Se hotărâse să lase totul în urmă. Renăscutul Sebastian Botelho din Lisabona avea să se ofilească și să moară ca un om obișnuit.

Nu-și regretase niciodată cu adevărat decizia și, în rarele sale clipe de nehotărâre și remușcare, nu trebuia decât să privească în ochii surâzători și jucăuși ai fiului său de șase ani ca să știe că nu făcuse o greșeală. Gata cu secretele, gata cu nevoia de a se ascunde sub o nouă identitate și, mai presus de orice, gata cu singurătatea. Avea să-și trăiască restul zilelor alături de femeia pe care o iubea, recunoscător pentru fiecare răsărit de soare întâmpinat împreună.

Până în seara aceea fatidică.

Di Sangro se holba la inamicul său. Se schimbase mult față de zilele în care îl întâlnise la Neapole și la Paris. Fața îi era ridată. Părul, acum brăzdat de șuvițe încărunțite, i se răriseră la tâmple.

Sebastian stătea locului, lăsând uimirea să se infiltreze sub îndârjirea lui di Sangro. Observă că principele slăbise și mai mult strânsoarea îi care îi ținea fiul și că se apropia de el încet, ca în transă, dornic să-l vadă mai bine.

– Dar... credeam că?...

Sebastian sări asupra lui, ținându-i pumnalul la distanță cu o mână în timp ce cu cealaltă îl izbea din plin în piept, făcându-l să își piardă echilibrul și trântindu-l la pământ.

– Fugi lângă mama ta! îi strigă lui Miguel, care se grăbi să se lipească de Thérésia în timp ce el își imobiliza vrăjmașul.

Luă pumnalul căzut și îl lipi de gâtul lui di Sangro.

– De ce nu poți să-mi dai pace?

Principele își coborî privirea, din care se stinsese tot focul.

– Tu ce ai fi făcut în locul meu?

Sebastian retrase lama.

– Și eu mi-am irosit viața căutând ceva ce nu există. Am încercat să-ți spun, dar n-ai vrut să m-asculți.

Principele dădu din cap cu mâhnire.

– Deci e adevărat că nu-l ai?

Sebastian încuviință.

– Da.

Când conștientiză înțelesul replicii sale hotărâte, pe chipul principelui se așternu o adevărată disperare. Își duse mâna sub cămașă și scoase lanțul pe care îl purta la gât. Pipăi medalionul cu degete tremurătoare.

– Și ăsta? întrebă, înălțându-l către ochii celuilalt.

– Nimic altceva decât o înșelătorie, o iluzie, zise Sebastian cu voce seacă. O sirenă care momește bărbații și le zdrobește viețile de stâncile unei făgăduieli mincinoase.

Se uită la di Sangro și îi dădu drumul. Se ridică în picioare și îi întinse mâna. Principele o luă și își întoarse ochii către oglinda lacului, cu descurajarea strecurându-i-se în fiecare por al trupului istovit.

– Ce păcat! O tragedie. Pentru noi toți. Se întoarse spre Sebastian. Imaginează-ți că ar fi fost adevărat. Imaginează-ți cum ar fi schimbat lumea. Ce dar am fi primit. Să ai mai mult timp de petrecut alături de cei dragi. Mai mult timp în care să înveți, să călătorești, să descoperi... să trăiești cu adevărat.

Sebastian dădu din cap, posomorât.

– Du-te acasă. Întoarce-te la familia ta. Bucură-te de timpul care ți-a mai rămas. Și lasă-mă în pace, să mă bucur de-al meu.

Di Sangro îi aruncă o ultimă privire și încuviință în tăcere.

*

Vocile gălăgioase și râsetele vuiau în jurul lui, dar di Sangro nu le auzea. Stătea la masa din colțul micii taverne, un bărbat distrus, sorbind din nu mai știa a câta halbă de bere, holbându-se la flacăra jucăușă a lumânării din fața ochilor, pierdut în abisurile propriei sale minți.

Toate astea, pentru nimic, se jelui el. Ani irosiți. Timp, bani. Viața fiului său. Și pentru ce? Ca s-o sfârșească așa, bătrân și istovit, înecându-se în bere, la mare depărtare de casă.

În ciuda pâclei care îi întuneca mintea, își scormoni memoria în căutarea fiecărei frânturi de informație pe care o adunase, a fiecărui cuvânt pe care îl auzise, a fiecărei subtilități pe care o surprinsese în timpul urmăririi încăpățânate a omului care acum își spunea Sebastian Botelho. Crâmpeie de gânduri se înălțau, când și când, din crevasele minții sale, amenințând să se îmbine într-o afirmație după care tânjea, dar îndoiala se instala de fiecare dată, împrăștiindu-le și trimițându-le în umbră. În interiorul său, vocile și imaginile se luptau ca să-i atragă atenția – printre altele, *contessa* di Czergy și amintirile ei din Veneția, madame de Fontenay la Paris – dar, de fiecare dată apărea chipul lui Sebastian Botelho acoperind totul, ca o putere dumnezeiască, copleșind și supunând orice.

Ceas după ceas, rememoră întâlnirile cu bărbatul acela, vorbele pe care le schimbaseră, dezvăluirile pe care le întrezărise – sau pe care crezuse că le întrezărea în ochii lui. Și din toată jungla, din toată harababura, câteva cuvinte continuau să agațe de el ca niște gheare: *Nu vrei să știi,* principe. *Crede-mă. Nu e un har, nu e pentru oricine. E un blestem, pur și simplu un blestem. Un blestem pentru care nu există nici o alinare.*

Alinare.

Se concentră asupra cuvântului și asupra privirii chinuite a lui Botelho – a marchizului de Montferrat, cum își spunea pe atunci – din clipa când articulase vorbele acelea, cu ani de zile în urmă. Și dacă Botelho își găsise până la urmă alinarea? Dacă avusese elixirul, dar – dintr-un motiv nebunesc, pe care el nu-l putea înțelege – se hotărâse să nu-l mai folosească?

Dădu cu halba de podea și își frecă brutal ochii, străduindu-se să împrăștie ceața care îi întuneca gândurile.

Bătăile inimii îi răsunau în urechi în timp ce revelația se materializa, stârnindu-i mânia.

Fusese înșelat.

Marquese o făcuse din nou. Îl jucase pe degete, ca pe un nătâng. Da, Botelho era mai bătrân. Dar asta nu însemna că nu avusese niciodată elixirul. Ci doar că nu-l mai folosea. Iar el, ca un prost bătrân, așa cum se gândea acum că devenise, îl lăsase să-l tragă pe sfoară, dându-i crezare și abandonându-și căutările.

– *Bastardo,* zbieră el, sărind de pe scaun și împleticindu-se către ieșirea din hanul aglomerat, purtat de focul mistuitor care îi ardea în vene.

*

Sebastian urmărea alunecarea umbrelor firave aruncate de lumina lunii pe pereții dormitorului. Nu reușea să adoarmă. Ideea de a-i pierde pe Thérésia sau pe Miguel din pricina lui di Sangro îl chinuia. Se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-l omoare, acolo și atunci, dar acum era prea târziu. În afară de asta, nu știa cine îl mai însoțea, cui îi mai împărtășise bănuielile sale. Uciderea lui nu-i garanta liniștea.

Sanctuarul fusese pus în pericol. Interesul nu era atât omul, cât mai degrabă cuvintele sale, care continuau să răsune în urechile lui Sebastian.

Imaginează-ți că ar fi fost adevărat. Imaginează-ți cum ar fi schimbat lumea. Ce dar am fi primit. Să ai mai mult timp de petrecut alături de cei dragi. Mai mult timp în care să înveți, să călătorești, să descoperi... să trăiești cu adevărat.

Își imaginase de atâtea ori, așa cum o făcuseră înaintea lui tatăl său și Isaac Montalto. Un dar pe care visaseră cu toții să i se ofere omenirii. O povară care rămăsese numai pe umerii lui. O promisiune pe care o încălcase.

Di Sangro avea dreptate. Era o tragedie. Nu mai putea s-o ignore.

Thérésia se foi alături de el, cu pielea ei catifelată detașându-se pe fundalul palid al cearșafurilor. Sebastian îi văzu privirea îngrijorată și știa că putea să-i citească gândurile întipărite pe chipul chinuit, așa cum se mai întâmplase de nenumărate ori.

– Trebuie să plecăm, nu-i așa? îl întrebă.

El se mulțumi să dea din cap și s-o strângă în brațe.

*

Odată cu prima rază de soare, di Sangro dădu buzna în vilă ca un demon, învârtind o sabie într-o mână și un pistol în cealaltă și strigându-i lui Sebastian să se arate înaintea lui, dar urletele sale rămaseră fără răspuns. Îi împinse și îi lovi cu piciorul pe servitorii care își făcuseră apariția, încercând să-i vorbească, urcă pe scara centrală sărind mai multe trepte o dată și ajunse la etaj, unde se aflau dormitoarele. Deschise cu o lovitură de picior ușile duble, sculptate, ale dormitorului lui Sebastian și al Thérésiei, și descoperi că era pustiu.

Plecaseră de multă vreme și, în străfundul inimii sale, știu că n-avea să-i mai revadă niciodată, pe nici unul dintre ei.

Se prăbuși în genunchi, lăsând armele să cadă cu zgomot pe podeaua de marmură, și plânse.

*

Sebastian îi supraveghea pe hamalii care duceau pe navă cufărul Thérésiei și trusa ei de toaletă. Portul era ticsit de vase de tot soiul, de la cele mici de tip fenician, niște *fragatas* în formă de semilună, până la corăbiile mari, cu trei catarge, ce brăzdau Atlanticul legând bătrânul oraș portuar cu Lumea Nouă.

Inima i se strânse la gândul traversării pe care aveau s-o facă în curând soția și fiul său. Hotărârea îl chinuise în fiecare clipă de nesomn, începând din noaptea în care își abandonaseră casa cu puține zile în urmă.

Nu aveau să-și găsească liniștea niciodată. Din pricina lui di Sangro, din pricina altora care aveau să audă, inevitabil, despre ce era vorba. Niciodată, atâta vreme cât erau împreună.

Iar el avea ceva de făcut. Avea de îndeplinit o promisiune. Avea de împlinit un destin.

– Ce-ar fi să te răzgândești și să ne lași să te însoțim? îl întrebă Thérésia.

Miguel stătea lângă ea, ținând-o de mână și uitându-se fascinat la ultimele lăzi încărcate pe vasul impunător.

– N-ați fi în siguranță, răspunse Sebastian, și vorbele i se desprinseră cu greu de pe buze.

Știa despre ce vorbește. Mai fusese acolo și înainte – și era pe punctul de a pleca din nou. Avea să se reîntoarcă la Constantinopol. Avea să-și asume identitatea unui șeic, exact așa cum o mai făcuse cu o jumătate de secol înainte. Și avea să călătorească prin Levant, îndreptându-se către tumultuoasele orașe Beirut, Ierusalim, Damasc și Baghdad și traversând munții și pustiurile dintre ele, cu

speranța că, de data aceasta, căutările sale aveau să dea mai multe roade.

Secundul vasului ceru să fie ridicată pasarela și să se dezlege parâmele. Mâna Thérésiei se încleștă cu putere pe a lui Sebastian.

– Să te-ntorci la mine, îi șopti la ureche.

El o strânse în brațe și o sărută, apoi îngenunche și își sărută fiul.

– O să mă străduiesc din răsputeri, fu tot ce reuși să-i promită.

Și, cu inima tremurând, urmări pânzele vasului întinzându-se și despărțindu-l de singura fericire adevărată pe care o cunoscuse în viața lui.

66

Ieșiră din casă sub amenințarea armelor – Kirkwood și Corben, alături de *mokhtar* și de familia lui – sub cerul cu petice purpurii și cenușii. Norii pufoși alunecau de-a lungul liniei orizontului, luminați din spate de soarele care apunea.

Cimitirul era în capătul opus al satului. Pietrele simple de mormânt înconjurau un *mazar*, un mic monument funerar local, de formă conică. *Mokhtar*-ul îi conduse pe terenul bolovănos și sterp, până ce ajunseră lângă o piatră modestă. Acolo se opri și le-o arătă, cu o privire ursuză.

Kirkwood îngenunche și studie lespedea veche. Piatra austeră abia dacă se înălța deasupra pământului. Era goală, cu excepția unui mic semn rotund gravat în centru. Kirkwood întinse mâna și îndepărtă mușchiul și praful de

pe margini. Capul unui şarpe se contură ceva mai limpede, detaliile fiind şterse de scurgerea timpului.

Sub el mai observă şi altceva. Îşi plimbă degetele pe deasupra gravurii, curăţând-o. Era o dată, scrisă cu cifre arabe.

– O mie opt sute doi, citi Kirkwood cu voce seacă.

Îşi simţi gura uscată în timp ce era invadat de senzaţia că suferise o pierdere imensă. Acela era locul în care i se încheia călătoria. Vocea *hakeem*-ului îi întrerupse vârtejul amintirilor, spulberându-i-le.

– O mie opt sute doi, repetă el, gândind cu voce tare. Strămoşul meu a murit în 1771. Ai putea spune că nu e o diferenţă enormă. Cu excepţia unui detaliu minor. Strămoşii noştri s-au întâlnit pe la mijlocul secolului al XVIII-lea, prin 1750 sau cam aşa ceva. Judecând după cele scrise în jurnalul lui di Sangro, la vremea aceea strămoşul tău părea să fie cam de vârsta lui, adică să se apropie de patruzeci de ani. Ceea ar însemna că a murit la, eh, aproape la o sută de ani. Dar mai e ceva. Când a murit, strămoşul meu era un om bătrân. Dar al tău, ei bine... după cum spune povestea care a trecut din gură-n gură, bărbatul care a venit de peste munte şi a murit aici nu era bătrân. Coborâse muntele călătorind singur. Şi a fost ucis de o boală, nu de bătrâneţe. *Mokhtar*-ul s-a exprimat foarte limpede în privinţa asta. Ceea ce înseamnă fie că strămoşul tău a găsit în munţii ăştia ceva care i-a păstrat tinereţea, fie că – şi asta este explicaţia pe care o prefer – aşa cum a bănuit principele, folosea formula de ani de zile. Dar tu ai spus că nu avea formula completă. Ceea ce mi se pare derutant. Şi-a abandonat soţia şi copilul ca să cutreiere prin acest colţ de lume îndepărtat şi periculos căutând un lucru pe care îl avea deja?

Kirkwood îşi îndreptă spatele.

– N-o avea.

Hakeem făcu un pas amenințător înainte și fruntea i se înnegură.

– Știi ceva? Cred că minți. Cred c-o avea, zise el cu acreală. Cred că ilustrul meu strămoș a avut tot timpul dreptate. Cred că Sebastian Guerreiro a folosit formula ca să aibă o viață extraordinar de lungă. Și cred că tu faci același lucru.

Kirkwood încercă să-și stăpânească furia și teama.

– Nu știu despre ce vorbești.

Vocea nu-i tremura. Simți ochii lui Corben pironiți asupra lui, dar nu îndrăzni să se întoarcă spre el. *Hakeem* îl studia cu prea multă atenție.

– Chiar așa? O să vedem.

Lătră un ordin către oamenii lui. Doi dintre ei se îndepărtară pășind apăsat și dispărură în spatele unei case. Paznicii rămași își ridicară cu prudență pușile-mitralieră, supraveghindu-i pe Corben și pe Kirkwood cu ochi de șoim.

Cei doi se întoarseră peste câteva clipe, aducând un prizonier în uniformă de camuflaj, cu mâinile încătușate. Capul prizonierului era ascuns sub un sac negru, aidoma celui pe care îl folosiseră pentru Corben. Îl lăsară lângă *hakeem* și se îndepărtară.

Înainte ca șeful să facă prezentările, Kirkwood deslușì ce se ascundea sub echipamentul larg și sub mască. Revelația îl paraliză. Se uită într-o parte, către Corben, dar nu reuși să descifreze expresia de nepătruns de pe chipul agentului.

– Spuneai că?... întrebă *hakeem*, cu asprime, înainte de a smulge sacul pe de capul prizonierului.

Evelyn clipi ce câteva ori, obișnuindu-și ochii cu lumina. Pe urmă îl văzu pe Kirkwood stând în fața ei și rămase cu gura căscată.

– Dumnezeule... Tom?

67

Uimirea din ochii lui Evelyn împlântă în inima lui Kirkwood ace de gheață.

– Evelyn, slavă Domnului că ești... Clătină din cap, pradă remușcărilor. Îmi pare atât de rău!

Hakeem studia reacția lui Evelyn radiind de încântare. Se întoarse spre Kirkwood, cu chipul strălucindu-i de o satisfacție agasantă, și se apropie de el până când nu-i mai despărțiră decât câțiva centimetri.

– Știu că în zilele noastre chirurgia plastică face minuni, dar asta..., îi spuse lui Evelyn, ridicând mâna și coborând-o apoi către Kirkwood, e mult mai mult decât cosmetică, nu crezi?

– Ești... Ea își simțea vorbele oprindu-i-se în gât. Cum de e posibil?

Hakeem dădu din cap către unul dintre oamenii lui, care o înșfăcă pe Evelyn și o trase deoparte. Apoi se întoarse spre Kirkwood, cu trăsăturile contorsionate într-o reîmprospătată expresie amenințătoare.

– Ai formula, făcu el, clocotind de furie. De fapt, ce cauți?

Kirkwood își adună toată voința care îi mai rămăsese și își menținu poziția.

– Același lucru pe care îl cauți și tu.

– Dar îl ai deja!

Kirkwood nu răspunse. Hakeem *înșfăcă* arma unuia dintre oamenii săi și o lipi de capul lui Evelyn.

– O ai, nu-i așa?

Kirkwood își simți toți nervii încordându-se, dar se stăpâni și nu reacționă. *Hakeem* își apăsă degetul pe trăgaci.

– O ai, nu-i așa?

Kirkwood se mulțumi să îi arunce o privire furioasă, fără să scoată o vorbă.

– Atunci, să facem cum vrei tu, șuieră *hakeem*, despicând aerul cu vocea lui stridentă, și se uită spre Evelyn, iar încheietura mâinii i se îndoi ușor în timp ce se pregătea să-i tragă un glonț în cap...

– Așteaptă! strigă Kirkwood.

Hakeem se întoarse spre el, fără să coboare arma. Kirkwood se uită la Evelyn, apoi își lăsă ochii în pământ.

– Am formula, murmură.

Fără să-și ridice privirea, știu că toată lumea se holba la el.

– Nu înțeleg, interveni Corben. Atunci, ce dracu' faci aici? Ce cauți cu atâta disperare?

Kirkwood își ridică privirea grea, plină de frustrări.

– Experimentele din cartea pe care o avem... nu sunt complete. Formula nu are efect... asupra tuturor.

– Cum adică „nu asupra tuturor"? întrebă *hakeem*, lăsând arma jos.

Kirkwood se uită la Evelyn, apoi își întoarse ochii plini de furie către el.

– Are efect numai asupra bărbaților.

Hakeem îi rumegă cuvintele și o euforie demențială îi lumină chipul.

– Deci o folosești?

Kirkwood înclină din cap.

– Cartea pe care a găsit-o Sebastian nu era completă. O parte era arsă și lipseau ultimele pagini – de fapt, cine știe câte! Experimentele pe care le explica nu erau complete, cel puțin nu în paginile pe care le avem. Exista acest defect, de o importanță critică. Vreme de mulți ani, ar fi fost inutil să încerci să-ți dai seama în ce constau deficiențele și să încerci să pui formula la punct. Știința nu era destul de avansată și, pe lângă asta, cele mai strălucite minți erau preocupate de rezolvarea unor probleme mai importante, descoperirea tratamentului pentru alte boli era mult mai urgentă. De fapt, abia în ultimii cincizeci de ani am început noi să simțim că a venit în sfârșit timpul să facem apel la niște resurse științifice serioase și să încercăm să rezolvăm această enigmă.

– Noi? replică *hakeem*, agitând arma într-un gest întrebător.

– Formăm un mic grup. Suntem patru. Aleși cu grijă și abordați de acel descendent al lui Sebastian care a primit moștenire... povara. Tata a început să procedeze așa.

– Și, la rândul lui, ți-a încredințat-o ție.

– Da. Kirkwood se întoarse spre Evelyn. De asta n-am putut să rămân cu tine. Făcusem un jurământ și viața mea nu era una care să poată fi trăită alături de cineva. Nu atâta timp cât luam elixirul. Trebuia să ne ocupăm de perfecționarea formulei, să ne dăm seama cum s-o facem să aibă efect asupra tuturor, iar celulele noastre, sângele nostru, erau folosite pentru experiențe. Dar trebuia să păstrăm secretul. Nu puteam risca să lăsăm lumea să afle de existența ei. Dacă ieșea la lumină, dacă era la îndemâna oricui – nu e greu de preparat, cel puțin nu în forma sa actuală – societatea s-ar fi întors cu susul în jos. Dacă bărbații ar

trăi două sute de ani, iar femeile ar muri după o treime din acest interval... lumea noastră ar trebui redefinită, toate legile civilizației noastre ar trebui rescrise.

– Oh, nu sunt convins, murmură cu cinism *hakeem*, studiindu-l pe *mokhtar* cu uimire și interes. Musulmanii și mormonii au mai multe soții și totul pare să meargă bine. Ar fi același lucru, numai că ne-am însura cu ele pe rând.

Evelyn părea să se afle încă sub efectul năucitor al surprizei.

– Cât timp îți oferă? Două sute de ani? întrebă ea.

Kirkwood încuviință.

– Se pare că elixirul îți asigură o durată aproximativ triplă de viață, dacă începi să-l iei după ce organismul a atins maturitatea deplină. Nu ne face nemuritori. Însă îmbătrânim foarte, foarte lent. Încetinește îmbătrânirea celulară și permite o decelerare radicală a procesului de senescență. Apoi, în cele din urmă, organismul intră într-o cădere liberă.

– Cum funcționează? întrebă omul de știință din *hakeem*.

Kirkwood ridică din umeri.

– Încă nu suntem siguri. Pare să acționeze ca un distrugător extrem de puternic al radicalilor liberi. Am descoperit că modifică modul de înfășurare al ADN-ului în jurul unor proteine cromozomiale. Ca urmare, acțiunea unor gene e intensificată, pe când a altora e împiedicată. Printre cele dintâi se numără aceea care favorizează procesul de antioxidare. Dar dintr-un anumit motiv, ceva legat de diferența cromozomială dintre sexe, mai exact la nivel mitocondrial, îi inhibă efectul asupra femeilor.

– Așa cum se întâmplă cu 4-fenilbutiratul, se entuziasmă *hakeem*.

După cum o demonstraseră experiențele, substanța recent descoperită avea un efect uimitor asupra musculițelor de oțet, prelungindu-le viața în mod spectaculos.

– Numai că aici e vorba de oameni.

Kirkwood dădu din cap în silă.

– Exact.

Ochii lui Evelyn erau țintuiți asupra lui, exprimând un amestec de furie, dezamăgire, uimire și oroare.

– Câți ani ai? îl întrebă, fiecare cuvânt care îi ieșea de pe buze fiind marcat de spaimă.

Kirkwood spusese deja mai multe decât ar fi vrut, dar pe ea nu putea s-o mintă.

– M-am născut în 1913, mărturisi cu voce scăzută. Sebastian a fost bunicul meu.

Își luă ochii de la chipul șocat al lui Evelyn și se uită la ceilalți. Corben se holba la el cu răceală, cu o figură la fel de impasibilă ca de obicei. Și *mokhtar*-ul asculta cu atenție deși, ținând cont de modul în care își freca antebrațele, era de-a dreptul năucit.

– Deci asta ați făcut, în toate aceste secole, îl acuză *hakeem* cu indignare. Ați folosit formula în taină, în micul vostru grupuscul, în loc s-o faceți cunoscută, să le-o împărtășiți și altora, să cereți celor mai strălucite minți din lume să vă ajute s-o puneți la punct!

– Avem câteva minți strălucite care se ocupă de asta, protestă Kirkwood. Era un punct dureros, un motiv de vinovăție. Unii dintre cei mai talentați savanți.

– Ei bine, poate că era nevoie de mai mulți oameni, ripostă *hakeem*, împungând aerul cu arma ca să-și sublinieze cuvintele, cu degetul încă îngrijorător de aproape

de trăgaci. Şi poate că aşa s-ar fi găsit soluţia până acum. În schimb, aţi preferat să ascundeţi totul, să-l păstraţi, cu egoism, numai pentru voi.

– Crezi că e distractiv? izbucni furios Kirkwood. Să nu poţi să ai niciodată o relaţie strânsă, cu nimeni? În timp ce vorbea, se uită la Evelyn şi vocea i se îmblânzi. Să vezi cum se ofilesc şi cum mor toţi cei pe care îi iubeşti, toţi cei de care te-ai legat? În plus, adăugă întorcându-se către *hakeem*, dacă nu există o rezolvare? Dacă n-au izbutit niciodată s-o facă să acţioneze asupra tuturor?

– Ei bine, e limpede că bunicul tău era de părere c-au reuşit, remarcă *hakeem* cu o voce sfidătoare.

Dădu din cap pentru el însuşi, disecând cuvintele lui Kirkwood, analizând totul. Când îşi ridică ochii, din ei radia o hotărâre de neclintit.

– Vreau formula, spuse cu voce calmă. Dar nu-ţi face griji. Nu e vorba decât de un proiect temporar. Care să mă amuze cât timp cercetează oamenii mei munţii ăştia. Se întoarse spre *mokhtar*. Ce zici? Crezi că mă poţi îndruma în direcţia corectă?

Mokhtar-ul se trase înapoi clătinându-se şi sângele îi părăsi în mod vizibil obrajii când se izbi de unul dintre însoţitorii *hakeem*-ului. Cu ochii cât cepele, scuturã de mai multe ori din cap, în timp ce pe frunte îi izvorau broboane de sudoare.

Hakeem se apropie de el, cu chipul din ce în ce mai înnegurat şi mai ameninţător.

– Un bărbat ciudat coboară de pe munte, vorbind limbi necunoscute şi ducând cu el o carte misterioasă, în care lasă un ultim mesaj, cu o scriere necunoscută. Şi moare aici, în satul ăsta. Vrei să cred că strămoşii voştri n-au fost curioşi să afle de unde a venit? Chiar te aştepţi,

serios vorbind, să cred că n-au încercat să afle de unde a apărut?

Mokhtar-ul continua să scuture din cap, aruncând priviri în dreapta și în stânga, oriunde altundeva decât spre străinul înalt, hotărât, care nu-l slăbea din ochi.

– Ei? făcu *hakeem*. *Jaawib, ya kalb*, îi porunci cu răutate. Răspunde, câine!

Omul murmură ceva. El nu știa nimic.

Ochii *hakeem*-ului se îngustară, apoi se întoarse spre bărbatul înarmat care păzea familia mai-marelui satului și îi arătă pe copii dând dispreţuitor din cap. Paznicul îi împinse către el, cu brutalitate.

Kirkwood își simți pulsul accelerându-se și făcu instinctiv un pas înainte, dar banditul care îl păzea îl opri cu o mână fermă. *Hakeem* își îndreptă arma spre copii.

– Care să fie primul? îl întrebă pe *mokhtar*. Îl luă la ochi pe adolescent. Băiatul? Sau – roti arma cu nepăsare, ațintind-o asupra uneia dintre fetițe – ea? Alege unul!

Pe obrazul *mokhtar*-ului se prelinse o lacrimă.

– Te rog, murmură, căzând în genunchi.

– Care să fie? urlă *hakeem*, cu o înverșunare dementă în priviri.

– Spune-i! strigă furios Kirkwood.

Mokhtar-ul clătină din cap.

– Spune-i, repetă Kirkwood. Nu merită să plătești cu viețile lor, adăugă cu ochii la copiii îngroziți.

Mokhtar-ul își frecă fața cu mâinile, apoi, fără să-și ridice ochii, se declară de acord printr-o înclinare a capului.

– O să te duc, mormăi. O să te duc acolo unde vrei să mergi.

În aceeași clipă, ceva îl izbi pe unul dintre oamenii *hakeem*-ului exact în piept, azvârlindu-l pe spate și stârnind

un nor roșu. Bărbatul se prăvăli la pământ, în timp ce zgomotul împușcăturii răsuna pe dealurile din jur.

68

În cimitir răpăiră și alte împușcături, făcându-i pe bărbații înarmați și pe ostaticii lor să se împrăștie, cuprinși de panică. Kirkwood se aruncă spre Evelyn, dar *hakeem* era mai aproape de ea și o prinse chiar în clipa în care trei gloanțe loveau o piatră de mormânt din preajmă. Kirkwood se ghemui, adăpostindu-se, și nu putu decât să-l privească în timp ce o trăgea spre zidul scund al cimitirului, cu un pistol lipit de tâmplă. Împușcăturile păreau să vină din spatele unei case de la marginea satului. *Hakeem* era însoțit de unul dintre oamenii săi, care se ridica din când în când din adăpost, bombardând sursa gloanțelor cu focuri de armă bine țintite.

Kirkwood încercă să plece după Evelyn, dar se afla în raza tirului unui alt om al *hakeem*-ului, care trăgea de după *mazar*, ceea ce îl silea să rămână la adăpost. Se uită spre capătul opus al cimitirului și îl zări pe Corben zorindu-i pe *mokhtar* și pe ai lui către un loc mai sigur și ajutându-i pe copii să treacă dincolo de curbura zidului. Îi văzu și *hakeem*, care se răsti la bărbatul ghemuit alături, cerându-i să-i oprească. Corben îl auzi zbierând și se întoarse. Banditul își înălță arma, căutându-și ținta. Corben îl împinse pe *mokhtar* peste curbură, apoi sări el însuși dincolo de ea, în vreme ce două gloanțe mușcau din cărămizile din spatele lui.

Ratându-l pe trăgătorul adăpostit în spatele micului monument, câteva gloanțe izbiră pietrele de mormânt din jurul lui Kirkwood. În stânga lui, *hakeem* continua să se adăpostească lângă zidul scund, înaintând încet înspre partea opusă a cimitirului, către dealuri, și trăgând-o după el pe Evelyn, căreia îi înconjurase gâtul cu brațul. Dincolo de zid se întindea o pădure de plopi înalți. Kirkwood înghiți în sec, cu greutate. Se aflau la marginea satului, iar cei care îi atacaseră, indiferent cine ar fi fost, veneau din partea opusă. Nu erau încercuiți. Iar asta însemna că *hakeem* avea șanse să scape.

Kirkwood nu-i putea îngădui s-o răpească din nou pe Evelyn. Dar în momentul acela era neajutorat, nu avea cum să intervină. Frustrat și tulburat, îl văzu pe cel de-al treilea dintre membrii supraviețuitori ai echipei *hakeem*-ului ridicându-se de după zid și trimițând conținutul unui încărcător întreg în direcția atacatorilor, ghemuindu-se și reîncărcând, apoi ridicându-se și trăgând iarăși, înainte de se clătina, dând înapoi și prăbușindu-se, cu partea din spate a țestei lipsă. Cel care îl nimerise făcu greșeala de a se apleca în afara adăpostului, dornic să-și verifice izbânda. Însoțitorul *hakeem*-ului se ridică și îl doborî cu un singur glonț în piept.

Hakeem și Evelyn ajunseră la marginea cimitirului. Kirkwood o zări încercând să fugă, dar răpitorul ei se repezi și o înșfăcă brutal. Lui Kirkwood îi clocotea sângele în vene. Nu mai suporta să stea deoparte. Văzu că trăgătorul de lângă cei doi fusese lovit în timp ce riposta, văzu că atenția *hakeem*-ului era atrasă de bărbatul care se zvârcolea alături, îl văzu aruncând priviri îngrozite dincolo de zid și se decise să acționeze.

Traversă cimitirul în goană, cu capul plecat, cu pumnii strânşi, cu ochii pironiţi asupra ţintei sale. Nimeni nu trase, iar el continuă să alerge. Ajunsese la trei metri distanţă, când îl zări *hakeem*.

Kirkwood sări asupra lui, cu braţul strâng întins către arma din mâna lui dreaptă, care se răsuci în aceeaşi clipă. Glonţul care îl izbi îi trimise un puseu violent de durere în umărul stâng. O auzi pe Evelyn ţipând şi, purtat de valul de adrenalină, îşi înfipse genunchiul în pieptul *hakeem*-ului, care respira hârâit, cu greutate. Îşi încleştă ambele mâini în jurul armei, străduindu-se cu disperare s-o îndrepte în altă parte. Răsună o altă împuşcătură, dar pistolul era acum aţintit spre pământ, iar glonţul spulberând inofensiv ţărâna.

– Îndepărtează-te! îi strigă Kirkwood lui Evelyn, nereuşind să-şi ia ochii de la adversarul său şi să-şi dea seama cât de aproape stătea ea.

Hakeem îi repezi un umăr în falcă şi oasele lovite cu putere unul de altul scrâşniră, iar capul lui Kirkwood fu străbătut de un fulger de durere arzătoare. Slăbi strânsoarea în care îi prinsese mâna, şi celălalt profită de ocazie ca să-şi elibereze arma. O îndreptă spre Kirkwood, dar el nici nu clipi, aruncându-se asupra lui cu hotărâre şi cu toată greutatea, izbindu-l de zid şi azvârlindu-i pistolul care, odată desprins de degete, se răsuci prin aer şi căzu la pământ.

Ochii li se întâlniră pentru o fracţiune de secundă, în care se priviră cu o scârbă deplină. Pe urmă privirile li se îndreptară, cu un decalaj de câteva nanosecunde, către revolverul căzut. Kirkwood simţi o mişcare alături. Se întoarse şi îl văzu pe trăgătorul care supravieţuise, cel ascuns după *mazar*, îndreptându-şi arma spre el. Inima i se opri

pentru o clipă, dar două gloanțe de carabină loviră imediat monumentul, silindu-l pe bandit să intre din nou în adăpost. Kirkwood se repezi la Evelyn, trăgând-o la pământ și întorcându-se apoi ca să-l înfrunte pe *hakeem*, care îi aruncă o ultimă privire haină înainte de a se cățăra pe zidul scund, dispărând dincolo de el.

– Haide! îi strigă Kirkwood lui Evelyn, în timp ce trăgătorul supraviețuitor își reîncepea cu înfrigurare tirul.

Se târî, acoperind-o pe Evelyn și încercând să pună cât mai multe pietre de mormânt între el și omul care trăgea. Durerea din umăr îl săgeta la fiecare mișcare. Reușise să înainteze vreo doi metri când trăgătorul își reîntoarse atenția asupra lor și ieși din adăpost ca să-i ia în bătaia armei, dar înainte de a reuși să o facă, fu străpuns de mai multe gloanțe, care îl trântiră pe spate, iar rafala mitralierei se stinse odată cu el, după ce sfâșiase văzduhul.

Asupra cimitirului se lăsă o liniște nefirească. Kirkwood aruncă o privire spre Evelyn, cu umărul arzându-i, cu mintea alergând, întrebându-se dacă erau, în sfârșit, în siguranță.

– Hei! strigă fără a se adresa cuiva anume, cu speranța că cei care interveniseră le erau prieteni.

Vocea care îi răspunse se revărsă asupra lui ca un val de încântare.

– Kirkwood? Mamă? țipă Mia. Sunteți teferi?

El se uită la Evelyn, cu chipul radiind de ușurare.

– Totul e bine, răspunse.

Îi studie pe oamenii căzuți ai *hakeem*-ului și își roti privirile, în căutarea unor amenințări nevăzute, apoi se ridică și durerea din umăr îl făcu să se cutremure. Evelyn i se alătură. Mia și câțiva bărbați înarmați coborau în goană dinspre sat.

Evelyn întinse mâna, vrând să-i vadă rana din umăr. Când o atinse, Kirkwood se trase înapoi, simțind zvâcnirea durerii mistuitoare.

– E în ordine, o asigură, înainte de a privi scurt spre panta împădurită ce cobora dincolo de marginea cimitirului.

Hakeem continua să fie undeva, acolo. Evelyn îi urmări privirea.

– Tom, îl avertiză.

El se apropia deja de omul căzut al *hakeem*-ului.

– Nu, Tom! o auzi strigându-i, în timp ce se apleca după pușca-mitralieră de lângă cadavru.

Îi verifică încărcătorul, găsi încă două pline, prinse de centura mortului, își puse unul în buzunar, îl fixă pe celălalt în armă și aduse un glonț pe țeavă exact în clipa în care Mia și oamenii lui Abu Barzan ajunseră lângă ei.

– Stai cu mama ta, îi spuse Miei, apoi o luă la fugă către zid.

Se cățără pe el cu stângăcie, încercând să-și protejeze brațul rănit, și aruncă o privire grăbită spre cele două femei înainte să dispară pe pantă în jos.

– Ce așteptați? le strigă Evelyn însoțitorilor Miei. Duceți-vă după el. *Sa'idoo*, insistă în limba arabă. Ajutați-l!

Bărbații dădură din cap și se repeziră pe urmele lui.

69

Kirkwood alerga prin pădurea tăcută, din ce în ce mai întunecată, cu propria sa respirație dezordonată răsunându-i în urechi asurzitoare, cu durerea din umăr explodând

ori de câte ori atingea pământul cu piciorul, privind frenetic printre copaci, în căutarea unei urme a *hakeem*-ului. Paşii neconteniţi şi iuţi ai oamenilor lui Abu Barzan se auzeau în spatele lui.

Pe măsură ce pierderea de sânge începea să-i afecteze principalele funcţii ale organismului, îşi simţea capul tot mai înnegurat şi pleoapele mai grele. Strânse din dinţi şi se concentră, adunându-şi ultimele rezerve de energie şi lăsându-se îmboldit de furie şi de repulsie.

La limita de percepţie a auzului, desluşi un vuiet estompat, un zgomot de motor care prindea viaţă. Cu fiecare pas, devenea tot mai puternic, tot mai dezlănţuit, pe măsură ce paletele unui rotor despicau aerul cu o sălbăticie crescândă.

Revelaţia îi stârni un val disperat de adrenalină, care îl purtă mai departe, în josul râpei. Îşi imagină elicopterul înainte de a-l vedea, îşi închipui cum *hakeem* îi făcea cu mâna, privind în jos în timp ce aparatul decola, purtându-l către un loc sigur, şi gândul îl făcu să alerge cu şi mai multă repeziciune.

Nu-l putea lăsa să scape. Nici măcar nu-l mai putea lăsa să trăiască.

Prin jocul năucitor de lumini şi umbre de sub plopi, îl întrezări urcându-se într-un elicopter imens. Ieşi în goană dintre copaci, fiind izbit în plin, cu sălbăticie, de valul de aer stârnit de elice şi de urletul pătrunzător al turbinei, în timp ce aparatul se înălţa.

Elicopterul, un Mi-25, era cu faţa către el. Părea o viespe mutant oribilă, cu fuzelajul desfigurat de o spuzeală de geamuri bulbucate şi de turele de mitralieră, cu două aripi laterale mici, proeminente, şi purtând povara unor lansatoare de rachete şi a altor accesorii detaşabile. La comenzi

stăteau doi piloți, privindu-l de dincolo de geamuri și forțând aparatul să se înalțe cu repeziciune.

Kirkwood ridică arma și începu să tragă. Foc automat.

Un încărcător întreg, apoi al doilea. Tot ce avea.

Fiecare glonț îi trimitea în umăr un ecou mistuitor, dar continuă să strângă pușca-mitralieră cu hotărâre, descărcând-o fără cruțare și scăldând vulturul masiv care se înălța într-un torent de foc. Urmări gloanțele care ricoșau în învelișul metalic al elicopterului ca săgețile trase într-un tanc, dar continuă să-și regleze tirul și câteva reușiră să nimerească geamul carlingii din față, primul trecând prin sticlă și fisurând-o, iar următoarele sfredelind carnea și oasele pilotului în timp ce o trâmbă roșie împroșca stropi macabri pe parbrizul crăpat.

În clipa când oamenii lui Abu Barzan îl ajunseră și i se alăturară, uriașul elicopter se lasă pe o parte, cu motorul gemând, cuprins de o neașteptată isterie. Se înclină sub un unghi considerabil și lunecă prin aer cu rotorul secerând marginea crângului de plopi. Palele masive cioplire vârfurile copacilor înalți și, pentru o clipă, pădurea păru o pânză gigantică de păianjen care făcuse o captură importantă. Kirkwood îl urmărea cu o privire sumbră, trăgându-se instinctiv înapoi, anticipând, imaginându-și explozia care avea să distrugă coasta dealului și să-l radă pe el de pe fața pământului, cu gândul la Evelyn și la Mia în timp ce elicopterul militar se legăna periculos. Părea gata să se răstoarne pe o parte și să se afunde între copaci, dar tocmai când lăsa impresia că își trăia ultimele clipe, copilotul păru să recâștige controlul. Aparatul se redresă cu o smucitură și se aplecă pe partea cealaltă, smulgându-și palele elicei din capcana copacilor și înălțându-se în văzduhul limpede.

Se răsuci și se ridică, ignorându-și adversarii spre care se întoarse cu coada în timp ce vira, pentru a se îndepărta apoi de munte. Kirkwood îl privi retrăgându-se, năucit de oroare și inundat de mânie și de o frustrare deplină, apoi ceva răbufni în spate venind de sus, dinspre sat. Un zgomot cum nu mai auzise niciodată, ca o pocnitură puternică, urmată cu repeziciune de un sunet șuierător ce despică aerul de deasupra lui. Își ridică ochii și văzu dâra firavă din urma unui tub alb și subțire fulgerând pe cerul peticit, descriind un arc către elicopterul spre care se năpustea și pe care îl ajunse. Impactul dezlănțui o mică explozie, urmată aproape instantaneu de apariția unei mingi enorme de foc, palele rotorului se desprinseră, azvârlite violent în toate direcțiile, iar fuzelajul mătăhălos făcu o tumbă în aer înainte de a se prăbuși ca un pietroi și de a erupe într-un nor gigantic de foc.

*

Evelyn și Mia alergară în josul dealului și îl găsiră pe Kirkwood trăgându-și sufletul, rezemat de un copac. Avea fața brobonită de sudoare, tenul de o paloare bolnăvicioasă și abia își mai putea ține ochii deschiși, dar, la vederea lor, reuși să-și salte capul. Le însoțeau doi bărbați, unul dintre ei cu mâinile încă încleștate pe aruncătorul de grenade antitanc SA-14, pe care și-l sprijinea de umăr. Bărbații – prietenii kurzi ai lui Abu Barzan, după cum explică Mia – chiuiră cu încântare și se îmbrățișară cu cei doi camarazi ai lor, bătându-se cu palmele pe spate. În depărtare, fumul negru continua să tălăzuiască spre înălțimi, pierzându-se în lumina muribundă a zilei.

Evelyn rămase cu ochii la Kirkwood, în timp ce Mia se grăbi să-i inspecteze rana, străduindu-se să pună capăt pierderii de sânge.

El nu știa de unde să înceapă.

– Evelyn, îi spuse, cu voce slabă, simțind că își pierde toată puterea, niciodată n-am... Se întrerupse, cu respirația întretăiată sub povara părerilor de rău.

Ea îl privi drept în ochi.

– Mai târziu, îi răspunse.

El dădu din cap, cu recunoștință, dar era ceva pe care nu se simțea în stare să-l amâne. Se uită la Mia, care păru să-i înțeleagă privirea. Apoi se întoarse spre Evelyn.

– Ea e?... o întrebă, știind răspunsul și sperând totuși să-l primească și abia suflând.

– Da. Evelyn înclină din cap. E fiica ta.

– Așadar, cum să-ți spunem? întrebă Mia. Bill? Tom? Sau poate altfel?

– Tom, mărturisi el, cu o jumătate de zâmbet pocăit, întorcându-se spre Evelyn. Tom Webster.

Se simți potopit de năvala unor emoții confuze, de un cockteil îmbătător de vinovăție și euforie. Nu se putea împiedica să nu radieze la vederea fiicei lui, acolo, alături de el, alături de mama ei, după ce reușise să ajungă la ei și să-i salveze, pansându-l acum pe el. Se simți deodată foarte bătrân, dar pentru prima oară în viața lui, asta îi făcu plăcere.

Apariția unei siluete care venea dinspre sat, coborând panta în fugă, îi întrerupse gândurile. Era fiul *mokhtar*-ului. Cu chipul plin de spaimă.

De pe buze i se desprindeau cuvinte incoerente, dar Kirkwood reuși să-i deslușească repede sensul vorbelor.

Corben plecase. Și îl luase cu el pe *mokhtar*.

70

Cei doi cai urcau către culme, dislocând cu copitele pietrele răzlețe și trimițând ecouri printre copaci. Lumina era din ce în ce mai slabă și căderea deplină a întunericului tot mai aproape.

Corben nu avusese de ales. Trebuia să părăsească imediat satul. Trebuia să fugă câtă vreme ce ceilalți erau încă preocupați. Înainte de a-și întoarce atenția asupra lui.

Urcau pe munte și *mokhtar*-ul deschidea drumul, având grijă să nu se aventureze prea departe de răpitorul lui, care îl ținea, literalmente, în frâu. Odată ce ieșiseră din sat, Corben îl legase de mijloc cu o funie căreia îi înnodase celălalt capăt de oblâncul șeii sale. Și îl lăsase pe unul dintre oamenii căzuți ai *hakeem*-ului fără pușca-mitralieră AK-47. Ar fi vrut să ia mai multe din Land Cruiser – în primul rând servieta diplomat cu bani – dar îl parcaseră în apropierea satului și se gândea că era mai mult decât probabil ca Abu Barzan și oamenii lui să fi dat iama prin el la sosire.

Apariția lor neașteptată – pe deasupra și împreună de Mia, pe care o văzuse lângă unul dintre pușcași – i se păruse tot atât de enervantă pe cât era de impresionantă. Era curios să afle cum ajunseseră până acolo, dar avea bănuielile lui. Își făcea reproșuri fiindcă, în bucătăria din Diyarbakir, nu se ostenise să verifice dacă negustorul era mort, însă pe de altă parte nu făcuse tocmai rău. Era foarte posibil ca bărbatul mătăhălos și ceata lui să-i fi salvat viața.

Cântărind bine lucrurile, situația în care se afla nu-l îngrijora decât într-o foarte mică măsură. În versiunea oficială, ajunsese acolo sub amenințarea armei și, după toate probabilitățile, *hakeem* era mort. El și *mokhtar*-ul văzuseră

elicopterul explodând în văzduh. Evelyn era în siguranță, ceea ce se putea spune și despre Mia.

Misiune îndeplinită.

Nu credea că cele două femei sau Kirkwood – ori mai degrabă bărbatul care pretindea că se numește Kirkwood – puteau reprezenta o problemă. Nu aveau nici un interes să stârnească un scandal legat de adevărata desfășurare a faptelor. Pentru că ar fi riscat să-l înfățișeze pe Kirkwood drept ceea ce era în realitate și știa că nici unul dintre ei nu voia asta. Probabil că ar fi căzut de acord să-i susțină povestea, oricare ar fi fost ea.

Cel mai important lucru, își reaminti, era că trofeul se afla acum la-ndemână. Și, odată ce intra în posesia lui, avea să ocupe o poziție privilegiată. Era cheia împărăției. Dacă situația se complica, indiferent în ce sens, putea să negocieze de pe poziția deținătorului puterii supreme.

Oricum, se aștepta să devină în curând un om indecent de bogat. Și, ca bonus suplimentar, avea să se bucure de însemnele acelei puteri vreme îndelungată.

*

Înaintând prin praful stârnit în urma călăreților, Mia înjură în sinea ei. Nu s-ar fi putut spune că tocmai asta își dorea, după cele patru ore de drum istovitor, străbătut în aceeași după-amiază, în spinarea unui catâr.

De data asta, era însoțită de alte trei persoane. Fiul *mokhtar*-ului mergea în frunte. Recunoscuse – după o ezitare plină de neliniște – că știa unde îl ducea tatăl său pe Corben. *Mokhtar*-ul îi împărtășise taina la izbucnirea războiului din Irak, pentru eventualitatea că lui i s-ar fi întâmplat ceva. Imediat în spatele adolescentului călăreau doi bărbați

din sat, iar Mia încheia coloana. Bărbaţii erau bine înarmaţi. Îşi însuşiseră mitralierele oamenilor morţi ai *hakeem*-ului, în timp ce băiatul – de numai şaisprezece ani – pe care Mia aflase că îl chema Salem, avea o puşcă veche de vânătoare.

Hotărârea de a pleca imediat în urmărire, în loc să aştepte venirea dimineţii, îi punea în faţa unei misiuni dificile. Munţii urmau să se afunde curând într-un întuneric deplin. Avea să le fie greu să-şi dea seama pe unde mergeau, iar potecile erau abrupte şi înşelătoare. Noaptea mai aducea şi alte pericole. Lupii, hienele şi şacalii cutreierau ţinutul pustiu în căutarea unui strop de hrană.

Fiul *mokhtar*-ului ceruse, cu încăpăţânare, să plece imediat, iar mama lui avusese aceeaşi dorinţă şi îl susţinuse. Corben şi prizonierul lui nu aveau cine ştie ce avans, dar presupunând că mergeau toată noaptea, aveau să fie greu de ajuns dacă plecau pe urmele lor abia după ivirea zorilor. Mia li se alăturase din cu totul alte motive. Ea insistase s-o facă. Trecuse prin atâtea alături de Corben şi simţea că trebuia să ia parte la desfăşurarea evenimentelor până la sfârşit. Se gândea că, în funcţie de evoluţia lucrurilor, ar fi putut fi de folos, ar fi putut juca rolul unui intermediar, ar fi putut vorbi cu Corben, dat fiind timpul pe care îl petrecuseră împreună. Dincolo de asta, avea senzaţia că acum purta o responsabilitate. Între ea şi secret exista o legătură de sânge.

Trebuia să-l apere.

Potera formată în grabă luase cât mai multe echipamente cu putinţă: lanterne, torţe, pături – la altitudini atât de mari, temperatura scădea dramatic după apusul soarelui – şi apă. Mia aruncă o ultimă privire asupra satului care tocmai dispărea după o culme şi cuvintele tatălui ei îi

răsunară în minte. Tatăl ei – ideea continua să fie greu de acceptat și bănuia că asta avea să mai dureze o vreme. Îi confirmase că, da, elixirul era într-adevăr real. O altă idee care avea nevoie de timp ca să fie acceptată. Pe urmă adăugase că nu avea efect decât asupra bărbaților, dar formula completă se afla undeva, pe dealurile acelea, fiind ținta căutărilor lui Corben, care nu urmărea să ajute guvernul s-o distrugă, ci voia s-o folosească pentru propriul său profit material.

Iar asta nu puteau permite.

Kirkwood – ba nu, Tom, se corectă ea – și asociații lui intenționau să aducă formula completă la cunoștința întregii lumi, dar totul trebuia făcut cu o grijă deosebită și respectând un plan riguros. Să dezvălui așa ceva în fața unei lumi care nu bănuia nimic era o misiune dificilă; avea să conducă la o transformare cutremurătoare a întregii omeniri – poate cea mai spectaculoasă schimbare care se petrecuse vreodată. Fiecare aspect al vieții urma să fie afectat. Nu era genul de informație pe care ți-ai fi dorit să o încredințezi unui criminal mânat de motive dezgustătoare.

Își mânau caii cât se putea de repede, pe o cărare ascunsă care șerpuia prin crăpăturile dintre stânci și prin trecătorile dintre piscuri abrupte. Devenea tot mai accidentată, tot mai povârnită, tot mai alunecoasă, cu tot mai puține locuri pentru proptit piciorul. Pinii bătrâni, noduroși, doborâți de dezlănțuirile necruțătoare ale vremii, se conturau amenințători, atârnând pe pereții verticali de piatră care amenințau să-i zdrobească după fiecare cot al potecii. Cu toate acestea, continuau să înainteze și caii li se împleticeau prin trecătorile înguste, trimițând în jos pietrele și bulgării de pământ pe care îi loveau cu copitele, în timp

ce ultimele raze de lumină capitulau în faţa atacului nopţii.

Pe măsură ce urcau, aerul devenea tot mai rece şi frigul se strecura pe sub hainele subţiri ale Miei cu uşurinţă. Încercă să-l ignore o vreme, dar o pătrunse în curând până la oase. Desfăşură pătura care îi fusese prinsă la repezeală de şa şi şi-o înfăşură în jurul trupului. Caii urcau râpa fornăind, croindu-şi drum printr-o trecătoare interminabilă, şerpuitoare, făcută de mâna naturii în creştetul muntelui.

Când ajunseră în sfârşit în partea cealaltă, întunericul îşi consolidase poziţia pe deplin. O lună în cel de-al treilea pătrar le atârna deasupra capetelor, răspândindu-şi strălucirea palidă, argintie, pe valea lungă şi adâncă de dedesubt. Părea o pată enormă de cerneală, cu marginile de jos pierdute în întuneric, protejată de un bastion de piscuri semeţe, sub care se întindeau o succesiune nesfârşită de văi şi coline unduitoare. Mia îşi încordă privirea, încercând să desluşească încotro îi conducea fiul *mokhtar*-ului, dar era împiedicată de lumina slabă. Şi băiatul părea să aibă probleme, aşa că scoase curând o brichetă şi aprinse una dintre torţele pe care le aduseseră.

Micul convoi încetini, înaintând cu mai multă prudenţă pe panta lină, printr-un pâlc de copaci deşi. Umbrele crengilor golaşe se hârjoneau şi dansau în jurul lor. Dincolo de lumina pâlpâitoare a torţei, nemişcarea era chinuitoare. Nici o boare de vânt, nici un ciripit de pasăre, nici un clopot la gâtul vreunei capre. Nimic altceva decât respiraţia greoaie a cailor, tropotul vlăguit al copitelor şi împuşcătura care răsună, aruncându-l pe unul dintre săteni la pământ.

Animalele se speriară când un al doilea glonț mușcă din ieșitura de piatră din preajma celuilalt bărbat. Omul sări din șa fără să reușească să-și calmeze iapa și își căută adăpost în spatele stâncilor, în timp ce animalul scăpat din frâu se năpusti pe potecă, nechezând cu furie și dispărând din vedere. Mia descălecă și își trase calul la loc relativ sigur, dincolo de linia copacilor. Fiul *mokhtar*-ului făcu același lucru, aruncând torța, care continuă să ardă.

Mia scrută întunericul. N-ar fi putut spune unde se afla Corben. Răsunară încă două împușcături și gloanțele se înfipseră în trunchiurile copacilor, periculos de aproape de ei. Corben era un trăgător bun; Mia știa deja.

Strigătul lui se desprinse din liniștea înconjurătoare.

– Plecați, faceți cale-ntoarsă! Nu vreau să fiu silit să mai rănesc și pe altcineva.

Mia îl auzi pe *mokhtar*, care dădu să strige ceva, dar o lovitură înăbușită puse repede capăt izbucnirii sale.

– Jim, spuse ea, lasă-l să plece. N-au de gând să-l abandoneze.

– N-o să-i fac nici un rău, zbieră el, drept răspuns. Odată ce capăt ceea ce vreau, îl las să plece.

Șoaptele din stânga ei îi atraseră atenția și îi văzu pe fiul *mokhtar*-ului și pe sătean punând ceva la cale. Murmurară câteva vorbe în taină, apoi se furișară pe nesimțite din ascunzătoare, despărțindu-se și descriind arce largi. Când trecu pe lângă ea, băiatul îi aruncă o privire de rămas-bun, având în ochi o spaimă de neconfundat, chiar și în lumina torței aproape stinse.

Miei îi stătu inima la gândul că pușt anului i s-ar fi putut întâmpla ceva, că avea să se verse mai mult sânge.

– Jim, insistă ea, strigând în beznă. Te rog! Nu face asta.

El nu răspunse. Știa ce are de făcut.

*

Corben supraveghea copacii cu concentrarea unui șoim, atent la cea mai mică mișcare din pădurea de umbre din jur. Prezența Miei îl supăra. Ce naiba căuta acolo? Nu riscase deja destul?

Scrâșni din dinți și și-o alungă din minte. Trebuia să se concentreze. Strigându-și avertismentul, *mokhtar*-ul trădase poziția lor și, cu toate că se deplasase cu câțiva copaci în lateral, Corben continua să fie vulnerabil.

Se opriseră pentru popasul de noapte – era prea întuneric ca să se mai poată târî de-a lungul potecii – când auzise apropierea urmăritorilor. Nu se așteptase să plece cineva după ei în seara aceea. Pe unul îl eliminase. Era aproape sigur că nu fuseseră decât patru, cu tot cu Mia. Ceea ce însemna mai rămăseseră doi bărbați înarmați din pricina cărora să-și facă griji.

Superioritatea lor numerică nu-l deranja în mod deosebit. În plus, era întotdeauna de preferat să te afli pe teren mai înalt. Trebuia să-l scoată din ascunzătoare, iar pentru asta erau nevoiți să se arate. El nu avea de făcut altceva decât să fie pregătit.

Regatul meu pentru o pereche de ochelari de noapte, cugetă. Și pentru o boare de aer cald. Tremura, chinuit de frigul pe care încerca să-l ignore. Apoi simți o mișcare în stânga. Pași furișați, apropiindu-se încet. Pașii unui vânător.

Închise ochii pentru câteva secunde ca să-și sensibilizeze retina, apoi îi redeschise și privi atent printre copaci. Și atunci auzi scâșnetul unor pași pe pietriș, numai că de data asta venea din dreapta lui.

71

Mia se încorda, străduindu-se să străpungă întunericul gros, și își auzea bătăile inimii tunându-i în urechi. O senzație pe care o detesta. Știa că cineva avea să moară în curând – din nou – iar ea nu putea să împiedice asta.

Flăcările de la gurile țevilor de armă licăriră pe neașteptate în întuneric și împușcăturile răsunară printre copaci. Numără cel puțin o duzină, la intervale neregulate, inegale, auzi caii nechezând frenetic și luând-o la goană, tropot de copite pierzându-se în depărtare, apoi liniște.

Nu tocmai liniște.

Gemete. Gemetele de durere ale unui rănit. Urmate de strigăte, în limba kurdă. Urlete înnebunite de furie și de durere.

Sări din ascunzătoare și se repezi în direcția zgomotului, evitând trunchiurile copacilor și bolovanii răzleți și încercând să se țină bine pe picioare.

Dădu mai întâi peste cel de al doilea sătean. Era la pământ, rănit, dar încă în viață. Fusese lovit în coastă. Era chinuit de durere și de o spaimă vizibilă. Străduindu-se să-și țină ochii deschiși, o imploră să-l ajute. Când se apleca să arunce o privire asupra rănii, Mia îl auzi pe *mokhtar* strigând disperat, din toate puterile, și își îndreptă atenția în direcția țipetelor. Văzu o umbră mișcându-se printre copacii din fața ei și auzi mai multe împușcături, apoi țăcănitul inconfundabil al unei arme rămase fără gloanțe.

Gesticulă către sătean, dându-i de înțeles că avea să se întoarcă imediat, și îl auzi pe băiat strigându-și tatăl. Tușea violent, dar zgomotul era mai degrabă de vomă decât de tuse, și era limpede că fusese rănit grav. Mia înaintă, furișându-se către locul încăierării, și îl găsi pe Salem, fiul

mokhtar-ului, zăcând pe pământ. Sângele îi izvora exact de sub umăr și rana părea să fie periculos de aproape de partea de sus a plămânilor. Tuși, scuipând sânge, ceea ce confirma atât posibila existență a unei perforații a acestora, cât și gravitatea rănii. *Mokhtar*-ul era acolo, alături de el, cu fața schimonosită de îngrijorare și de mânie, iar degetele lui tremurătoare strângeau patul unei carabine. O ținea îndreptată către doi copaci groși, de care îl despărțeau vreo zece metri.

– Acolo, murmură, arătând către ei, ca și cum ar fi vorbit despre un vânat încolțit. Vino!

Înaintă cu prudență, ținând arma în față, gata de tragere. Mia îl urmă. Se apropiară treptat de copaci, apoi ocoliră cele două trunchiuri masive.

Corben era acolo, întins pe pământ, cu spatele sprijinit de cel mai gros dintre ele. Și el era rănit, undeva în zona mijlocului. Avea cămașa îmbibată de sânge și mai strângea încă în mâini un Kalașnikov descărcat.

Se uită la *mokhtar* cu ochi goi. Omul începu să-l înjure cu violență, îndreptând carabina către el, apoi păru cuprins de nebunie, urlând cât îl ținea gura și pregătindu-se să-i zboare creierii. Mia se așeză în fața lui, în fața armei, țipând:

– Nu!

Bărbatul era livid, bodogănea în limba kurdă, arăta peste umăr către fiul său rănit, îl înjura pe agentul căzut.

– Nu! continuă Mia să urle, repetând cuvântul iarăși și iarăși, fluturându-și brațele cu furie, până când sfârși prin a înșfăca țeava puștii, împingând-o într-o parte.

– Destul! strigă. E deja prea mult. E la pământ. Iar fiul tău e rănit. Așa cum e și un alt om al tău. Au nevoie de ajutor.

Mokhtar-ul coborî arma în silă, aruncă o ultimă privire amenințătoare către Corben, apoi dădu din cap. Mia îl privi întorcându-i spatele și pierzându-se în întuneric. Îngenunche alături de Corben, ridică pușca-mitralieră AK-47 și o îndepărtă de el, spunând:

– Nu mai ai nevoie de asta, nu-i așa?

El încuviință, țintuind-o cu o privire năucită. Mia examină rana. Glonțul îl nimerise în abdomen. Era greu de spus dacă vătămase ceva. În zona traiectoriei se aflau multe organe, majoritatea vitale.

– Cât de dureroasă e rana? întrebă ea.

– E... nu cine știe ce, răspunse el, crispându-se.

Indiferent ce fusese atins – stomacul, ficatul, rinichii, intestinele – vătămarea trebuia înlăturată fără întârziere. Rănile de glonț din regiunea abdomenului erau, aproape întotdeauna, devastatoare. Ținând cont de nivelul sângerării, Mia se gândi că exista o șansă demnă de luat în seamă ca aorta să nu fi fost secționată, dar, dacă asta se întâmplase și nu era tratat cât mai repede, timpul pe care îl mai avea de trăit se măsura în minute.

– Trebuie să te ducem înapoi, în sat.

Corben dădu din cap fără vlagă, dar încuviințarea sumbră din privirea lui spunea limpede că știa că n-o să mai revadă niciodată satul. *Mokhtar*-ul se întoarse în grabă. Strângea în mână frâul unui cal, unul dintre cei pe care călăriseră el și Corben.

– Nici urmă de caii voștri, anunță el. Ăsta e singurul care ne-a mai rămas.

Mia scruta întunericul din jur. Nici ea nu reușea să vadă vreun alt cal. Oftă, descurajată.

– Fiul tău are nevoie urgentă de ajutorul unui medic. Și celălalt bărbat din satul tău...

– Sh ker, vărul meu. E mort, o informă *mokhtar*-ul cu o voce la fel de înnegurată ca pădurea din jur.

Mia dădu din cap. Știa ce era de făcut.

– Ia calul și pe fiul tău. Poți să mergi călare, alături de el. Eu rămân aici, cu Corben.

– Nu te pot lăsa așa, aici, argumentă *mokhtar*-ul. Putem să-l urcăm pe cal și să-i ducem jos împreună.

– N-avem timp pentru asta. Are nevoie urgentă de ajutor.

Mokhtar-ul clătină din cap, frustrat.

– Ai venit după mine, ca să mă salvezi.

– Atunci grăbește-te să cobori și să aduci ajutoare, insistă ea. Du-te!

Bărbatul o privi cu atenție o clipă, de parcă ar fi vrut să-și întipărească chipul ei în memorie, apoi dădu din cap.

– Te ajut să faci un foc.

– Nu, du-te. Mă descurc singură.

O privi cu ochi întunecați de mustrările de cuget. Ceda fără tragere de inimă, aruncă o ultimă privire furioasă în direcția lui Corben, apoi mână calul, îndepărtându-se în direcția fiului său căzut.

Își împărțiră lanternele, torțele – *mokhtar*-ul trebuia să vadă drumul la coborâre – și păturile pe care reușiră să le recupereze. Câteva minute mai târziu, el își ajută fiul să ajungă în șa, se sălta în spatele lui și dădu pinteni calului, fluturând pentru o ultimă oară, cu inima grea, torța pe care o ținea în mână. Ridicându-și propria torță aprinsă, Mia îl urmări îndepărtându-se, cu ochii agățându-se cu disperare de silueta care pierea încet din vedere, până când bezna o înghiți.

72

Studie din nou rana lui Corben. Nu putea face mare lucru pentru el, în afară de a-l ține la căldură. Cu un alt fel de frig strecurându-i în oase, căută trupurile celor doi săteni. Le găsi, mai întâi pe unul, apoi pe celălalt, zăcând pe pământul rece, fără nici o urmă de viață. Le căută pulsul, pentru orice eventualitate, și simți un val de amar de furie urcându-i-se în gât la gândul acțiunii nechibzuite a lui Corben. Plină de remușcări și cu mâini tremurânde, scoase haina unuia dintre ei și i-o duse agentului CIA.

Trebuia să facă focul. Ploile de iarnă încă nu începuseră, așa că nuielele și crengile pe care le adună erau uscate și sfărâmicioase. Izbuti să le aprindă în fața copacului de care se sprijinea Corben și strânse un mic morman de lemne suplimentare, cu care să-l întrețină.

Se întrebă cât timp aveau de așteptat până la sosirea ajutoarelor. Ținând cont că ei ajunseseră acolo după aproape două ore de mers călare, socoti că, până la apariția cuiva, avea să treacă cel puțin de două ori pe atât, sau poate chiar mai mult, dacă te gândeai că urmau să facă întregul drum noaptea – și asta presupunând că aveau să plece într-adevăr în noaptea aceea, în loc să aștepte până dimineață. O cuprinse o senzație de căldură când se gândi, cu nostalgie, la Evelyn și la Tom. Știa că ei n-aveau să amâne pe a doua zi dimineață, dar pe de altă parte, nu voia să-i pună din nou în pericol.

Extenuarea – fizică și mentală deopotrivă – copleșea ultimele urme de adrenalină care îi dăduseră putere. Capitulă în fața ei și se lăsă să alunece pe pământ, alături de Corben. Se mulțumiră să stea o vreme în tăcere, privind lung focul, ascultându-l trosnind și pârâind, urmărind

flăcările care lingeau crengile, înfășurându-se în jurul lor înainte de le nărui, mistuindu-le.

– Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că am plecat să mă-ntâlnesc cu mama la bar, spuse Mia, într-un târziu. Cum de am ajuns aici?

Corben medită o clipă.

– Din cauza unor nemernici ca *hakeem*. Și ca mine.

În vocea lui seacă se deslușeau părerile de rău. Mia se întoarse spre el.

– Îți doreai elixirul chiar atât de mult?

Corben ridică din umeri.

– Pare să fie mai puternic decât orice altceva pe lume, nu-i așa? Se cutremură. Cu excepția unui glonț în măruntaie.

– L-ai ucis pe Farouk?

Corben dădu ușor din cap.

– Era grav rănit, dar... Da.

– De ce?

– Lăcomie. Instinct de conservare. Își cântări cuvintele. Mai ales lăcomie. Se răsuci ca s-o privească în ochi. Nu sunt un om bun, Mia. N-am fost antrenat ca să fiu bun. Am fost antrenat ca să fiu eficient. Ca să-mi îndeplinesc misiunile. Am făcut câteva lucruri dubioase și câteva cumplite, pentru care am primit aplauzele superiorilor. Clătină din cap, cuprins de remușcări. Presupun că undeva, pe drumul ăsta, m-am hotărât să acționez în același mod și în beneficiul meu.

– Atunci mama, eu... noi am fost doar... ce anume? Ceva de care te-ai folosit?

El clătină din cap, fără grabă.

– N-am avut nici un plan. Am fost luat prin surprindere – toți am fost luați prin surprindere și duși de val.

Se întâmplă ceva, se iveşte o ocazie, şi te grăbeşti să profiţi. Dar în toată povestea asta, ultimul lucru pe care mi l-am dorit a fost să te pun pe tine în primejdie, să te rănesc în vreun fel. Şi indiferent de motivele mele, am avut întotdeauna de gând să-ţi eliberez mama, imediat ce ar fi fost posibil. Adevărul e că, în meseria mea, înveţi încă din prima lecţie că lucrurile merg rareori după planul tău. Tuşi, scuipă un strop de sânge şi îşi şterse buzele. Îşi ridică ochii spre ea. Dacă asta mai are importanţă, îmi... Scutură din cap, ca şi când s-ar fi hotărât să nu-şi mai rostească gândul. Îmi pare rău. Pentru toate.

În aceeaşi clipă, un urlet care îţi îngheţa măduva în oase spulberă liniştea nopţii. Urletul de neconfundat al unui lup. Un altul îi răspunse imediat, părând să stârnească în jurul lor mai multe ecouri.

Nu era un lup. Erau lupi. Vânau întotdeauna în haită.

Cuprinsă de o spaimă neaşteptată, Mia îşi simţi stomacul strângându-se ghem. Îşi întoarse ochii spre Corben. Şi el auzise.

– E din cauza sângelui, o informă posomorât, îndreptându-şi spatele. I-au simţit mirosul.

Un alt urlet sfâşie noaptea, de data asta mult mai aproape. Cât de repede se mişcau? Mia se ridică în capul oaselor, numai ochi şi urechi.

– Armele, murmură el. Ia armele.

Ea sări în picioare şi scoase din foc o creangă aprinsă. Se îndepărtă în fugă, simţindu-şi picioarele ca de cauciuc, îndreptându-se către locul unde îşi amintea că zăcuse fiul *mokhtar*-ului. Parcă îl văzuse pe tatăl lui lăsând acolo carabina. Zărise şi nişte puşti-mitralieră lângă sătenii căzuţi, dar se aflau mult mai departe şi nu era sigură că îndrăznea să se aventureze până acolo.

Înainta cu prudență, mișcând lemnul aprins în dreapta și-n stânga, scrutând întunericul de nepătruns în căutarea oricărei urme a fiarelor de pradă. Zări pușca veche de vânătoare sprijinită de copacul lângă care se prăbușise băiatul. Se apropie și, exact când era gata să întindă mâna, desluși formele cenușii pândind în întuneric. Îi stătu inima când le văzu acolo, uitându-se la ea. Întinse creanga aprinsă spre ele, făcându-le să tresară și să dea înapoi cu un pas, dar nu se speriau atât de ușor. Se apropiară iarăși, dezgolindu-și amenințător colții, cu trupurile încordate, așteptând.

Își făcu curaj și despică aerul cu lemnul aprins, țipând la lupi și apropiindu-se de pușcă, prudentă, cu încă un pas. O prinse cu mâna liberă, fiind surprinsă de greutatea ei, apoi se retrase, tot timpul cu spatele la foc și agitând nebunește în jurul ei bățul aprins. Îi ajunseră la urechi schelălăituri și mârâieli furioase, venind de la o distanță ceva mai mare, și cei trei lupi care o pândiseră o luară la fugă, dispărând în întuneric. Îi auzi devorând ceva cu înfrigurare și își dădu seama că găsiseră cadavrele sătenilor.

Se grăbi să revină lângă Corben, înainte ca lupii să se întoarcă, dornici de mai mult. Agentul reușise să se ridice și era pe jumătate ghemuit, cu spatele la foc și cu un lemn aprins în mână. Mia îi întinse arma.

– Și automatele?

– N-am reușit să ajung la ele, spuse ea speriată.

Corben inspectă pușca și se încruntă. Era o carabină rusească SKS, din dotarea fostei armate irakiene. Magazia avea o capacitate de zece gloanțe. Corben avea impresia că auzise două pierzându-se în vânt, iar cel de-al treilea îi sfâșiase lui carnea, ceea ce însemna că mai erau șapte, dacă fusese complet încărcată. Pipăi sub țeavă. Spre

consternarea lui, baioneta nedemontabilă în cazul armelor folosite de armată fusese îndepărtată.

Mia îl privea cu coada ochiului.

– Cu ce ne-am ales?

– Șapte gloanțe, în cel mai bun caz, o informă el sumbru.

Siluetele fantomatice se materializară curând în întunericul din jur, cu ochii reflectând licărirea aurie a flăcărilor pâlpâitoare. Se roteau, înconjurându-i ca o legiune desprinsă din iad, tăindu-și calea una alteia, cu calm, de parcă s-ar fi sfătuit între ele, planificându-și atacul. Clănțăneau din dinți, dezgolindu-și-i, tachinându-și prada, se năpusteau spre ea, dând înapoi tot atât de repede, jucându-se cu ea, punându-i la încercare apărarea.

Mirosul fetid al lupilor invadă nările Miei în timp ce se avânta spre ei, cu ochii usturând-o din pricina torței, cu spatele la focul de tabără ce ardea la câțiva centimetri în spatele ei.

– N-o să reușim să-i ținem la distanță o veșnicie, șuieră ea, și sunt mai mulți decât șapte.

Corben se gândea la același lucru. Își rotea ochii, încercând să numere lupii pe care îi înfruntau. Din câte vedea, erau zece, sau poate o duzină. Cel puțin atâția zărea în prima linie.

Se clătină, cu puterea de mult secătuită, fără să știe cât se mai putea ține pe picioare. Două fiare se hotărâră să forțeze nota și se repeziră spre el, cu boturile larg deschise, salivând hămesite, cu limbile umede pline de bale, cu colții ascuțiți strălucind în lumina focului. El ripostă atacându-le cu creanga aprinsă, făcând eforturi disperate să rămână în picioare, cu bătăile inimii suprasolicitate răsunându-i asurzitor în urechi. Lupii se feriră de flăcări cu

ușurință, retrăgându-se agili, cu viteza fulgerului. Parcă simțind că forța lui vitală era pe ducă, unul dintre ei decise să-l ucidă și sări la el, cu labele răschirate și cu gura căscată, țintindu-i gâtul. Corben trase un glonț care îl nimeri îl plin zbor, și animalul chelălăi, prăbușindu-i-se la picioare, ca un sac cu nisip. Un altul încercă să profite de ocazie și îl atacă, dar Corben îl opri cu o altă împușcătură. Pentru câteva clipe, ceilalți lupi părură să se sperie de focurile de armă și de moartea subită a semenilor lor și dădură înapoi, retrăgându-se în întuneric.

– Ești teafăr? întrebă Mia, cu ochii încă ațintiți asupra umbrelor care îi pândeau.

Corben abia mai reușea să stea în picioare și să-și țină ochii deschiși. Avea senzația că se scufundă într-un hău înăbușitor.

– O să avem nevoie de armele alea automate, scrâșni printre dinții încleștați. O dogoare mult mai cumplită decât a focului de tabără părea să-l mistuie din interior. Unde e cea mai apropiată?

– Într-acolo, mai jos. Mia arătă în direcția sătenilor căzuți. Dar sunt prea departe ca să putem ajunge la ele, ți-am mai spus.

– Nu avem de ales. N-o să reușesc să scap de ceilalți cu mâna de gloanțe care au mai rămas în bucata asta de fier vechi. Și fără arme, suntem morți oricum. Focul o să se stingă la un moment dat. Jivinele or să ne stoarcă de puteri, asta or să facă. Și nu știu ce-ți dorești tu, dar eu unul n-am chef să sfârșesc ca hrană pentru lupi.

– Ce vrei să fac? întrebă Mia, cu gura uscată de spaimă.

– Ia două crengi aprinse, mari. Cele mai mari pe care le poți duce. Mergem într-acolo, spate în spate. Înaintezi pas cu pas și îi ții la distanță. Dacă o să fie nevoie, o

să folosesc gloanțele care ne-au mai rămas. Dacă găsim o armă, cred că pot să scap de ei. Ce zici?

– Poți s-ajungi până acolo?

Corben își șterse sudoarea care îi șiroia pe față.

– Niciodată nu m-am simțit mai bine. Mergem?

Mia îi întâlni privirea. Indiferent ce făcuse și care îi fuseseră intențiile, îi salvase totuși viața, nu doar o singură dată, și, poate, poate că exista o șansă să o facă din nou. Iar asta conta.

– Haide, o îndemnă el, tușind și scuipând sânge. Cât mai ești încă tânără, adăugă cu o sclipire sardonică în ochi.

Mia se aplecă la marginea focului și scoase două lemne mari, arzând cu flacără. Dădu din cap către Corben.

– Ia-o înainte, dar nu te dezlipi de mine, îi spuse el.

Spate în spate, începură să meargă ca un crab, în lateral, îndepărtându-se treptat de foc, îndreptându-se spre adâncurile întunecate ale pădurii, rotind torțele în toate părțile, înconjurându-se cu un inel protector de foc. Pas cu pas, ajunseră tot mai aproape de locul unde căzuse unul dintre săteni și imaginea cadavrului sfâșiat de lupi li se întipări în mințile istovite. În jurul lor, creaturile clănțăneau din dinți și mârâiau, apropiindu-se, dând înapoi și ocolindu-i în fugă, cu ochii incandescenți pironiți asupra prăzii.

În lumina palidă a flăcărilor, Corben zări leșul sfârtecat al săteanului și, nu departe de el, strălucirea țevii unei AK-47.

– Pe aici, îi spuse Miei printre dinți, modificând direcția în care înaintau și îndreptându-se către arma salvării lor.

Simțea că picioarele erau gata să-i cedeze, dar le impuse să-l mai susțină o vreme și, cu un efort uriaș, izbuti să ajungă, alături de Mia, lângă pușca-mitralieră căzută.

– Ține-i la distanță până când o verific, reuși să spună, întinzându-se și luând arma.

O simți atârnându-i în mâini de parcă ar fi avut o tonă. Icni și se crispă de durere când o ridică, apoi se îndreptă și îi verifică magazia de cartușe, apăsând cu degetele în locașul de deasupra, ca să vadă dacă era încărcată.

– Cum e? întrebă Mia, cu disperarea răsunându-i în voce.

– Misiune îndeplinită, răspunse el, abia izbutind să se mai țină pe picioare.

Reglă arma pe foc automat și se răsuci pe jumătate, ca să-i poată vedea fața. Ea îl privea cu ochii măriți, agitată, în așteptare.

– Ia asta, spuse el, întinzându-i carabina. O să dobor cât de mulți pot, dar dacă mă dovedesc, o să fii nevoită să-i termini cu asta. Are piedica trasă. Nu trebuie decât să ochești și să tragi, OK?

Ea reuși să zâmbească. Deschise gura, dând să spună ceva, dar el știa că nu era momentul. O știa și ea.

Lupii erau acum înnebuniți, presimțind confruntarea finală și inevitabilul masacru. Unul se ridică pe labele din spate și se repezi la Corben. El apăsă pe trăgaci și fiara făcu un salt în aer și se prăbuși, moartă, exact când celelalte se apropiau, gata să ia parte la uciderea prăzii.

Corben slobozi mai multe gloanțe, smucind arma în dreapta și-n stânga și răspândind moartea în rândurile lor. Acum se mișca din pură inerție, fiecare împușcătură îi vibra în tot trupul, îl împingea înapoi, către Mia, și degetele i se încleștau pe patul și pe încărcătorul puștii într-o strânsoare cumplită. Lupii se prăvăleau rând pe rând, opriți în plin salt, ca loviți de un baros invizibil sau parcă izbindu-se de o inexistentă barieră de sticlă, căzând unul peste altul și împestrițând pământul cu blană, oase și sânge.

Când la picioarele lui nu mai scrâșneau din dinți decât ultimii doi lupi, capsa percutoare lovi în gol, cu un țăcănit sonor. Una dintre fiare sări asupra lui. Corben suci Kalașnikov-ul cu patul de lemn în sus și o lovi. Animalul își reveni imediat, de parcă n-ar fi fost pocnit decât cu un ziar rulat. Înainte de a apuca să se întoarcă pentru un alt atac frontal, agentul CIA răsuci pușca-mitralieră în mâini, ținând-o acum strâns de țeavă, ca pe o secure, și o coborî cu putere asupra ei, lovind-o o dată, de două ori – și în văzduhul liniștit se înălțară schelălăituri disperate.

– Jim!

Auzi strigătul Miei, dar, înainte de a se răsuci, fu izbit din spate de ultimul lup supraviețuitor. Îi simți colții înfigându-i-se în gât și ghearele sfârtecându-i spinarea, iar primul lup își reveni, se întoarse și i se alătură. Corben scăpă pușca din mâini și văzu pământul ridicându-se și ieșindu-i în întâmpinare când se prăbuși cu violență. Durerea era ireală, trupul fiindu-i sfâșiat din toate părțile, dar el era deja amorțit, cu neuronii prea solicitați ca să mai poată transmite senzațiile către creierul epuizat. Nu era sigur, dar avea impresia că auzise o împușcătură, apoi alta, și încă una, iar mișcările de deasupra sa încetară, sfâșierea încetă, iar colții și ghearele îngropate în carnea lui încremeniră.

Se răsuci pe spate și simți viața părăsindu-i trupul. Zări silueta vagă a Miei, icnind când smuci lupii care îl sfâșiaseră, trăgându-i la o parte, apoi îi deslușì fața conturându-se deasupra lui, privindu-l cu un amestec de groază și de întristare, cu lacrimile care îi curgeau din ochi picurând pe buzele lui, gustul lor sărat readucând la viață celulele moarte pe care le atinseseră, cu degetele catifelate mângâindu-i fruntea și îndepărtând ceva, cu buzele mișcându-se și rostind niște vorbe pe care el nu reuși să le înțeleagă, cu un halo de

stele îndepărtate pâlpâind în jurul chipului ei îngeresc, și se gândi că era un mod plăcut de a muri, mai plăcut decât își imaginase vreodată că îi era hărăzit și decât crezuse că merita. Speră că izbutise să zâmbească, fără să fie sigur că o făcuse, în timp ce sorbea o înghițitură caldă din minunatul elixir din fața lui și înainte ca totul să pălească, înnegrindu-se, și ca toate senzațiile să-i părăsească trupul secătuit.

73

Mia rămase multă vreme așezată alături de trupul lui Corben, fără să se clintească. Simțea în piele rezonanța unui tremur care nu voia să înceteze și ochii i se holbau în întuneric, evitând să privească grămada de leșuri, al omului și ale fiarelor, din jurul ei.

În cele din urmă, băgă de seamă că lemnul pe care continua să-l strângă în mână se stingea, se ridică și își târșâi picioarele către foc. Nici măcar nu se osteni să se uite după alți lupi, fiind prea sătulă de toate, prea frântă de oboseală și prea istovită ca să se mai sinchisească.

Nimic nu se năpusti asupra ei.

Cu mâinile amorțite, aruncă alte lemne pe foc, apoi se lăsă la pământ, cu spatele lipit de copacul de care se sprijinise Corben, și își afundă fața în palme.

Până în zori mai era multă vreme. Pierduse noțiunea timpului, dar știa că o aștepta o noapte lungă. Dar nu avea importanță. Nu pleca nicăieri. Avea de gând să stea așa, țintuită locului, până când va veni cineva – sau ceva – care s-o smulgă de acolo.

Un urlet singuratic și îndepărtat sfâșie tăcerea. Nu i se răspunse. Fiara părea îndurerată, de parcă ar fi jelit imensa pierdere de vieți, musonul morții care îmbibase pământul pârjolit de pe munte.

Și atunci le văzu.

Lumini pâlpâind în depărtare, apărând printre copaci și dispărând dincolo de ei, un convoi care înainta încet, șerpuind, către ea.

Se încordă ca să deslușească mai bine cine sau ce erau, dar distanța era mult prea mare. Dispăreau după câte o culme, apoi se iveau iarăși peste câteva minute, ceva mai aproape. Își croiau încet drumul către ea, călătorind în tăcere, o procesiune mută. Când reuși să îi vadă limpede, își dădu seama că erau mai mulți, călare, șase cel puțin, ținând în mâini torțe și lămpi cu ulei.

Nu-l recunoscu pe nici unul. Se gândi că nu erau din Nerva Zhori – întâlnise o mulțime de săteni în timpul agitației de după explozia elicopterului – apoi zări fața familiară a *mokhtar*-ului, care descălecă și se apropie cu un zâmbet ostenit și cu o pătură.

O înfășură în ea și o conduse către calul care o aștepta, în vreme ce ceilalți o urmăreau într-o tăcere intrigată, dar respectuoasă.

74

PHILADELPHIA – DECEMBRIE 1783

Lemnele trosneau în căminul din încăperea mică, dar confortabilă, în timp ce Thérésia privea pe fereastră. Zăpada cădea asupra copacilor ca o pulbere fină și fulgii

scânteiau în lumina difuză a lunii, plutind către o dulce odihnă.

Știa că el n-avea să se mai întoarcă. O știuse și pe cheiul din Lisabona, cu aproape două decenii în urmă.

Oare trecuse atât de mult timp?

Chipul i se destinse într-un zâmbet plin de tristețe, în vreme ce amintirile i se revărsau în minte.

Thérésia nu dorise ca Sebastian să plece, dar știa că fusese nevoit s-o facă. În Lisabona petrecuse cei mai fericiți, cei mai împliniți ani din lunga ei viață – trăise alături de el, călătoriseră umăr la umăr, învățaseră lucruri noi și, firește, își crescuseră fiul împreună. Își dorise să nu se termine niciodată, dorise cu disperare ca el să rămână sau ca ea și Miguel să-l însoțească, dar își dăduse seama că nu era posibil. El era dator să-și împlinească destinul, ea era datoare să-l țină pe fiul lor la adăpost.

Plecarea lui Sebastian și mutarea ei dincolo de ocean îi aduseseră liniștea – așa cum îi făgăduise el. Nimeni nu-i tulburase pe ea și pe Miguel – acum se numea Michael – de când se stabiliseră în Philadelphia. Orașul Dragostei Frățești era la înălțimea numelui său. Ultimii ani fuseseră tumultuoși – așa cum sunt întotdeauna revoluțiile – dar din fericire, ea și Michael supraviețuiseră tulburărilor și acum, după semnarea Tratatului de la Paris[1], se părea că tot ce fusese mai rău rămăsese în urmă.

Totuși, o obseda o altă întrebare: cât avea să mai trăiască și să se bucure de pace? Micii noduli duri care îi apăruseră sub brațe și la sânul stâng o deranjau. În vremurile grele din timpul războiului, se mândrise cu independența și cu rezistența ei și fusese atât de sănătoasă cât putea

[1] Tratatul care a pus capăt Războiului de Independență a SUA (n. tr.).

fi o văduvă de șaizeci de ani – mica minciună fusese acceptată cu ușurință după sosirea ei în oraș. Dar, după ce descoperise nodulii, simțea, în fiecare dimineață, imediat ce se trezea, o sfârșeală în oase, avea respirația scurtă și capul greu, și toate astea îi stârneau valuri de îngrijorare. Știa că și sângele ivit, de o săptămână încoace, ori de câte ori tușea, era de rău augur.

Nu îi mai rămăsese prea mult timp. Se întrebă cum arăta Sebastian. Își imagina că bea din nou distilatul și zâmbi în sinea ei la gândul că se schimbase, probabil, foarte puțin față de cum și-l aducea aminte. Își întrezări propria față ridată, reflectată de sticla subțire a ferestrei, și își dori ca el să izbândească. Ce dar minunat ar fi fost! Era cea mai îndreptățită dintre căutări... chiar dacă ea o plătise cu dragostea vieții ei, iar Michael, cu pierderea tatălui său.

Își văzu fiul intrând pe poartă și apropiindu-se de casă. Crescuse, devenise un tânăr admirabil, care se descurcase excelent în vremurile de cumpănă, lucrând alături de mama lui la stabilirea unei înțelegeri cu trimișii Franței, care susținuseră eforturile revoluționarilor împotriva englezilor. Abilitățile lui diplomatice și organizatorice erau evidente și, pe toată durata conflictului, ea își imaginase că urma să aibă parte de un viitor măreț în patria lui adoptivă. Dar cu fiecare zi ce trecea, tânărul îi reamintea din ce în ce mai mult de Sebastian. Vedea asemănarea în ochii și în ținuta lui, ba chiar și în lucrurile mărunte, ca modul în care ținea în mână un condei. Pe măsură ce băiatul creștea, devenind bărbat, ea știa că nu avea cum să-i ignore obârșia deosebită.

Așa cum nu putea să ignore nici moștenirea lăsată de tatăl lui.

Îi promisese lui Sebastian că nu avea să-i spună niciodată băiatului de ce anume îi părăsise. El îi ceruse să-i făgăduiască și, cu timpul, ea înțelesese de ce. Dorea ca fiul său să aibă parte de o viață normală. Nu voia să fie prins în cursa unui jurământ precum cel făcut de el însuși. Era povara lui, nu a fiului său.

Dar era o promisiune pe care nu mai putea s-o respecte.

Îi datora asta lui Sebastian. Amintirii și moștenirii sale. Dacă îi era sortit să moară departe de ea, singur, pe pământ străin, ea era datoare să se asigure că moartea lui nu va fi în van. Undeva, în străfundul sufletului ei, știa că el ar fi dorit să o facă.

– Mamă?

Îl auzi pe Michael scoțându-și cizmele și venind să i se alăture în salon. Se întoarse spre el și durerea din mădulare îi dispăru când dădu cu ochii de fața lui radioasă. Îi zări expresia întrebătoare așternută pe chip la vederea ei și îi urmări privirea coborând asupra cărții pe care o strângea la piept – veche, legată în piele, având pe copertă un simbol ciudat, rotund.

– Trebuie să-ți spun ceva, zise ea, invitându-l să se apropie.

75

Mia se foi în patul îngust. În jurul ei, camera era scăldată în raze prăfoase de soare. Se ridică în coate și își roti privirea, încă istovită și cu creierul încețoșat. Pereții netezi, văruiți de mână, mobila simplă de stejar și perdelele de dantelă o salutară liniștite, în tăcere.

Își scormoni mintea, încercând să-și limpezească amintirile, și un nor de imagini confuze se înălță lent, plutind, până ce reuși să se concentreze asupra lui. Își aminti că făcuse parte dintr-un convoi care înainta încet, călărind în noapte, lăsând în urmă leșuri sfârtecate. Își aminti privirile furișe ale bărbaților și femeilor care o însoțeau, așa cum își aminti și de *mokhtar*, care călărea în fața ei, susținând-o cu priviri încurajatoare, în timp ce coborau pe o potecă șerpuită pe coasta muntelui, până într-un sat pe care nu-l recunoscuse. Își aminti că fusese condusă într-una dintre case, că stătuse într-o bucătărie șubredă, alături de o sobă aprinsă, că îi fusese oferită o infuzie fierbinte de ierburi cu aromă necunoscută, pe care o băuse cu recunoștință, în timp ce *mokhtar*-ul și un cuplu de oameni în vârstă o priveau cu căldură și curiozitate.

Avea impresia că e ușor mahmură, presupuse că îi dăduseră un soi de sedativ și se gândi că luaseră, fără îndoială, o hotărâre înțeleaptă. Nu-și mai simțea capul greu și începu să-și revină. Pe scaunul de lângă mica fereastră o așteptau o lenjerie de corp din bumbac și o rochie bej, cu mâneci lungi și broderie fină pe manșete și la guler. Alături, pe podea, erau niște mocasini din piele de oaie. Se îmbrăcă, deschise fereastra și oblonul de lemn și simți căldura mângâietoare a soarelui pe pielea obosită.

Privi afară. Grupul de case scunde era amplasat pe fundul unei văi. Erau construite în parte din chirpici și în parte din piatră, având același tip de acoperișuri din paie ca acelea din satul Yazidi. Dincolo de mica așezare se vedeau ogoare și pajiști bine îngrijite, purtând pecetea începutului de iarnă, răsfirate la poalele piscurilor zimțate care înconjurau valea.

Părăsi camera și cutreieră prin casă, fără să întâlnească pe nimeni. Trecu prin bucătărie și ieși în curte. Aerul era surprinzător de cald, cu totul diferit de frigul nopții în vârful muntelui, și în afară de foșnetul arborilor de fistic, agitați de o adiere firavă, și de trilurile păsărelelor, nu se auzea nici un zgomot. Liniștea profundă contrasta, șocant, cu iadul din ziua – și din noaptea – precedentă.

Își înfășură trupul cu brațele și porni în josul unui drumeag îngust, trecând pe lângă două case mici și pe lângă un hambar. Locul avea ceva waldenesian, liniștitor, bine-venit în momentul acela. Simplitatea, ordinea și superba izolare îi aduceau aminte de o comunitate amish[1]. Întâlni o familie – părinții și doi băieți puțin trecuți de zece ani – care descărca lemne dintr-o căruță trasă de un cal. Îi zâmbiră politicoși și își văzură de treabă. Ceva mai departe, pe același drum nepavat, se întâlni cu două femei care mânau un catâr ce ducea un coș cu pâine. O salutară privind-o cu ochi calzi și dând ușor din cap, fără să se oprească.

Mia își continuă drumul, savurând liniștea și aerul proaspăt, simțind cum revenea la viață. Auzi voci estompate undeva în dreapta și zări câteva siluete care stăteau la poalele unei mici coline, adâncite într-o discuție. Îl văzu pe *mokhtar* alături de un cuplu de bătrâni despre care își aminti, vag, că îi oferiseră băutura din noaptea precedentă, și – spre marea ei ușurare – de Evelyn și de Webster.

– Mamă? strigă ea. Webster?

Încă nu se putea convinge să se gândească la el spunându-i *tată*, dar nu se îndoia că asta avea să vină cu timpul.

---

[1] Protestanți extrem conservatori, refractari la facilitățile oferite de progresul tehnic și adepți ai nonviolenței (n. tr.).

Se întoarseră, o zăriră și îi făcură cu mâna, cu figuri radioase. Ea se grăbi să coboare pe pajiște și să li se alăture. Stăteau lângă un mic helești. Își îmbrățișă mama și îl strânse ușor în brațe pe Webster, făcându-și griji pentru rana lui.

– Când ați ajuns aici? îi întrebă încântată.

– Am venit călare în dimineața asta, o informă Evelyn. *Kaak* Sulayman – arătă către *mokhtar* – a avut amabilitatea de a trimite pe cineva în satul lui, să ne aducă aici.

Mia își aduse aminte că *mokhtar*-ul plecase călare, alături de fiul său rănit.

– Cum se simte Salem? îl întrebă, sperând să afle vești bune.

– Va trăi, spuse el și în ochii întunecați se strecură un licăr de ușurare. Va trăi, repetă, de parcă cuvintele ar fi putut ajuta să se rezolve lucrurile.

Mia dădu din cap. Amintirile cumplite din noaptea precedentă îi săgetară inima. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, tatăl ei îi atrase atenția asupra cuplului de bătrâni care îi însoțea.

– Aceștia sunt Muneer și Ariya, zise el. Gazdele tale.

Se mișca încet, nesigur, și se crispă de durere când își lăsă brațul în jos. Evelyn îi luă mâna într-ale ei, cu un aer protector. Bătrânii îi adresară Miei un zâmbet prietenos.

– Vă mulțumesc că ați venit după mine azi-noapte, spuse ea.

Cei doi ridicară din umeri, cu modestie. Ea observă că din atitudinea lor se desprindeau o ușoară încordare și o vagă stânjeneală, pe care le văzu reflectându-se, cu repeziciune, în comportamentul lui Webster și al mamei ei. Își aduse dintr-odată aminte ce anume îi adusese acolo și

se întoarse spre Webster, simțindu-se pradă unui val de excitare.

– Ei? făcu ea. Îl au? I-ai întrebat?

Întreaga vale păru să se umple de făgăduieli când el se întoarse spre bătrâni cu un aer conspirativ, după care îi adresă Miei o privire plină de subînțelesuri, înainte de a-și îndrepta ochii spre heleșteu.

Ea îi urmări privirea și pe față i se așternu nedumerirea, apoi înțelese.

– Ăsta e? întrebă, arătând către lac.

Webster zâmbi și dădu din cap.

– Ăsta e.

Heleșteul nu avea nimic ieșit din comun. Era un iaz puțin adânc, cu apă dulce, tulbure. Pe toată suprafața lui, foarte aproape de oglinda apei, creșteau mănunchiuri de plante subțiri, cu frunze mărunte. Mia se aplecă, dornică să le vadă mai bine.

– Ce-i asta?

– Se numește *bacopa*, zise Webster. *Bacopa monniera.* Mai e cunoscută și sub numele de iarba binecuvântării, ceea ce te face să te întrebi...

Se întrerupse.

– Noi îi spunem *jalneem*, adăugă Muneer într-o engleză surprinzător de corectă.

Inima Miei se strânse în timp de era cuprinsă de o exaltare sălbatică.

– Dar...

Ezită cu ochii la ei, cu întrebarea-cheie în vârful buzelor. Se întoarse spre Webster.

– Înseamnă că Sebastian a avut dreptate? Are efect asupra... tuturor?

El îi susținu privirea și, cu o scânteiere de infinită mulțumire în ochi, dădu calm din cap, încuviințând.

*

Se așezară în jurul măsuței din bucătărie și savurară cu poftă gustarea pregătită la iuțeală de Ariya – fiertură din fulgi de porumb, brânză, pâine și măsline. Mia se străduia din greu să își ia gândul de la întrebările care i se învolburau în minte și își impuse să mănânce, știind că trupul ei are nevoie de hrană.

Nu era simplu. Se aflau în pragul unei noi lumi.

Mokhtar-ul îi povestise lui Muneer ce îi spusese Webster *hakeem*-ului, la mormântul lui Sebastian. Îi vorbise despre modul în care Webster și asociații lui păziseră taina. Îi povestise că Webster era nepotul lui Sebastian. Ceea ce îl făcuse pe Muneer să se simtă în largul lui, măcar atât cât era nevoie ca să analizeze el însuși povestea străinului.

– Ce știți despre societatea secretă care se întrunea în încăperile subterane din Al-Hillah? întrebă Evelyn.

– Membrii ei erau strămoșii noștri, răspunse Muneer. Acolo, în sudul Irakului, a început totul, pe la mijlocul secolului al XI-lea. Un învățat-filozof puțin cunoscut, pe nume Abu Fares Al-Masboudi, care înainte de a pleca la Kufa, s-a numărat printre discipolii lui Ibn Sina – Avicenna – a făcut cel dintâi descoperirea. *Bacopa* se găsea din belșug în mlaștinile din sudul Irakului, iar călătorii care veneau din India povesteau că oamenii de acolo o foloseau de veacuri întregi, dar nu o preparau în același mod. Ceea ce i-a stârnit curiozitatea.

Webster desluși întrebarea din ochii Miei.

– E ca aspirina despre care vorbeam. Dacă mesteci o bucată de scoarță de salcie, nu are același efect. E vorba de un proces chimic complicat, dar totul începe cu planta.

Muneer dădu din cap.

– Al-Masboudi a început să folosească el însuși elixirul și, crezând că era un simplu tonic, i-a îndemnat pe soția sa, pe doi asociați și pe nevestele lor să facă același lucru. După ce l-au luat mai mulți ani, au început cu toții să-i remarce efectele. Și-au dat seama cât de ramificate erau consecințele utilizării elixirului și au creat societatea secretă la care te referi, ca să hotărască ce anume să facă mai departe, dacă era bine sau nu să-și anunțe descoperirea. Trebuie să țineți cont că lumea era atunci cu totul altfel decât azi. Toată lumea pretindea că face descoperiri fantastice, dar între a face experimente și a fi etichetat drept vrăjitor linia de demarcație era foarte subțire.

– Le-am studiat lucrările, spuse Evelyn, uitându-se la Webster. Aveau vreo legătură cu Confreria Neprihănirii?

– Unul dintre asociații lui Al-Masboudi făcea parte din Confrerie, confirmă Muneer, dând impresionat din cap. S-au întrebat dacă să pună sau nu Confreria la curent cu descoperirea lor, dar în cele din urmă au decis s-o păstreze pentru ei înșiși, până ce dobândeau certitudinea că nu urma să fie folosită în mod abuziv de conducătorii țării. În Irakul din vremea aceea, sub califul al-Qa'im, domnea aceeași harababură ca acum. Selgiucizii erau o amenințare majoră la adresa dinastiei abasside, care deținea atunci puterea. Strămoșii mei se temeau că, dacă i-ar fi dezvăluit califului secretul, ar fi fost uciși, rămânând ca el să acorde după bunul său plac privilegiul unei vieții îndelungate celor pe care i-ar fi ales, transformându-se astfel într-un zeu pe pământ. Așa că au păstrat tăcerea și au așteptat,

întâlnindu-se în taină, organizându-se după modelul Confreriei, discutând și întrebându-se cum ar fi putut funcționa o nouă societate, în care oamenii ar fi trăit mai mult.

Pe măsură ce treceau anii, lumea a început, inevitabil, să vorbească. Iar strămoșii mei și-au dat seama că era necesar să plece spre alte locuri și să înceapă o viață nouă. Așa că au pornit spre nord. În cele din urmă, s-au stabilit pe teritoriul Yazidi – arătă către *mokhtar* cu o ușoară înclinare a capului – ajungând în final în valea asta izolată.

– Și cu cât au așteptat mai mult, cu atât li s-a părut mai greu să găsească o modalitate prin care să-și anunțe descoperirea, zise Webster mai degrabă ca o observație decât ca o întrebare.

Muneer înclină din cap, aprobându-i spusele.

– Până de curând, părea aproape imposibil să vorbim și altora despre asta. Am fost întotdeauna de părere că există doar două opțiuni: toată lumea să aibă acces la elixir sau acesta să rămână o taină. Numai că, de secole, lumea e condusă de clasa aristocratică preocupată doar de propriile sale interese și de dictatori nemiloși. Nu există fraternitate între oameni, nu există nici o democrație adevărată. Sclavia a fost reală. Vanitatea și lăcomia au stârnit războaie. Cei puțini îi conduceau pe cei mulți, iar aceștia din urmă nu erau nici ei mai buni. Se părea că oamenii nu puteau să prospere decât chinuindu-i pe alții, decât apelând la orice îi putea ridica deasupra altora, pe seama altora, indiferent de durerea și de suferința pe care le lăsau în urmă. Iar noi știam că un astfel de elixir nu ar fi făcut altceva decât să-ncline și mai mult balanța și să accentueze cele mai întunecate porniri ale individului. Așa că întrebarea era alta: oare omul merită să trăiască mai mult, sau asta

nu i-ar servi decât ca să reverse și mai multă suferință asupra semenilor săi?

– Nu cred că e bine să puneți pe toată lumea în aceeași oală, ripostă Webster. Pe planeta asta există o mulțime de oameni cumsecade.

– Se poate, acceptă Muneer. O știi mult mai bine decât noi. Dar poți să ne-nțelegi reticența.

– Cum de știți atâtea lucruri despre lumea exterioară, întrebă Mia, locuind în valea asta izolată?

– Aici nu e vorba de o utopie. Am trăit întotdeauna ascunzându-ne. Și n-am fost niciodată prea mulți. Știam că, dacă vrem să supraviețuim, trebuie să ne amestecăm printre oamenii din afară. Așa că noi – cei din micul cerc de paznici ai secretului, dacă vreți să ne spuneți astfel – părăsim valea pe rând, călătorim. Am făcut-o întotdeauna. Și n-am luat niciodată elixirul cu noi. A rămas acasă. Am cutreierat ținuturile, am văzut cum a evoluat lumea. Am adus aici cărți și tratate, ca să-i învățăm pe ceilalți. Și am așteptat. Din când în când, am întâlnit câte un om excepțional, pe cineva în care am văzut un aliat puternic, despre care am crezut că ne-ar fi putut ajuta să găsim o cale de a doborî obstacolele ce ne împiedică să dezvăluim secretul în fața restului planetei. În timpul cruciadelor, a existat un cavaler care le-a făcut strămoșilor mei o asemenea impresie. Muneer se întoarse spre Webster. Străbunicul tău a fost altul.

Webster părea să-l studieze, făcând un calcul în minte.

– Nu, zâmbi bătrânul, parcă citindu-i gândurile, eu nu l-am cunoscut. Încă nu mă născusem. Dar tata îl știa. Amintirea lui e păstrată aici cu afecțiune.

– Cum v-a găsit? întrebă Webster.

– Noi l-am găsit pe el, răspunse Muneer surâzând. Era în Damasc. Punea întrebări despre Ouroboros, căuta cărți pe care să existe acest simbol. Tata a auzit de el și i-a dat de urmă. L-a adus aici. Avea de gând să ne ajute să răspândim vestea – era plin de optimism și de energie și nu se temea de forțele care ne-ar fi putut sta în cale – dar în iarna aceea s-a îmbolnăvit de febră tifoidă. N-a vrut să moară aici, a insistat să încerce să ajungă înapoi, la soția lui... deși ea era peste mări și țări.

Mia îl privi cu uimire.

– Și în toți acești ani ați reușit să păstrați taina? Nimeni nu a lăsat să scape nimic?

– Ăsta e un cătun, replică Muneer. Oamenii – cei tineri, mai ales – simt nevoia să plece, să vadă lumea. De aceea nu le dezvăluim tuturor secretul. Unii pleacă și nu se mai întorc niciodată. Alții revin, aducându-i cu ei pe cei dragi. Așa că așteptăm. Și îi supraveghem. Traiul cumpătat nu se potrivește oricui, dar atunci când ne dăm seama că cineva a ajuns într-un stadiu în care se mulțumește cu ce-i oferă valea asta, în care îi place să lucreze pământul și să se bucure de universul nostru simplu, fără a se simți frustrat de ideea vieții în izolare, atunci – și numai atunci – îl invităm în cercul nostru de păstrători ai tainei și i-o împărtășim, ca să se bucure de ea și să vegheze asupra ei.

Mia se lăsă pe spătarul scaunului, simțind cum i se învârtejeau în minte tot soiul de posibilități. Aruncă o privire spre Webster, apoi spre Evelyn. Amândoi îi citeau gândurile întipărite pe chip. Tatăl ei înclină ușor din cap. Se întoarse apoi spre Evelyn, care îi dădu și ea de înțeles că era de acord. Mia își ridică ochii spre gazda lor și întrebă, cu inima la gură:

– Noi v-am putea ajuta să faceți întregii lumi darul ăsta?

Muneer se întoarse către soția lui, apoi către *mokhtar*. O studie pe Mia o clipă, după care zâmbi cu blândețe:

– Crezi că lumea e pregătită să-l primească?

– Nu sunt sigură că va fi vreodată, răspunse Mia. Dar dacă acționăm cu chibzuință... nu văd de ce n-am încerca.

Muneer îi cântări cuvintele.

– Eu zic să facem așa. Întoarceți-vă în lumea voastră. Puneți-vă treburile în ordine. Asigurați-vă că n-o să vi se simtă o vreme lipsa. Apoi reveniți și stați cu noi un scurt răstimp. O să putem discuta de-a fir a păr, pe îndelete. Pe urmă, dacă o să cădem cu toții de acord, s-ar putea să trecem la fapte împreună.

Mia se întoarse către părinții ei.

– Ce spuneți?

Chipul lui Evelyn căpătă o expresie sobră.

– Trebuie să ne asigurăm că va fi desființată clinica *hakeem*-ului și că toți cei care mai sunt încă închiși acolo vor fi eliberați.

Se întoarse spre Webster. El dădu din cap.

– Bineînțeles. Dar, spuse întorcându-se apoi către Mia, cu ochii debordând de speranță și de mândrie, cred că avem cu toții foarte multe să ne povestim, și că o să o facem după aceea.

Mia zâmbi, bănuind că pentru asta li se așternea foarte mult timp înainte.

Nota autorului

„Ca să-ți împlinești adevăratul destin nu trebuie să te lași călăuzit de un mit din trecut, ci de o viziune a viitorului."

MARK B. ADAMS, discutând despre biologia vizionară a lui J.B.S. Haldane

La data scrierii romanului de față, nu există nimic care să-și fi dovedit capacitatea de a încetini sau a stopa procesul de îmbătrânire a ființelor umane. Acesta este crudul adevăr. Dar nu se poate nega faptul că savanții fac progrese semnificative în ceea ce privește descifrarea cauzelor care duc la îmbătrânire – și moarte. Iar progresele se datorează, în cea mai mare parte, schimbării de paradigmă – transformarea modului de abordare, descrisă în acest volum. În loc să se mulțumească să studieze *simptomele* apărute odată cu înaintarea în vârstă și să încerce să descopere cum să le trateze și cum să le atenueze, cum să peticească trupul uman pe măsură ce se descompune în timpul a ceea ce „mortaliștii" consideră drept o inevitabilă, predestinată și chiar nobilă cădere în decrepitudine, „longeviștii" se

străduiesc acum să afle în primul rând *de ce* se produce îmbătrânirea și cum poate fi întrerupt întregul proces, îndrăznind să spere că acesta ar putea fi în cele din urmă înfrânt, aidoma cancerului și afecțiunilor cardiovasculare, și că nu e nimic rău în a trăi o viață mai lungă și mai sănătoasă.

Savanții care își desfășoară activitatea în această arenă au în față o muncă herculeeană: nu sunt nevoiți să înfrunte doar cea mai complicată problemă științifică pusă vreodată în fața omenirii, ci și ideile preconcepute asociate cu domeniul de activitate al medicinei longevității, și dezbaterea etică înverșunată care le însoțește. Aubrey de Grey, Tom Kirkwood, Michael Rose, Cynthia Kenyon, Leonard Guarente, Bruce Ames și Barbara Hansen, ca să numim doar câțiva, se află în linia întâi a celui mai dificil, mai controversat și mai important domeniu al cercetării științifice, fapt pentru care merită aplauzele și încurajările noastre. Este posibil – și ne putem imagina că se va întâmpla cu siguranță – ca unul dintre ei să facă, într-un oarecare moment din viitor, o descoperire ce va avea ca urmare nici mai mult, nici mai puțin decât redefinirea umanității. Volumul de față le este dedicat și lor, deopotrivă.

Celor interesați să afle mai multe despre acest subiect le recomand să înceapă cu noua carte extrem de detaliată și de ușor de citit a lui Bryan Appleyard, *How to Live Forever or Die Trying* (*Cum să trăiești veșnic sau să mori străduindu-te*). Le recomand de asemenea, cu căldură, *The Fountain of Youth* (*Izvorul tinereții*), o colecție de eseuri profunde, editată de Stephen Post și Robert Binstock. *The Quest for Immortality* (*În căutarea nemuririi*) este, deopotrivă, o lectură necesară, pe același subiect.

Le recomand, totodată, să acorde atenție viziunii lui Sherwin Nuland asupra teoriilor lui Aubrey de Grey, viziune prezentată în articolul *„Do we want to live forever?"* („Vrem să fim nemuritori?") de pe site-ul web al MIT, Technology Review, care poate fi accesat la adresa www.technologyreview.com. La o altă adresă, www.futurepundit.com, puteți găsi o arhivă de mari dimensiuni, actualizată permanent, referitoare la procesul îmbătrânirii.

Pentru proiectul dedicat fenicienilor care a adus-o pe Mia la Beirut îmi exprim recunoștința față de Rick Gore și fața de fascinantul său reportaj despre lucrarea lui Spencer Wells și Pierre Zalloua, dedicată descoperirii originii fenicienilor. Cei interesați sunt invitați să viziteze https://www3.nationalgeographic.com/genographic, pentru a afla mai multe despre Proiectul Genografic[1] inițiat de *National Geographic*. Puteți chiar să luați parte, descoperindu-vă originea.

În ceea ce privește partea istorică a acestui roman, despre contele de Saint Germain s-au scris – și s-au inventat – foarte multe. Povești despre el au apărut din belșug în secolul al XVIII-lea și, sute de ani mai târziu, numele continuă să-i fie învăluit într-o aură mistică. Nu există dubii asupra autenticității existenței sale, atestată de nenumărate scrisori și jurnale intime din perioada respectivă, aparținând mai multor diplomați și aristocrați. Aceștia menționează, de exemplu, că „știa tot ce se poate ști despre plantele medicinale și inventase o serie de remedii pe care le lua în mod constant, prelungindu-și viața și întreținându-și sănătatea". Totuși, legenda sa este susținută, în

[1] Studiu care va aduna și analiza mostre ADN de la peste 100 000 de oameni de pe tot cuprinsul globului (n. tr.).

cea mai mare parte, de o lucrare considerată cea mai mare farsă literară, *Souvenirs de Marie-Antoinette* (*Amintirile Mariei-Antoaneta*), despre care se presupune că ar fi fost scrisă de contesa d'Adhemar în secolul al XIX-lea, un veritabil bestseller al timpului său. Oare St Germain a fost un mistic, un păstrător al unor secrete importante, un iluminat – „cea mai de neînțeles dintre enigme", cum l-a numit unul dintre contemporanii săi? Sau doar un ilustru șarlatan, un escroc inventiv, care a reușit să-i farmece și să-i tragă pe sfoară pe aristocrații naivii din anturajul său?

În schimb, despre Raimondo di Sangro se știu mai multe. În interesul firului narativ, mi-am permis o serie de libertăți în ceea ce privește viața sa, dar dacă ajungeți vreodată la Neapole, vă sfătuiesc din toată inima să vizitați capela magnifică pe care ne-a lăsat-o moștenire, *Capello San Severo*, cu misterioasele ei statui ascunse sub văluri, cu iconografia ei stranie și cu „mașinile anatomice" la a căror vedere te trec fiorii și care stau de pază în fața laboratorului din subsol.

De la Ghilgameș la St Germain și, mai departe, la Aubrey de Grey și la neobosiții pionieri care se străduiesc să soluționeze cea mai crudă enigmă, dorința mistuitoare de a rămâne pe lume, având parte de o viață cât mai îndelungată, este de aceeași vârstă cu omenirea. Nu numai că ne trăim viețile fiind conștienți de inevitabila moarte, dar suntem și unica specie care deține această cunoaștere – purtându-i povara. Fiind conștienți de ea, e pur și simplu firesc să încercăm să-i opunem rezistență. Și, indiferent de numărul obstacolelor și al opreliștilor pe care ni le așterne în cale tabăra „mortaliștilor", înverșunarea va sfârși prin a învinge. La un moment dat în viitor, nevolnicia și

senilitatea vor fi amânate în mod semnificativ, sau poate la nesfârșit.

Nu știu care e părerea dumneavoastră, dar eu unul cred că ar fi grozav să apuc să-i văd pe strănepoții fiicei mele și să fiu destul de în formă pentru ca, într-o bună zi, să-i pot învăța să meargă pe bicicletă...

Mulțumiri

Trebuie să încep prin a-i mulțumi soției mele, Suellen, pentru generozitatea de care a dat dovadă, împărțindu-mă cu Mia, Evelyn, Corben și cu tot restul grupului pestriț de oaspeți care ne-au invadat viețile în ultimii ani. Vestea bună pe care i-o pot da este că acum, după publicarea cărții, ei au plecat. Vestea rea este că o nouă ceață tocmai a sunat de la aeroport și se îndreaptă spre noi.

Iar aceștia sunt prietenii care, în vreme ce scriam acest roman, mi-au acordat cu generozitate o parte din timpul și din agerimea minții lor, aducându-și, într-o mai mare sau mai mică măsură, contribuția la modelarea cărții, și țin să le mulțumesc (fără o ordine anume): Mahfouz Zacharia, Nic Ransome, Raya și Carlos Heneine, Joe și Amanda McManus, Richard Burston, Bruce Crowther, Bashar Chalabi, Tamara Chalabi, Alain Schibl, dr. Amin Milki și Lauren Klee; țin de asemenea să mulțumesc familiei mele – părinților mei, fratelui meu Richard, surorii mele Doris și mătușii Lillian.

Aș vrea să le mulțumesc, totodată, și ingenioșilor și răbdătorilor mei editori, Ben Sevier și Jon Wood – fără a-l uita pe Mitch Hoffman, care a fost păstorul spiritual al

acestui roman la începuturile sale. Fără ei și fără restul echipelor formidabile cu care am avut șansa de a colabora (pentru a doua oară) la Dutton și la Orion, nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil și le sunt profund recunoscător, pentru măiestria de care au dat dovadă și pentru sprijinul lor constant, tuturor celor care s-au străduit să aducă această carte pe rafturile librăriilor și în mâinile cititorilor.

Și, la sfârșit, dar nefiind nicidecum ultimii în ordinea importanței, trebuie să-i menționez pe membrii superechipei mele de la Agenția William Morris. Eugenie Furniss, Jay Mandel, Tracy Fisher, Raffaella De Angelis și Charlotte Wasserstein: cu plecăciune. Mulțumirile mele tuturor.